

שְׁעָה"כ

	137 – עוד דבר בכל עת שתרצה – 138, למנצח בנגינות – 139	
140	ב' בחי' כ"ח, ומ"ב שבקדיש – 140, קדיש שבין תיקון כל עולם ועולם – 140, קדיש קודם הודו – 141, בחי' י' וי"ג בכל ד' עולמות אבי"ע – 141, למה יש קדיש בין כל חלק תפילה המתייחס לעולם אחר חוץ מבריאה ואצילות – 144, הקדיש מחבר בין עולמות כקלי' נוגה – 144, אופן עליית העולמות – 145, קדיש דברכו – 146, קדיש לאחר עמידה – 146, קדיש אחרי ובא לציון – 147, מנהג שנה אבילות – 147, שונה עליית עולמות בין שבת ליום חול – 147, כוונת הקדיש בעצמו – 148, שורש ענין הקלי' וקדיש – 149, עוד בב' פעמים י"ד ב' פעמים כ"ח ב"פ מ"ב – 151, מוחין דנה"י דאו"א והמלוכשים בהם – 153, שמיה רבא – 154, רשימה הנשאר אחר סילוק מוחין דגדלות – 155, הגדלה שני ב"יהא שמיה" – 157, רבא באר – 158	קדיש א
161	פסוקי דזמרא – 161, ברוך שאמר – 167, מזמור לתודה – 169, יהי כבוד – 169, פותח את ידיך – 171, תהלה לדוד – 174, הללויה"ה – 174, ויברך דוד – 175, ישתבח – 178, ברכת יוצר – 179, אהבת עולם – 182, ד' זכירות – 183	תפילת השחר א
185	למה אין ק"ש במנחה, ולמה אין נפילת אפיים בערבית	קריאת שמע א
187	הפרש שיש בארבע בחינות של הק"ש שבכל יום	קריאת שמע ב
189	ג' בחי' הזיווג זו"ן כתוצאה בד' בחי' קריאת שמע הנ"ל – 189, מעלת הותיקין – 191	קריאת שמע ג
193	עוד בשינוים בין ד' מיני ק"ש ובעיקר במילת ישראל ובמילת אחד	קריאת שמע ד
197	ענין רמ"ח – 197, עזרת אבותינו – 198, אוהרות קודם ק"ש – 199, יהוד ק"ש עד עזרת – 200, יהוד ק"ש – 201, בשכמל"ו – 202, שמע ישראל – 203, שמע ישראל – 205, ברוך שם – 206	קריאת שמע ה
208	אהבת עולם – 209, זווג ק"ש קודם תפילת י"ח – 210, גידול נוק' בק"ש – 211, ד' פעמים ק"ש – 212, ק"ש יניקה – 212, ב' זווגים באו"א – 214, זווג ק"ש על פי ב' זווגים שבאו"א – 216, שמע – 216, ישראל – 220, הוי"ה אלקינו הוי"ה – 222, אחד – 224, אחד – 229, אחד, נוק' – 231, בשכמל"ו – 234, מלכותו – 234, לעולם – 236, ועד – 236	קריאת שמע ו
237	צינון הנה"י ואריכות בענין ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד	קריאת שמע ז
243	רווח בין הדבקים – 243, ג' פרשיות – 243, שוקי זורועי נוק' בהיותם אב"א – 244, רמ"ה תיבות שבק"ש – 247, ואהבת – 248, ה"פ ב"ן בק"ש על המטה – 249, ע"ב תיבות שבק"ש – 250, פרשת ציצית – 251, לא תתורו – 252, פרשת ויאמר – 253, ד' פעמים אמת – 254, ט"ו ווי"ן שיש באמת ויצב – 255, ח' פעמים אמת – 258, נשיקין שבק"ש	קריאת שמע ח

שעה"כ

	- 259, תהלות לאל עליון - 260, סמיכת נאולה לתפילה - 262	
--	---	--

שְׁעָה"כ

והיא מצוה שנית. זכירה ג', זכור את אשר עשה ה' אלקיך למרים, והיא מ"ע ג'. זכירה ד', זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים, והיא מ"ע ד'.

והנה ד' מצות עשה וארבע זכירות אלו, הם כנגד ד' ימים טובים שיש בשנה. יציאת מצרים כנגד חג המצות, שבו יצאו ישראל ממצרים. מתן תורה כנגד חג השבועות שבו ניתנה התורה. זכירת עמלק כנגד חג הסוכות כמשחז"ל (&) שעמלק היה מזנב והורג כל הנחשלים אחריך, אותם שלא היו ענני כבוד מקבלן, וענני כבוד כנגד הסוכות. זכירת מרים שדברה על משה דלטוריא, הוא כנגד ראש השנה, שאז כל המקטרגים והדילטורין מתעוררין. וכבר ידעת¹⁹⁰³ כי מרים היא סוד כל הדינים המרים והקשים, והיא בגימ' מנצפ"ך, שהם בגימ' פ"ר, והנה הם חמש אותיות כפולות¹⁹⁰⁴ שהם עשר, ועם פ"ר הרי ר"ן, כמנין מרים.

ואמנם יוה"כ נקרא שבתון ואינו מכלל המועדים, כי אין בין שבת ליוה"כ אלא שזה זדונו בכרת וזה זדונו בסקילה כמ"ש רז"ל (מגילה &). וחנוכה ופורים הם מדרבנן, א"כ אינו רק ד' מועדים הנז', והנה ג' הזכירות אנו מזכירים עתה כאן, וזכירת יציאת מצרים נזכר אותה בסוף פרשת ציצית, בפסוק (&) אני ה' אלהיכם כו'.

וזה סדרן: מתן תורה, צריך לרמוז אותה באומרך "ובנו בחרת מכל עם כו' וקרבתנו מלכנו לשמך הגדול באהבה", כי ע"י התורה קרבנו לשמו הגדול, ובחר בנו מכל עם, וקבלנו אותו עלינו למלך, וזהו וקרבתנו מלכינו¹⁹⁰⁵.

זכירת עמלק, נרמוז אותה במלת "לשמך הגדול", כנודע כי בעבור עמלק, אין השם שלם ואין הכסא שלם¹⁹⁰⁶ (&), ואנו מתפללין שימחה זכרו של עמלק, ויהיה שמו גדול. זכירת מרים, נרמוז אותה במלת "להודות לך", פירש כי הלשון והפה והשפתים הם כלי הדיבור, שיצר בנו הוא ית', נודה אותו בהם¹⁹⁰⁷, ולא נשתמש בהם בסיפור לשון הרע ח"ו, ונזכור לשון הרע של מרים ולא נעשה כמו שעשתה היא.

וזכירת יצ"מ תתבאר במקומה בע"ה.¹⁹⁰⁸

- מאיר הכוונה -

¹⁹⁰³ עי' ספר הליקוטים (פרשת שמות): דע כי המילדות העבריות הם סוד בינה ותבונה. ולפי שפעמים הם כלולים זו בזו, ולכן כתיב חסר, ולפי שהם בחינת אם ובת, כי תבונה היא סוד מלכות דבינה, ולכן יוכבד ומרים הם היו אימא וברתא, וכן יוכבד גי' מ"ב ע"ה, סוד אימא עילאה, ומרים סוד תבונה, ובה דינין תקיפין, וז"ס מ"ש בס"ה מינה דינין מתערין, היינו מבחינת תבונה ולא מן בינה. ולכן היא הו"ה בניקוד אלה"ם, כי היא גופא רחמים, אך תבונה היא דינים, ולכן מרים גופא היא דינים. ועי' שם ליקוטי תורה: [נוסף] וכבר ידעת שבאמא שם ס"ג יש ג' מלואי אהיה המלבישים בתוכן ד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן לכן העברי"ת גימ' תרפ"ז כמנין כל השמות. ושם השנית פועה גימ' קס"א שבתבונה כי ס"ג באמא וקס"א במלכות דאמא תבונה כנודע. ושם האחת שפר"ה היינו אמא שופ"ר העליון כנודע וכוונת פרעה לבטל הארת מוחין דז"א לכן אם בן והמיתן אותו אבל הבת דהיינו הנוקבא תחיון כדי שיינקו ממנו השפע ויקח הוא כל השפע.

¹⁹⁰⁴ עי' לעיל הערה 82.

¹⁹⁰⁵ "כי ע"י התורה קרבנו לשמו הגדול, ובחר בנו מכל עם, וקבלנו אותו עלינו למלך, וזהו וקרבתנו מלכינו" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "שהוא קריצת מעמד הר סיני לקבל אותו עלינו למלך ולקבל תורתו וזהו וקרבתנו מלכנו".

מהחזרים כשאומר להודות לך וליחדך ולאהבה את שמך יכוין לקשט זו"ן ולעורר המוחין שלו שנעשה מנה"י דבינה להודות לך מאל הוד וליחדך מאל יסוד שהוא השושבין המייחדם ולאהבה את שמך מאל נחם ענף חסד הנקרא אהבה הרי התעוררת ג' מוחין שלו את שמך רומז לו"ק הנקרא שם אח"כ אומר צא"י הבורח צעמו ישראל באהבה ר"ת גי' ל"ב להמשיך לזה היחוד ל"ב נתיבות החכמה עוד נרמז בזה שם כ"ח וד' אותיות הרי ל"ב וזה השם נקרא כ"ח אלדני ונכנס עתה בקישוטין לזו"ן בזה היחוד שמע ישראל (נוסף צפע"ח).

¹⁹⁰⁶ "ואין הכסא שלם" נמחק צפע"ח.

¹⁹⁰⁷ "נודה אותו בהם" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "להודות לך ולכרומך".

¹⁹⁰⁸ עי' עיונים אות ריט.

שְׁעָה"כ

כוונת ק"ש
דרוש א'

בענין דרוש זה צריך להרחיב בחזקת היד¹⁹⁰⁹. ועיין בכוונת הב' הקצרה דברכת אבות שכתבנו אותה בסוף כל תפלת השחר (כוונת העמידה דרוש ד), ושם נתבאר הקדמה אחת עצומה בתכלית בענין הק"ש ובענין העמידה והוא דרוש גדול מאד בענין המוחין דז"א. ואמנם ראינו לכתוב בתחילה דרך קצרה ענין מה שתקנו לומר הק"ש ד' פעמים, ומה חילוק יש ביניהם. ואח"כ נכתוב כוונות קצרות ששמעתי ממורי ז"ל בענין כוונת ק"ש, ואח"כ (דרוש ו) נבאר ענין הק"ש דשחרית באורך על מתכונתה.

¹⁹¹⁰ בראשונה נבאר ענין הק"ש שתיקנו לאומרים בתפלת השחר ובתפלת ערבית ובעת ששוכב על מיטתו, וגם מדוע בתפלת מנחה אין בה ק"ש, וגם מדוע בשחרית ומנחה יש בה נפילת אפים ובערבית אין בה נפילת אפים. והענין יובן במ"ש בהקדמת ביאור אדרת האזינו¹⁹¹¹ ענין העלאת מ"ן מה ענינה. והנה תפלת שחרית אז הזווג הוא בבחי' פב"פ, ולכן יש בו נפילת אפים וגם קריאת שמע, וכוונת אותה הק"ש הוא ליחד את או"א יחוד מעולה מאד כדי שימשך משם, שייחדו¹⁹¹² זו"ן פב"פ. ובמנחה אז הזווג הוא בבחי' אהור באהור¹⁹¹³.

ונודע שהיום והלילה הם כ"ד שעות, ונחלקים לד' זמנים, כי היום מתחלק לב' זמנים שהם ב' הצאין, וכן הלילה מתחלק לב' הצאין. וממשלת עליון באלו ארבעה זמנים אינם שוין, כי אחר חצי היום מתעורר כח גבורת יצחק. ואמנם אותם המוחין שנמשכו בתפלת שחרית אל זו"ן מיחוד או"א בעת הק"ש כנוז', הנה נפסקו המוחין ההם וכבר הולידו והוציאו נשמות מתוספת המוחין ההם וכבר נפסקו. האמנם להיות כי הייחוד ההוא היה נעלם ומעולה מאד, עד שהועיל אל זווג זו"ן פב"פ, לכן נראה שהיה¹⁹¹⁴ כחו גדול, והוא מספיק אל זווג המנחה, לפי שאינו רק זווג אהור באהור, (יט ע"ג) ולכן אין צ"ל קריאת שמע פעם אחרת במנחה.

- מאיר הכוונה -

¹⁹⁰⁹ עי' רש"י ישעיה (ח יא) בחזקת היד - בהתגבר הנבואה עלי כשהוסיף לדבר עלי בדבר זה כמו שכתוב למעלה ויוסף ה' דבר אלי (ישעיהו ז) ובלשון זה אמר (יחזקאל יז) ויד ה' עלי חזקה לשון נבואה.

¹⁹¹⁰ פע"ח שער הקריאת שמע ח.

¹⁹¹¹ עי' שם דף נג ע"ב: דע כי בחינת המיין נוקבין של ז"א ונוקביה הם נשמות הצדיקים שהם נקראים בניי שלהם בסוד בניי אתם לה' אלהיכם ובחינת המיין נוקבין של או"א הם ז"א ונוקביה בניי שלהם וכמו שביארנו כי בכל לילה ולילה עולין נשמות התחתונים בסוד בידך אפקיד רוחי בעת השכיבה ומתעברת מהם נוקב' עלאה דז"א בסוד חדשים לבקרים רבה אמונתך. ותועלת העליה היא ענינה היא כדי לחדש את הנשמות ההם ולתת כח בהם ולהאיר בהם וענין החידוש הזה הוא מה שמחדש ומתקן את המוחין שלו שהוא בחינת הנשמה שלו היושבת במוח כנודע. וכן ז"א ונוקביה בניי אבא ואימא עולין בסוד מיין נוקבין למעלה באבא ואימא כדי לחדש המוחין שלהם ולהוסיף בהם הארה וזו ההעלאה היא מה שאנו קוראין אותה עיבור השני של המוחין דהולדה והבן זה.

והנה יש חילוק בין נשמות הצדיקים אל ז"א ונוקביה כי נשמות הצדיקים אינם עולות בסוד מיין נוקבין למעלה בז"א ונוקביה אלא בלילה בזמן השכיב' כנ"ל לפי שאין שליטת המלכות אלא בלילה אבל ז"א ונוקביה עולין בסוד מיין נוקבין ביום ובלילה בסוד קריאת שמע דערבית ודשחרית עד אימא עלאה כמבואר אצלנו והטעם הוא לפי שזווג דאבא ואימא לא פסיק לעלמין ולא מתפרשאן. ושליטת אימא עלאה הוא ביום ובלילה דתדיר איהי ביחודא כחדא עם אבא. וכן הוא בע"ח שער הנסירה פרק ג'.

¹⁹¹² קייתחודו (שער התפילה). "מאלד כלי קימסך משס, קייחודו" נמחק צפע"ח, וזמקומו איתא "וכדי קתתיחוד".

¹⁹¹³ עי' נפילת אפים דרוש א' דף מו ע"ד (לש"ו). עי' ביאורים ח"א נו ע"א שאין שום זיווג אלא פב"פ.

¹⁹¹⁴ "לכן נראה שהיה" נמחק צפע"ח, וזמקומו איתא "א"כ".

פעה"כ

אבל זה הזווג דמנחה, אע"פ שהוא אב"א, הנה הוא מעולה עד מאד¹⁹¹⁵, ואיננו כשאר הזווגים דאב"א, ולכן צריך בו נפילת אפים. והענין הוא, שעתה עולה המלכות¹⁹¹⁶ 1917 אב"א שיעור¹⁹¹⁸ קומתו ממש¹⁹¹⁹. אבל בערבית אין המלכות עולה רק אחר באחר מן החזה שלו ולמטה בלבד, שהוא שיעור קומת תנה"י בלבד, ולכן אין צורך לנפילת אפים בערבית, כי מאחר שהיא אינה עולה למעלה במקום המוחין שלו עד או"א¹⁹²⁰, א"כ אין תועלת בעליית מ"ן של הנשמות בנפילת אפים¹⁹²¹. אבל במנחה שהיא עולה עד או"א כמוהו, אע"פ שהיא אחר באחר, היא צריכה אל מ"ן מנשמות הצדיקים, וז"ס אומרם ז"ל (ברכות ו ע"ב) לעולם יהא אדם זהיר בתפלת המנחה שהרי אליהו לא נענה אלא בתפלת המנחה, והטעם שלא יש שום זמן שתהיה היא והוא אחר באחר, ותהיה שיעור קומתה שוה לו אלא במנחה.

וטעם שלא נענה אליהו אלא בתפלת המנחה הענין הוא, דע כי אליהו ז"ל יש בו בחינות נשמות¹⁹²² נדב ואב"הו כנודע¹⁹²³, והנה הם מבחינת קין שהיא בחינת הנפש¹⁹²⁴ הנקרא מלכות, בסוד (במדבר ט ז) אנחנו טמאים לנפש אדם¹⁹²⁵. וא"ל נדב ואב"הו הם¹⁹²⁶ בחי' מ"ן המלכות, וזהו הטעם שזכה אליהו לאותה מעלה הרמה והנפלאה אחר שנתעברו בו נשמות נדב ואב"הו, ולכן נשתנה שמו מפינחס לאליהו¹⁹²⁷ 1928, לפי שאליהו בנימ' ב"ן כמנין הויה דב"ן דההי"ן, והיא בחי' המ"ן דמלכות כנודע. ולכן אליהו נענה בתפלת המנחה, כי אז העלה מ"ן אלו, כי אז היא היתה צריכה לזה כנז'.

וכבר הודעתוך במ"א¹⁹²⁹ (ע"ה שער מיעוט הירח פרק ג) כי מיציאת מצרים עד בנין בית המקדש תמיד היו זו"ן אחר באחר¹⁹³⁰, ואין קומתה שוה לו רק היא עומדת מן החזה שלו ולמטה ששם מקום לבו של ז"א. ונמצא שהמלכות הנקרא לבם היתה אחרונה עם ז"א, וראשה מגיע עד שם, עד מקום טיבורא דלכא דז"א בלבד לא למעלה מזה, וז"ש (מלכים א' יח לז) ואתה הסבות את לבם אחרונה, שע"כ הקל"י היו מתגברים בימים ההם, ובכל זמן שהיו ישראל עע"ז על אדמתם, וכיון שגברו הקל"י גרמו לישראל לחטוא, ולכן

- מאיר הכוונה -

¹⁹¹⁵ פי' שהוא יחוד עם לאה ולא רחל (הקדו"ש קב ע"ד).

¹⁹¹⁶ עמו (נוסף בפע"ח).

¹⁹¹⁷ עיי' לקמן דף נא ע"ד סמוך לסופו, ודף נט ע"ג סמוך לסופו, ושם ע"ב וכן דרוש א' דנפ"א דף מו ע"ד (לש"ו).

¹⁹¹⁸ עד שיעור כל (פע"ח).

¹⁹¹⁹ עיי' לעיל הערה 1913.

¹⁹²⁰ נה"י דאור"א (פע"ח).

¹⁹²¹ בנפילת אפים (נמחק בפע"ח).

¹⁹²² "בחינות נשמות" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "סוד".

¹⁹²³ עיי' שער הגלגולים פרקים לא לב ולג, ועיי' לעיל הערה 1890.

¹⁹²⁴ קל אדה"ר (נוסף בפע"ח).

¹⁹²⁵ עיי' סוכה דף כה ע"א תניא ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם וגו' אותם אנשים מי היו נושאי ארונו של יוסף היו דברי רבי יוסי הגלילי רבי עקיבא אומר מישאל ואלצפן היו שהיו עוסקין בנדב ואב"הווא.

¹⁹²⁶ "בסוד (במדבר ט ז) אנחנו טמאים לנפש אדם. וא"ל נדב ואב"הו הם" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "והם".

¹⁹²⁷ וז"ס אנחנו טמאים לנפש אדם כמ"ס בזהר, לכן תחלה היה נקרא פנחס ואח"כ נקרא אליהו (נוסף בפע"ח).

¹⁹²⁸ עיי' זהר ח"ב קצ ע"א, וכן ח"ג רטו ע"ב וכן זו"ח פד ע"ב.

¹⁹²⁹ ב"שער מיעוט הירח (פע"ח).

¹⁹³⁰ עיי' לעיל הערה 1919.

פעה"כ

אליהו ז"ל תיקן הדבר הזה, כי ע"י תפילתו העלה אז מ"ן, ועי"כ עלתה הנקבה אחורנית למעלה עד רישא דז"א ממש ולא עד הלב בלבד כמו בתהילה¹⁹³¹.

ונחזור לענינו, כי אע"פ שמחצות היום ואילך משתנה הזמן והממשלה, עכ"ז עדיין הוא מכלל ממשלת היום, ומשום הכי מספיק קריאת שמע דשחרית לצורך זוג המנחה. אבל בערבית שהוא מדת לילה, כבר נפסק וכלה המ"ן בב' הזווגים דשחרית ומנחה, ולכן צריך עתה ייחוד דק"ש אחר מחדש, לצורך זוג אחר באחור דערבית¹⁹³², ולכן קורין קריאת שמע בערבית. אבל להיות שאין זוגם עתה רק בבחי' אחר באחור ושיעור קומתה עד הלב בלבד כנזכר, ולכן אין צורך לנפילת אפים פעם אחרת¹⁹³³ עתה.

והנה זה הייחוד דק"ש דערבית אינו מעולה כ"כ כמו הק"ש דשחרית, כיון שאינו רק¹⁹³⁴ אחר באחור, וגם כי היא עד הלב כנו', ולכן אין בו כ"כ כח כמו הק"ש דשחרית שהועיל אפילו למנחה, אבל זה הק"ש דערבית אינו מועיל אלא לבחי' חיבוק בלבד¹⁹³⁵. והענין הוא, שאחר¹⁹³⁶ חצות הלילה מתעורר השמאל לחבק את המטרוניתא לצורך היום מה שיהיה אח"כ, בסוד (שיה"ש ב ו) שמאלו תחת ראשי, וזה החיבוק נעשה ע"י¹⁹³⁷ הייחוד דק"ש דערבית.

ואמנם הק"ש שעל המטה אינו מענין הנז' כלל¹⁹³⁸, אמנם הכוונה הוא כדי להמשיך ע"י הייחוד ההוא, אור חזק מן או"א אל זו"ן, כדי שהם יתחדשו ויחזקו את הנשמות העוליים שם בכל לילה, בסוד (איכה ג כג) חדשים לבקרים¹⁹³⁹. ונמצא כי הק"ש דערבית הוא לצורך החיבוק הנעשה אחר חצות, וזה הייחוד דק"ש שעל המטה הוא לצורך הידוש הנשמות כנו'.

קריאת שמע דרוש ב

בענין שינוי והפרש שיש בארבע בחינות של הק"ש שבכל יום, והם: הק"ש שאומרים בסדר הקרבנות, פסוק ראשון דשמע ישראל וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד בלבד, וק"ש דשחרית, וק"ש דערבית, וק"ש שעל המטה.

- מאיר הכוונה -

¹⁹³¹ ו"אין להאריך בזה יותר" נוסף בפע"ח.

¹⁹³² עי' לקמן נט ע"ב (לש"ו).

¹⁹³³ "פעם אחרת" נמחק בפע"ח.

¹⁹³⁴ לצורך (נוסף בפע"ח).

¹⁹³⁵ משום שלא עומדת אז מהחזה ולמעלה שבו, וכל ייחודו הוא אז רק בהיסוד הנעלם הנעשה עתה לת"ת, לכן מכנה שם הרב את הייחודים דשחרית ומנחה רק בשם חיבוק לבד וכו' משום שבליילה בתפילת ערבית עולים יעקב ולא למעלה מן החזה דז"א, הנה נעשה ע"ז בחי' חיבוק מז"א ללא, ונעשה אז ייחוד מיעקב, וחיבוק מז"א וכו' כל הייחודים הנעשה למעלה מן החזה דז"א, הן מה שנעשה מז"א עצמו, וכגון בשחרית בכוונת ויעבור, וכן בתפילת המנחה, והן מה שנעשה מיעקב, וכגון בתפילת ערבית, וכן אחר חצות לילה, שנתגדלו אז שניהם בכל אורך קומת ז"א, הנה אפשר ושייך היטיב לקרוא אותם ולייחסם על ייחודי דז"א עצמו, כי כשעולה יעקב למעלה מן החזה שבו הנה הוא נכלל בז"א, ולכן שייך היטיב לייחסם על שם ז"א עצמו (הקדו"ש קב ע"ד).

¹⁹³⁶ "אלל לזחי' חיבוק כלכל. והענין הוא, שאחר" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "כך רק כי אחר".

¹⁹³⁷ כח אותו (פע"ח).

¹⁹³⁸ הכוונה הוא כי משום שבליילה בתפילת ערבית עולים יעקב ולא למעלה מן החזה דז"א, הנה נעשה ע"ז בחי' חיבוק מז"א ללא, ונעשה אז ייחוד מיעקב, וחיבוק מז"א. והוא מ"ש שם ג"כ כי בק"ש שעל המטה אינו מענין הזה ע"ש. והוא משום כי הרי בק"ש שעל המטה יורדים אז יעקב ולא למטה מן החזה וכנ"ל סי' ג', ולכן אין לז"א אז שום חיבוק כלל. והכלל הוא, כי כל הייחודים הנעשה למעלה מן החזה דז"א, הן מה שנעשה מז"א עצמו, וכגון בשחרית בכוונת ויעבור, וכן בתפילת המנחה, והן מה שנעשה מיעקב, וכגון בתפילת ערבית, וכן אחר חצות לילה, שנתגדלו אז שניהם בכל אורך קומת ז"א, הנה אפשר ושייך היטיב לקרוא אותם ולייחסם על ייחודי דז"א עצמו, כי כשעולה יעקב למעלה מן החזה שבו הנה הוא נכלל בז"א (הקדו"ש קב ע"ד).

¹⁹³⁹ עי' עיונים אות יז.

שְׁעָה"כ

1940 הנה לקמן (דרוש ו) יתבאר ענין קריאת שמע דשחרית דיוצר באורך גדול, ומשם תלמד לכל אלו הד' קריאת שמע. והנה שם יתבאר, כי טרם שנאמר קריאת שמע דיוצר, כבר היו בז"א כל המוחין דקטנות¹⁹⁴¹ חוץ מן המקיף¹⁹⁴² מצד אבא, אשר זה נכנס¹⁹⁴³ במלת "ישראל". ואח"כ במלת "אחד", נכנסים המוחין דו"ק דגדלות, לפי שכבר כל הקטנות נגמר לכנס בתחילה. ולכן אלו המוחין הנכנסים בו עתה בזו"ן במלת "אחד", הם מזווג או"א, אשר הם המשיכו אותם המוחין מלמעלה מן החיצוניות דעתיק¹⁹⁴⁴, כי מן הפנימיות דעתיק אי אפשר להמשיך עד זמן ביאת הגואל במהרה בימינו אמן.

והנה הקריאת שמע דסדר (יט ע"ד) הקרבנות דשחרית, הוא גרוע מן הקריאת שמע דיוצר דשחרית¹⁹⁴⁵, לפי שבמלת "ישראל" נכנסים יחד פנימי דאבא ומקיף דמצד אבא דקטנות¹⁹⁴⁶ ביחד¹⁹⁴⁷. ואח"כ במלת "אחד" נכנס מקיף דאבא יחד עם המוחין דו"ק דגדלות, ולכן אין כח באו"א אז להמשיך מוחין הנז' ע"י זוגם, אלא מן פנימיות דאריך בלבד ולא מלמעלה דעתיק¹⁹⁴⁸.

והק"ש דערבית גרוע מק"ש דסדר הקרבנות, כי במלת ישראל אינו נכנס בז"א רק הפנימי דאבא דקטנות בלבד¹⁹⁴⁹, כי המקיף דאימא כבר היה בו בתחילה. ובמלת אחד נכנס מקיף דאבא עם המוחין דו"ק דגדלות¹⁹⁵⁰, ואז אין או"א ממשיכין המוחין אלא מן החיצוניות אריך בלבד.

והק"ש שעל המטה גרוע מכולם, כי במלת ישראל אינו נכנס בז"א אלא המקיף דאימא דקטנות בלבד, כי כבר ביארנו, כי לעולם אי אפשר לז"א שיחסר ממנו הפנימי דאימא דמוחין דקטנות. ובמלת אחד, נכנסים בו פנימי ומקיף דאבא דקטנות, עם ו"ק דמוחין דגדלות, ואז אין או"א ממשיכין להם¹⁹⁵¹ מוחין אלא מחיצוניות או"א עצמן, כי מפנימיות עצמן, אין שום זמן שימשכו מוחין. ושאלתי טעם הדבר ממורי ז"ל, והשיב לי כי כ"כ הוא פנימיות דאבא כמו חיצוניות דעתיק, ואיני מבין דבריו¹⁹⁵² אלה מה פירושם.

והרי לך סדר ד' מיני קריאת שמע מלמטה למעלה, בתחי' הגרועה מכולם, הוא קריאת שמע שעל המטה, ואחריו קריאת שמע דערבית, ואחריו קריאת שמע דקרבנות, ואחריו קריאת שמע דיוצר, וזה המעולה שבכולם. ולעולם אין הו"ק דגדלות נכנסים במלת אחד, עד שיכנסו כל המוחין דקטנות לגמרי. אמנם השינוי הוא בסדר כניסת המוחין דקטנות כנז'. והנה כפי ערך שלימות המוחין דקטנות שיש לו אז, טרם שיאמר קריאת שמע, כך כפי הערך ההוא מושכין או"א מוחין דזו"ן מלמעלה. כי הנה הכלל הוא, שלעולם

- מאיר הכוונה -

1940 פע"ח שער הקריאת שמע פרק טו.

1941 דהיינו פנימי ומקיף דאימא ופנימי דאבא.

1942 מקיף קטנות (פע"ח).

1943 הם נכנסים (פע"ח).

1944 יומין (נוסף צפע"ח).

1945 "מן הקריאת שמע דיוצר דשחרית" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "ומועט".

1946 { } ולכן הם שמות אלקים עי' לקמן כג ע"ד, ואיתא שם שזה יניקה.

1947 עי' לקמן כג ע"ד והנה סדר.

1948 "ולא מלמעלה דעתיק" נמחק צפע"ח. עי' עיונים אות רכ.

1949 { } הגרועון הוא רק ביחס לזה שרק מוריד מחיצוניות א"א שהרי עצם זה שרק נכנס פנימי

דאבא נראה כמעלה, שכבר יש מקיף דאימא, וצ"ע.

1950 דאימא (נוסף הגליונות הלש"ו לפע"ח).

1951 לז"א (פע"ח).

1952 הם מובנים היטב ע"פ דברינו בספר הכללים כלל ח ענף ג' (לש"ו). כל הגילוי של נה"י

דרדל"א הנ"ל היא רק עד ג"ר דאצילות ואינו מתגלה יותר למטה כלל, וזה דוגמת כל עולם ועולם, שיש לו ה' פרצופים למטה מאמיתתו הנעלמה (א"א אר"א זו"ן), ורדל"א מרמז על אמיתתו הנעלמה, ולכן הוא מתפשט עד אר"א שהם הנסתרות ולא עד זו"ן, ע"כ. עי' פרק ג' ד"ה גם דע.

שְׁעָה"כ

הזווג של או"א הוא להוריד אורות עליונים מן המדרגות שלמעלה מהם אל המדרגות שלמטה מהם, אבל לא כל הזווגים שוים כמ"ש.

כוונות קריאת שמע דרוש ג

¹⁹⁵³ בענין ד' מיני יחודי קריאת שמע: שעל המטה, ושל ערבית, ושל שחרית בסדר הקרבנות, ושל שחרית בתפלת יוצר. ולעיל בדרוש שקדם ביארנו כי כל השינוי הוא במלת ישראל בסדר כניסת המוחין דקטנות, ונבאר עתה הדרוש הזה יותר באורך בע"ה. דע כי ארבע מיני זווגים הם, ר"ל כי הנה נודע הוא¹⁹⁵⁴, שכאשר מזדווגים זו"ן, כוונת זווגם הוא כדי להוריד נשמות לתחתונים בעוה"ז¹⁹⁵⁵. וכבר נתבאר אצלנו כי טיפת הזווג אינה משלהם עצמם¹⁹⁵⁶, אמנם הם צריכים לקחתה בתחלה ממי שלמעלה מהם¹⁹⁵⁷. כיצד, הרי כאשר זו"ן מזדווגים, הנה הז"א הוא נוטל טפת הזווג ההוא מתחלה מן או"א, ואח"כ נותנה ז"א בנוקבא בעת¹⁹⁵⁸ הזווג. וכן אבא לוקח לצורך זווגו בתחלה מלמעלה ממנו כגון¹⁹⁵⁹ מא"א, ואח"כ נותנו לאימא בסוד זווג.

ונדבר עתה בענין זווג זו"ן. הנה פשוט הוא שאין זווגם שוים בכל הזמנים, וגם כמה¹⁹⁶⁰ מיני זווגים יש בו, אם בחינת זווג ישראל ורחל, ואם זווג ישראל ולאה, ואם זווג יעקב ורחל, ואם זווג יעקב ולאה כו'. וגם נתבאר אצלנו סדר מעלת הזווגים, כי הנה יש זמן שהטפה של זווג דו"א נמשכת מן אבא בלבד, פי' ממה שהוא חלקו של אבא, ולפעמים מושך הטיפה יותר מלמעלה שהוא מן אריך, ולפעמים מושך יותר מלמעלה מן עתיק. והכלל הוא, כי כפי גודל מעלת הזווג דו"א, כך מעלת המשכת טיפת זרעו מלמעלה.

גם דע, כי הנה בכל פרצוף ופרצוף יש פנימיות וחיצוניות, ולפעמים נמשכת טיפה מן החיצוניות, ולפעמים מן הפנימיות. והוא כי לעולם כאשר ז"א ממשך אותה טיפה מן אבא, אינו יונק אלא מן חיצוניות בלבד, כי הפנימיות דאבא הוא נחשב כאלו יונק מן עתיק הגנוז ומתלבש תוך א"א. והטעם הוא, כי כשנתקן עתיק, היו או"א אחור באחור¹⁹⁶¹, ונמצא, כי זווג או"א אחור באחור¹⁹⁶², הוא נמשך מתיקון עתיק יומין¹⁹⁶³. אלו הם דברי מורי ז"ל ואיני זוכר הבנתם ופירושם, אמנם הכלל הוא כי אין המשכה לעולם¹⁹⁶⁴ אל ז"א אלא מחיצוניותו, אבל בא"א ובעתיק יש בהם המשכה מחיצוניותם ופנימיותם.

- מאיר הכוונה -

¹⁹⁵³ פע"ח שער קריאת שמע טו.

¹⁹⁵⁴ "הנה נודע הוא" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "הל"א".

¹⁹⁵⁵ "לתחתונים צעוה"ז" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "צעולס".

¹⁹⁵⁶ "כי טיפת הזווג אינה משלהם עצמם" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "שכל מי שמזדווג אינו מוליך ממה שי"ש בו".

¹⁹⁵⁷ עי' ע"ח שער טל פרק ז.@@@

¹⁹⁵⁸ בסוד (פע"ח).

¹⁹⁵⁹ שואל (פע"ח).

¹⁹⁶⁰ "וגם כמה" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "וכמו שמבואר אצלנו שכמה".

¹⁹⁶¹ אולי צ"ל פב"א ועי' בשער המלכים פ"ח@@@ ובשער יעקב ולאה פ"ב@@@ ומזה נראה לענ"ד שנוכל לבוא קצת להבנת הטעם (לש"ו על פע"ח).

¹⁹⁶² "אחור באחור" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "כ"א באחור".**

¹⁹⁶³ "מתיקון עתיק יומין" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "מעתיק".**

¹⁹⁶⁴ מן אבא (נוסף בפע"ח).

שעה"כ

והנה ד' זווגים אלו, כל אחד נמשך ממקום אחר, כיצד: זווג תפלת שחרית הוא הזווג המשובח מכל הזווגים¹⁹⁶⁵ שיש בימי החול, והוא זווג יעקב ברחל. והנה בזווג הזה הוא מושך הטפה מחיצוניות עתיק, ומשם נמשכין המוחין דו"א בעת קריאת שמע דיוצר, ואז ז"א נותן אל יעקב אותה הטפה, כדי שיזדווג הוא יעקב ברחל. ובק"ש של הקרבנות, גם אז נכנסין מוחין דגדלות בז"א כנודע, וגם המוחין ההם {כ ע"א} תכליתם הם לצורך הזווג הנז' של יעקב ורחל שבתפלת שחרית בזמן העמידה, כי הנה אין זווג אחר בעת הק"ש הזו של הקרבנות, ואותם המוחין נמשכין מפנימיות א"א, שהיא מדרגה למטה מחיצוניות דעתיק וניתנים בז"א, ומשם נמשך כח אל יעקב להזדווג ברחל בעת העמידה כנז'. ואח"כ נבאר צורך ב' קריאת שמע אלו לזווג א' למה הוצרכו שניהם.

והזווג דערבית בעת העמידה הוא זווג יעקב בלאה, בהיותם מן החזה דו"א ולמעלה¹⁹⁶⁶, והוא גרוע מזווג יעקב ברחל אשר בשחרית, וזווג הזה איננו ממשך אלא מן המדרגה שלמטה מהשני מדרגות הנז', והוא מחיצוניות אריך.

והק"ש שעל המטה הוא לצורך זווג של חצות לילה שהוא יעקב¹⁹⁶⁷ בלאה למטה מן החזה, והזווג ההוא איננו ממשך אלא מחיצוניות או"א.

הרי ביארנו ג' בחינות הזווגים, כי הזווג הד' שהוא בתפלת המנחה, אין בו קריאת שמע, וכמו שנבאר עניינו בע"ה לקמן.

¹⁹⁶⁸ ונחזור לבאר הטעם למה הוצרכו שני מיני קריאת שמע לצורך זווג א' דתפלת שחרית, משא"כ בשאר הזווגים¹⁹⁶⁹. והטעם הוא, לפי שהמוחין של חצות לילה היו נמשכין מחיצוניות דאו"א, ואחר כך נסתלקו כל המוחין לגמרי, כנודע כי אחרי כל זווג, חוזרין ומסתלקין כל המוחין לגמרי. וז"ס הגלות, כי בזמן החרבן, לא יש למעלה מוחין אלא בעת התפלה בלבד, ואח"כ הם מסתלקים שלא יגיע בהם הפגם. וגם טעם אחר, לפי שאין בידינו כח כדי לקיימם כל היום רק בעת התפלה בלבד¹⁹⁷⁰.

והנה בזמן תפלת שחרית, אשר הזווג ההוא הוא עליון מאד, שהוא זווג יעקב ברחל, ובפרט כי הם מושכין מן חיצוניות דעתיק, והנה הכל הוא ריקם וחסר, ואי¹⁹⁷¹ אפשר להמשיך הכל בפעם א', שיושלם ז"א מכל המדרגות האלו עד עתיק, כי הנה כאשר

- מאיר הכוונה -

¹⁹⁶⁵ אבל כל היחודים דישראל עם לאה הנעשה בימי החול, בשחרית בכוונת ויעבור וכן במנחה, הנה משום שהיא רק בחציו ולמעלה שבו, והוא אינו בהיסוד העיקרי שבו אלא רק בהיסוד העליון הנעלם הנעשה לת"ת, הנה נקראים כל היחודים הללו רק בשם חיבוק לבד (הקדו"ש קב ע"ג).

¹⁹⁶⁶ עי' לעיל הערה 1938.

¹⁹⁶⁷ ר"ל הזיווג דק"ש שעל המיטה הוא למטה מן החזה, וכמ"ש ג"כ לקמן ע"ד שורה ו' ז', אבל הזווג דיעקב ולאה אשר אחר חצות הנה הם אז בכל אורך קומת ז"א כולו, וכמ"ש לקמן נד ע"א וע"ב עש"ה וכן הוא ג"כ לקמן נט ע"ד (לש"ו).

בלילה מסתלקין המוחין לגמרי, לכן צריך שיהיה כל יחוד בשני בחי' כדי לעורר למעלה למעלה ולהמשיך המוחין עכ"פ, ולכן נעשה כל א' בבחי' יחוד כפול כדי להמשיך המוחין הראויים אליו. ולכן לצורך היחוד דעמידה דערבית שהוא יותר עיקרי כי הוא באצילות עצמו ובפרצופים העיקרים דיעקב ולאה למעלה מן החזה דז"א, נעשה מקודם איזה יחוד דבחי' יעקב ורחל בהיכל קה"ק דנוק' דבריא, וכן לצורך היחוד שאחר חצות שהוא ביעקב ולאה בכל אורך קומת ז"א נעשה מקודם איזה יחוד בק"ש שעל המטה ביעקב ולאה למטה מן החזה, והוא לצורך היחוד שאחר חצות שהוא יותר עיקרי (הקדו"ש קב ע"ב).

¹⁹⁶⁸ פע"ח שער הקריאת שמע טז.

¹⁹⁶⁹ וממשיכין מוחין מז' מקומות לצורך זיוג א' משא"כ בשאר הזיוגים שאינו צריך רק המשכת מוחין ממקום א' לצורך אותו זיוג (נוסף בפע"ח).

¹⁹⁷⁰ עי' לעיל ט ע"ג: כי אחר התפלה הם מתמעטין, אין הכוונה לומר מיעוט ממש, אלא כיון שאין נשאר בהם רק הרשימו בלבד.

¹⁹⁷¹ ואיך (פע"ח).

שעה"כ

כתבנו לעיל כי הוא מושך מן עתיק, אין ספק שמכל שכן שמושך מכל המדרגות האלו¹⁹⁷². האמנם צריך שיושלם בהם לאט לאט, וז"ס טעם מה שתיקנו קריאת שמע בבקר בעת הקרבנות וזלת הק"ש השנית העיקרית אשר ביוצר.

והנה בק"ש של סדר הקרבנות, אנו ממשיכין מן פנימיות א"א, ואח"כ בק"ש דיוצר אנו ממשיכין מן חיצוניות עתיק כנ"ל, שהוא מקום יותר גבוה ועליון. ואחרי אשר כבר המשכנו די סיפוקו החלק הא' ¹⁹⁷³ הראוי בזווג הזה, אנו מזווגים אותם יחד בתפילה של עמידה. הרי לך בהדיא איך מוכרח הוא לומר ב' פעמים קריאת שמע לצורך הזווג הנז' הזה. אמנם שאר הזווגים אשר אינם עולים רק מדרגה א', די להם בהמשכת קריאת שמע א' בלבד וכמ"ש בע"ה.

ובזה יתבאר לך ענין מעלת הותיקין שהיו נוהגין להתפלל¹⁹⁷⁴ קודם הנז' החמה. וסוד הענין הוא, הנה האמת הוא, כי לא היה צריך אל הזווג ההוא רק קריאת שמע אחד כשאר הזווגים, אבל הטעם למה היו בו ב' פעמים קריאת שמע הוא לטעם שנתבאר. כי כיון שנסתלקו כל המוחין לגמרי, לכן צריך להמשיכם בב' פעמים, כי לא יספיק פעם אחת. והנה טעם זה אינו אלא כאשר אנו מתפללים ואומרים קריאת שמע כאשר האיר היום וזרח השמש והוא ¹⁹⁷⁵ יום ממש. והענין הוא, כי זווג יעקב ולאחרי הצות לילה, הנה הוא מתמיד ונמשך כל הצות לילה עד אור הבקר¹⁹⁷⁶, וז"ס (בראשית כט כה) ויהי בבקר והנה היא לאה, כי עד היות בקר ממש, עדיין לאה עם יעקב בזווג יחד במקומה, ובפרט במה שנתבאר אצלינו (&) כי יש בחי' זווג יעקב עם לאה בסוד אילת השחר¹⁹⁷⁷, שאז התחיל היום להאיר כדמשמע מן הזוהר¹⁹⁷⁸ (פרשת וישלח דף קע"ח ע"א¹⁹⁷⁹).

ובזה לא יקשה ¹⁹⁸⁰ בעיניך אם נראה מזהה במקום הנז' שהזווג הוא בעת אילת השחר, ובמ"א מהזוהר משמע שהזווג הוא בעת נפילת אפים אחר העמידה¹⁹⁸¹ ¹⁹⁸², דע כי שני המאמרים הם אמיתיים, כי זווג דקדוּתא דצפרא¹⁹⁸³ הוא זווג יעקב עם לאה¹⁹⁸⁴, ודנפילת אפים הם יעקב ברחל. ונמצא כי המוחין שבאו מחצות לילה ואילך אינם מסתלקים עד אחר היות היום ברור, כי בעת אילת השחר עדיין לא נסתלקו המוחין, ולכן

- מאיר הכוונה -

¹⁹⁷² שצנתיים ואי אפשר שמה שהיה חסר עד עתה לגמרי שיושלם ויעלה צפעס א' כל המדרגות אלו (פע"ח).

¹⁹⁷³ נמחק צפע"ח, ומוסגר בלש"ו.

¹⁹⁷⁴ "לומר ק"ש" (פע"ח).

¹⁹⁷⁵ "האיר היום זרח השמש והוא" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "אחר נז' החמה שהוא".

¹⁹⁷⁶ מ"ש שהוא מתמיד עד אור הבוקר הכוונה רק שכל הצות לילה הוא הכל בזווג יעקב ולאה אבל באמת נעשה אז שני הזיווגים דיעקב ולאה כי באילת השחר הוא זווג שני והוא יורת מעולה כמ"ש בשער הגלגולים דף כז ע"א וסח ע"א (לש"ו). וכן הוא בהקדו"ש קב ע"א. עי' לעיל ט ע"ד ד"ה ושם כתבנו כי היה.

¹⁹⁷⁷ עי' עיונים אות רה.

¹⁹⁷⁸ "כדמשמע מן הזוהר" נמחק צפע"ח.

¹⁹⁷⁹ עי' הערה הקודמת.

¹⁹⁸⁰ עי' שמות דף י ע"א ובפרשת בשלח מו ע"א עש"ה כל הדיבור (לש"ו). עי' הערה הקודמת. ¹⁹⁸¹ [פי' שהזווג] מתחיל בשים שלום ונמשך עד סוף נפילת אפים. אמנם כאשר כי הורדת ויציאת הטיפה הוא נעשה רק בנפילת אפים כנ"ל, לכן הוא באמת עיקר הזווג רק בנפילת אפים, כי עיקר הזווג הרי הוא יציאת הטיפה אשר ממנו אליה, אבל היחוד דיסוד ביסוד הוא רק התעוררות לבד (ביאורים ח"ב מו ע"ג).

¹⁹⁸² "צעת נפילת אפים אחר העמידה" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "אז צפים שלום נפילת אפים".

¹⁹⁸³ "לקדוּתא דשחר" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "של אילת השחר".

¹⁹⁸⁴ עי' לקמן נד ע"ב מ"ש בגליון שם (לש"ו).

שְׁעָה"כ

כשאומרים קריאת שמע של שחרית קודם הנץ החמה, אין טורח כל כך להחזיר המוחין, כי כמעט שלא עבר רגע קטן שנסתלקו, ולכן בקל אפשר להחזיר, וזהו הטעם שהותיקין היו גומרים אותה קודם הנץ החמה, ועי"כ לא היו צריכים לקרות קריאת שמע ב' פעמים בתפלת שחרית.

אבל אנו, כללות העולם¹⁹⁸⁵, שאין אומרים הק"ש קודם הנץ החמה אלא עד אחר הנץ החמה ממש¹⁹⁸⁶, הנה אז כבר נסתלקו המוחין לגמרי ולא נשאר מהם דביקות ברישא דז"א, ולכן אנו צריכין לקרות ב' פעמים קריאת שמע כדי להחזיר המוחין ע"י מדרגה אחר מדרגה. משא"כ כמנהג הותיקין לפי שהמוחין אשר באו אחר הצות לילה, אין צורך לטרוח להחזירם, וכמעט שהם חוזרים מעצמם. וכאשר אומרים קריאת שמע, אז באים מוחין אחרים חדשים מעולים מאותם (כ ע"ב) שהיו מהצות לילה. אבל עתה אנו צריכין לק"ש הראשונה להמשיך אותם מוחין דהצות לילה, וק"ש הב' להמשיך המוחין האחרים היותר עליונים, וזהו הטעם שתיקנו לומר אותו הפ' דשמע ישראל וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד¹⁹⁸⁷ דסדר הקרבנות למי שאינו נוהג כמנהג הותיקין.

האמנם אני ראיתי למורי ז"ל, שאפי' כשהיה מתפלל כמנהג הותיקין ולומר קריאת שמע קודם הנץ החמה, אפילו הכי היה אומר קריאת שמע ב' פעמים, והטעם הוא לפי שגם לזה צריך תנאי אחר, והוא שאותם שמתפללין תפלת הותיקין וקורין קריאת שמע עם הנץ החמה, צריך שיהיו חסידים גמורים שתועיל כוונתם ומחשבתם¹⁹⁸⁸ לקיים אותם המוחין שלאחר הצות לילה שיחזרו מעצמן. והנה אין כל אדם ראוי לכך בזמנינו זה, ולכן אפי' המתפללים תפלת הותיקין צריך שיקראו קריאת שמע ב' פעמים בתפלת השחר.

¹⁹⁸⁹אמנם בתפלת המנחה הוא זווג ישראל עם לאה מן החזה ולמעלה, ואין צורך לקרות קריאת שמע. והענין הוא כי הלא בשחרית כבר אמרנו קריאת שמע והמשכנו מוחין עליונים, ואע"פ שהם מסתלקים אחר התפלה, עכ"ז נודע כי מדת היום הוא חסד ומדת הלילה הוא גבורה, ולכן היום אשר הוא חסד ואין החיצונים שולטין בו כל כך, לפי שהוא יום והחסד גובר בעולם, לכן בבא עת תפלת המנחה אין צורך לקרות קריאת שמע וליחד יחוד העליון, כי המוחין חוזרים לבא אז מעצמן. אבל עכ"ז צריך קצת התעוררות, והוא ע"י תפלת המנחה, כי הוא ענין זווג ישראל עם לאה. וכיון שאנו מתפללין כדי לזווגם, אז מתעוררין המוחין העליונים וחוזרין לבא מעצמן, מבלתי שנצטרך להביא מוחין חדשים ע"י הק"ש.

ועיין בדרוש התפילין (דרוש ה) טעם למה זמן התפילין נוהג ביום ולא בלילה, ושם יתבאר לך היטב ענין הדרוש הזה, איך ביום אין המוחין מסתלקים לגמרי, אבל הם נשארים על ראשו בסוד אורות מקיפין, אמנם בלילה הם מסתלקים לגמרי. ועי"כ בתפלת ערבית צריך לומר פעם אחרת קריאת שמע, כדי לעשות זווג אשר בעת ההוא, לפי שאז כבר הוא לילה והדינים גמורים שולטים, ולכן צריך לקרות פעם אחרת קריאת שמע מחדש כדי להמשיך מוחין לצורך הזווג ההוא.

גם טעם אחר קרוב אל טעם הנז', והוא, כי בתפלת המנחה סמכנו על הק"ש דשחרית, ומן השיריים שנשתייר מן הזווג דשחרית, וכן מה שנשאר מן המוחין אחר שנעשה הזווג ההוא דשחרית מן השיריים ההם, אנו עושים זווג תפלת המנחה. אבל איננו

- מאיר הכוונה -

¹⁹⁸⁵ "כללות העולם" נמחק בפע"ת.

¹⁹⁸⁶ נמחק בפע"ת.

¹⁹⁸⁷ "צורך קס כבוד מלכותו לעולם ועד" נמחק בפע"ת.

¹⁹⁸⁸ "כוונתם ומחשבתם" נמחק בפע"ת, ובמקומו איתא "מחשבתם".

¹⁹⁸⁹ שְׁעַר קְרִיאַת שְׁמַע יז.

פעה"כ

מספיק גם לעשות בו זווג תפלת ערבית על סמך המוחין דק"ש דשחרית, כי כבר כלו ונפסקו בתפלת המנחה. ועם הטעם הזה ית' לך טעם אחר למה זווג המנחה אינו מעולה כל כך בתפלת שחרית, אע"פ ששניהם ביום. אבל הטעם הוא כי זווג תפלת המנחה הוא מן השיורין דמוחין של תפלת שחרית. וגם בזה תבין למה הדינין מתגברין בתפלת המנחה, בסוד (ירמיה ו ד) כי ינטו צללי ערב¹⁹⁹⁰, הטעם הוא לפי שהמוחין הולכין ומתמעטין, אבל עכ"ז עדיין נקרא מדרת¹⁹⁹¹ יום. אבל בתפלת ערבית שנפסקו כל המוחין לגמרי, ולכן כל שליטת החיצונים והמוזיקין הוא בלילה, כנז' בר"מ (פ' פנחס רכב ע"א) בלילה אסתתמו תרעי ג"ע ואתפתחו תרעי גהינם דאיהו מרה כו¹⁹⁹², כנודע שהדינין וגבורות של הלילה הם גדולים כמה מדרגות יותר מן הדינין שבשעת המנחה, כי שליטת וממשלת החיצונים האמיתית¹⁹⁹³ אינה אלא בלילה כנודע¹⁹⁹⁴.

והק"ש שעל המטה אנו צריכין לעשותו מחדש¹⁹⁹⁵, ואינו מספיק בק"ש דתפילת ערבית, כמו שהספיק הק"ש דשחרית אל זווג תפלת המנחה, והטעם הוא כי כשהוא עדיין יום, אין המוחין מסתלקין לגמרי, ולכן במנחה א"צ קריאת שמע פעם אחרת מחדש, משא"כ כשכבר נעשה לילה, שאז מסתלקין המוחין לגמרי, ולכן צריך קריאת שמע מחדש לצורך הזווג, שיהיה אח"כ בחצות הלילה. והטעם שאנו מקדימין לקרות אותה קריאת שמע בעת השכיבה יתבאר במקומו לקמן בע"ה¹⁹⁹⁶. והנה להיות שעתה הוא לילה ממש יותר מבשעת תפלת ערבית, לכן הזווג הזה הוא גרוע ואינו כ"כ מעולה, ולכן אינו מושך אלא מחיצוניות או"א בלבד כנ"ל. והרי נתבאר שני חילוקים שיש באלו הארבעה מיני קריאת שמע, והחילוק הא' שביניהם הוא בענין המשכתן אשר אין המשכתן שוה, והחילוק הב' הוא בענין הזווגים הנמשכין מהם כי אינם שוים.

דרושי כוונות קריאת שמע

דרוש ד'

בענין ד' מיני יחודי קריאת שמע הנז"ל.

עוד יש חילוק שלישי בענין ד' קריאת שמע, והוא כי הלא ביארנו בענין קריאת שמע של יוצר, כי ז"א יש לו מוחין דקטנות ודגדלות, ובחינת המוחין דקטנות יש בה מוחין פנימיים ומקיפין, וכן בבחינת המוחין דגדלות. ושם אמרנו, כי בכל קריאת שמע מאלו הארבע, נכנסין בזעיר אנפין שש קצוות דמוחין פנימיים דגדלות דמצד אימא, ואי אפשר שיכנסו אלו, עד שיכנסו כל מה שלמטה ממדרגתם, והם כל המוחין (כ ע"ג) דקטנות הפנימיים והמקיפין מצד אבא ומצד אימא, ואח"כ נכנסים ו"ק הפנימיים דמצד אימא¹⁹⁹⁷. וכל אלו המדרגות נכנסות בכל קריאת שמע מאלו הד' מיני קריאת שמע הנז', ובדבר הזה כולם שוים. האמנם החילוק שיש ביניהם הוא במדרגות הנכנסות מכאן ואילך כמשי"ת בע"ה.

והנה הזווג דשחרית, כבר ביארנו שנכנסים בז"א קודם הזווג ההוא כל המוחין דגדלות הפנימיים והמקיפין דאו"א, ואח"כ נעשה הזווג ההוא בעת נפילת אפים, אבל בשאר הזווגים אין הדבר כן כמשי"ת בע"ה. וגם ענין זה תלוי טעמו במש"ל שאין הד' זווגים

- מאיר הכוונה -

¹⁹⁹⁰ עי' עיונים אות רו.

¹⁹⁹¹ נמחק בפע"ח.

¹⁹⁹² עי' עיונים אות קסט.

¹⁹⁹³ "החילונים האמיתית" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "עלמות לחילונים".

¹⁹⁹⁴ בזהר (נוסף בפע"ח).

¹⁹⁹⁵ "לעשותו מחדש" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "לעשות מחדש מוחין".

¹⁹⁹⁶ נז רע"א (לש"ו).

¹⁹⁹⁷ דגדלות (נוסף בפע"ח).

פעה"כ

שויים, לפי שבשחרית הז"א שלם וממולא בכל המוחין האלו כולם, לכן הזווג ההוא מעולה, והוא זווג יעקב ורחל. אבל בשאר הזווגים כפי ערך המוחין אשר הוא לוקח כך הוא ערך הזווג ההוא, או יהיה זווג ישראל עם לאה, או יעקב עם לאה, וכן כיוצא בזה. וגם הטעם הזה תלוי במש"ל כי בשחר הוא חסד גמור, ולכן המוחין של אז הם מעולים, וגם הזווג ההוא גדול ומעולה, ובמנחה מתגברין הדינין מעט, ולכן המוחין והזווג אשר אז הם יותר ממועטים במעלה, ועד"ז הם מתמעטין בתפלת ערבית יותר וכיוצא בזה. והנה החילוק הזה שבארנו אינו אלא בזווגים עצמם, אבל בעת הק"ש כולם שויים, כי כולם נכנסים בז"א עד המוחין דו"ק דגדלות ג"כ¹⁹⁹⁸ הפנימים מצד אימא.

ואמנם החילוק הג' שיש בד' מיני קריאת שמע עצמם הוא זה, כי הנה אע"פ שאנו אומרים שבעת הק"ש נכנסים כל המדרגות עד הו"ק דמצד אימא דגדלות הפנימים, עכ"ז אלו המדרגות שבנתים יש ביניהם הפרש, כי יש פעם שנכנסים כולם יחד, ויש פעם שנכנסים מפוזרין ומפורדין, וסוד זה תלוי במלת "ישראל". פי' כי כבר ביארנו בק"ש דיוצר כי סוד הק"ש היא להעלות מ"ן מן זו"ן אל או"א, כדי שיזדווג או"א ויורידו מוחין אל זו"ן. אמנם קודם העלאת מ"ן אלו, אין הז"א עדיין ראוי להעלותם, וצריך להמשיך לו הארה מלמעלה כדי שיוכל להעלותם. והנה ההארה הזאת ניתנת אליו במלת ישראל כמשי"ת לקמן בק"ש דיוצר (דרוש ו). וביאור הדברים הם, כי ז"א כדי שיוכל להעלות מ"ן למעלה, צריך שבהכרח יהיו לו לפחות מוחין דקטנות מצד אימא¹⁹⁹⁹ כדי שיוכל אח"כ להעלות מ"ן כדי שיקבל אח"כ מוחין דגדלות.

והנה בק"ש דשחרית במלת ישראל נגמרים לכנס בו כל המוחין דקטנות אפילו המקיפים דמצד אבא, וזו היא תוספת הארה הניתנת לו אז במלת ישראל, כדי שאח"כ יוכל להעלות מ"ן במלת אחד, כדי שיקבל אז מוחין דגדלות דו"ק כנ"ל. וכבר ביארנו בדרוש ו²⁰⁰⁰ דק"ש דיוצר, כי לעולם אי אפשר שיחסרו מן ז"א כל המוחין דקטנות, כי בהכרח שמוחין פנימים דקטנות דמצד אימא לא יסתלקו כלל ממנו לעולם, לא ביום ולא בלילה, לפי שבהכרח צריך שתהיה לו איזה בחינה של מוחין כדי שיתקיים בהם, כי המוחין הם הם חיות וקיום האדם בסוד (קהלת ז יב) והחכמה תחיה את בעליה²⁰⁰¹²⁰⁰². אבל המוחין המקיפין דמצד אימא, והפנימיות והמקיפין דמצד אבא, ג' מדרגות אלו יכולות להסתלק לפעמים מן ז"א²⁰⁰³, כמו שגם מסתלקים המוחין דגדלות. אבל השינוי וההפרש הוא כפי ערך הזמנים כך סדר מדרגת הסתלקותם.

ונתחיל לבאר מן הק"ש שעל המטה, כי היא המדרגה התחתונה שבכולם, כי הנה בלילה ודאי הוא שאינם²⁰⁰⁴ מסתלקים כל המוחין כנ"ל, ונשארים בהכרח המוחין הפנימים מצד אימא כנו'. וכשאנו קורין קריאת שמע שעל המטה נמצא שקודם שנאמר קריאת שמע, הנה לא היו בז"א רק מוחין פנימים דאימא בלבד, ולכן כשאנו אומרים "ישראל" כדי להמשיך לו הארה מלמעלה כדי שיוכל להעלות אחר כך מ"ן, כדי לקבל גם המוחין דגדלות, והנה אז איננו יכול להמשיך הארה גדולה, רק מדרגה א' בלבד יותר ממה שהיה לו תחילה. והוא, כי בתחילה היו לו מוחין פנימים דקטנות דאימא, ועתה במלת ישראל ההארה שניתוספה לו עתה, היא מקיפין דקטנות דאימא. ונמצא, כי כאשר מעלה מ"ן במלת אחד כנודע, הנה אין לו עדיין רק עד מדרגת מקיפין דאימא, וחסרים ממנו פנימים

- מאיר הכוונה -

¹⁹⁹⁸ נמחק בפע"ח.

¹⁹⁹⁹ עי' בפיסקא הבאה שהרי אין שום זמן שאין לז"א מוחין דקטנות דאימא, ולכן צ"ע כוונתו.

²⁰⁰⁰ "צדוק ו"י" נמחק בפע"ח.

²⁰⁰¹ עי' עיונים אות עז.

²⁰⁰² "צסוד (קהלת ז יב) והחכמה תחיה את בעליה" נמחק בפע"ח.

²⁰⁰³ לגמרי (נוסף בפע"ח).

²⁰⁰⁴ פאז (פע"ח).

פעה"כ

ומקיפים דאבא דקטנות, והוא השיעור של המדרגות שהיו בו כבר במלת ישראל בקריאת שמע דשחרית.

ובזה תבין טעם אמיתי, למה אין הד' זווגים והד' המשכות דק"ש שוות, והכל תלוי במה שנו', כי הנה כפי ההכנה שיש לז"א בעת שמעלה מ"ן במלת אחד, כך יש בו כח למשוך המשכה עליונה או תחתונה. וגם בענין זה תלוי כניסת המוחין דגדלות בו אח"כ, אם נכנסים כולם או מקצתם. וגם בזה תלוי הפרש מעלת הזיווגים אשר זוג זה גדול מזה, וכל זה תלוי בהתחלה הנ"ל, כי אם ההתחלה היא מעולה בעת העלאת מ"ן, כך יש לו כח להמשיך (כ ע"ד) המשכות עליונות מלמעלה, ונמצא שהכל תלוי בענין זה.

ונחזור לענין כי עתה בעת קריאת שמע שעל המטה²⁰⁰⁵ שאין לו רק מדרגה א' לבד מן הג' הנו', אשר היא מקיפין דאימא, לכן אין בו כח להמשיך רק מחיצוניות דאבא ודאימא בלבד כנו', ולכן אין נכנסין בו רק המוחין דו"ק דגדלות מצד אימא ולא יותר כמשי"ת בע"ה. ולכן גם הזווג ההוא הוא תחתון, והוא יעקב ולא היותם למטה מן החוזה בלבד. ודע כי אח"כ כשיורדין ונכנסין בו המוחין דגדלות במלת "אחד" כנודע, הנה אז נכנסין לו ביחד מחדש פנימים ומקיפין דקטנות דאבא, וגם פנימים דו"ק דגדלות דאימא. ולכן כיון שאלו המדרגות באים לו עתה ביחד, אין בו כח לקבל עוד מדרגות עליונות מאלו, ונשאר באלו המדרגות הראשונות לבדם.

אמנם בתפלת ערבית, עדיין הוא התחלת הלילה, ולא נתחזקה שליטת החיצונים²⁰⁰⁶, לפי שערך אז היה יום והחסד והרחמים גברו בעולם, ולא נסתלקו כל המוחין דקטנות לגמרי, אבל נשארו בו שני מדרגות: הא', היא המוחין פנימים דקטנות דאימא, אשר אלו קבועים בו תמיד ואינם מסתלקין בשום זמן כנ"ל, וגם נשארו בו המקיפין דקטנות דאימא. ולכן כשאומרים מלת "ישראל" כדי להביא לו תוספת הארה כנו', הנה אנו ממשיכין לו מדרגה אחרת יותר על הג' הנו' והוא מוחין פנימים דקטנות דאבא. ונמצא כי כאשר מעלה מ"ן במלת "אחד" לגבי או"א, הנה הוא כבר שלם וממולא יותר, ולכן הנה הוא מושך מן חיצוניות א"א שהיא מדרגה מעולה יותר. ואח"כ במלת "אחד" נכנסין בו מוחין מקיפים דקטנות דאבא וו"ק פנימים דגדלות דאימא. וכיון שלא קבל עתה מחדש הארות יתירות, לכן יש בו כח לקבל בתפלת ערבית מוחין אחרים גבוהים יותר, והם ו"ק פנימים דגדלות דאבא כמשי"ת במקומו בע"ה. ולכן גם הזווג ההוא הוא יעקב ולא היותם למעלה מן החוזה.

והנה בק"ש של הקרבנות, אשר כבר הוא יום ומדת החסד מתעורר, ולכן הוא יותר מעולה מן מדרגת קריאת שמע שעל המטה, אמנם הוא שווה אל ערך קריאת שמע דערבית בבחי' א', עם היות שיש ביניהם חילוק, והוא, כי בתפלת ערבית נשאר בו הארת המוחין מן היום, אלא שזמנו ועונתו הוא לילה, אבל הק"ש של הקרבנות, הנה היא נמשכת מן הלילה אשר לא נשאר לו הארה, אבל יש לו יתרון אחר, והוא כי זמנו ועונתו הוא יום. ונמצא כי בבחי' אחת הוא שווה אל קריאת שמע דערבית, ובבחי' אחרת הוא גבוה ומעולה ממנה. והענין הוא, כי לפי שהוא בא אחר הלילה, שלא נשארו בו רק פנימים דקטנות דאימא בלבד, לכן צריך שבמלת "ישראל" נמשיך לו מדרגה אחרת, והוא מקיפים דקטנות דאימא. ובבחי' זו הוא פחות מן קריאת שמע דערבית, כי אז כבר היו בו מקיפים דאימא ממילא בלתי מעשינו²⁰⁰⁷.

- מאיר הכוונה -

²⁰⁰⁵ כלומר אחרי אמירת ישראל.

²⁰⁰⁶ "נתחזקה שליטת החיצונים" נמחק בפע"ה, ובמקומו איתא "שלטו החיצונים עדיין הרבה כי עדיין לא התחילו לשלוט".

²⁰⁰⁷ "צלתי מעשינו" נמחק בפע"ה.

שְׁעָה"כ

אבל להיות כי היום מעולה מן הלילה, כי כשנעריך ערך קריאת שמע דערבית עם קריאת שמע דקרננות, ודאי שהק"ש דקרננות הוא יותר מעולה מפאת עצמה, לפי שמעלת קריאת שמע דערבית אינה תלויה בה בעצמה, רק מפאת מה שקדם אליה, שהיא בחי' יום, אבל היא בעצמה איננה אלא מדרגה גרוע להיותה מדת לילה. אבל קריאת שמע של הקרננות פחיתותה אינה מפאת עצמה, אלא מפאת מה שקדם אליה שהיא בחי' לילה, אבל היא בעצמה היא מעולה לפי שהיא מדת יום.

וכשנעריך ב' ערכים אלו, ודאי שיותר גדול ערך המעלה הנמשכת מפאת עצמה מן ערך המעלה הנמשכת מפאת מה שקדם אליה, שהוא כח אחרים ואינו כח עצמו. ולכן יש בק"ש של הקרננות כח ויכולת להמשיך שני מדרגות ביחד, והם מקיפים דקטנות דאימא ופנימים דקטנות דאבא. אך ודאי שבבחי' אחרת הם שוים, והוא כי במלת ישראל עדיין אין בז"א בק"ש דקרננות יותר ממה שיש לו בק"ש דערבית, אבל עכ"ז גדול כח קריאת שמע דקרננות שהמשיכה שני מדרגות ביחד, משא"כ בק"ש דערבית שלא המשיכה רק מדרגה א', ולכן להיות שיש לק"ש דקרננות יתרון הזה על קריאת שמע דערבית, לכן יש בה כח להמשיך ממדרגה יותר עליונה, והיא מן פנימיות דא"א. ואח"כ במלת "אחד" נכנסים המקיפים דקטנות דאבא עם הפנימים דו"ק דגדלות דאימא.

והנה אם לא היה בשחרית רק קריאת שמע של הקרננות בלבד, היה זווג שלו גרוע, דוגמת זווג דערבית, ולכן הוצרך פעם אחרת קריאת שמע של יוצר, כדי לעשות זווג אחר יותר עליון, ולהמשיך המשכה יותר עליונה, והיא מחיצוניות עתיק, ואז יכנסו בז"א כל המוחין דגדלות פנימים ומקיפים דא"א. וגם כי הזווג ההוא היה יותר עליון, והוא זווג יעקב ברחל, לפי שבבקר הוא שעת החסד והרחמים יותר מכל שאר זמני היום והלילה, ולכן זווג הנעשה בעת ההיא צריך שיהיה הגדול והמשובח שבכולם.

והנה נת"ל כל החילוקים שיש בד' מיני קריאת שמע ובג' הזווגים באר היטב, ולכן ג"כ יש הבדל בשלשה מקומות מן הק"ש כפי חילוק (כא ע"א) הזמנים וראוי לכוין בהם. והנה שאר המשך ג' פרשיות קריאת שמע וגם המשך פסוק א' דשמע ישראל יתבאר לקמן, אבל עתה נבאר חילוקים אלו בלבד אשר ביניהם.

הנה החילוק הא' הוא במלת "ישראל", כי בק"ש של הקרננות תכוין שעתה הם נכנסים בז"א המקיפים דקטנות דאימא, והפנימים דקטנות דאבא, לפי שכבר היו בו הפנימים דקטנות דאימא, ובכח אלו המוחין שבו יכול להעלות מ"ן במלת אחד. ובק"ש דיוצר תכוין כי כבר יש בו פנימים ומקיפין דקטנות דאימא ופנימים דקטנות דאבא, ובמלת "ישראל" נכנסים מקיפים דקטנות דאבא, ובכח אלו המוחין הוא מעלה מ"ן במלת "אחד".

ובק"ש דתפלת ערבית תכוין כי כבר יש בו פנימים ומקיפים דקטנות דאימא, ובמלת "ישראל" נכנסים בו פנימים דקטנות דאבא, ובכחם מעלה מ"ן במלת "אחד". ובק"ש שעל המטה תכוין כי כבר יש לו פנימים דקטנות דאימא, ובמלת "ישראל" נכנסים בו מקיפים דאימא בלבד, ובכחם מעלה מ"ן במלת "אחד".

החילוק הב' נמשך מן הקודם, והוא במלת "אחד". כי הנה ביארנו בק"ש דיוצר שצריך לכוין במלת "אחד" לשלב שם הויה בשם אהיה ביחד, אשר הוא סוד חיבור או"א, ושאח"כ תכוין בהויה דיודי"ן דע"ב אשר היא סוד טיפת הזרע היוצא מאבא לאימא, אשר בה כלולים המוחין דז"א ביחד באותה ההויה. והנה בכוננת ההויה זו הוא ענין זה החילוק השני, כי בק"ש של הקרננות, תכוון כי זו ההויה שהיא טפת זרע דאבא נמשכת שרשה מלמעלה מפנימיות א"א, ומשם המשיכה או"א על ידי חיבורם וזווגם בעת הזו. ובק"ש דיוצר תכוין כי ההויה הנז' המשיכה מן חיצוניות עתיק יומין. ובק"ש דערבית תכוין כי זאת ההויה המשיכה מן חיצוניות א"א. ובק"ש שעל המטה תכוין שהויה זאת המשיכה אבא ואימא מחיצוניות או"א עצמן.

שְׁעָה"כ

והפרקינ קדמאין שלהם אינם נכנסין, באופן כי הפרקינ אמצעים שהיו ראויים להיות בחג"ת דז"א הם עתה בכח"ב שלו.

והנה בק"ש דשחרית אשר שם אתה מכוין במלת אחד באות ד' שבו אל הד' מוחין היורדין בז"א, והם ד' הויות דעסמ"ב כנודע, ובגימ' הם רל"ב, ויש בהם י"ו אותיות בד' הויות ותצרפם עם רל"ב יהיו רמ"ח, שהם רמ"ח איברים הנכנסים בו. וכבר ביארנו כי אלו הו"ק דגדלות הם מוחין דגדלות, אמנם כאשר אלו נכנסין בז"א, כבר אז יש בז"א מוחין דקטנות, שהם מבחי' אלקים כמבואר אצלנו. והנה הם ג' מוחין דקטנות בנה"י דאבא, וג' מוחין דקטנות בנה"י דאימא, והם ששה שמות אלקים, וכשתחבר ו' שמות של אלקים אלו דקטנות עם הרמ"ח איברים דגדלות כנז' יהיו שניהם בגימ' רומ"ח, וז"ש בינוקא פ' בל"ק²⁰¹³2014 כי הק"ש נקרא רומח. והנה רומ"ח הם אותיות המור²⁰¹⁵ והם סוד (&) יששכר חמור גרם.

ואח"כ בהגיעך אל עזרת אבותינו כו²⁰¹⁶, שירה חדשה שבחו גאולים כו', אשר השירה ההיא²⁰¹⁷ יוצאה מהגרונ²⁰¹⁸, וכמ"ש (&) וענו ואמרו ה' ימלוך כו', אז תכוין במלת גרון, כי הנה תחילה היה לנו ענין הרומ"ח הנז', ואם תוסיף עליו כללות ד' הויות הנז' דעסמ"ב, יהיו בגימ' גרון. והענין הוא, כי בתחילה בעת הק"ש, ירדו המוחין בראש ז"א, ועתה בשירה חדשה הם מתחילין להתפשט הטיפה שלהם עד הגרון, ויורדים שם ומתעכבים שם במקום צר, ואז שם נתוספה הארתם בכח ד' כוללים ונעשים גרון.

ואח"כ באתה קדוש כו', כבר הודעתך במקום אחר (&) כי עד²⁰¹⁹ עתה היה בחי' החיבוק בימינא ובשמאלא ובאמצעיתא, וכאשר הגיע החיבוק אל בחינת אמצעיתא, אז מתחילין המוחין להתפשט ולצאת מוחין לגרון למטה אל הגוף, וזהו הטעם שתקנו ברכת אתה הונן אחר ברכת אתה קדוש, לפי שעתה כבר מוח הדעת התחיל להתגלות לצאת אל מקום מרחב ומגולה, ואז אנו שואלים אתה הונן לאדם כו'. גם בזה תבין, כי מן ברכת אתה הונן ואילך מתחיל תיקון י"ס דנוקבא כמבואר במקומו. והענין הוא, כי עתה אשר כבר התחילו המוחין להתפשט למטה מן הגרון, ושם הוא התחלת פרצוף הנקבה מהחזה ולמטה, ואנו מתקנין אותה. וגם טעם אחר, לפי שעל ידי הקדושה ניתן בחינת הדעת אל הנוקבא דז"א כמבואר במקומו, ולכן אנו שואלים עתה, אתה הונן לאדם דעת כו'.

ונחזור לענין ראשון, שצריך לכוין בברכת אתה קדוש²⁰²⁰ כו' שהמוחין יורדין ויוצאין מן הגרון כדי להתפשט בגוף החסדים²⁰²¹ העומדים תוך יסוד דאימא, ובהיותם בגרון היו סתומים שם בסיתום גדול. ותכוין כי ענין גרון, הנה נתבאר אצלנו (ע"ה שער כב

- מאיר הכוונה -

²⁰¹³ וזרע"מ (נוסף צפע"ח).

²⁰¹⁴ צ"ע גדול כוונתו עי' שם קפו ע"א, הובא דבריו בעיונים אות רח, אבל לא מוזכר לא רומח ולא חמור גרם. {}

²⁰¹⁵ עיין ס' הליקוטים פ' ויחי (לש"ו). ז"ל: דע, כי ביששכר נרמז שכר השני עולמות, אחד בעולם נסתר עולם הבא, וא' בזה העולם נגלה. כי יש בו שנים י"ש, א' נגלה וא' נסתר. כי לכל ישראל יש חלק לעה"ב מיש נגלה, אמנם לצדיקים שנים י"ש, מב' עולמות, וב"פ י"ש עולים בגי' כת"ר, מקום הנקרא אוצר, וזהו אוצרותיהם אמלא. וזה כשנגמר הלבוש של רמ"ח מ"ע על רמ"ח איבריו. ורמוז הכל בפסוק יששכר, ב"פ י"ש, כשרמ"ח גמ"ר, שהוא סוד חמ"ר גר"ם, ואז יהיה רובץ בין המשפתי"ם, בין ב' ממין, מ"ם פתוחה, שכר זה העולם הנגלה, ומ"ם סתומה, שכר העה"ב:

²⁰¹⁶ שאתה אומר (פע"ח).

²⁰¹⁷ "אשך השירה ההיא" נמחק צפע"ח, וזמקומו איתא "והנה קם היתה פירה". {}

²⁰¹⁸ עי' תז"ח יט ע"ג ובהגר"א על ספד"צ יג ע"ד ואולי זה חיך וגרון.

²⁰¹⁹ נמחק צפע"ח. ##

²⁰²⁰ חונן (פע"ח).

²⁰²¹ או הגזרות (נוסף צפע"ח).

שְׁעָה"כ

פרק ג, שער כה פרק ה) כי הוא ג"פ יב"ק²⁰²², שהוא בחינת המוחין דקטנות שהם שם אלקים, וביחינת המוחין הגדלות הנקרא שם הויה. ובהיותם מתלבשין ביחד זכ"ו בתוך הגרון, שהוא מעבר צר, אז נקרא הגרון מעבר יב"ק, שהוא מעבר של שם הויה ואלקים שעולים בגימ' יב"ק²⁰²³.

והנה הה"ח או ה"ג הנה הם עוברים בתוך המעבר האמצעי של יב"ק שהוא היסוד שהוא קו האמצעי. והנה כל בחינת חסד או גבורה היא הויה א', נמצא כי הה"ח או הה"ג הם ה' הויות שהוא בגימטריא ק"ל. וכן ה' הויות של גבורות גימטריא ק"ל, ולכן תכוין להוריד אותם הק"ל דרך מעבר היב"ק הנו, שיצאו משם למטה מן הגרון. והנה ק"ל ויב"ק הם גימטריא גר"ם²⁰²⁴. (כא ע"ג) והנלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל, שאלו הק"ל הם הה"ג היוצאין לעשות דעת הנקבה²⁰²⁵.

והרי נתבאר שלש כוונות שהם רמ"ח ורומ"ח וגרון²⁰²⁷, ושלתם בשחרית. אבל בערבית הם משונים למעם הנו"ל, כי יש הפרש בין שחרית לערבית, וזה ביאורו, ענין הרמ"ח תכוין שהם ג' הויות סמ"ב, כולם בבחי' ע"ב באופן זה, ס"ג עם עשרה אותיותיו, ע"ב. מ"ה כ"ו, ע"ב. הויה דב"ן באחוריים הוא ע"ב²⁰²⁸. ונמצא שהם ג"פ ע"ב הם רי"ו, ותחבר עמהם ל"ב אלקים הרי רמ"ח, ואם תחבר עמהם ו' אלקים דקטנות הרי רומ"ח.

ואח"כ בברכת אתה קדוש תכוין אל גר"ם, ע"ד שכונת בשחרית שהוא ק"ל ויב"ק. אבל יש בזה הפרש אחר, והוא כי בשחרית אשר כבר נכנסו בברכת אבות כל הנה"י דאו"א, לכן כוונת גר"ם היתה בגרון, לפי שמקום הגר"ם הוא היסוד דאימא למטה בבחינת העטרה שבה, ושם הוא²⁰²⁹ בחי' יב"ק כנוז, אבל עתה בערבית שאין בו אלא מוחין דו"ק נמצא כי זו העטרה דיסוד דאימא הוא למעלה בכתר דו"א, ולכן צריך שתכוין שם ענין הגרם הזה, כי שם בהיות היסוד שם למעלה יוצאין ממנו ק"ל הגבורות כנוז. והרי נתבאר כוונת קריאת שמע דערבית.

וגם בק"ש שעל המטה קבלתי עניינה ושכחתי קצתה, וזהו הנו' אצלינו, כי ענין כוונת הגרון הנ"ל, צריך שתכוין אותו בעת שתאמר הפסוק (&) רוממות אל בגרונם, ושם תכוין כוונת הגרון הנ"ל. ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל, כי אין לכוין בגרון הנ"ל בק"ש דערבית, אבל תמתין עד קריאת שמע שעל השכיבה, ושם תכוין בפסוק רוממות אל בגרונם כנוז.

אזהרות שקודם השמע.

- מאיר הכוונה -

²⁰²² אלהים (פע"ח).

²⁰²³ עי' עיונים אות ק, ולעיל תפילין ב' ד"ה וענין המעברתא

²⁰²⁴ "זו"ס חמר גרם ולני זוכר זולאי קהס ק"ל לגבורות קהס יולאים לעשות דעת זנוקבא" נוסף בפע"ח.

²⁰²⁵ עי' שער כה פרק ב' (ב) אות יב: בדעת דז"א יש ה"ח וה"ג, והם י' הויות גימ' ק"ל ק"ל, ב"פ עי"ן כמנין (שמות ג ד) ס"ר לראות, כי משם נמשכת ראייה אל העיניים היושבים ממש כנגד הדעת. אך בדעת דנוקבא יש ק"ל גבורות לבד. וכאשר מתפשטות בו"ק שהם בחי' חג"ת נה"י, נשארין בחי' ו' בכל אחד מה"ק שבה והם ל', ואלו נקראו (חגיגה טו ע"ב) מגדל הפורח באויר. ונשאר ק' מהק"ל דגבורות ביסוד שלה, ואח"כ כשמזדווגין נתון בה הזכר גם ק"ל ראשון דחסדים ומתחברים עם הק' שביסוד דילה, והנה ק' וק"ל גימטריא יר"ך כי היסוד נתון בין ב' הירכיים.

²⁰²⁶ "והנלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל, שאלו הק"ל הם הה"ג היוצאין לעשות דעת הנקבה" נמחק בפע"ח.

²⁰²⁷ וגרם (פע"ח).

²⁰²⁸ עי' שער רפ"ח פרק ג.

²⁰²⁹ הם (פע"ח).

פְּעָה"כ

²⁰³⁰קודם שתאמר היחוד²⁰³¹ דשמע ישראל, צריך שתכוין אל היחוד שביארנו בדרוש הציצית (דרוש ז' דף ז ע"ב) בענין ד' כוונת שיש בד' אותיות הויה, והכונה הנוגעת אל יחוד דשמע ישראל היא שתכוין תחילה אל ה' תתאה, ואח"כ תחברה עם ו', ואח"כ תחבר י' עם ה' ראשונה, וע"ש ותמצא ביאור כוונה זו מה ענינה.

גם קודם שתאמר שמע ישראל תסגיר²⁰³² שני עיניך ביד ימינך, ותכוין למ"ש בסבא דמשפטים (צד ע"ב) עולימתא שפירתא דלית לה עינין²⁰³³, ושם ביארנו שהכונה היא על רחל שהיא העולה עתה בבחינת מ"ן לגבי או"א, ועי"ש בסבא דמשפטים. ובידך השמאלית תאחוז ד' ציציות ויהיו מונחים על לבך כמבואר לעיל (ציצית ב' ה ע"ב). גם קודם שתאמר קריאת שמע צריך שתכוין אל מ"ע שנצטוינו לקרות קריאת שמע ב"פ בכל יום.

כוונת יחוד קריאת שמע עד עזרת אבותינו.

²⁰³⁴דע כי הנה ברכת אהבת עולם ה"ס היכל אהבה הנו' בפ' פקודי (רנד ע"ב)²⁰³⁵. והנה היכל אהבה ה"ס החיבוק. והיכל הרצון הוא סוד הנישוק²⁰³⁶, והוא בברכת אמת ויציב. וכבר נודע כי אין נישוק אלא אתדבקותא דרוחא ברוחא (זהר ח"ב קכד ע"ב), וא"א²⁰³⁷ זה אלא עד שירד ז"א שבאצילות אל היכל הרצון, וגם הוא איננו יכול לירד עד שיתוסף בו כח מן רוח או"א, ולכן אנו מייחדים את או"א בשמע ישראל כו', ואז מאירים בזו"ן בחי' מוחין, ואז הוא יורד למטה כנו'. ונמצא כי בעת זה היחוד²⁰³⁸ נעשו מוחין לו ולה. וזה טעם משרז"ל שהק"ש מדאורייתא והתפלה מדרבנן, והענין הוא במה שנודע, שנה"י דז"א מאירים בנוקבא בסוד ד' מוחין שבה, אמנם יורדין לה ג"כ בעת יחוד קריאת שמע ד' מוחין ממש מלמעלה מאו"א.

וזה אומרם דתפלה מדרבנן, כי רבנן הם הנה"י בסוד מ"ש רו"ל בברכות (&) הני ברכי דרבנן דשלהי כו'²⁰³⁹, כי ה"ס (&) ת"ח מרבים שלום בעולם שנאמר וכל בניך למודי ה' כו'²⁰⁴⁰, שהם תרין לימודין, תרי ערבי נחל, נצח והוד²⁰⁴¹.²⁰⁴²

ונמצא שבאותו הרגע של יחוד קריאת שמע יש יותר הארה בהם ממה שנעשה בתפלה, כי אין ניכר אח"כ אור זה, והוא מסתלק אחר זמן הק"ש. ואח"כ ברמ"ח תיבין דק"ש אנו מורדין סוד הז"א כולו ברמ"ח איברים שבו, ולכן אלו הרמ"ח תיבין דק"ש הם פרשיות תורה שבכתב, כנודע (&) כי ז"א נקרא תורה שבכתב²⁰⁴³²⁰⁴⁴, ולכן בין ויאמר לאמת ויציב לא יפסיק (&), כי אנו צריכין להוריד ז"א בהיכל הרצון הרמוז בברכת אמת ויציב, ולכן לא יפסיק בנתיים.

- מאיר הכוונה -

²⁰³⁰ פע"ח ק"ס ו.

²⁰³¹ נמחק צפע"ח.

²⁰³² תסגור (פע"ח).

²⁰³³ עי' עיונים אות רט. ועי' לקמן כז ע"ב ד"ה ובהגיעך.

²⁰³⁴ פע"ח ק"ס כז.

²⁰³⁵ עי' עיונים אות רד. עיין נה"ש דף ח"י ע"א ד"ה עיקר הק"ש (לש"ו).

²⁰³⁶ עי' עיונים אות רי.

²⁰³⁷ לעשות (נוסף צפע"ח). {}

²⁰³⁸ נמחק צפע"ח. {}

²⁰³⁹ עי' עיונים אות ו.

²⁰⁴⁰ עי' עיונים אות קמח.

²⁰⁴¹ עי' זהר ח"א רכ ע"ב.

²⁰⁴² פיסקא זו לא מלאתי צפע"ח.

²⁰⁴³ עי' עיונים אות ריא.

²⁰⁴⁴ "ולכן אלו הרמ"ח תיבין דק"ס הם פרשיות תורה שבכתב, כנודע כי ז"א נקרא תורה שבכתב" נמחק צפע"ח.

שְׁעָה"כ

ודע כי בהיכל הרצון יש בתוכו ו' היכלות, והוא כולל ו' היכלין אחרנין, ושם יורד ומתלבש ז"א עם ו"ק, והנה עדיין חסרים ד' היכלות אחרים, כי יש בז"א י"ס²⁰⁴⁵, ולכן צריכין אנו להוריד שם בהיכל הרצון בחי' היכל הז' שהוא כללות ד' היכלות כמשיית בע"ה, ושם מתלבשים ד' ראשונות שהם כחב"ד דז"א, והרי נשלמו לירד כל י"ס²⁰⁴⁶. וז"ס שתקנו באמת ויציב (כא ע"ד) ד"פ אמת קודם עזרת אבותינו, כי שם נגזרים ומתלבשין תנה"י דז"א בד' היכלות אשר שם בהיכל הרצון. ואמנם עוד יש ב' היכלות אחרים שם, אשר בתוכם מתלבשים חו"ג דז"א, ולא תקנו לומר כנגדם ב"פ אמת, לפי שעיקר כוונתינו היא בתנה"י לבד, ולפי שהם מאירים בקומת המלכות נוק' דז"א, לכן לא תקנו רק ד' פעמים אמת בלבד²⁰⁴⁷.

ואח"כ בעזרת אבותינו כו', אז הוא סוד הורדת היכל ק"ק למטה בהיכל הרצון כנו', וההיכל ההוא נק' עזרת אבותינו, ושם ג"כ תיקנו לומר ד' פעמים אחרים אמת, לפי ששם מתלבשים ד' ראשונות דז"א כנו'. והרי נשלמו ליכלל י"ס דז"א תוך היכל הרצון הכולל ו' היכלין בתוכו, מלבד ו' היכלין תתאין הנק' היכל אהבה היכל זכות כו', וגם נכללין בו ג"כ ד' היכלות עליונים אשר בהיכל קה"ק. והנה, ענין אלו ד' היכלות הכלולים בהיכל קה"ק, ואלו הו' היכלין הכלולים בהיכל הרצון, נתבארו לעיל באורך בסוד כוונת הקדיש שתקנו לומר קודם הודו ע"ש היטב, כי שם נתבאר כל הצורך.

²⁰⁴⁸כוונת יחוד קריאת שמע הוא, כי ג' שמות ה' אלהינו ה' הוא יחוד או"א ודעת, ובאחד תכוין להעלות הת"ת ומל' בסוד מ"ן, ואז יכוין שאז מזדווגים או"א ודעת ואז יורד השפע ההוא²⁰⁴⁹ למטה בת"ת ומל', ואז יכוין כי נמשכין אל הת"ת אותם ג' שמות (אחרים) הראשונים שהם ה' אלהינו ה'²⁰⁵⁰, שהם ג' מוחין הראשונים. וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, שם תכוין אל המלכות ע"ד מ"ש במ"א. וענין ואהבת והיה ויאמר, הוא כי אחר שיורד השפע אל ג' מוחין שבת"ת, יורד אח"כ גם אל חג"ת שהם גופא ותריין דרועין.

כוונת יחוד שמע ישראל.

²⁰⁵¹הנה יחוד זה הוא זווג או"א, כי זווג הנעשה בשים שלום הוא זווג ת"ת ומלכות, ולכן צריך להקדים זווג או"א העליון לתחתון. והנה כמו שלצורך זווג זו"ן אנו צריכים אל התעוררות מ"ן, שהם נשמות התחתונים הנקרא בנים לת"ת ומל', כמו שאמר הכתוב (&) בנים אתם לה' אלהיכם. כמו כן בזווג או"א, הם צריכים אל מ"ן של זו"ן בנייהם, ולפי שהן צריכין בתחילה לתקן עצמן כדי שיוכלו לעלות ולהיות בסוד מ"ן, לכן אנו ממשיכין לשניהם שפע בסוד ב' תיבות שמע ישראל, כי שמע היא המלכות הנקרא שם ע'²⁰⁵², שהמלכות נק' שם, בסוד שני שמות הויה ושד"י העולים בגימ' ש"ם, ואנו ממשיכין אל המלכות שנקרא שם, שפע מן הע' שהיא מאותיות גדולות, שהוא סוד ע' שמהן עלאין²⁰⁵³.

- מאיר הכוונה -

²⁰⁴⁵ "והוא כולל ו' היכלין אחרנין, וס' יורד ומתלבש ז"א עם ו"ק, והנה עדיין חסרים ד' היכלות אחרים, כי יש בז"א י"ס" נמחק בפע"ה, ובמקומו איתא "כי הוא סוד הת"ת והנה הוא ו"ס".

²⁰⁴⁶ "הרי י"ס כדי קירל הז"א להיכל הרצון לסוד נשיקין ודע שאין הכוונה קירל הז"א בעצמו אמנם הכוונה שתקן הארה ממנו למטה כנ"ל" נוסף בפע"ת.

²⁰⁴⁷ עי' לקמן כז ע"ג.

²⁰⁴⁸ פע"ח סוף פרק יד.

²⁰⁴⁹ מנייהו (פע"ח).

²⁰⁵⁰ "(אחרים) הראשונים שהם ה' אלהינו ה'" נמחק בפע"ת.

²⁰⁵¹ פע"ח ק"פ ז.

²⁰⁵² עי' עיונים אות ריב.

²⁰⁵³ עי' עיונים אות ריב.

פעה"כ

דאילנא דחיי שהיא בינה²⁰⁵⁴. ואלו הע' הוא סוד ז"ס תחתונות דבינה, אשר כל א' כלולה מעשר שהם ע'. וז"ס ע' רבתי דשמע שהיא הבינה.

ואחר"כ ישראל, ר"ל שי"ר א"ל, כי הבינה נקראת שיר, והחכמה נק' א"ל²⁰⁵⁵, והת"ת הנקרא ישראל מקבל עתה השפע משניהם.

ואחר שהמל' והת"ת קבלו השפע הנז' במלת שמע ישראל כנו', אז עולים בסוד מ"ן, ואז מזדווגים או"א בסוד הדעת המזווגם, וז"ס ה' אלהינו ה', שהם או"א ודעת כנ"ל.

ואחר אשר כבר נזדווגו או"א, אז אנו מורידים שפע ג' מוחין הנז' אל הת"ת הנקרא א"ה דאחד, ואנו מכוונים שהג' מוחין הנז' נמשכין בסוד חב"ד אל ז"א, וחוזרים להיות בו ג"כ ג' שמות האלו בא"ה דאחד שהוא הז"א.

ובד' דאחד תכוין אל המלכות המתייחדת²⁰⁵⁶ עם הת"ת הנק' א"ה²⁰⁵⁷, ולכן ד' זו היא גדולה להיות עתה למעלה במקום או"א²⁰⁵⁸ בסוד מ"ן²⁰⁵⁹.

ועתה בברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, אנו ממשיכין המוחין אל המלכות²⁰⁶⁰, וזה סדרן: "ברוך שם כבוד" חב"ד, "מלכותו" כתר, גלגלתא דרישא דילה, "לעולם" הם ו"ק דידה, "ועד" מלכות העשירית שבה. ולכן תיבה זו מסיימת בד' שהיא בחי' תתאה דילה²⁰⁶¹.

אמנם דע כי בזווג זו"ן אנו אומרים²⁰⁶² נפילת אפים בסוד המיתה, שאנו נחשבים כמתים ומעלים שם נשמתינו, וזמ"ש (&) אליך ה' נפשי אשא, מלת אליך דייקא לרמוז שאנו מעלין נשמותינו²⁰⁶³ עד ה' ממש שהוא הת"ת. אבל עתה בק"ש אנו כוללים עצמינו ג"כ בסוד המ"ן דזו"ן²⁰⁶⁴, אבל אינו מספיק שנמסור נפשותינו בסוד מיתה אלא בסוד קידוש ה' שהוא מסירת נפשינו להריגה²⁰⁶⁵, ולכן צריך לכוין במלת אחד בשם

- מאיר הכוונה -

²⁰⁵⁴ אילנא דחיי הוא עינוי לז"א, אבל בגדלותו יש הערת הבינה, ולכן מכנהו אילנא דחיי, ועי' בהג"ר א בתז"ח נא ע"ד: עץ החיים מהלך ת"ק שנה והן ג' שערי בינה שנכללין בה' ספירות מחסד עד הוד ונכללין ביסוד וכ"א נכלל מעשר. }

²⁰⁵⁵ עי' לקמן כג ע"ד והערה 2292.

²⁰⁵⁶ עי' עיונים אות עה. זהר ח"א רנו ע"ב ועי' ח"ג צג ע"ב { } ורלו ע"ב (לש"ו).

²⁰⁵⁷ כי הו"א רח למלכות והיא אחותו (נוסף צפע"ח).

²⁰⁵⁸ עי' עיונים אות ריג.

²⁰⁵⁹ עי' לקמן כה ע"א שזה גדולה בגלל שהיא בלאה בבינה עצמה, וצ"ע.

²⁰⁶⁰ עי' תיקו"ז טו ע"א: דבר אחר והמשכילים (דניאל יב ג) אלין מארי מקרא יזהירו אלין מארי משנה דאינון מארי מתניתין מ"ט אנפין טהור ומ"ט אנפין טמא מ"ט אנפין טהור אינון מ"ט אתון דפרשה דיחודא עלאה דאיהו שמע ישראל (דברים ו ד) כ"ה אתון וכ"ד אתון דפרשה תניינא דיחודא דאיהו ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד כ"ה אתון עליהו אתמר (שמות יט ג) כה תאמר לבית יעקב ובכ"ד אתון דכלילן בהון כ"ד ספרים דאינון כ"ד דשאיב מן ימא דאורייתא אתמר בהון (שם) ותגיד לבני ישראל ומאי ניהו דשאבין מניה האי כ"ד דאיהו שכינתא כלילא מכ"ד ספרי דאורייתא דא צדיק דאיהו נהר דנפיק מעדן עלאה בגין דנחית ביה ו' דאיהו בן י"ה.

תרגום: דבר אחר "והמשכילים", אלו בעלי מקרא, "יזהירו", אלה בעלי משנה, שהם חכמי המשנה, ארבעים ותשעה פנים טהור וארבעים ותשעה פנים טמא. ארבעים ותשעה פנים טהור הם ארבעים ותשע אותיות של פרשת היחוד העליונה, שהיא "שמע ישראל" עשרים וחמש אותיות, ועשרים וארבע אותיות של הפרשה השניה של היחוד שהיא ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. עשרים וחמש אותיות שעליהן נאמר "כ"ה תאמר לבית יעקב". ובעשרים וארבע אותיות שכוללים בהם עשרים וארבעה ספרים, שהם פ"ד ששואב מי התורה, נאמר בהם "ותגיד לבני ישראל". ומי הוא ששואבים ממנו כ"ד הללו, שהיא שכינה כלולה מעשרים וארבעה ספרי התורה, זה צדיק שהוא נהר שיוצא מעדן העליון, משום שיורד בו ו', שהוא בן י"ה.

²⁰⁶¹ עי' זהר ח"ב קסב ע"א הובא בעיונים אות רלח.

²⁰⁶² עושים (פע"ח כת"י).

²⁰⁶³ עכמינו (פע"ח).

²⁰⁶⁴ קל כללות זו"ן (פע"ח).

²⁰⁶⁵ עי' לקמן כד ע"ב שזה בגלל הגלות.

שְׁעָה"כ

יאהדונה²⁰⁶⁶ ויכוין בד' מיתות ב"ד סקילה שריפה הרג וחנק ע"ד שידעת, וז"ס הכתוב (&) כי עליך הורגנו כל היום²⁰⁶⁷, שלא אמר "אליך" אלא "עליך", פי' במי²⁰⁶⁸ שהוא עליך, שהיא החכמה שעל הת"ת אשר עליו ממש, הורגנו²⁰⁶⁹. וז"ס משרז"ל²⁰⁷⁰ (מנחות כ"ב ע"ב) על ר' עקיבא שעלה אל המחשבה שהיא חכמה²⁰⁷¹ בסוד מסירת נפשו להריגה ודי למבין. והנה אחר שיחדנו הת"ת בג' מוחותיו בסוד א"ח דאחד דרך {כב ע"א} כללות, אנו חוזרים לפרטם דרך פרט, פרשת ואהבת, ופרשת והיה, ופרשת ויאמר, והם ג' מוחין דיליה²⁰⁷². ואל תתמה איך אל הת"ת לא יחדנו רק אלו הג'²⁰⁷³ מוחין דיליה בלבד. ואף גם זאת, לא היה בפירושו ובגילוי אלא בדרך נסתר, בשני אותיות א"ח דאחד, ולנקבה יחדנו כל עשר ספירותיה. והתשובה היא כי ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד אינו כתוב בתורה, ולכן אנו אומרים אותו בלחש, אבל יחוד הת"ת הוא בפ' שמע שנכתב בתורה, אשר לכן נאמר בקול רם. ולכן אף אם אין בו יחוד אלא דרך רמז, הנה הוא יותר נגלה מיחוד המלכות שלא נזכר בתורה, וגם אין אנו אומרים אותו רק בלחש.

עוד פי' כוונת פסוק שמע ישראל כו'.

²⁰⁷⁴שמע ישראל הוא הכנת קבלת אור ת"ת ומלכות²⁰⁷⁵ מלמעלה מהם, כדי שיוכלו לעלות בסוד מ"ן אל או"א, וזה הת"ת ומל' ה"ס לאה וישראל. וה' אלהינו ה' ה"ס חב"ד²⁰⁷⁶, כי ה' הוא הויה דיודי"ן באבא, ואלהינו ה"ס²⁰⁷⁷ אהיה דיודי"ן באימא, וה'²⁰⁷⁸ הג' הוא הדעת המזווגים²⁰⁷⁹ אשר הוא מתעורר עתה אל הזווג, ועתה הוא בסוד הויה דמילוי ס"ג²⁰⁸⁰, ועדיין אל תחבר שם הויה עם שם אהיה²⁰⁸¹.

ובמלת אחד תכוין להעלות ישראל הנקרא א"ח²⁰⁸² בסוד הויה דמ"ה דאלפין, ואות ד' דאחד שהיא בחי' לאה²⁰⁸³, תכוין בה בסוד שם אדני במילואו כזה אל"ף דל"ת נו"ן יוד', ותכוין לשתף נשמתך עמהם אחר שמסרת עצמך על קדוש ה'. וכל זה תעלהו ע"י²⁰⁸⁴ שם

- מאיר הכוונה -

²⁰⁶⁶ עי' עיונים אות ריד. ועי' דרושי הלילה דרוש ה'.

²⁰⁶⁷ עי' עיונים אות רטו.

²⁰⁶⁸ במה (פע"ח).

²⁰⁶⁹ אֲשֶׁר עָלָיו מִמַּסָּךְ, הוֹרֵגוּנוֹ נִמְחַק צַפְעָה"ח, וּבִמְקוֹמוֹ אֵיחָא "וְעָלָיו הוֹרֵגוּנוֹ מִמַּסָּךְ". {}

²⁰⁷⁰ ז"ל: ראה ששוקלין בשרו במקולין אמר לפניו רבש"ע זו תורה וזו שכרה א"ל שתוק כך עלה במחשבה לפני. ועי' שעה"ג הק' כח: כאשר ר' עקיבא נהרג, נתעלה ועלה עד המחשבה העליונה, וז"ס מ"ש הקב"ה למרע"ה על הריגת ר' עקיבא, שתוק, כך עלה במחשבה, כדי לתקן הפגם. ועי"ש הק' לח: כמו שנצוץ נפש ר' עקיבא, עלה באותה המדרגה הנקראת מחשבה. ועי' דע"ה ח"א א ע"ד שלומד את זה במור"ס דא"ק, וכן בח"ב עד ע"א. {}

²⁰⁷¹ שְׁהוּא עַל הַת"ת (נוסף צפע"ח).

²⁰⁷² עי' לעיל כא ע"ד שזה חג"ת ולא חב"ד.

²⁰⁷³ "אל הת"ת לא יחדנו רק אלו הג'" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "איך לא יחדנו לת"ת רק ג'".

²⁰⁷⁴ פע"ח ק"ץ יט.

²⁰⁷⁵ "ת"ת ומלכות" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "זו"ן".

²⁰⁷⁶ "ה"ס חב"ד" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "הס או"א".

²⁰⁷⁷ הס (פע"ח).

²⁰⁷⁸ והסס (פע"ח).

²⁰⁷⁹ עי' לקמן כד ע"א: הוא בחי' מזלא דא"א הנקרא דעת.

²⁰⁸⁰ עי' לקמן דרוש ו' שזה מילוי ע"ב, ויתכן שזה פשוט, שהרי כל עלייה לס"ג היא כדי לעשות

זיווג לע"ב. {}

²⁰⁸¹ שהרי אין זיווג בין או"א עד מילת אחד.

²⁰⁸² ר"ל כמ"ש לעיל פרק יב ע"ש [הערה 2057] (הגהות לש"ו לפע"ח), שהוא אח המלכות וכו'

גימ' ט' כי הוא הז"א הכולל ט'.

²⁰⁸³ עי' לקמן דרוש ו' שזה רחל.

²⁰⁸⁴ בסוד (פע"ח).

פעה"כ

הויה דס"ג למ"ן, ואז תתחבר²⁰⁸⁵ ותשלב ב' שמות של הויה ואהיה בזה האופן יאההויה²⁰⁸⁶. ואח"כ תכוין להוריד מ"ד בסוד הויה דע"ב דיודי"ן. ואח"כ תכוין להוריד מן הזווג הזה מוחין אל הז"א, והם ד"פ יה"ו²⁰⁸⁷, הראשון במילוי ע"ב, והב' במילוי ס"ג, והג' במילוי מ"ה, והד' במילוי ב"ן. ותכוין כי ד' שמות יה"ו הנז' הם גימ' מקו"ם, שה"ס: נ"ז ומ"ח ומ"ל ומ"ב²⁰⁸⁸, והוא חשבון שם הויה בריבועו²⁰⁹⁰²⁰⁸⁹, כזה שעולה מקום, י' פעמים י', ק'. ה' פעמים ה', כ"ה. ו' פעמים ו', ל"ו. ה' פעמים ה', כ"ה. סך הכל גימ' מקום. וז"ם מ"ש רז"ל (מנחות לה ע"א) תפילין מרובעות הלמ"מ, כי התפילין הם אלו הד' מוחין הנז', וצריכים להיותם מרובעות כנגד שם הויה המרובע העולה בגימ' מקו"ם. והנה מאלו הד' שמות יה"ו הנזכרים חסרים ד' ההיז והם לצורך המלכות²⁰⁹¹, והנה הד' ההיז הנז' בארבע מילוי עסמ"ב הם בגימ' מ"ו, בזה האופן ה"י ה"י ה"א ה"ה, וז"ם פסוק (&) הנה מקום אתי²⁰⁹², שר"ת שלו²⁰⁹³ מ"ו. והנה מקו"ם ומ"ו בגימ' רל"ב כמנין ד' שמות עסמ"ב. ואחר כך בברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד תכוין להוריד המוחין של לאה²⁰⁹⁴. והענין הוא כי הכתר דלאה אינו נעשה רק אחר ביאת²⁰⁹⁵ המוחין, והוא כי המוחין²⁰⁹⁶ הם ד' שמות אהיה, והד' אלפין אשר בהם מתעלים ועולים על המוחין ונעשין כתר שלה²⁰⁹⁷. והנה ד' אלפין במלואם עולים תמ"ד, וה"ם עולת תמיד, דמלת תמיד חסרה יו"ד וצ"ל תמ"ד לא תמיד²⁰⁹⁸. וז"ם (בראשית כה כז) ויעקב איש תם²⁰⁹⁹, והד' הנשארת מן תמ"ד היא בחי' המלכות העשירית שבה שנכנסת תוך רחל²¹⁰⁰ ומתלבשת בה.

- מאיר הכוונה -

²⁰⁸⁵ תחבר (פע"ח).

²⁰⁸⁶ עי' תיקו"ז לד ע"א: כד אינון באבא ובאימא לימינא ושמאלא כל חד איהו שם בפני עצמו וכד אינון בכתר עליון אינון ביחודא חדא כגוונא דא יאההויה"ה. ועיי"ש סח ע"ב: י' רישא דחרבא ו' גופא דחרבא תרין פיפיות דילה ה"ה נרתקא דחרבא אה"ה והכי לתתא נרתקא דהאי חרבא אדנ"י ואיהו יאקדונק"י לתתא יאההויה"ה לעילא.

²⁰⁸⁷ במילואם (נוסף צפע"ח).

²⁰⁸⁸ "שה"ס, נ"ז ומ"ח ומ"ל ומ"ב" נמחק צפע"ח.

²⁰⁸⁹ בהכאה (פע"ח). ##*

²⁰⁹⁰ עי' תיקו"ז צא ע"ב: מקו"ם דסליק יה"ה בחושבנא כגוונא דא י' ק' ה"ה כ"ה כ"ה ו' ל"ו סליק כלא קפ"ו כחושבנא מקו"ם. עי' ע"ח אח"ף א בדרוש דר"ג שהכאה היא לשון של זיווג, וכן עי' עמק המלך (שי"א פט"ז וכן הוא בפירוש שני לספד"צ מהאריז"ל): מתחבר י' עם ה' של אמא ונעשה ה"י של היכל. ואחר כך כשנכנסו ה' י' ביסוד של אמא אז נעשה הרבוע בהכאה, מכה יסוד אבא, ביסוד אמא, ותאמר י' פעמים ה' הרי כל, שכבר ידעת שיסוד נקרא 'כל', ולזה נקרא היכל. אמנם עי' (פת"ש יעקב ולא יג): אורות לאה הם רק בסוד חיצוניות של מאורות חצי עליון דז"א מעור לבד שהם מספר רע"ו מאורות הבאים בהכאה משם הו"ה, משא"כ רח"ל מקבלת עיקר האורות. משמע שזה חיצוניות, ועי' לעיל כב ע"א שזה גימ' מקום, שהוא בחי' החיצוניות.

²⁰⁹¹ וכריך להמשיך חליה הד' יה"ו הנ"ל והיא בחי' ה' וצ"ל נשלמו ד' הויות (נוסף צפע"ח).

²⁰⁹² עי' תיקו"ז עה ע"א: ושכינתא בה אתמר הנה מקום אתי.

²⁰⁹³ גימ' (נוסף צפע"ח).

²⁰⁹⁴ בסוד ד' שמות אהיה"ה כפשוטו כלל מילואו וזהו צרוך חכמה שם צינה כבוד דעת ח"ג מלכותו היא סוד כתר של לאה (נוסף צפע"ח).

²⁰⁹⁵ עשיית (פע"ח).

²⁰⁹⁶ קלה (נוסף צפע"ח).

²⁰⁹⁷ עיין לקמן דף כ"ה ריש ע"ב (לש"ו).

²⁰⁹⁸ בחומשים שלנו כתוב תמיד מלא, ועי' לעיל הערה 1695. עי' לר"ר א, ח.

²⁰⁹⁹ עי' לר"ר ח': דע כי גם זה לעומת זה עשה אלהים, והנה המוחין של לאה הם ד' אה"ה: ב' דיודי"ן וא' דאלפ"ן, וא' דהה"ן. ולא נקרא מד"ת ע"ש ד' אלפ"ן, שהם בד' אה"ה הנ"ל. וזהו מדת ימי מה היא (תהלים לט ה) כנ"ל (שער לז פרק ד). ולעומת זה יש קליפה הנקרא מ"ת, כי שם סוד הקלי' כנודע. והענין כי שורש ד' אלפ"ן עצמו אנו מסירין מן הקלי', שהוא החיות שלהם, וכשתסלק ד' מן מדת אשר אחזו הקלי', ישאר מ"ת. אמנם בקדושה עצמה יש ב' בחי' אלו שהם

שְׁעָה"כ

ובמלת מלכותו תכוין מלכות ו', שהיא לאה הנקרא מלכות ז"א²¹⁰¹ הנקרא ו'. לעולם, ה"ם ו"ק שלה, אשר כבר ידעת כי ו'2102 תחתונות שלה ה"ם²¹⁰³ שם ס"ג²¹⁰⁴. והנה במלואו ורבעו עולה קס"ו, ועם עשר אותיות הרי קע"ו כמנין לעולם. "ועד" הוא בחי' היסוד שלה המתחברת עם המלכות שבה. והנה בשם ס"ג הנו', העולה ברבעו ובמלואו קס"ו יש בו ח' יודי"ן, ותכוין כי ו' יודי"ן הראשונים של שם²¹⁰⁵, הם עד הת"ת שלה, וזהו ו' של ועד, והיו"ד השביעית ביסוד שלה, ושם כלולים כל הו' יודין שהם בגימ' ע' של ועד, והיו"ד הח' במל' שלה, כי היא דלת של תמ"ד הנזכרת שמתפשטת ברהל²¹⁰⁶.

כוונות אחרות קרובות אל האמור²¹⁰⁷.
²¹⁰⁸שמע אות ש', ה"ם מצפ"ן²¹⁰⁹, והיא הויה באתב"ש. והנה ההויה הנו' יש בה יו"ד בתחילתה, ועם הר"ת של יהו"ה ישראל²¹¹⁰, הרי בגימ' שם אהיה²¹¹¹. גם²¹¹² בתיבת ישראל, כבר נת' (כא ע"ד) שהוא שיר אל, והענין הוא כי אל הוא שם ייא"י²¹¹³ שבהויה דס"ג, והוא בחי' הה"ח דאבא שניתנו ביסוד דאימא. ושיר"ר הם הה"ג דאימא עצמה²¹¹⁴.
שמע ישראל כו' כבר נתבאר (כא ע"ד) בביאורינו שיכוין אל המל' שנקרא שם²¹¹⁵ מ"שמע", וה"ם שדי והויה. והענין הוא כי ה"ם הת"ת ויסוד, שהם שני שמות הנו', ומכחם נק' המל' ש"ם. גם יכוין בד' תיבות ה' אלהינו ה' אחד שהם ד' פרשיות דתפילין של ראש, והם ד' אותיות ההויה, וד' תיבות של ברוך שם כבוד מלכותו הם ד' אותיות ההויה, והם ד' פרשיות דתפילין של יד.

– מאיר הכוונה –

מד"ת ות"ם, כי בקלי' מת ובקדושה ת"ם. ויעקב לא השיג בכל מדת רק בב' אותיות ת"ם, כי בשורש ד' אלפ"ן לא השיג. וזהו (בראשית כה כז) ויעקב איש תם.
²¹⁰⁰ בסוד עקב ענוה ירלח ה' (נוסף צפע"ח).

²¹⁰¹ לז"א (פע"ח).

²¹⁰² ז' (פע"ח).

²¹⁰³ הוא (פע"ח).

²¹⁰⁴ עי' ע"ח שכ"ט פרק ב: הוא תבונה עצמה הנקרא ז"ת דאמא.

²¹⁰⁵ הקס (פע"ח).

²¹⁰⁶ מהחזכרים וכו' וזה הקס יק צו ח' יודי"ן שהם פ' כמנין ועד וכשהוא צו' של ועד יכוין לו' ווי"ן צבסם הזה דס"ג ויכוין שאז יעשה הת"ת ללאה צו"ק בצופן זה יו"ד ראשונה דס"ג היא כתר ללאה דהיינו שיר פשוט יו"ד ה"י חו"ב שלה שיר כפול יו"ד ה"א וא"ו שיר משולש דח"ג שלה יוד שהיא תחלה לשיר מרובע הוא ת"ת במלא קומתה דהיינו ו"ק ה"י יסוד וא"ו ה"י מלכות שבה ר"ל כשהיא צע' מן ועד יכוין צידו ז' הנ"ל שאז יסוד ללאה וכשהוא צלות ד' מן מן ועד יכוין ציו"ד ח' שאז נגמר פלרוף ללאה לגמרי (נוסף צפע"ח).

²¹⁰⁷ מכאן עד סוף הדרוש הוא מזולתו (הגוב"י), וי"ח (ש"ש).

²¹⁰⁸ פע"ח ק"ש ו.

²¹⁰⁹ גימ' ש', ועי' לעיל יח ע"א והערה 1762, ובענין א"ת ב"ש עי' עיונים אות קס.

²¹¹⁰ ישראל ה' (פע"ח).

{ } ²¹¹¹

²¹¹² שמ"ע ישראל כבר בארנו כוונתה כי שמע הארה לנוקבא וישראל לז"א (פע"ח).

²¹¹³ עי' עיונים אות עג.

²¹¹⁴ גם סוד ע' רבתי לשמ"ע כבר נת' גם תכוין כי שם ס"ג הוא צבינה תסיר ג' יודין נשאר ז' אותיות וכל אות כלול מי' הרי ע' גם זה נלע"ד שביארנו במקומו (נוסף צפע"ח).

²¹¹⁵ עי' לקמן כג ע"ב.

פְּעֵה"כ

²¹¹⁶וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.²¹¹⁷ תכוין לב' בחי', {כב ע"ב} האחת היא לעשות התפשטות כל הפרצוף לאה מאחורי ז"א מחציו ולמעלה, והשנית לתת בחי' מוחין בלבד לרחל באחורי ז"א מחציו ולמטה. וזה ענינו, ברוך, חכמת לאה, והוא אהיה דיודיין. שם, בינת לאה, והוא ג"כ אהיה דיודיין. כבוד, דעת לאה כלול מחו"ג, והיא אהיה דאלפיין ואהיה דההיין. מלכותו, יכוין להמשיך ד' אלפיין מן ד' אהיה הנז"ל לעשות ד' מוחין ברחל הנקרא מלכות.

גם יכוין להמשיך לה עשרה אהיה פשוטים שהם בגימ' ציק"י שהם לבושי של ה"ח וה"ג כנודע, כי עתה לא יש לרחל רק אלו הלבושים עד אח"כ בעמידה, שלוקחת גם המוחין שבתוכם וימשיכם לשם אלקים שבה מלא ביודיין, אשר השם הזה במילואו ומילוי השם והכללות עולה הכל בגימ' קדרה²¹¹⁸. וז"ס מ"ש רו"ל (פסחים נו ע"א²¹¹⁹) משל לבת מלך שהריחה ציקי קדרה, והביאו לה בחשא²¹²⁰.

אח"כ חוזרין בפרצוף לאה, בתיבת לעול"ם תכוין לעשות כתר²¹²¹ אל לאה, והוא מאחוריים מלאין מהויה דס"ג העולה קס"ו²¹²², ועם י' אותיות רבוע הרי קע"ו כמנין לעול"ם. וע"ד, בגימ' פ', כמנין ה' יודיין שיש באחורי הויה הנז', וה' יודיין אלו הם התפשטות שאר פרצוף לאה.

²¹²³גם במלת אחד כבר נתבאר אצלינו (&) שיכוין בשם א"ל²¹²⁴ כו', והענין הוא כי משם אדני במלואו הנרמז במלת ד', כי הוא מלשון דלת, ותרגומו תרעא, שהוא מילוי אדני. ותסיר מתרע"א שם א"ל, ישאר בגימ' תמר, ויחבר עמו שם א"ל מן אותיות יא"י²¹²⁵ שבהויה דס"ג שנסארו מקודם כנזכר אצלינו, ויהיו שניהם בגימ' עם הכולל הויה א' דס"ג ביסוד דאימא, ואז מזדווגים יחד.

ענין הק"ש דשחרית הוא, כי הנה כבר ע"י התפילין שהנחנו, נתנו תפילין לז"א דאצילות. ואמנם היחוד דק"ש הוא לתת התעוררות אל זו"ן שבבריאה שיזדווגו.

- מאיר הכוונה -

²¹¹⁶ פְּעֵה"כ ק"ש יל.

מאל מסובך עי' לקמן כה ע"ב הנה היחוד

²¹¹⁷ צ"ע על פסיק. { }

²¹¹⁸ אל"ף למ"ד ה"י יר"ד מ"ם גימ' ש, ועוד ט' אותיות של ל"ף מ"ד י ו"ד ם ועוד א' של הכללות. ²¹¹⁹ ז"ל: ואנן מאי טעמא אמרינן ליה [ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד]. כדדריש רבי שמעון בן לקיש, דאמר רבי שמעון בן לקיש: ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו ואגידה לכם. ביקש יעקב לגלות לבניו קץ הימין, ונסתלקה ממנו שכינה. אמר: שמא חס ושלוש יש במטתי פסול, כאברהם שיצא ממנו ישמעאל, ואבי יצחק שיצא ממנו עשו. אמרו לו בניו: שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. אמרו: כשם שאין בלבך אלא אחד - כך אין בלבנו אלא אחד. באותה שעה פתח יעקב אבינו ואמר: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. אמרי רבנן: היכי נעביד? נאמרוהו - לא אמרו משה רבינו, לא נאמרוהו - אמרו יעקב. התקינו שיהו אומרים אותו בחשאי. אמר רבי יצחק, אמרי דבי רבי אמי: משל לבת מלך שהריחה ציקי קדירה, אם תאמר - יש לה גנאי, לא תאמר - יש לה צער. התחילו עבדיה להביא בחשאי. אמר רבי אבהו: התקינו שיהו אומרים אותו בקול רם מפני תרעומת המינין. ובנהרדעא דליכא מינין - עד השתא אמרי לה בחשאי.

²¹²⁰ עי' לקמן כה ע"ב, ועי' עיונים אות רלז.

²¹²¹ עי' לעיל כא ע"ד ד"ה ועתה שזה ו"ק { }.

²¹²² יר"ד, יר"ד ה"י, יר"ד ה"י וא"ו, יר"ד ה"י וא"ו ה"י.

²¹²³ גם כאן מסובך ועיקר מקומו לקמן כד ע"ג, וצ"ע על הכפל. { }

²¹²⁴ יא"י.

²¹²⁵ עי' עיונים אות עג.

פעה"כ

²¹²⁶ גם ראיתי באופן אחר וזה עניינו, בתיבת יהוה אלהינו יהוה, יכוין שז"א דאצילות לוקח עתה ג' מוחין חב"ד, ויכוין כמו שזו"ן דאצילות עלו בסוד מ"ן אל אימא²¹²⁷ דאצילות²¹²⁸, כן עולם היצירה והעשיה שה"ם זו"ן עלו בסוד מ"ן אל הבריאה שה"ם אימא הנק' אמת. וז"ס מה שרמזו בזוה"ק (פ' שלח לך קסב ע"א²¹²⁹) כי ה' אלהינו ה' הם נקרא חותמא דגושפנקא אמת. והנה ע"י היצירה והעשיה שעלו בסוד מ"ן בבריאה, מזדווגים גם או"א דבריאה, ונותנים מוחין לזו"ן דבריאה כדוגמא הנעשה באצילות כנו' אצלינו, אבל יצירה ועשיה אינם בעלי זווג כלל כמבואר אצלנו²¹³⁰, כי אין להם מוחין²¹³¹.
ונמצא כי ע"י זה היחוד דק"ש נעשים ב' בחי', כי נמשכין מוחין פנימים אל זו"ן דאצילות, וכן מוחין פנימים²¹³² אל הבריאה, אלא שהפנימים דאצילות נעשים מקיפין לאותן של הבריאה²¹³³. ואח"כ בעמידה נמשך מוחין מקיפים לזו"ן דאצילות כנו' אצלינו. וכבר נתבאר אצלינו, כי אלו הפנימים דאצילות הנמשכין בק"ש, אינה רק בחינת ו"ק מצד מוחין דאימא, וכל שאר בחינת המוחין נכנסין בעמידה עם המקיפין, וע"ש.

בונה אחרת²¹³⁴

²¹³⁵ הנה כמו שבשמע ישראל ביארנו שאז מקבלין זו"ן הכנה לשיוכלו להזדווג אח"כ בנפילת אפים, כן עד"ז צריכין או"א לקבל הכנה בתחילה לשיוכלו להזדווג אח"כ במלת אחד כמו שנבאר. ואמנם ההכנה הזו היא שמקבלים ג' הארות בג' תיבות אלו מן א"א כמו שנבאר. ואמנם הנה נודע כי בא"א יש בו הויה אחת הכוללת כל הי"ם שלו, ותכוין שהיא במלוי יודי"ן. והנה בשם הויה הראשון, תכוין שהיא דיודי"ן שמקבל עתה אבא מן י' של הויה א"א, ובאלהינו תכוין שהוא אהיה דיודי"ן שמקבלת עתה אימא מן ה' ראשונה של הויה א"א, ובהויה אחרונה תכוין הויה דס"ג²¹³⁶ והוא בחינת הדעת המזווגן לאו"א המקבל עתה הארה זו מן אות ו' של הויה א"א.
אח"כ במלת אחד תכוין להוריד הארה מן אות ה' אחרונה של הויה א"א אל זו"ן, שהם הויה אדני הנרמזים באחד²¹³⁸, א"ח די²¹³⁹, כדי שיעלו זו"ן עתה בסוד מ"ן אל זווג או"א.

- מאיר הכוונה -

²¹²⁶ פע"ח ק"ס ספ"ז.

²¹²⁷ עלו בסוד מ"ן אל אימא" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "העלו מ"ן צבינה".

²¹²⁸ ג' שמות ה' אלהינו ה' הוא יחוד אור"א ודע"ת וצאומרו אחד תכוין לעשות זו"ן מ"ן ואז יכוון כי אז הם מזדווגים אור"א ודע"ת ואז נחית מנייהו שפע לתתא בזו"ן ואז יכוון כי נמשך אל הת"ת ג' מוחין הראשונים ג' שמות הג"ל וצברוך שם כבוד תכוין אל המלכות הג"ל וענין והאצת והיה ויאמר כי אחר לנחית השפע לג' ראשונות דת"ת נחית אח"כ אל חג"ת דז"א גופא וצ' לרועין (פע"ח).
²¹²⁹ עי' עיונים אות רכא.

²¹³⁰ ע"ח סדר אבי"ע סוף פרק ד ופרק ה (הגהות הלש"ו על הפע"ח), וכן בשעה"ק פח ע"ב. ז"ל סוף פרק ד: האמנם להיות כי שורש ב' זווגים אלו נמשך מזו"ן אשר שרשם לא היה רק ו"ק לבד בלתי מוחין, ולכן כאשר הוא מאיר ביצירה בסוד ו' ספיראן מקננן ביצירה, אינן מאירין ביצירה רק ו"ק לבד, ואין פרצוף בכל היצירה יותר מו"ק בלתי מוחין, לכן אין הולדה לזו"ן דיצירה וכ"ש בעשיה.

²¹³¹ "כי אין להם מוחין" נמחק צפע"ח.

²¹³² פנימיות דו"ק (פע"ח).

²¹³³ עי' שער המקיפים פרק ג ופרק ד.

²¹³⁴ עי' גליון שמכאן עד סוף הדורש הוא מזולתו, ועי' ש"ש החולק.

²¹³⁵ פע"ח ק"ס יז מהחזכרים, ופרק כד לא מהחזכרים, אמנם לא מופיע צכת"י.

²¹³⁶ לע"ב (פע"ח).

²¹³⁷ עי' לקמן כד ע"א שהוא גורס כמש"כ בפע"ח בליקוטי נוסחאות. { }

²¹³⁸ "הויה אלני הנרמזים צאחד" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "יאהדונה"י שהם סוד".

שְׁעָה"כ

ואח"כ תכוין גם במלת אחד להמשיך מוונג או"א ד' מוחין לז"א שהם ארבע יה"ו וד' אה"י כסדר מלוי עסמ"ב, ותכוין כי ארבע יה"ו הנז' יוצאין מארבע יודין שיש בהויה דע"ב דיוודין דאריך כנוז'. גם תכוין בד' דאחד שהיא בלאה ותכוין כי אלו המוחין הם בחינת אור פנימי אל לאה ובחי' אור מקיף אל ז"א, כי לא נכנסו²¹⁴⁰ המוחין במצחו.

אח"כ במלת "מלכותו" תכוין אל רחל שהיא מלכות ו' רומז אל הז"א, כי רחל היא (כב ע"ג) הנוק' העיקרית כנודע²¹⁴¹. ולזה רמזו רז"ל (פסחים נו ע"א) לבת מלך שהריחה ציקי קדרה²¹⁴², כנודע כי לאה היא דמיון אימא עלאה דאתכסיא (זהר ח"א קנח ע"א)²¹⁴³, אבל רחל היא בת ממש. ואומרו שהריחה כדמיון המריח מרחוק, כי המוחין הנז' נתעלמו ממנה, כי הרי לז"א עצמו אינם אלא בסוד אור מקיף נעלם, ולכן הצדיקים הנק' עבדיה, ע"י שמסרו נפשם על קדוש ה' במלת אחד כנוז' (ד"ה ובמלת אחד תכוין להעלות), יכלו להמשיך אליה הארה בעלמא בחשאי אל המוחין שלה ולא מוחין ממש. וזה נרמז במלת בחשאי, ולכן בתיבת מלכותו צריך להשפיל ראשו מלמעלה למטה, להורות שממשיך ומוריד הארה הנז' למטה עד רחל כנוז'.

גם באות ד' של ועד יכוין לגמור פרצוף רחל בפרשות כמו בלאה ממש, כי עד עתה כל הכוונות היתה בלאה כנוז', ולכן גם בד' זו של "ועד" יכוין להמשיך ברחל בסוד אור מקיף, ולכן סמוך לו "ואהבת את", כי א"ת היא רחל נוק' דז"א²¹⁴⁴, הנק' ה' אלקיך²¹⁴⁵.

²¹⁴⁶והאהבה היא שתמשיך לה ההארה הנז', וזמ"ש (&) ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך שני לבבות, והוא שיחבר ויכלול הימין שהוא החסד עם הגבורה, ואח"כ תכלול המלכות עמהם, וזהו ובכל נפשך, הוא המל' הנק' נפש, ואח"כ תכלול כולם ותעלם למעלה בחב"ד, וזהו ובכל מאדך.

²¹⁴⁷ודברת ב"ם תכוין אל מ"ב תיבות שבפרשת שמע²¹⁴⁸, וה"ם שם בן מ"ב שהוא בג"ר הנק' רישא דז"א כנוז' בתיקונים (תיקון ע קנח ע"ב²¹⁴⁹)²¹⁵⁰. וגם בפ' והיה אם שמוע עד ושמתם יש ע"ב תיבות, וה"ם שם ע"ב²¹⁵¹, והוא בשלשה אמצעיות דז"א. וגם זה תכוין במלת עש"ב, שהם אותיות ע"ב ש', כי ש' היא שלש אמצעיות, ג' קוי השי"ן²¹⁵², ובהם ע"ב שמות דויסע ויבא ויט²¹⁵³ המתחלקים בג' אותיות כ"ד כ"ד לכל א', עד מלת ושמתם שהוא עד הטבור.

דרושי כוונות קריאת שמע דרוש ו

– מאיר הכוונה –

²¹³⁹ עי' עיונים אות עה.

²¹⁴⁰ "כי לא נכנסו" נמחק צפע"ח, וזמקומו איתא "שלא יכנסו".

²¹⁴¹ עי' זהר ח"א קנד ע"א: עקרת הבית דא רחל דאיהי עקרא דביתא. עי' לעיל כב ע"א ד"ה ובמילת, שזה מרמז ללאה. { }

²¹⁴² לשונו הובא לעיל הערה 2119.

²¹⁴³ הובא בעיונים אות לח ועי' אות קעו, ועי' עוד זהר ח"א קנב ע"א.

²¹⁴⁴ עי' זהר ח"א מו ע"א: וירא אלה"ם את האור כי טוב (בראשית א ד) את לאתכללא אספקלריאה דלא נהרא עם אספקלריאה דנהרא.

²¹⁴⁵ עי' לקמן כג ע"א ד"ה דע כי זר"ן שהתואר ה' אלקיך היא זר"ן, פי' ז"א בזיווג { }.

²¹⁴⁶ מסוכך עי' כו סע"ב. { }

²¹⁴⁷ פע"ח ק"ש כד.

²¹⁴⁸ "תיבות שפרשת שמע" נמחק צפע"ח, וזמקומו איתא "הידוע".

²¹⁴⁹ ז"ל: רישא דאילנא משמשינ דיליה דאינון שופטים ושוטרים אינון מ"ב תיבין מן ואהבת עד והיה גופא (נ"א נופא) דאילנא ממנן ושליחאן דיליה.

²¹⁵⁰ וכן יא צפרקה זו מ"ב תיבין (נוסף צפע"ח). עי' הוספה לקמן הערה 2617.

²¹⁵¹ "וה"ם קס ע"ב" נמחק צפע"ח.

²¹⁵² "ג' קוי השי"ן" נמחק צפע"ח, וזמקומו איתא "ג' לכות חג"ת".

²¹⁵³ עי' זהר ח"א קח ע"ב שזה שם ע"ב ויסע ויבא ויט. וכן הוא בפע"ח לד ע"ג.

שְׁעָה"כ

בענין כוונת יחוד קריאת שמע בארוכה בתכלית הביאור לגמרי.

²¹⁵⁴ונתחיל מן ברכת אהבת עולם. דע כי הנה ענין ברכת אהבת עולם הוא בהיכל אהבה שהוא בחי' החסד. ונודע מה שאמר הכתוב (ישעיה מז ה) והוכן בחסד כסא²¹⁵⁵, וגם הפסוק אומר (&) ואיש כי יקח את אחותו בת אביו או כו' חסד הוא, לפי שמדת החסד הוא המתקן לזו"ן והמזווג אותם²¹⁵⁶. והנה כבר ידעת כי כוונת התפלות הם לחבר ולזווג זו"ן, ובזמן שהיה בית המקדש קיים היו המוחין שלהם תדירין ולא היו מסתלקין²¹⁵⁷, אבל אחר החורבן המוחין באים לפרקין וחוזרין ומסתלקין מהם²¹⁵⁸. וזהו הטעם שנקרא זו"ן נופלים²¹⁵⁹ ואובדים²¹⁶⁰.

וזהו סוד תפלותינו כדי להחזיר בהם המוחין שנסתלקו מהם. והענין הוא כי הנה כוונתנו היא כדי לזווגם שיולידו שפע ונשמות בעולם²¹⁶¹. והנה הורדת השפע²¹⁶² הוא מן המוחין, ואם אין להם מוחין איך יולידו, כי כן מציינו כי ביאת הקטן אינה נקראת ביאה עד שיגדל, והטעם הוא לפי שאין המוחין באים בו עד היותו בן י"ג שנה, ולכן צריכין אנו לתת מוחין לזו"ן²¹⁶³. והנה המוחין הם בשני בחי', או מוחין דג"ר או מוחין דו"ק וכמשי"ת בע"ה.

- מאיר הכוונה -

²¹⁵⁴ פנ"ח ק"ס ל.

²¹⁵⁵ עי' עיונים אות רכב.

²¹⁵⁶ עי' עיונים אות רכג.

²¹⁵⁷ עי' זהר ח"ג ז ע"א: ורזא דמלה כנסת ישראל בגלותא וקודשא בריך הוא סליק לעילא לעילא וזווגא אתפרש ושמא קדישא לא אשתכח שלים ואחד לא אקרי ואימתי יתקרי אחד בשעתא דמטרוניתא תשתכח ביה במלכא ויזדווגון כחדא הדא הוא דכתיב (עובדיה א כה) והיתה ליה"ה המלוכה מאן מלוכה דא כנסת ישראל דמלכו בה אתקשר כדין (זכריה יד ד) ביום ההוא יהיה יה"ה אחד ושמו אחד ועל דא (תהלים קלג א) הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. תרגום: וסוד הדבר, כנסת ישראל בגלות והקדוש ברוך הוא עולה למעלה למעלה, והזווג נפרד, והשם הקדוש לא נמצא שלם, ולא נקרא אחד. ומתי יקרא אחד, בשעה שהמלכה תמצא עם המלך ויזדווגו כאחד, זהו שכתוב (עובדיה א) והיתה לה' המלוכה, מי המלוכה זו כנסת ישראל, שהמלכות קשורה בה, אז ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. ועל זה הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד.

ועי' מיעוט הירח פרק ב: ואח"כ כאשר נבנה בית ראשון ע"י שלמה, נתוסף עוד בה בחי' אחרת, והיא כי בין בשבת בין בחול לעולם היתה עמו פב"פ, בחי' ו'. אמנם הבחינת ז' שהוא היות (חולין ס' ע"ב) ב' מלכים משתמשין בכתר אחד כנ"ל, לא היתה כך לעולם עד לע"ל, ואילו היה כן בבית ראשון לא היתה אומה ולשון שולטת בנו כלל עוד. ועי' לעיל ט ע"ב ד"ה וראוי שתדע.

²¹⁵⁸ עי' זהר ח"ג ד ע"ב: רבי שמעון אמר כלא שפיר אבל רזא דמלה (שיר ה א) אכלו רעים לעילא שתו ושכרו דודים לתתא אמר ליה רבי אלעזר מאן אינון לעילא ומאן אינון לתתא אמר ליה יאות שאילתא דא אתר עלאה דאינון באחדותא בחדוותא דלא מתפרשין לעלמין אלין אקרונ רעים הדא הוא דכתיב (בראשית ב י) ונהר יוצא מעדן ועדן והוא נהר לא מתפרשין לעלמין ואשתכחו לעלמין ברעותא באחדותא בחדוותא שתו ושכרו דודים אלין אינון לתתא דאקרונ דודים לזמנין ידיען והא אוקימנא

תרגום: רבי שמעון אמר הכל יפה אבל סוד הדבר אכלו רעים למעלה, שתו ושכרו דודים למטה. אמר לו רבי אלעזר מי הם למעלה ומי הם למטה. אמר לו יפה שאלת, זה המקום העליון שהם באחדות ובשמחה שאין נפרדים לעולמים, אלו נקראים רעים, זהו שכתוב (בראשית ב) ונהר יצא מעדן, ועדן ואותו נהר אין נפרדים לעולמים, ונמצאים לעולמים ברצון ובאחדות ובשמחה. שתו ושכרו דודים, אלה הם למטה שנקראים דודים, לזמנים ידועים, והרי בארנו.

ועי' ע"ח שער הכללים פרק ב שדודים הם זו"ן ורעים הם או"א.

²¹⁵⁹ עי' עיונים אות רכד.

²¹⁶⁰ עי' עיונים אות רכה.

²¹⁶¹ כי א"א להוציא אורות אלא בכח זווג (מב"ש ש"ב ח"א פ"ו).

²¹⁶² "הורלת השפע" נמחק צפע"ח, ובמקומו ליתח"ל "ירידת טיפת הזרע".

²¹⁶³ עי' שער מ"ד ומ"ן ז: והנה כאשר רוצין זו"ן להזדווג יחד מאז ואילך, הנה נודע שאין שום זווג בעולם לזו"ן אם לא שיקדים להם בתחלה זווג או"א. וטעם הדבר, שאלו ב' עטרין הנ"ל שלקחו זו"ן לצורך עצמן וגופם, אבל לחדש מחדש בנים אחרים אינן יכולים אם לא שיקחו התוספת ההוא מאביהם מלמעלה מאו"א, וגם או"א לוקחין מהיותר למעלה עד המאציל עליון, שהוא לבדו יש לו כח לחדש תמיד לפי שאין לו סוף, משא"כ בנאצלים, שאין להם אלא לעצמן מה

שְׁעָה"כ

והנה קודם שנוווגם בעמידה בתפלת י"ח, צריך שיהיו להם מוחין, ולכן בהיותינו עתה בהיכל אהבה, אשר בו סוד הימין, המכין בחסד כסא, נעשין בו בחי המ"ן לעורר זווג עליון²¹⁶⁴ דא"א שבעולם האצילות, כדי שע"י זווגם יולידו וימשיכו מוחין לזו"ן, כדי שגם אלו יזווגו אח"כ בעת תפלת י"ח.

ונמצא כי ענין קריאת שמע הוא זווג או"א והורדת המוחין אל זו"ן, ואח"כ ענין העמידה הוא זווג זו"ן. וזהו הטעם גודל חומר הק"ש מהתפלה, כי הנה רשב"י וחבריו²¹⁶⁵ שהיתה תורתם אומנתם, לא היו חוששים להתפלל בזמנה²¹⁶⁷, אבל כשהיה מגיע זמן קריאת שמע היו נזהרין מאד לקרות קריאת שמע בזמנה, דהיינו²¹⁶⁹ פסוק ראשון של שמע

– מאיר הכוונה –

שניתן להם מלמעלה, נמצא שאין זווג בעולם של זו"ן כלל א"כ יהיה הזווג שהוא נמשך מלמעלה עד א"ס. וז"ס כוונת יחוד ק"ש באמתותה, שכבר נודע שהוא בחי' זווג או"א כדי לתת להם מוחין חדשים לזו"ן בניהם, כדי שיוכלו להזדווג גם הם להוליד בנים אחרים. וצריך לכוין בק"ש ולהשלים כל הזווגים עד א"ס, כי ז"א יקבל מאו"א, ואו"א מא"א, וא"א מעתיק יומין כו' עד א"ס. ואנו בעונותינו לא נמסר לנו תשלוש ענין זה אצלינו.

נמצא כי אע"פ שכבר לקחו זו"ן בתחלת אצילות הב' עטרין, שהם תכלית ועיקר הזווג כנודע, כי אין קישוי אלא לדעת (יבמות נג ע"ב), בסוד (בראשית ד א) ואדם ידע את חוה אשתו וידע אלקנה, עכ"ז בכל פעם שצריכין להזדווג, הם צריכין ליקח מחדש ולחדש אותן הב' עטרין משרשם העליון כמ"ש.

²¹⁶⁴ שהרי הזיווג התחתון תמידי.

²¹⁶⁵ "רשב"י וחבריו" נמחק בפע"ת, וזמקומו איתא "רבינו הקדוש ופאר החכמים".

²¹⁶⁶ עי' גמ' ברכות יג ע"ב: תנו רבנן שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד זו קריאת שמע של רבי יהודה הנשיא אמר ליה רב לרבי חייא לא חזינא ליה לרבי דמקבל עליה מלכות שמים אמר ליה בר פחתי בשעה שמעביר ידיו על פניו מקבל עליו עול מלכות שמים. פי' רש"י: לא חזינא דמקבל עליה מלכות שמים - שהיה שונה לתלמידיו מקודם זמן קריאת שמע, וכשהגיע הזמן לא ראיתי מפסיק.

²¹⁶⁷ "חושפים להתפלל בזמנה" נמחק בפע"ת, וזמקומו איתא "מתפללים".

²¹⁶⁸ עי' שבת יא ע"א: חברים שהיו עוסקין בתורה מפסיקין לקריאת שמע ואין מפסיקין לתפלה אמר רבי יוחנן לא שנו אלא כגון רבי שמעון בן יוחי וחבריו שתורתן אומנותן אבל כגון אנו מפסיקין לקריאת שמע ולתפלה.

ועי' ב"ע קמג ע"א: ואף שתיקונים דע"ק אינם תלויים בעבודת בני אדם מ"מ כיון שהם משפיעים לזו"ן ואזי הם צריכים לעלות עוד יותר למעלה כידוע וז"ש לאתעטרא ולאסתלקא כל חד לאתרי' ר"ל שיקבלו הם עטרות מעולמות עליונים ביותר ויעלו למקום המיוחד להם כשעולים לקבל העטרות להשפיע לזו"ן כידוע ובפרט רשב"י וחבריו שהיו מסוד הדעת הי' כחם גדול להעלות קו האמצעי יותר למעלה ונודע כי כחם יותר גדול מאותם העוסקים במצות מעשיות שהמעשה הוא בגופא בזיוגא דגופא משא"כ עסק התורה ע"י הבל פיהם גורמים זיוג נשיקין במוחא והוא דרגא דמשה שהיה כחו בפיו ולכן אמרו בש"ס שרשב"י וחבריו היו פטורים מכל המצות שתורתם אומנתם ולכן היו מלאכי השרת שכיחים אצלם ליהנות מתורתם שגם הם תליין בזיוג נשיקין ולזה אמר דבשעתא דהו מתתקנן מפומנא כל חד סליק כו' ר"ל אחר שגמר כל א' מהחברים תיקונו היה עולה ויושב על מקומו המיוחד לו בע"ק והאיר לז"א לבסם הדיני' דבי' כמו שיתבאר למטה בעז"ה.

ועי' רמ"ז ח"ג קכב ע"א: עיקר התורה הוא הלימוד והעיון עד (נ"א ע"ד) שאמרו רז"ל שמי שתורתו אומנותו פטור מכל המצוות, ואם כן למה הוצרכו [המצוות], ואומר לצרף בהן את הבריות, ודוק שלא אמר לא ניתנה תורה אלא המצוות.

ועי' ספר הקנה (&): מי שתורתו אומנתו בזמן התפלה אינו פוסק כי הוא מחבר התפלה למעלה בת"ת ולכן אינה דוחה לימודו, ולא אמרו ז"ל זמן תורה לחוד וזמן תפלה לחוד אלא למי שאין תורתו אומנתו ומערב כוחות חיצונים בלימודו כי לא אפשר בלאו הכי הואיל ואין תורתו אומנתו ועל כן פוסק גם להתפלל.

ועי' ספר אור תורה (אות קכד): מה שנאמר ודברת בם ולא בדברים אחרים כלל, מדבר ביחידי סגולה, שתורתם אומנתם, שלהם אסור לדבר שום שיחת חלין, ושלא להפסיק מן התורה אפלו רגע אחת ממש.

²¹⁶⁹ "נזהרין מאלד לקרות קריאת שמע בזמנה, דהיינו" נמחק בפע"ת, וזמקומו איתא "אומרים".

שְׁעָה"כ

ישראל, כי בו הוא סוד זווג או"א²¹⁷⁰, אבל שאר הק"ש הוא תיקון אל רמ"ח איברים דז"א כמשי"ת בע"ה²¹⁷¹.

וזהו הטעם שצריך למסור נפשו בד' מיתות ב"ד כשאומר אחד משא"כ בעמידה²¹⁷². ומן הראוי היה לקום מעומד בעת הק"ש להיות סוד זווג עליון דאצילות, אבל להיותנו עתה עדיין בעולם הבריאה, אין לנו הייבין לאומרה מעומד כמו תפלת י"ח, לפי שאז לנו בעולם האצילות. אבל עתה בק"ש שאדרבא, להיותנו זווג עליון ונעלם מאד, אין לנו כח לעוררו בהיותנו למעלה בעולם האצילות אלא בהיותנו למטה בעולם הבריאה^{2173, 2174}, ולכן אין לנו צריכין לקרות קריאת שמע בעמידה. וזהו טעם סברת ב"ה שאמרו (&) כל אדם קורא כדרכו בין עומד בין יושב.

ולכן אין צריכין לומר פסוק שמע ישראל שהוא מפסוקי התורה שבכתב בעולם הבריאה, לפי שפרשת²¹⁷⁵ שמע אינה אלא באצילות, אמנם נעשה הזווג הזה ע"י התעוררות מ"ן דהיכל אהבה שבבריאה.

ונמצא כי סוד קריאת שמע הוא לזווג את או"א ולתת מוחין אל זו"ן. ואלו המוחין ירדו²¹⁷⁶ עד מקום²¹⁷⁷ היכל אהבה שבבריאה, {כב ע"ד} ואז תוכל המלכות לעלות בעולם האצילות להעשות פרצוף גמור מ"ם.

וסוד ענין זה הוא במה שנודע, כי המלכות נתמעטה בסוד חד נקודה בלבד, וירדה עד עולם העשיה. אבל ז"א לא נתמעט ממנו רק ג"ר שהם בחי' המוחין שבו, ולא נשארו לו אלא ו"ק כמספר ו' של הויה הרומזת אליה²¹⁷⁸. ולסיבה הנז' הם²¹⁷⁹ יורדין אלו הבחינות של זו"ן שנמשכו²¹⁸⁰ אליהם מן הזווג הנעשה ע"י הק"ש מן או"א, וירדו עד הבריאה, וע"כ²¹⁸¹ יש בהם כח ויכולת לעלות אח"כ בעולם האצילות להזדווג שם. ולהיות כי כוונתנו היא להמשיך ההמשכות האלה בבריאה, לכן אין לנו ממשכיבין עדיין רק המוחין דו"ק²¹⁸² כמ"ש עניינם, ואחר כך בתפלת י"ח בברכת אבות נמשכות ג"ר עצמן²¹⁸³ אל ז"א ג"כ כמו שית' שם.

ודע כי קודם שתאמר קריאת שמע צריך שתכוין לקיים מ"ע שנצטוינו לקרות קריאת שמע ב"פ בכל יום, ובכח מצוה זו תכוין כי ע"י כן תוכל להעלות המ"ן אלו ולהוריד²¹⁸⁴ המוחין כמ"ש בע"ה.

- מאיר הכוונה -

²¹⁷⁰ צ"ע מהו הזיווג שעושים בלימוד שלהם. והרי לולא דבריו היו אומרים ק"ש מטעם החיוב שבו. ועוד הרי עי' אד"ר שבלימוד מתקנים אפילו דיקנא דא"א ??? {

²¹⁷¹ לעיל כא ע"ג.

²¹⁷² עי' לעיל כא ע"ב.

²¹⁷³ אז לנו מעוררים לזווג כי הוא נעלם מאוד (פע"ח).

²¹⁷⁴ עי' לקמן כג ע"א ד"ה והנה הנפשין והרוחין.

²¹⁷⁵ שפסוק (ש"פ).

²¹⁷⁶ יורדין (פע"ח).

²¹⁷⁷ נמחק בפע"ח.

²¹⁷⁸ עליהם (פע"ח).

²¹⁷⁹ נמחק בפע"ח.

²¹⁸⁰ הגמשכין (פע"ח).

²¹⁸¹ ואז (פע"ח). ועי"כ (שער התפילה).

²¹⁸² לאמא (נוסף בפע"ח).

²¹⁸³ וכל הג' לאצא (פע"ח).

²¹⁸⁴ להוריד (פע"ח).

שְׁעָה"כ

²¹⁸⁵ גם דע כי ד' פעמים תקנו לומר קריאת שמע בכל יום, והם ב' בבקר וא' בערבית וא' על המטה, וכבר נתבאר עניינם לעיל ע"ש (דרוש ב). גם כבר הודעתך כי יש לז"א שני בחי' דמוחין, א' מסטרא דאבא וא' מסטרא דאימא. גם כבר הודעתך כי כל בחי' מוחין הלא הם מתפשטין בכל הז"א, בג"ר, ובג' אמצעיות, ובג' אחרונות. וכאשר הם מתחילין לכנס בו, בתחילה נכנסין ג' פרקין תתאין שלהם, דנה²¹⁸⁶ דאימא, תוך ג"ר דז"א, ואח"כ יורדין שלשה פרקין אמצעים בג"ר דז"א, וע"י זה²¹⁸⁷ יורדין הג' פרקין תתאין בג' אמצעיות דז"א. ובהיות אשר אלו הו' פרקין ירדו ונתלבשו בג"ר דז"א ובג' אמצעיות דידיה, אז הם נק' מוחין דו"ק, לפי שאין אלו אלא הו' פרקין תתאין של המוחין²¹⁸⁸. ועוד²¹⁸⁹ כי הלא אלו עתידין אח"כ לירד יותר למטה בו"ק דז"א כמ"ש בע"ה.

וכאשר אח"כ יורדין גם הג"פ עלאין בז"א, אז יורדין ג"פ תתאין בג' תחתונות דז"א, וג' אמצעים בג' אמצעיות, וג' עליונים בג' עליונות, ואז הז"א שלם במוחותיו ונק' גדול ודעתו שלימה בכל המוחין הראוים לו²¹⁹⁰. והרי זה²¹⁹¹ בבחינת המוחין דאימא וכעד"ז בבחי' המוחין דמסטרא דאבא. והנה בזווג קריאת שמע אין נכנסים בז"א רק המוחין דו"ק דאימא בלבד, אבל כל המוחין דאבא וגם ג"ר דמוחין דאימא אינם נכנסין עד ברכת אבות כמשי"ת שם בע"ה.

והנה כל זה שביארנו²¹⁹² הוא בבחינת המוחין דגדלות שהם מוחין דהויות. אבל נודע כי קודם שיכנסו אלו צריך שיקדימו לכנס בז"א המוחין דקטנות, שהם מוחין של שמות אלקים. ונודע מ"ש כי יש ג' מיני מוחין: א' מוחין דזמן העיבור, וא' מוחין דזמן היניקה, וב' בחי' אלו הם שמות אלקים²¹⁹³, והג' הוא מוחין דגדלות שהם של הויות. ונמצא שעתה בק"ש אנו ממשיכין מוחין דגדלות דו"ק בלבד. גם הודעתך כי יש בכל בחי' מוחין ענין המוחין הפנימים והמקיפין, הן במוחין דעיבור הן במוחין דיניקה הן במוחין דגדלות. גם דע כי כמו שיש מוחין מסטרא דאבא ומסטרא דאימא בזמן הגדלות, כך יש מוחין דאו"א בזמן העיבור²¹⁹⁴ והיניקה אמנם הם שמות אלקים כנו"ע ע"ש.

ונבאר עתה ענין הק"ש.

כי הנה בזמן הק"ש עדיין אין הז"א שלם בכל בחי' המוחין דיניקה כולם, ולכן צריך בתחילה להשלים בו המוחין דיניקה, ואח"כ צריך להשלים לו המוחין דו"ק דגדלות. אמנם יש שינוי בין הד' פעמים שאנו אומרים קריאת שמע בכל יום כנו", ואין כולם שוים. וטעם הדבר הוא במה שנתבאר לעיל כי לסבת גלות והורבן בית המקדש, היה²¹⁹⁵ שינוי ופגם

- מאיר הכוונה -

²¹⁸⁵ פע"ח ק"ט ה.

²¹⁸⁶ שלהם, דנה"י (נמחק צפע"ח). ##* קשה שהרי ל"ל דנה"י ולא שלהם.

²¹⁸⁷ "וע"י זה יורדין" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "ויורדין".

²¹⁸⁸ היינו הו' פרקין דנה"י דאימא לכן כאשר אומרים ו"ק דאימא כוונתו לו"ק דנה"י##*

²¹⁸⁹ "לפי שאין אלו אלא הו' פרקין תתאין של המוחין. ועוד" נמחק צפע"ח.

²¹⁹⁰ "הראוים לו" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "דלילה".

²¹⁹¹ "והרי זה" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "וכל זה עדיין".

²¹⁹² ע"י ע"ח שער כג פרק ו.

²¹⁹³ "וב' בחי' אלו הם שמות אלקים" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "בעיבור היו לו מוחין לאלהים ואחר כך צניקה באו לו מוחין אחרים לאלהים".

²¹⁹⁴ ע"י שער כב פרק א: נמצא כי בעיבור יש לו ב' מוחין והם כפולים, ב' דאבא וב' דאימא. וביניקה ג' מוחין כפולים ג' דאבא וג' דאימא. והגדלות ג"כ כפולות ג' דאבא וג' דאימא. אך של עיבור ויניקה הם סוד אלקים ושל הגדלות הו"ת, הרי בעיבור יש לו ד' שמות אלקים וביניקה ו' שמות אלקים, ובגדלות ו' הויות, וע"י"ש אריכות במב"ש.

²¹⁹⁵ י"ץ (פע"ח).

פעה"כ

ח"ו במוחין עלאין²¹⁹⁶ דז"א, משא"כ בזמן בית המקדש, שאז תמיד היו ז"ן שלמים במוחין דגדלות שלהם, אבל אחר החורבן נחסרו. אמנם אין הזמנים שוים, כי הלא פשוט הוא שמדת החסד יותר מתפשטת בעולם בבקר מבערב, לפי שבערב הם דינין תקיפין²¹⁹⁷. ונמצא שהד' קריאת שמע הם משונים זו מזו, וגם לסבה זו נמשך שינוי אחר, כי גם ענין הזווגים אינם שוים, כי כפי המוחין שיש בזמן הזווג ההוא, כך יהיה כחו ופעולתו. והנה שינוי הזווגים הם ד' כנגד ד' קריאת שמע. וגם לסבה זו גם התפלות אין ענינם שוה. והנה טעם היותם ג' תפלות ולא ד' הוא כנגד ג' זווגים, כי הזווג הד' איננו צריך אל התפלה כמ"ש בע"ה.

והנה נמצא כי עתה בק"ש אנו צריכים להשלים בתחילה המוחין דיניקה, ואח"כ להמשיך בו המוחין דגדלות. גם אנו צריכין לדבר אחר שני²¹⁹⁸, והוא מש"ל כי כל המוחין דז"ן בני או"א, נמשכין מאבותיהם, אשר ע"כ אנו צריכים בתחילה אל זווג או"א, וע"י זווגים ימשיכו לז"ן מוחין הצריך להם. גם אנו צריכים אל (כג ע"א) בחי' שלישיית והוא להעלות מ"ן אל או"א כדי שיזדווגו, וג' בחי' אלו נעשות בבת אחת, ולכן נבאר ג' בחי' אלו על הסדר.

דע כי ז"ן נק' בנים דאו"א, ואנחנו עם בני ישראל²²⁰⁰²¹⁹⁹ נק' בנים לה' אלהינו²²⁰¹ שהם ז"ן²²⁰². והנה המ"ן אשר מעלה המלכות אל ז"א היא בחי' נשמות הצדיקים שהם הבנים שלהם כנו'. והמ"ן אשר מעלה אימא לאבא ה"ם המוחין הפנימים²²⁰³ דז"ן בני או"א, ואלו המוחין שלהם ה"ם הנשמה הפנימית שלהם. ודע כי יש לאדם התחתון ד' בחי', והם נשמה לנשמה מצד אבא, ונשמה מצד אימא, ורוח מצד הת"ת, ונפש מצד הנוק'²²⁰⁵²²⁰⁴.

והנה הנפשיין והרוחין של הצדיקים הם המ"ן ומ"ד בז"ן, והנשמה ונשמה לנשמה שלהם הם מ"ן ומ"ד לאו"א, יען כי משם נחצבו וכמבואר אצלי ביחוד מכ"י מורי ז"ל על ענין השתטחות על קברי הצדיקים לדבר עמהם (שער רוה"ק מח ע"ד יחוד יט²²⁰⁶)²²⁰⁷. ונמצא שבאשר מזדווגים או"א ועולים מ"ן דז"ן לגביהם, הנה גם הנשמה ונשמה לנשמה של הצדיק עולה עמהם בסוד מ"ד ומ"ן שלהם. אבל עדיין לא זכיתי שיפרש לי מורי פרטי ב'

- מאיר הכוונה -

²¹⁹⁶ בג"ר (פע"ח).

²¹⁹⁷ עי' עיונים אות רו.

²¹⁹⁸ נמחק צפע"ח.

²¹⁹⁹ עי' עיונים אות רכו.

²²⁰⁰ בני אדם גם בני איש היוצאים צעה"ז (פע"ח).

²²⁰¹ אלהיכם (פע"ח).

²²⁰² וזהו הענין מ"ש בזה"ק ויקרא (ז ע"ב) כי בג' מיני שמות נקרא ישראל להקב"ה היינו עבדים ובנים ואחים, וכו' כי מצד שרשם הראשון הנעלם הרי הוה הב"ע עם האצילות משורש אחד ובזה הם נקראים אחים, אבל מצד התפשטות הב' שהוא מציאותם העיקרי אשר בזה הם נמשכים רק מהאצילות וכנז', הנה מצד זה הם נקראים בנים, ובחי' עבדים יתבאר למטה (כללים ח"ב צה ע"ג).

²²⁰³ נמחק צפע"ח.

²²⁰⁴ מלכות (נוסף צפע"ח).

²²⁰⁵ עי' זהר חדש עה ע"א: בא וראה כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא ברא אלא ליקרא דיליה שנאמר כל הנקרא בשמי ולכבודי בארתיו יצרתיו אף עשיתיו. הקב"ה ברא בר נש בעלמא ויהיב ביה שמה הו"ה. ה' נפש. ו' רוח. ה' נקראת נשמתא. י' נשמתא לנשמתא. וקראם י"ה אב ואם. ו"ה בן ובת.

²²⁰⁶ ז"ל מט ע"ב: והנה מה שהוא תכלית כונת היחוד לענין של השתטחות הנז"ל הוא זה. כי בעת שתכוין להעלות ז"ן בסוד מ"ן ביסוד הבינה. צריך שתכוין למסור עצמך על קדוש השם בכל לבבך. ולקבל עליך ד' מיתות ב"ד סקילה שריפה הרג וחנק. בד' דאחד ע"י שם יאהדונה"י כמבואר אצלינו בק"ש דיוצר. ותכוין להעלות בחי' נשמתך כלולה בנשמת הצדיק ההוא. בכח מסירת נפשך. ועי' עיונים אות ריד. ועי' לקמן כד רע"ג שזה דווקא בשם ס"ג.

²²⁰⁷ ענין השתטחות על קברי הצדיקים לדבר עמהם – נמחק צפע"ח.

פעה"כ

בחי' אלו דנשמה ונשמה לנשמה, אבל דרך כללות אמר לי שאכוין להעלות הנשמה של האדם ביחוד קריאת שמע, ולא הזכיר לי בחי' נשמה לנשמה²²⁰⁸.

והנה כוונתינו היא להעלות זו"ן בסוד מ"ן לגבי או"א, אמנם מפני היות זמן הגלות והחורבן, אין בהם כח לעלות עד שנמשיך להם תחילה איזה הארה מלמעלה²²⁰⁹ כדי שיהיה בהם כח אח"כ לעלות, ואז אח"כ ידווגו או"א. ואמנם ההארה הזו העליונה אי אפשר לקבלה מלמעלה בלתי זווג עליון, וכיון שאין עדיין העלאת מ"ן, אי אפשר אל זווג עליון, ולכן לדעת הענין הזה איך אפשר להיות צריך לבאר לך הקדמה והיא זו.

דע²²¹⁰ כי למעלה באו"א יש ב' מיני זווגים, הא' הוא כדי לתת קיום וחיות ומזון אל כל העולמות ולקיימם קיום ההכרחי להם, אמנם זווג הזה הוא תדירי ואינו נפסק שום רגע, כי אם יפסק רגע א' יתבטלו כל העולמות מקיומם והוייתם²²¹¹. והב' הוא כדי להמשיך ולתת מוחין לזו"ן כדי להוליד נשמות²²¹² בני אדם התחתונים בעוה"ז. ונדע כי נשמות של הצדיקים הם פנימיות העולמות²²¹³, והזיווג הזה איננו מוכרח להיות תדירי ולפעמים נפסק²²¹⁵, ובזה ית' לך שינוי מאמרי רז"ל, כי במקום א' מהזווג משמע שפגם התחתונים מטי האי פרודא עד או"א, וכדוגמא זו מצינו בדברי רז"ל (זהר ח"ג טו ע"ב) נשבע הקב"ה שלא יכנס בירושלם של מעלה²²¹⁷, וה"ס זווג אבא באימא הנקרא ירושלם של מעלה, עד שיכנס בירושלם של מטה²²¹⁸, וה"ס זווג ז"א בנוק' הנק' ירושלם שלמטה. ומצינו בזו במ"א דלעילא באו"א לא מתפרשן לעלמין וזווגייהו תדיר, בסוד (בראשית ב י) ונהר יוצא מעדן יוצא תדיר ולא פסיק²²¹⁹. אך אמנם זה הזווג דלא פסיק הוא זווג חיות העולמות כנ"ל.

והנה המ"ן דאימא אשר הם לצורך הנשמות שהם פנימיות העולמות, הנה הם זו"ן העולים בסוד מ"ן לצורך הזווג הנ"ל, ואם הם אינם עולים, אין הזווג נעשה למעלה, ולכן בזמן החורבן אשר זו"ן נופלים²²²⁰ למטה, נפסק לפרקים הזווג העליון הנז' וכמ"ש בע"ה.

- מאיר הכוונה -

²²⁰⁸ והנלע"ד שראוי לכוין ע"ד היחוד שמסר לי זכת"י מורי זלה"ה כי צריך להעלות שתיהן זו מ"ד לחז"ל ועי' לקמן צפרק יז ואלו ט"ס יס כאלו *##-- לש"ן וזו מ"ן להעלותן (נוסף צפע"ח).

²²⁰⁹ עי' כללים ח"א לו ע"ב שמציין למוחין דצלם ו: ז"ל, והנה הז"א, המוחין שבו אינם תמיד מתקיימין כנודע, כי הם מסתלקין וחוזרין בסוד תוספת, ע"כ. דהיינו שז"א אינם יכולים לעשות שום דבר חדש, שכן הארות חדשות יכולים לבוא רק מכח זיווג (מבו"ש ש"ב ח"א פ"ו) ואין זיווג ללא מוחין, ובזמן הגלות אין מקבלים מוחין אא"כ או"א מורידים להם.
²²¹⁰ עי' ע"ח שער כ"ג סוף פ"ו, ועי' עיונים אות לה.

²²¹¹ "מקיומם והוייתם" נמחק צפע"ח.

²²¹² חדשות (נוסף בע"ח שער יד פרק ז), עי' עיונים אות רנג שזה דווקא בשבת.

²²¹³ עי' ע"ח שער פ"ח פרק א: כי יש בהם ב' בחי': א', הוא בחי' העולמות עצמן, ובחי' זו נקרא חיצוניות הספי'. הב', הוא בחי' נשמות עצמן, ובחי' זו נקרא פנימיות הספי', ע"כ. וכל מה שיש בפנימיות יש בחיצוניות (דע"ה ח"א מה ע"א), וכל חיצוניות הוא בחי' עיגולים וכל פנימיות הוא בחי' יושר (דע"ה ח"א ס ע"ג).

²²¹⁴ בני אדם התחתונים בעוה"ז. ונדע כי נשמות של הצדיקים הם פנימיות העולמות - נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "שהוא פנים העולמות".

²²¹⁵ "מוכרח להיות תדירי ולפעמים נפסק" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "תדירי".

²²¹⁶ עי' לעיל הערה 2158.

²²¹⁷ כי צ' ירושלים הם סוד אמא ומלכות (פע"ח)

²²¹⁸ עי' עיונים אות רכז.

²²¹⁹ עי' עיונים אות מ.

²²²⁰ עי' עיונים אות רכד.

פעה"כ

וכבר הודעתך במ"א (&) בענין מציאות מ"ן מה ענינם, והוא כי בעת בעילה וביאה²²²¹ ראשונה שביק בה בעלה באתתיה רוחא חדא דיליה, והוא רוחא אשתאר תמן בה תדיר. וזהו הטעם שאין האשה מתעברת מביאה ראשונה, לפי שבתחילה בביאה ראשונה צריך לעשותה כלי לקבל הטיפה העליונה, ולכן בביאה ראשונה עושה אותה כלי ומשם והלאה כל שאר הבעילות הם מצטיירות ונעשות בחי' נשמות וולדות ע"י ההוא רוחא דשביק בה בביאה קדמאה²²²². וזהו משרז"ל (סנהדרין כב ע"ב) אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי, והוא ההוא רוחא דשבק בה.

והנה כל הבנים הנולדים משם ואילך הם נעשים בכח ההוא רוחא דשבק בה בעלה, וכולם לוקחים דבר מועט ואיזה ניצוץ מן ההוא רוחא, עד שנשלם ההוא רוחא. וכיון שנשלם ההוא רוחא ולא נשאר באשה כלום מן ההוא רוחא, אין האשה יולדת עוד²²²³.

וזהו הטעם שאדם חייב בכבוד אחיו הגדול, כמ"ש רז"ל (&) את לרבות אחיך הגדול, והטעם הוא כי הנה אחיו הגדול הוא לוקח בתחלה עיקריות ההוא רוחא, והאח הב' נטל מה שהשאיר אחיו הגדול. ונמצא שהשני טפל לראשון, ועד"ז האח הג' טפל לב' אחים הראשונים, לפי שלוקח השיריים שנשארו ממה שלקחו. והנה זו"ן הם ב' אחים הגדולים, וכל²²²⁴ הנשמות המהורות היוצאים מן זווג העליון דאו"א, הנה הם אחים אל זו"ן, וז"ס (&) למען אחי ורעי, וכג ע"ב) שקראם הקב"ה לישראל אחים ורעים, ולכן אל תתמה מגדולת מעלת נשמות הצדיקים כמה גבוה לאין קץ, ואין כאן מקום ביאורו. ואמנם זו"ן הם אחים הגדולים אשר כולנו חייבים בכבודם.

והנה כשנאצלו זו"ן ויצאו ממעי אימא, נשאר תוך אימא השרש של ההוא רוחא דשבק אבא גו אימא. אמנם עיקריות ההוא רוחא הם זו"ן, ולסיבה זו כאשר רוצים או"א להזדווג לצורך²²²⁵ הנשמות שהם פנימיות העולמות, אין זווגם רק ע"י עליית זו"ן עד או"א בסוד מ"ן. וזאת היא עיקר כוונתנו בענין²²²⁶ התפלות והמצות לתקן את זו"ן, כדי שיכלו לעלות בסוד מ"ן אל או"א, עתה בזמן החורבן אשר הם נופלים²²²⁷ ואובדים²²²⁸ בעו"ה, ואנו צריכים להקימם ולהעלותם ע"י מעשינו הטובים.

אבל הזווג החיצון, אשר הוא לצורך חיות העולמות, ולכן²²³⁰ אינו נפסק, אין לו צורך אל עליית מ"ן של זו"ן, כי אין זה נקרא זווג גמור, לפי שאינו אלא בבחינת חיצוניות, ולכן אין צורך לזו"ן שיעלו שם בסוד מ"ן ע"י מעשינו כנ"ל, אבל הוא נעשה מעצמו. גם יש טעם אחר²²³¹ למה זה הזיווג החיצון אינו נפסק, והוא כי אם היה מוכרח וצורך אל עליית זו"ן, לא היה יכול להיות תדירי, לפי שכאשר החטא גורם, ואז נופלים זו"ן לתתא²²³², אז היו או"א מתבטלים מן הזווג הנז'. ולכן כיון שאינן צריכין אל עליית זו"ן בסוד מ"ן, לזה

- מאיר הכוונה -

²²²¹ "בעילה וביאה" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "ביאה".

²²²² עי' לעיל הערה 422, ועי' זהר ח"ב צט ע"ב הובא בעיונים אות נב.

²²²³ ודע שמזה הרוח קדמאה נמשך בה אורח נשים, וז"ס (בראשית יח יא) חדל להיות לשרה אורח נשים, כי אורח בא מהגבורות כנ"ל, והם אותן גבורות הראשונים הנקרא רוחא דשדי בגווה, וכאשר ילדה כל הבנים, וכל א' לקח חלקו משם, ונשלם ההוא רוחא, אז נפסק האורח, ואין האשה יולדת כי אם אין שאור אין עיסה (ע"ח שער ט"ל פרק ח).

²²²⁴ פ"ח (נוסף בפע"ח).

²²²⁵ הבנים שהם (נוסף בפע"ח).

²²²⁶ בסוד (פע"ח).

²²²⁷ עי' עיונים אות רכד.

²²²⁸ עי' עיונים אות רכה.

²²²⁹ נמחק בפע"ח.

²²³⁰ פ"ח (פע"ח).

²²³¹ "יש טעם אחר" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "זהו הטעם".

²²³² "החטא גורם, ואז נופלים זו"ן לתתא" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "בזמן שזו"ן לתתא".

שְׁעָה"כ

הטעם לא פסיק. ואמנם אותו השרש של ההוא רוחא הנשאר בתוך אימא, הוא המעלה את המ"ן אל צורך הזווג החיצון הנז' שלא ע"י זו"ן. וכבר הודעתך מה הוא ענין ההוא רוחא דשביק בה בעלה, כי הנה הוא שם הויה דמילוי ההי"ן, שהוא בגימ' ב"ן, וז"ס (בראשית לה יח) ויהי בצאת נפשה כי מתה, ועיי' ענין זה באורך בשער הפסוקים (בפ' וישלח²²³³)²²³⁴.

ועתה נבא אל הכוונה לבאר ענין יחוד קריאת שמע. הנה כוונתנו בתחילה היא לזווג זווג היצון דאו"א, אמנם לפי שהוא נעשה מעצמו שלא ע"י העלאת מ"ן של זו"ן כנז', לכן אין אנו מכוונים אותו בענין היחוד דק"ש, כי הנה הוא זווג תדירי ואינו נפסק ונעשה מעצמו, אבל כוונתנו היא להוריד הארה ושפע מן הזווג ההוא אל זו"ן²²³⁵ לשיהיה בהם כח לעלות בסוד מ"ן אל צורך זווג האחר של הפנימיות במלת אחד.

²²³⁶ונתחיל לפרש שמע ישראל כו'.

תחילה תכוין להמשיך הארה מן אבא אל ז"א, ומן אימא אל נוקבא דז"א הנקרא מלכות. וזהו ענין שמע ישראל, שמע לנוק' וישראל אל ז"א. ובתחילה תכוין דרך קיצור, כי שמע היא שם עי'²²³⁷, פי' כי המלכות הנקראת "שם", היא המקבלת עתה הארה מן השבע תחתונות דאימא, אשר כל א' מו' כלולה מי', ונמצא שהם עי', ולכן ע' זו של שמע הוא עי' רבתי, לרמוז שהיא רומזת באימא, כנודע שאלפא ביתא רבתי באימא, ובינונית בת"ת, וזעירין ביסוד כנז' בתיקונים²²³⁸ (קבא ע"א²²³⁹) וע"ש. וביאור הענין הוא כי הנה המל' נק' "שם"²²⁴⁰, והטעם הוא במה שהודעתך כי כל האחוריים העליונים שנפלו בימי המלכים שמתו, הנה אותם הביטולים שנתבטלו הם בחי' המ"ן שאנו מעלים תמיד לתקנם כמבואר אצלנו.

וכל האחוריים ההם ירדו למטה עם המלכות ועתה עולים הם עמה. וחיבור אלו הבחינות הם הנקרא "שם", לפי שהאחוריים²²⁴¹ כולם הם במספר רפ"ח²²⁴², שהם הויה דיודין בגימ' ע"ב, והויה דס"ג אשר עם עשרה אותיותיה היא ע"ב, והויה דמ"ה עם מספר ההויה עצמה שהיא כ"ו הרי ע"ב עם הכולל, והאחוריים דהויה דב"ן דההי"ן י' יה יהו יהוה, הרי²²⁴³ ע"ב^{2244, 2245} וסך ד' פעמים ע"ב הם רפ"ח ניצוצין הנז'. ואם תחבר בחי' הפנים דהויה דב"ן דמילוי ההי"ן שהיא ג"כ²²⁴⁶ גימ' ב"ן²²⁴⁷, יהיה הכל גימ' ש"ם, כי אלו הפנים הם

- מאיר הכוונה -

²²³³ עי' עיונים אות רכט.

²²³⁴ ועיי' ענין זה באורך בשער הפסוקים (צפ' וישלח) נמחק צפע"ח.

²²³⁵ כזה שזה לא תדירי. { }

²²³⁶ פע"ח פרק ט.

²²³⁷ עי' עיונים אות ריב.

²²³⁸ ובינונית בת"ת, וזעירין ביסוד כנז' בתיקונים" נמחק צפע"ח. { }

²²³⁹ עי' עיונים אות ריג.

²²⁴⁰ עי' עיונים אות רל.

²²⁴¹ "הם ירדו למטה עם המלכות ועתה עולים הם עמה. וחיבור אלו הבחינות הם הנקרא "שם",

לפי שהאחוריים" נמחק צפע"ח.

²²⁴² "שהם ד' ע"ב" נוסף צפע"ח.

²²⁴³ ד' פעמים (נוסף צפע"ח).

²²⁴⁴ עי' כל זה בשער רפ"ח פרק ב.

²²⁴⁵ עי' עיונים אות רכת.

²²⁴⁶ נמחק צפע"ח.

²²⁴⁷ הוא המדרגה ז' דשם שהוא החשבון ממדרגה ה' שהוא הפנים עי' רפ"ח ב.

פעה"כ

הפנים של המלכות אשר גם הם ירדו. והנה²²⁴⁸ כל אלו הבחי' הצריכות להתמתק כולם מתחברים במלכות, ונקרא שם על שמם.

ותכוין להמשיך אל זה השם אור מן הע' העליונה הגדולה שה"ס הז"ת דאימא. והטעם הוא לפי שמלכות נקרא שביעית בערך הז' קצוות, ולכן היא צריכה לקבל מן ז"ת דאימא שאח"כ תוכל להזדווג עם ו"ק ז"א, שהם²²⁴⁹ סוד אות ו' כגודע.

אבל ישראל שהוא ז"א²²⁵⁰ איננו צריך לקבל רק מן שי"ר אל, שהם חו"ג²²⁵¹ דאבא²²⁵² שהם ב' קצוות הראשונים²²⁵³, כי כבר יש לו ו"ק, ולכן יספיק לו במה שיקבל שפע מן ב' קצוות ראשונות. אבל המלכות שהיא שביעית צריכה לקבל מכל השבע קצוות. והנה ביאור זה הע' יותר מפורש יובן במש"ל, כי היא מקבלת עתה מזווג או"א שהוא לחיות העולמות, הנה מ"ן של הזווג ההוא, הוא שרש אל שם ההויה בגימ' ²²⁵⁴ ב"ן אשר {כג ע"ג} מקומה בז"ת דאימא. ומן ההויה ההיא דב"ן היא מקבלת עתה כדי שיהיה לה כח אח"כ להעלות מ"ן, ולכן גם ההארה שלוקחת עתה היא מן מ"ן²²⁵⁵ דוגמתה ג"כ, כפי מה שהיא עתה צריכה להעלות, כי כיון שהיא צריכה להעלות מ"ן לכן צריכה לקחת הארה מן שרש מ"ן העליונות.²²⁵⁶

וכבר הודעתך בשער הפסוקים בפסוק (בראשית מז כד) וארבע הידות יהיה לכם לאכלה²²⁵⁷ כו'²²⁵⁸, כי ה' ידות הם נרמזות בשם ב"ן, וז"ס (יבמות לד ע"ב) מיעוך באצבע²²⁵⁹ שהיו הראשונים נוהגים למעך באצבע ולהוציא הבתולים²²⁶⁰, כמבואר אצלנו במקומו (לקמן דרושי הלילה דרוש ג).

והנה היד כלולה מה' אצבעות שהם חמש אותיות מנצפ"ך שהם המ"ן עצמן, וכל א' כלולה מה', הרי הם ה' פעמים ה'²²⁶¹, שהוא ה' ידות, ובהם חמש אצבעות בכל יד²²⁶².

- מאיר הכוונה -

²²⁴⁸ הרי כי כללות (פע"ח).

²²⁴⁹ פהוא (פע"ח).

²²⁵⁰ עי' לקמן כג רע"ד (לש"ו על פע"ח).

²²⁵¹ חסד וגבורה ולא חסדים וגבורות. *##עי' הערה הבאה.

²²⁵² נמחק צפע"ח.

²²⁵³ עי' לקמן הערה 2294 שזה י' בחינות. ולכן צ"ע בהערה הקודמת.

²²⁵⁴ "שרש אל סם ההויה בגימ'" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "סם".

²²⁵⁵ דוגמתן (נוסף צפע"ח).

²²⁵⁶ הגהה: מע"ח גם תכוון כי ב' חסדים וז' שלישים המגוליס פהם ב' הויות וז' שלישי הויה הם גי' ע' גם כשתחלק חסד פהוא כמנין ע"ב לשלישים יס' ג' שלישים כ"ד כ"ד כ"ד הרי ב' שלישים מ"ח ועס ב' כוללים הרי נ' ועס ב' שלישי מן השליש הג' עם כוללים והכולל הרי ע' (נוסף צפע"ח).

²²⁵⁷ נמחק צפע"ח, ולא מופיע צפסוק.

²²⁵⁸ ז"ל: והנה עד"ז, יש עוד חמש ידות אחרות למטה, ואלו הם, כי היד החמישית, הם ב' ידות דאימא עילאה, שנכללו כאחד, ומהם נעשו כלי היסוד, למ"ן שבמלכות, שהיא נוקביה דז"א. וד' הידות יהיה לכם וכו', הם ד' הידות דזו"ן. ונמצא, כי בחי' הידים הם בחי' הגבורות כנזכר, שהם ביסוד של הנקבה. ועי"ש לעיל שיש גם בחי' ד' ידות דאר"א ויד א' דא"א.

²²⁵⁹ עי' ע"ח שער טז פרק ה: ארז"ל ביבמות שכל מעכות של בית רבי תמר שמן ע"ש שמעכו באצבע, ולא הוצרכו אלא ביאה ראשונה. והענין הוא כי הלא להיות כי א"א הוא זכר בלי נוק', והזווג הוא מקצתו אל קצתו בלי נוק', לא הוצרך לזה לעשות כלי, ומכח זה נמשך אל יעקב ולכל מעכות של בית רבי. ועי' ביאורים ח"ב עד ע"ב, שם עה ע"א שבק"ש משלימים המוחין דיניקה, וצ"ע מקומו*##.

²²⁶⁰ בינה פשטה ידיה ולקחה את סוד הבתולים דהמלכות ופתחה את פתחה ותיקן אותה לזווג, וזהו סוד חפירת הבאר, וע' הולדת אר"א (פרק ה), ובתיקון הירח (פרק ג), ובשער הכוונות (דף כג רע"ג), ובמאמרי רשב"י (דף ח ע"ד, וט ע"א), ובפע"ח ראש השנה (פרק ג) (דע"ה ח"ב קכט ע"ג).

²²⁶¹ וכל ה' כורת ל"י (נוסף צפע"ח).

²²⁶² ובהם חמש אצבעות בכל יד" נמחק צפע"ח.

פעה"כ

וא"כ²²⁶³ נמצא שכולם נרמזות בשם הוי"ה דב"ן שהיא המעלה מ"ן והוא באופן זה, כי כאשר תצייר הוי"ה דב"ן בציורו יהיה כך, כי יוד במלואה יש בה ב' אותיות י"ד²²⁶⁴ ונשאר בה אות ו', ואח"כ תקח ב' הההי"ן במלואם שהם ד' ההי"ן, וכל אות ה' צורתה ד' י' כנודע²²⁶⁵, הרי ד' ההי"ן הם ד' פעמים י"ד, ועם הי"ד ראשונה הרי ה' ידות. נשאר משם ב"ן ג' ווי"ן שהם אות ו' דמילוי יו"ד וב' הוי"ן האחרים, הרי ג' ווי"ן. והנה ה' ידות הם בגימ' ע', וז"ס ע' רבתי דשמע ישראל, שה"ס ה' ידות דמ"ן דאימא עלאה²²⁶⁶. וג' הוי"ן הנשארים עם ההוי"ה דב"ן דההי"ן עצמה שהיא בגימ' ב"ן²²⁶⁷ הרי ע' שנית. וז"ס (&) ותרב משאת בנימין ה' ידות, הם ה' ידות הנז' דהוי"ה דב"ן, שה"ס בנימין, שהם המ"ן²²⁶⁸.

והסוד הזה נרמז בפ' (&) ובניהו בן יהוידע כו²²⁷⁰. והוא במה שביארנו (ספר הליקוטם תהלים פרק פד²²⁷¹) כי יש צדיק תחתון וצדיק עליון, יוסף הוא צדיק עליון שהוא יסוד²²⁷² דכורא הנותן מ"ד, וצדיק תחתון הוא יסוד דנוקבא הנותן²²⁷³ מ"ן, וגם הוא נקרא צדיק אלא שהוא תחתון, וה"ס בנימין הצדיק לפי ששרשו מן הזכר, כי הנה ההוא רוחא דשבק בה בעלה בביאה קדמאה הנה הוא הוא²²⁷⁴, ולכן גם הוא נקרא צדיק, אלא שהוא תחתון, וה"ס בנימין הצדיק²²⁷⁶, פי' בן ימין, כי ב"ן ר"ל שם הוי"ה דב"ן הנז' במילוי ההי"ן, שהיא בגימ' ב"ן. ואמנם הוא נק' ימין לפי שניתן לה מן הזכר הנקרא ימין בביאה ראשונה כנודע, כי דכורא מימינא²²⁷⁷ ונוק' משמאלא, שהיא²²⁷⁸ עיטרא דגבורה. ועל ענין

- מאיר הכוונה -

2263 ואלמנס (פע"ח).

2264 הרי י"ד ח' (נוסף בפע"ח).

2265 כי הלל רגל הה' קטן ולינו ו' ולורתו ו' קטנה שהיא לורת י' גדולה (נוסף בפע"ח).

2266 עי' לעיל הערה 2239.

2267 בלתי לזכרים (נוסף בפע"ח).

2268 עי' זר"ח נא ע"א: ותרב משאת בנימין, מ"ט. בגין דשכינתא בחולקיה. ממשאות כלם חמש ידות, ת"ח, האי ה' בתראה, אקרי כלה, כד אתחבר כ"ל עמה, לא אתיישבו אלא בחולקא דבנימין. וע"ד חמש ידות קביל, כד קביל האי ה' דאקרי מנחה בחולקיה. וכל חמשין ברכאן, דאתיין מכ"ל להאי כלה, קביל בנימין. מ"ט. בגין דאיהו זעירא דכלהו.

2269 וז"ס ותרב משאת בנימין ה' ידות, הם ה' ידות הנז' דהוי"ה דב"ן, שה"ס בנימין, שהם המ"ן" נמחק בפע"ח.

2270 עי' ספר הליקוטם ישעיה לח יב: יש צדיק שעושה זיווג בעה"ז, כמו בניהו בן יהוידע, שהיה עושה זיווג למעלה באו"א, ואותו הזיווג אינו נעשה רק ע"י מסירת נפשו על קידוש השם, בסוד עשרה הרוגי מלכות ובסוד ייחוד ק"ש, כמבואר אצלנו בק"ש. וז"ס בניהו בן יהוידע, כי בניהו הוא אותיות בינה, ובן יהוידע, י"ה ויד"ע. וזהו בן איש חי, כי בהיותו בחיים עשה זיווג זה העליון. ועי' לקמן הערה 2281.

2271 וז"ס שהיה לרחל ב' צדיקים, יוסף סוד צדיק עליון, ובנימין סוד צדיק תחתון. וז"ס מש"ה הנה ברכו את ה' כל עבדי ה', ואז בהיות הנשמה של הצדיק שהעלה מ"ן שם ביסוד שלה, היא מתבררת ממ"ד מה שנשפעים על רחל על ידו, וזהו יברכך ה' מציון, שהוא יסוד, סוד ירושלם העליון. ועי' תיקו"ז א ע"ב: על צדיק דלעילא קיימא עלמא דאתכסיא ועל צדיק דלתתא קיימא עלמא דאתגליא והיינו מצדיקי הרבים (דניאל יב ג) מההוא צדיקא דעלמא תליין. בהגר"א: על צדיק דלעילא - הוא יסוד: קיימא עלמא דאתכסיא - הוא מלכות דאצילות: ועל צדיק דלתתא - הוא מט"ט: קיימא עלמא דאתגליא - הוא עולם היצירה, ששם ראה יחזקאל כדלקמן (ב ע"ב): ועי' לקמן הערה 2279.

2272 זיכור (פע"ח). ##*

2273 "הוא יסוד לנוקבא הנותן" נמחק בפע"ח##.

2274 "הנה הוא הוא" נמחק בפע"ח.

2275 עי' עיונים הערה רכט.

2276 נמחק בפע"ח.

2277 נקרא ימין סוד החסד (פע"ח).

2278 "משמאלא, שהיא" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "נקראת שמאל סוד".

שְׁעָה"כ

זה רמזו בפ' ויצא (קנ"ג ע"ב) בענין רחל דיתבא בין תרין צדיקים בסוד וצדיקים ירשו ארץ כו' 2279.

והנה כל הצדיקים אשר הם 2280 מעלים מ"ן נקרא ע"ש בנימין, ואחד מהם הוא בניהו בן יהוידע, וז"ס ובניהו, ב"ן יה"ו, כי יה"ו הם שלשה אותיות ראשונות שהם ע"ב ס"ג מ"ה, ואות הדר' ה"א תתאה היא שם ב"ן, וזהו ובניהו ב"ן יה"ו, וכבר ביארנוהו במקומו (שעה"פ חיי שרה 2281) ע"ש. ואומר 2282 בן איש חי 2283, פ"י כי הוא ב"ן שהיא הויה דמילוי ההי"ן שהיא בנימ' ב"ן, והוא בן 2284 איש חי 2285, פ"י שהוא נמשך מן היסוד צדיק עליון הנקרא חי, וגם הוא נקרא חי כמוהו, צדיק תחתון 2286. והנה ב"ן ח"י הוא גימ' ע', שהם ג' וויזן הנשארים משם ב"ן העשוי בצירוף כנ"ל והם בגימטריא ח"י ועם ב"ן הרי ע'.

עוד תכוין באות ע' פירוש ג', והוא אל כללות ז"ת דאימא, והנה הם רמוזים בשם ס"ג 2287 כי גם הוא סודו ע', דהיינו ס"ג עם י' אותיותיו הרי ע"ג, תסיר ג' ישאר ע'.

והרי נתבאר ג' כונות בסוד הע': האחד, היא בסוד מ"ן בעצמן שהיא ציור ה' ידות. והב', הוא בשם הויה דמלוי ההי"ן המעלה את המ"ן כמו שהודעתך, כי המ"ן הוא דבר אחד, ויש ג"כ כח אחר המעלה אותם, וכל א' הוא דבר בפני עצמו. והג', הוא בז"ת דאימא אשר המ"ן עומדים בתוכם ובפנימיותם, אבל מן הז"ת עצמן צריך ג"כ לקבל הארה, וה"ס הויה דס"ג אשר בז"ת שלה ועם י' אותיותיו הם ע"ג, ואם תסיר ג' ישאר ע'. וביאור הדבר במה שהודעתך כי עקריות 2288 הויה דס"ג, הוא שם א"ל היוצא ממנה, שהם ג' יודי"ן וא' שבו שהם בגימ' א"ל כמבואר אצלנו בדרוש הציצית וע"ש (דרוש ג').

והנה עתה בתחילה אשר עדיין איננה מעלה מ"ן, אינה צריכה לקבל הארה מן עיקריות ההויה שהוא שם א"ל, אלא משארית ההויה. והוא כי כאשר תסיר ג' יודי"ן וא' אשר בכללותם אינם אלא ד' אותיות, ואע"פ שבמספרם עולים לחשבון גדול, אל תכוין להוציאם אלא בחשבון אותיות שהם ד' אותיות בלבד, ונשארו ס"ט ועם הכולל הרי ע'. ואמנם ארבע אותיות הנז' נמשכים אח"כ בעת העלאתם מ"ן וז"ס ד' רבתי דאחד כמשי"ת בע"ה (כה ע"א).

- מאיר הכוונה -

2279 ז"ל: רחל אולידת תרין צדיקים והכי אתחזי והא שמטוהו דבין תרי צדיקי יתבא ולעלמין (עלמא) דכתיב (תהלים לז כט) צדיקים ירשו ארץ צדיק לעילא וצדיק לתתא צדיק לעילא מניה נגדן מיין עלאין צדיק לתתא מניה נבעא נוקבא מיא לגבי דכורא בתיאובתא שלים צדיק מסטרא דא וצדיק מסטרא דא.

תרגום: רחל הולידה שני צדיקים, וכך ראוי, הנה שמיטה, לעולם יושבת בין שני צדיקים, שכתוב "צדיקים ירשו ארץ". צדיק למעלה וצדיק למטה. הצדיק למעלה, ממנו שופעים מים עליונים, הצדיק למטה, ממנו נובעת הנקבה מים לזכר בתשוקה שלימה. צדיק מצד זה, וצדיק מצד זה.

2280 היו (פע"ח).

2281 ז"ל: בן יה"ו, כי ג' אותיות ראשונות של ההו"ה, הם יה"ו, וה' אחרונה היא הו"ה דב"ן, הנקראת מלכות, והיא הנקראת ב"ן של יה"ו. ונמצא כי בניהו, הוא בחינת המ"ן שבמלכות, הנקרא ב"ן, העולים לגבי דכורא הנקרא יה"ו, וזהו בניהו. ודע והבן, כי כל שרש נשמות אלו הצדיקים שנבאר עתה, שרשם מן בחי' המ"ן של המלכות, ולכן כל שמותיהם רומזים ומורים בחי' המ"ן.

2282 אומנס נקרא (פע"ח).

2283 עי' עיונים אות רלא.

2284 נמחק בפע"ח.

2285 פ"י כי הוא ב"ן וגם איש ח"י (נוסף בפע"ח).

2286 פ"י שהוא נמשך מן היסוד לדיק עליון הנקרא חי, וגם הוא נקרא חי כמוהו, לדיק תחתון נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "כי כמו שהיסוד נקרא אל חי כך לדיק התחתון נקרא איש ח"י".

2287 כי ג"ר דצינה נקרא אהיה לודין וז"ת דצינה הוא שם ס"ג (פע"ח).

2288 עי' עיונים אות עג.

פעה"כ

ישראל.

2289 עתה מקבל הז"א מן אבא הארה כדי שיוכל (כג ע"ד) אחר כך להעלות מ"ן, כדוגמת מה שביארנו במלת שמע לצורך נוקביה.

והנה בזוהר במקומות 2290 רבים וגם בפ' ואתחנן אמרו כי ישראל זה היינו יש"ם, וכבר הודעתך כי כמו שז"א מתחלק לב' פרצופים והם יעקב וישראל, וכן גם נוקביה נחלקת לשנים והם לאה ורחל. והנה גם עד"ז מתחלקת אימא עלאה לב' בינה ותבונה, וגם אבא נחלקת לב' והם אבא ויש"ס. והטעם שנקרא יש"ס הוא משום דאיכא ישראל זוטא והוא הז"א, והנה עתה במלת ישראל מקבל ז"א הנק' ישראל זוטא הארה מן יש"ס פרצוף התחתון דאבא כנו', ולא מכולו אלא מבחי' חסד וגבורה 2291 שבו הנק' שי"ר א"ל, שיר משמאלא א"ל מימינא, כנו' בתיקונים (ד ע"א 2292). וכבר ביארנו לעיל (כג סע"ב) במלת שמע למה נוקביה מקבלת מכל הז"ת דאימא וז"א מן חו"ג דאבא 2293 לבד 2294.

והנה 2295 הארת ז"א אינה כהארת נוקביה, והוא מה שנתבאר לעיל שעדיין אנו צריכים להשלים לו מוחין דיניקה שהם שמות אלקים. ואמנם יש הפרש בין הד' קריאת שמע אשר אנו קורים בכל יום, כי אין הזמנים שווים כנ"ל, וכבר נת"ל באורך ענינים. ואמנם עתה נבאר הק"ש דשחרית דיוצר ונחזור לענין, הנה בהכרח הוא שבקטנותו של ז"א שהוא זמן היניקה גם אז יש לו מוחין אלא שאינם שלימים.

וכבר ביארנו לעיל כי לעולם אי אפשר שיחסרו לו לפחות המוחין הפנימים דשמות אלקים מצד אימא. והאמנם במה שיהיה יותר ממדרגה זו יש ארבע מדרגות ואלו הם: הא' 2296, שיהיו בו מוחין פנימים דאימא דקטנות 2297. הב', הוא שיהיה בו גם מוחין מקיפין דקטנות 2298 מצד אימא. הג', שיהיו בו גם מוחין פנימים דקטנות 2299 מצד אבא. הד', שיהיה בו גם מוחין מקיפים דקטנות 2300 מצד אבא. וכל הד' בחי' אלו הם במוחין דקטנות בשמות אלקים.

והנה סדר מעלתם היא זו, שבתחילה נכנסין מוחין דאימא הפנימים, ואח"כ הפנימים דאבא, ואח"כ מקיפין דאימא, ואח"כ מקיפין דאבא, ואני מסופק בזה אם שמעתי

- מאיר הכוונה -

2289 פעה"כ ק"ס י.

2290 עי' עיונים אותיות צב ו-ריב.

2291 "חסד וגבורה" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "חו"ג".

2292 שיר משמאלא שיר דלויים אל מימינא דכהניא עמודא דאמצעייתא ישראל כליל תרוייהו. בהגר"א: שיר דלויים - שהוא גבורה: אל מימינא - חסד.

ועי' שם כה ע"ב: עד דקראן לה ישראל לתתא בקריאת שמע דתיחות לגבייהו ובאן קראן לה בבו זוגה דאיהו ו' ישראל סבא ואיהו שיר א"ל שיר דיליה דאם לא קראן לה ביה לא נחתא עלייהו. וכאן משמע כנוסח הפע"ח שזה חסדים וגבורות שהוא מציאות היש"ס. אמנם עי' לעיל כג

סע"ב שקורא לזה ב' קצוות, וצ"ע. {}

2293 עי' לקמן דרושי הלילה דרוש ח: נוק' דז"א מתחיל שיעור קומה מן הת"ת דז"א ולמטה ונמצא כי החסד והגבורה דז"א הם לבדם לז"א ולא לנוק' ולכן הם לבדם צריכין לקבל מן החסד והגבור' שבחכמ' עלאה.

2294 והטעם נלע"ד כי ח"ג אלו כללות כל י' דאבא כי כאשר נחלק אבא לב' יהיה ח"ג הנ"ל רגלים שלו כי ישראל סבא מתחיל מת"ת של אבא ומסס הוא מקבל ז"א הארת הרגלים דאבא עילאה שהם ח"ג של כללות י' דאבא כלתי התחלקות לב' בחינות (נוסף בפע"ח).

2295 ונחזור לענין כי הנה (פע"ח). {}

2296 לא מה שיש לו כבר*##.

2297 נמחק בפע"ח.

2298 נמחק בפע"ח.

2299 נמחק בפע"ח.

2300 נמחק בפע"ח.

פְּעָה"כ

להיפך ממורי ז"ל, אם מקיפין דאימא קודמין אל פנימים דאבא²³⁰¹. והנה עתה בעת הק"ש דשחרית דיוצר יש בו כל ג' מדרגות הראשונות, ועדיין חסר ממנו המדרגה הד' הגדולה מכולם והיא מקיפין דאבא דקטנות. והנה אלו המקיפים הם הנתנים בו עתה במלת ישראל. וכבר עתה נשלם בכל הד' בחי' דמוחין דקטנות. ואח"כ נעשה בחי' מ"ן למעלה²³⁰² במלת אחד, ואז מקבל המוחין דו"ק דגדלות.

וסדר רמיזת וכוונת²³⁰³ אלו המוחין המקיפים דאבא דקטנות איך נכנסים²³⁰⁴ במלת ישראל הוא באופן זה, שתכוין שהם ב' אותיות י"ה מן אלקים, ואלו הם המקיפין דאבא, והם²³⁰⁵ מקיפין אל הג' מוחין. הא' הוא שם י"ה במלוי יודי"ן, והוא ע"י הכאה באופן זה, יו"ד פעמים ה"י, הם בגימטריא ש' מן ישראל. וזהו מקיף של מוח חכמה.

הב' הוא שם י"ה במלוי ההי"ן, והוא ע"י הכאה באופן זה, יו"ד פעמים ה"ה, הם בגימ' ר' מן ישראל, וזהו מקיף של מוח הבינה.

הג' הוא שם י"ה במלוי אלפי"ן והוא שם בלתי הכאה, והטעם הוא לפי שבמוח הדעת שבימי הקטנות אין בו כח כדי להכות ולהרבות אורות²³⁰⁶, לפי שבזמן העיבור לא היה בו עדיין מוח הדעת כלל, ועתה בזמן היניקה נתוסף בו הדעת, אלא שאין בו כח להכות ולהרבות אורות²³⁰⁸. והנה הוא בגימ' כ"ו ועם שם י"ה עצמו אשר הוא שרש אל²³⁰⁹ כל הג' מלויים הנז' הנה²³¹⁰ הם בגימ' מ"א והם בגימ' ג' אותיות אל"י מן ישראל.

ודע כי אני לא שמעתי ענין זה בפרשות ממורי ז"ל רק בדרך כללות באופן זה, יו"ד פעמים ה"י הם ש' מן ישראל, ויו"ד פעמים ה"ה הם ר' מן ישראל, ויו"ד ה"א עם י"ה הם אל"י מישראל, ואלו²³¹¹ הם מקיפי אבא. אבל הנלע"ד לפרשו ע"ד הנזכר, אע"פ שלא קבלתי בפירושו, לפי שכבר נתבאר לנו (דרושי קדיש טו ע"ג) שהג' מוחין דאלקים במלוי שלהם הם ע"ד²³¹² יה"א, ביודי"ן בההי"ן באלפי"ן, בחכמה בבינה ובדעת²³¹³.

וגם נלע"ד ע"ד שאמרנו בענין ד' כוסות דליל פסח, שהם המוחין דקטנות עצמם, והם ד' הו"ב והו"ג, והם משונים זה מזה. וכנזכר שם ע"ש. וכן נלע"ד כאן, כי היודי"ן בחכמה, וההי"ן בבינה, והאלפי"ן בלי הכאה הוא בחסד²³¹⁴, כי אינו מתגלה כל כך כמו הראשונים היותר מעולים²³¹⁵. וי"ה הפשוט בלתי מילוי הוא בגבורות, כי הגבורה נבלעת

- מאיר הכוונה -

²³⁰¹ עי' לעיל יט רע"ד.

²³⁰² "נעשה בחי' מ"ן למעלה" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "מעלה מ"ן".

²³⁰³ "וסדר רמיזת וכוונת" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "אמנס סוד".

²³⁰⁴ "איך נכנסים" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "הם רמוזים".

²³⁰⁵ ג' (נוסף צפע"ח).

²³⁰⁶ עי' לעיל הערה 2090.

²³⁰⁷ "ולהרבות אורות" נמחק צפע"ח.

²³⁰⁸ "ולהרבות אורות" נמחק צפע"ח.

²³⁰⁹ "הוא קרץ אל" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "צו".

²³¹⁰ כ"ו וי"ה (פע"ח).

²³¹¹ אלו (פע"ח).

²³¹² על סדר (פע"ח).

²³¹³ לכן נלע"ד עתה לומר כי יודי"ן הם צמקיף לחכמה וההי"ן צבינה ויו"ד ה"א צלי הכאה וי"ה הכולל שלשתן הוא צדעת (נוסף צפע"ח).

²³¹⁴ בחסדים (פע"ח).

²³¹⁵ "היותר מעולים" נמחק צפע"ח.

שְׁעָה"כ

ונכללת בתוך החסדים כנודע, כי היסוד דאימא יש בו חו"ג, וגבורות נעלמים בתוך החסדים ואינם ניכרים, שאל"כ היה מוכרח להיות תרין חללין לתרין עטרין שבדעת²³¹⁶. והרי נתבאר מה היא ההארה שנתוספה עתה בז"א, והוא כי נקרא ישראל ע"ש הבחי' הנז'. והנה ההארה זו שהם אלו המוחין²³¹⁷ המקיפין (כד ע"א) דקטנות מצד אבא הוא מקבל עתה הז"א מן יש"ס, מן הזווג²³¹⁸ דחיצוניות העולמות כנ"ל כמו שהודעתך, כי שם אלקים הוא כללות כל חיצוניות העולמות, ושם הויה הוא²³¹⁹ פנימיות העולמות. וכן המוחין דגדלות הם שמות של הויה.

יהוה אלהינו יהוה

²³²⁰ אחרי שקבלו זו"ן הארה מן זווג דחיצוניות שהוא לחיות העולמות בשמע ישראל כנ"ל, הנה עתה אנו מכינים ומזמנים את או"א שיזווגו זווג הפנימי בבחי' נשמות לצורך מוחין דגדלות דזו"ן. כי הזווג הזה איננו תדירי, וצריך הוא אל מעשה התחתונים²³²¹, ולכן ע"י הזכרת ג' שמות האלו אנו רומזים ומכוונים שיוכנו ויזדמנו לצורך הזווג הזה. והנלע"ד בזה הוא כי הנה זווג חיצונית העולמות הוא מישסו"ת, וזווג הפנימיות מן חו"ב²³²² בשמע ישראל אנו מכוונים אל ישסו"ת²³²⁴, וג' שמות אלו הם בחו"ב. ודבר זה קבלתי בפ"י ממורי ז"ל²³²⁵, כי המוחין דגדלות דז"א הנקרא עיבור ב' הוא ע"י שנכללים חכמה עם יש"ס ונעשים פרצוף אחד, ונכללת בינה עם התבונה ונעשים פרצוף אחד, ואז שני פרצופים אלו מזדווגים לצורך המוחין דגדלות²³²⁶. ונחזור לענין הנז', כי הנה יהוה הוא אבא²³²⁷, ואלהינו הוא אימא²³²⁸, ויהוה²³²⁹ הוא הדעת המזווגם לאו"א כנז' בזהר²³³⁰ ובתיקונים, והוא בחי' מזלא²³³¹ עלאה דדיקנא²³³² דאו"א המזווג לשניהם. ויורד אור ממנו אל הדעת דאבא ואל²³³³ היסוד דאבא²³³⁴, ואז

- מאיר הכוונה -

- ²³¹⁶ "לכ' עטרין שזדעת" נמחק צפע"ת, ובמקומו איתא "צ' מוחי חו"ג ולכן גם הגבורות נתמעטו מתוך החסדים ואינה ניכרת זה המילוי רק י"ה פשוט".
- ²³¹⁷ "שם אלו המוחין" נמחק צפע"ת, ובמקומו "ומוחין".
- ²³¹⁸ "הכולל" נוסף צפע"ת.
- ²³¹⁹ כוללת (פע"ח).
- ²³²⁰ פע"ח ק"ס יא.
- ²³²¹ "מעשה התחתונים" נמחק צפע"ת, ובמקומו איתא "מעשינו ותפלותינו".
- ²³²² עלאין (נוסף צפע"ת).
- ²³²³ עי' שעה"ק צה ע"ב: גם תבין משם כי זווג שלים דאו"א. ע"י הכללות בישראל סבא ותבונה בפרצוף א', אינו אחר החרבן, רק זווג חיות העולמות. וממנו אנו ממשיכים מוחין דגדלות בק"ש, וגם בעמידה לזו"ן דאצילות. ולאבא דבריאה, אבל זווג תחתון דישראל סבא ותבונה לבדם למטה, אז אינו רק לתת מוחין דיניקה לזו"ן דאצילות ומוחין דיניקה לאבא דבריאה. ומוחין דגדלות, לאימא וזו"ן דבריאה. וכן הוא בעולת תמיד שער התפילה.
- ²³²⁴ לקבל מיססו"ת (פע"ח).
- ²³²⁵ לאפוקי מה ???*##
- ²³²⁶ עי' עוד ע"ח שער ז"א סוף פרק ב'.
- ²³²⁷ צאצא (פע"ח).
- ²³²⁸ צאימא (פע"ח).
- ²³²⁹ הג' (נוסף צפע"ת).
- ²³³⁰ עי' זהר ח"ב קס ע"ב הובא בעיונים אות ריב.
- ²³³¹ עי' עיונים אות רלב.
- ²³³² "עלאה דדיקנא" נמחק צפע"ת, ובמקומו איתא "דדיקנא עילאה".
- ²³³³ ומסס אל (פע"ח).
- ²³³⁴ עי' בהגר"א בתיקו"ז פא ע"א: כשזה נפתח זה נפתח, ודעת ויסוד הוא א'.

שְׁעָה"כ

מזדווג עם אימא כמבואר אצלינו²³³⁵ באדרת האזינו (שער מאמרי רשב"י נ סע"ד). כי מזלא קדישא הוא המזווג לאו"א ואין כאן מקום ביאורו²³³⁶.

ותכוין כי הויה זו הוא במילוי יודיין ג"כ²³³⁷, והוא באבא. ואלהינו הוא שם אהיה במלוי יודיין והוא באימא. ויהוה²³³⁸ הוא הויה דע"ב דיודיין²³³⁹ ג"כ והוא בדעת המזווגם. והנה ההכנה וההזמנה²³⁴⁰ הזאת הוא סוד גדול, והענין הוא דע כי כל הי"ס כולם הם מזדווגות יחד, ואין התחתונות יכולות להזדווג זב"ז עד שיזדווגו גם העליונות זו בזו, ויאירו בתחתונות כדוגמא מה שנת"ל, כי אנו מקדימים זווג או"א בק"ש, ואח"כ נעשה זווג זו"ן בשים שלום²³⁴¹. והנה א"כ יש לדעת כי גם או"א צריכין גם הם אל זווג גבוה ועליון מהם כדי שיקבלו אור משם בתחילה, הלא הוא הזווג העליון הנעלם והסתום של א"א, ובכח מה שמקבלים מאותו הזווג יש כח בהם גם הם להזדווג. וכעד"ז הולך סדר המדרגות זו למעלה מזו עד שאין הפה יכולה לדבר עמוק עמוק מי ימצאנו.

וסוד הענין הוא כי הנה זווג החיצוניות של העולמות הנה הוא נמשך ממוחין דאו"א עצמם בלתי שיקבלו אור עליון, כי כיון שכל המדרגות אשר תחתם נמשך מהן, פשוט הוא שיש בהם כדי לחיות את²³⁴² כולם. אבל הזווג דאו"א של פנימיות העולמות, כדי להמשיך נשמות חדשות של התחתונים²³⁴³, צריכים לקבל הארה וכח מלמעלה מהם, וזכור כלל זה. ונמצא שעד עתה לא הוצרכו לקבל הארה, אבל עתה שרוצים גם הם להזדווג, צריכים הכנה והזמנה²³⁴⁴. וההכנה היא ענין קבלתם אור עליון מא"א כדי שאח"כ יזדווגו במלת אחד. והנה מה שהם מקבלים ממנו הם ג' הויית במלוי יודיין, ושלשתם רמוזים ג"כ בג' שמות יהוה אלהינו יהוה. וכבר ביארנו ענינם בביאור קריאת שמע שעל המטה (&), ושם נתבאר כי ה"ם י"ג תיקונים דיקנא דעתיקא, והם י"ג חוורתין דרישא דעתיקא²³⁴⁵, ואין

- מאיר הכוונה -

²³³⁵ "כמבואר אלכלינו" נמחק צפע"ת, וצמקומו איתא "כנוע".

²³³⁶ { עי' ע"ח שער כט ספ"ג: אמנם אין כח מוחא עלאה עצמו יורד עד או"א כי גדלה מעלתו עד מאד, אבל זה המוח דאו"א כל גילויו הוא בדיקנא דאו"א כמ"ש במקומו. ושם נתבאר כי יש בו ב' מזלות, מזל הח' ומזל י"ג והם זכר ונקבה, ומהח' שהוא זכר נשפע כח באבא, ומי"ג שהוא נקבה משם נשפע כח באמא. ולכן זה המוח העליון משפיע ע"י הדעת שבו שהוא מזל ח' אל מזל י"ג, ואחר כך לוקחים הטפה או"א, ואח"כ הם מורידין הטפה בסוד מוחין לבניהן זו"ן. נמצא, כי מתעורר המזל הנ"ל בהתלבשות או"א, ואז מורישין או"א מוחין לבניהן.

²³³⁷ נמחק צפע"ת.

²³³⁸ הג' (נוסף צפע"ת).

²³³⁹ עי' לעיל כב ע"א שזה ס"ג.

²³⁴⁰ "ההכנה וההזמנה" נמחק צפע"ת, וצמקומו איתא "הכוונה".

²³⁴¹ עי' לעיל הערה 1981.

²³⁴² כלי לחיות את" נמחק צפע"ת, וצמקומו איתא כנגד

²³⁴³ עי' עיונים אות רכז.

²³⁴⁴ נמחק צפע"ת.

²³⁴⁵ היינו כל י"ג כלול מג' פעמים הוי"ה ועוד א' הכוללם (עי' אד"ר קכח ע"ב לגבי ג' פעמים ד' בחוורתא), וצ"ע למה לא מוזכר הי"ג נימין דאו"א (עי' אד"ר קכט ע"א). אבל כמובן שהזווג של החוורתין מוריד הארה לנימין, ומשם לדיקנא. ועי' כללים ח"א כטע"ג: עיקר עצמות או"א ורוממות מעלתו הנפלאה והנוראה הנה הוא רק הג' רישין שבו, גלגלתא ואוירא ומ"ס, עם אורם המתפשט מהם שהם י"ג חוורתא וי"ג נימין וי"ג ת"ד²³⁴⁵, והוא מ"ש באד"ז (רפח ע"א) בהאי עתיקא לא אתגלייא אלא רישיה בלחודו, כי רק זהו עיקר עצמותו ורוממות מעלתו. עי' בהגר"א בספד"צ ג ע"ג: שם (אד"ז דף רפט ע"ב) כמה דע"ק תלת רישין מתעטרין ביה כו' תרין מתרין סטרין וחד דכליל לון כו', והוא כליל כלא תרין רישין ביה כלילן, וזהו המתקלא כמש"ל (א ע"ב), ועיקר תקונוי במ"ס שמשם מאיר לתתאי בתקונוי ע"י שערות הראש והזקן כמ"ש שם (אד"ז רפט ע"א) ובא"ר (קכט ע"א - נימין, קלא ע"א - ת"ד), שזה עיקר התיקון כמ"ש שם (רפח ע"ב), תקונא דע"ק אתתקן בתקונא חד כללא דכל תקונוי, והיא חכמה עילאה סתימאה כללא דכל שאר, והאי אקרי עדן סתימאה והוא מוחא דע"ק כו'. ותקונוי דמשתכח בי"ג, שהן ג' הוי"ת, שהן ג' מוחין דכלילן בחד, שכל מוח הוא פרצוף שלם כמש"ל, וא' כולל את כל הג' מוחין, והוא ע"ק במקום מלכות כידוע, בסוד כתר מלכות (ת"ז יט ע"א), כמ"ש שם (דף רפח ע"ב) ב"ג מכילן דרחמי אשתכח בגין דהאי

פעה"כ

כאן מקום ביאורו. ואמנם לפי שזווג א"א נעלם מאד כי הרי אין בחינת נקבה נזכר אצלו בפירוש אלא בהעלם גדול, וע"כ נעלם זווג א"א במקום הזה²³⁴⁶, ואין אנו מזכירין רק זווג²³⁴⁷ דא"א לבד²³⁴⁸.

אחד

²³⁴⁹ אחרי אשר נזדמנו והוכנו²³⁵⁰ א"א, אנו מעלים עתה להם את המ"ן כדי לזווגם במלת אחד. והנלע"ד שצריך לכוין להעלות עתה את ז"א לצורך מ"ד לחברם ולשלבם יחד, ולהעלות לנוקבא לצורך מ"ן, כדי להוריד אח"כ טיפת הדכורא בנוקבא ע"ד הנז' ביחוד כתיבת ידי מורי ז"ל בענין השטתחות על קברי הצדיקים²³⁵¹. אמנם לא קבלתי כאן בפ"י, וזהו מה שקבלתי כאן, כי הנה צריך שבמלת אחד יכוין לג' דברים: הא', הוא להעלות תחילה מ"ן. והשני, הוא לזווג אח"כ את א"א. והשלישי, הוא להוריד אח"כ מוחין אל הזו"ן. וזה סדרן, יכוין תחילה במלת אחד אל שני אותיות א"ח כנגד ז"א²³⁵³, הנקרא א"ח של המלכות, ובאות ד' תכוין אל נוקבא, ותכוין להעלות את שניהם. גם תכוין ששניהם זו"ן הם אחדות גמור אחד. וזה תכוין בשטתחות פשט²³⁵⁴ מלת אחד. גם תכוין כי א"ח הוא הז"א הכולל ט"ס כמנין א"ח, והמלכות היא העשירית הנקרא ד'²³⁵⁵, על שם שמקומה הוא כנגד שיעור ד"ס דז"א שהם תנה"י, (כד ע"ב) ועומדת עמהם אהור באהור כנודע.

גם תכוין באותיות א"ח בז"א אשר הוא שם הוי"ה דמלוי אלפי"ן שהוא בנימ' מ"ה, ובאות ד' תכוין בנוק' אשר היא שם²³⁵⁶ אדני במילואו עולה תרע"א²³⁵⁷, כי עתה נתמלא שמה²³⁵⁸. ודע כי זו המלכות שאנו מכוונים בד' דאחד הוא בחי' רחל²³⁵⁹, לפי שהיא הספירה העשירית מן הי"ס עצמן, והיא מכללן כי לכן נקרא רחל עקרת של הבית עיקרא של בית (זהר ח"א קנד ע"א), ולכן (&) ויאהב יעקב את רחל. משא"כ בלאה שהיא בחי' האהוריים שנפלו מן אימא עלאה כנודע²³⁶⁰.

– מאיר הכוונה –

חכמתא סתימאה דביה מתפרש לתלת זמנין ארבע ארבע והוא עתיקא כליל לון כו', וע"י מ"ס יוצאין הנימין ודיקנא להאיר לכל הפרצופים כו', ואמר בא"ז (דף רפט ע"ב) וחסד עלאה אתפשט ואתקן ואתכליל כלא במ"ס כו' אתנהירו ג' רישין עילאין כו' ובמזלא תליין, והן חב"ד, וכו' ונפקין ממ"ס ג' פעמים י"ג, א' בנימין וא' בארחין שע"י הנימין מתחלקין הארחין וא' בדיקנא, נגד ג' מוחין הכלולין ביה [היינו החב"ד דמו"ס – לש"ו כללים ח"א עט ע"ב]. { }²³⁴⁶ וכ"ש למעלה מאו"א.

²³⁴⁷ מזווג (פע"ח).

²³⁴⁸ ולמטה (נוסף צפע"ח).

²³⁴⁹ פע"ח ק"ס יב.

²³⁵⁰ נזדמנו והוכנו" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "כזכר הוכנו".

²³⁵¹ עי' לעיל כג ע"א, והערה 2206.

²³⁵² "בענין השטתחות על קברי הצדיקים" נמחק צפע"ח.

²³⁵³ עי' עיונים אות עה.

²³⁵⁴ "תכוין צטתחות פשט" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "פירוש".

²³⁵⁵ אמנם הד' דאדנ"י הנה בבחי' גילוייה הנה הוא ע"ש תלייתה בז"א ויציאתה ממנו, שהנה הוא מהד' תחתונות שבו, מהתנה"י (כללים ח"ב עב ע"ד, ועיי"ש עוד).

²³⁵⁶ "תכוין בנוק' אשך היא קס" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "נוקבא תכוין לקס".

²³⁵⁷ "עולה תרע"א" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "ולשלבן יחד ולהעלותן".

²³⁵⁸ ענין מילוי שמה עי' לקמן כד ע"ג שזה תוספת א"ל לתמ"ר.

²³⁵⁹ ול' לאה (נוסף צפע"ח).

²³⁶⁰ עי' זהר ח"א קנד ע"ב: וירא יהו"ה כי שנואה לאה מהכא דסאני בר נש עריין דאמיה. לאה היא מלכות אמא, דהיינו עריין דאימיה, והיא אחותו להיותה בת אמו, וגם כי יעקב הוא מאחוריה דאבא ולאה מאחורי אמא והות ליה אחותו (רמ"ז). לאה היא נמשכת מן מלכות דאימא כנז' שהיא

שְׁעָה"כ

ודע כי הנה ע"י תפלתינו ומצות²³⁶¹ שאנו מקיימים לקרא קריאת שמע²³⁶² יש כח ותוספת גבורה ברחל²³⁶³ לעלות עד מקום²³⁶⁴ ז"א דאצילות מן המקום אשר היא עומדת בו עתה, שהוא בהיכל אהבה דבריאה עד ז"א דאצילות. ואח"כ עולים שניהם יחד עד או"א להעלות להם מ"ן, לפי שז"א ונוק' רחל הם בניה ממש דאימא, משא"כ בלאה כנו'. והנה בזמן הגלות אין כח ברחל לעלות כיון שהיא למטה בהיכל אהבה של עולם הבריאה כנו', ולכן אנו צריכין למסור נפשינו על קדוש השם באות ד' דאחד, וצריך לכוין ולקבל²³⁶⁵ עליו ד' מיתות ב"ד סקילה שרפה הרג וחנק מן ד' אותיות אדני²³⁶⁶, כמבואר אצלינו בק"ש שעל המטה (דרושי הלילה ה), וכבר ידעת מ"ש בתיקונים (סו ע"א²³⁶⁷) כי ד' מיתות ב"ד שרשם בד' אותיות אדני, ולכן תכוין לקבל מן ד' אותיות אשר כיוונת בהם בד' דאחד. וגם תכוין בד' של אחד בד' מיתות כנו'. ושאתה²³⁶⁸ מוסר נפשך בד' מיתות אלו לקדש את השם בכל לבבך, ולקבל עליך עול מלכות שמים הזה אשר בק"ש. וטעם הדבר הוא במש"ל, כי הנה אין כח ברחל לעלות עד כאן אלא ע"י מסירת נפשך כנו'. וטעמו של דבר הוא במה שהודעתך בענין היחוד של כתיבת ידי מורי ז"ל בענין השטתחות על קבר²³⁶⁹, כי יש באדם נשמה לנשמה ונשמה ורוח ונפש. והנה נשמה לנשמה באה מן אבא, ונשמה מן אימא, ורוח מן ז"א, ונפש מן נוק'. ונמצא כי הנשמה לנשמה ונשמה הם בנים לאו"א עצמם, והם אחים גמורים לז"א ונוקבי'. וזש"ה (&) למען אחי ורעי²³⁷⁰, וארז"ל (&) קראם הכתוב אחים ורעים, והוא בבחינת נשמה לנשמה ונשמה. אמנם הרוח והנפש הם בנים גמורים של ת"ת ומלכות, וכנגדם נאמר (&) בנים אתם לה' אלהיכם, שהם בבחי' הרוח והנפש.

והנה עתה²³⁷¹ אנחנו בזווג העליון דאו"א, וכוונתנו עתה להעלות מ"ן אליהם מן בניהם שהם זו"ן, וגם נשמות הצדיקים, וכל אלו צריכים להעלות מ"ן לאימא עילאה. והנה הכתוב אומר (תהלים סח לה) תנו עוז לאלקים על ישראל גאות²³⁷². פי' כביכול השי"ת צריך עזר וסיוע וכה מן מעשה ישראל התחתונים. והנה המלכות נקרא סוכת דוד הנופלת²³⁷³, כי בעוונותינו נפלה²³⁷⁵ ע"י מעשינו הרעים, וכן כאשר רוצה לעלות צריך

– מאיר הכוונה –

אמו של יעקב, ולכך אמר עריין דאמיה. ועוד כי יסוד דאימא ויסוד דלאה, כאשר תחזור עם הז"א פב"פ להזדווג עמו מתחברים יחד שניהם ונעשים רחם א' להזדווג בו יסוד ז"א שכבר ידעת כי חצי העליון דת"ת דז"א היה בתחילה בחי' יסוד, כמבואר אצלו בענין הגדלת ז"א שחג"ת שלו נעשו חב"ד ונה"י שלו נעשו חג"ת הרי כי סוד נעשה ת"ת והיסוד הזה העליון הוא שמזדווג ברחם הזה (מ"מ מספר שעה"פ ויצא).

²³⁶¹ "תפלתנו ומצות" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "המנוחה הזאת".

²³⁶² וע"י תפלתנו (נוסף בפע"ח).

²³⁶³ כח ותוספת גבורה ברחל" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא יכולת לרחל.

²³⁶⁴ ישראל (נוסף בפע"ח).

²³⁶⁵ לכוין ולקבל" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא לקבל.

²³⁶⁶ במילואו כי שם שרשם (נוסף בפע"ח).

²³⁶⁷ ע"י עיונים אות ריד.

²³⁶⁸ שאתה (פע"ח)

²³⁶⁹ ע"י לעיל הערה 2206.

²³⁷⁰ ע"י עיונים אות רלג.

²³⁷¹ כלומר במילת "אחד".

²³⁷² ע"י עיונים אות רנג.

²³⁷³ ע"י זהר ח"א עב ע"ב: וידכר קב"ה להאי ברית דאיהו בגלותא ויקים לה מעפרא הה"ד (הושע ג ה) ובקשו את יהו"ה אלהיהם ואת דוד מלכם וכתוב (ירמיה ל יט) ועבדו את יהו"ה אלהיהם ואת דוד מלכם אשר אקים להם אשר אקים מעפר כמה דאת אמר (עמוס ט יא) אקים את סכת דוד הנופלת ועל דא וראייתיה לזכור ברית עולם ולאקמא לה מעפרא ואמר הכי אבא דבגין כך אדכר באורייתא פורקנא דישראל ודוכרנא דילה [והא הוא] (בדא) וודא הוא דכתיב (ישעיה נד ט) אשר נשבעתי מעבור מי נח עוד על הארץ כן נשבעתי מקצוף עליך ומגער בך.

פעה"כ

שיהיה ע"י זכויותינו ומעשינו הטובים, כי עוונותינו מפילים אותה כביכול וזכויותינו מעלים אותה. וא"כ עתה א"א לה לעלות אם לא יהיה בנו צדיקים גמורים אשר נשמותיהם קדושות וטהורות, שיש להם כח לעלות עד מקום אימא²³⁷⁶, ועל ידיהם תעלה המלכות בנו בתיקונים²³⁷⁷, כי ישראל נק' גדפין דשכינתא להעלותה למעלה.

ולטעם זה הגלות מתעכב ומתארך²³⁷⁸, כי אין בנו מי שיוכל לעלות במדרגה הזו, כי אם יהיה בינינו מי שיוכל לעלות שם נשמתו היה מעלה גם את המלכות, והיה הזווג נעשה כתיקונו, והיתה מתמהרת קץ הגאולה. אך עתה בזמנינו בעו"ה, אין יכולת לעשות זווג כתיקונו למעלה, ולסיבה זו הקץ מתארך, וכמעט רוב הרעות והצרות הבאות על האדם באות לסיבה זו.

אמנם עכ"ז יש קצת תיקון במה שנמסור נפשינו על קדוש השם בכל לב, כי ע"י כן אפילו אין בנו שום מע"ט והרשענו עד להפליא, הנה ע"י מסירת נפשינו להריגה מתכפרים עוונותינו כולם²³⁸⁰²³⁷⁹, ויש בנו יכולת לעלות עד אימא עלאה, כמ"ש חז"ל (יומא פו ע"א) גדולה תשובה שמנעת עד כסא הכבוד, שנאמר שובה ישראל עד ה' אלקיך כו'. כי ענין התשובה מעלה את האדם ומניעתו עד כסא הכבוד שהיא אימא עלאה הנקראת תשובה²³⁸¹, ועי"כ תוכל המלכות לעלות עמנו, כי אנחנו גדפין דשכינתא כנ"ל, ואז יעלו

– מאיר הכוונה –

תרגום: ויזכור הקדוש ברוך הוא את הברית הזו שהיא בגלות ויקימה מהעפר, זהו שכתוב "ובקשו את ה' אלהיהם ואת דויד מלכם", וכתוב "ועבדו את ה' אלהיהם ואת דוד מלכם אשר אקים להם", אשר אקים מעפר, כמו שנאמר "אקים את סוכת דויד הנופלת". ועל זה "וראיתיה לזכור ברית עולם", ולהקימה מהעפר. ואמר כך אבא, שלכן נזכרה בתורה גאולת ישראל וזכרונה. וזהו שכתוב "אשר נשבעתי מעבור מי נח עוד על הארץ כן נשבעתי מקצוף עליך ומגער בך".²³⁷⁴ נקרא סוכת לוד הנופלת" נמחק צפע"ח.

²³⁷⁵ עי' עיונים אות רכד.

²³⁷⁶ עי' תיקר"ז כו ע"ב: ו' דא אורייתא דשריא בפומא וברוחא דפומא פרחת על נשר דנשר איהו חוטמא תרין גדפוי דילה תרין שפון ועלה אתמר (קהלת י כ) כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר ודא עמודא דאמצעיתא דחכמה ובינה אינון נסתרות במוחא ולבא ברחימו ודחילו ואורייתא בלא דחילו ורחימו לא פרחת לעילא (נ"א ובהאי נשר) וכתר ביה תליין בני חיי ומזוני דאיהו מזלא דכולהו ואיהו לא תליא במזלא ובגין דא אוקמוהו בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא אלא במזלא תליא מלתא דחסד איהו זכותא.

תרגום: ו' זו תורה ששורה בפה וברוח של הפה, פורחת על נשר, שנשר הוא חוטם, שני הכנפים שלה שתי שפתים, ועליה נאמר "כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר", וזה העמוד האמצעי, שחכמה ובינה הם נסתרות במח והלב, באהבה ויראה, ותורה בלי יראה ואהבה לא פורחת למעלה. (ובנשר זה) ובכתר, בו תלויים בני חיים ומזונות שהוא המזל של כולם, והוא לא תלוי במזל. ומשום זה פרשוהו, בני חיים ומזונות לא בזכות הדבר תלוי, אלא הדבר תלוי במזל (מ"ק כח ע"א), שחסד הוא זכות.

בהגר"א: דחכמה ובינה כו' - כידוע שג' הראשונות הן נסתרות, וכן מוחא ולבא בפנים הגוף, וכן דחילו ורחימו אין ניכר. משא"כ בתורה ומצוה, שהן נגלות בכל ענינים הנ"ל, כמ"ש לקמן: לא פרחת לעילא - ר"ל, לאו"א שהן לעילא, כמ"ש לקמן בלא דחילו כו' קדם י"ה:²³⁷⁷ עי' עיונים אות רלד.

²³⁷⁸ ומתגבר ומתארך צעונותינו (פע"ח).

²³⁷⁹ "מתכפרים עוונותינו כולם" נמחק צפע"ה, ובמקומו חיתא "אנו לדיקים גמורים".

²³⁸⁰ עי' עיונים אות ריד.

ועי' פסחים דף נ ע"א: שמעתי שהיו אומרים הרוגי מלכות אין אדם יכול לעמוד במחיצתן (ומאן) [מאן] נינהו אילימא רבי עקיבא וחביריו משום הרוגי מלכות ותו לא אלא הרוגי לוד.²³⁸¹ עי' זהר ח"ג טז ע"א: אמר רבי יצחק כד מתכשר עלמא כוליה מתכשר כחדא כתיב (תהלים קח ה) כי גדול מעל שמים חסדך מעל שמים דסלקא לעילא מאתר דאקרי שמים ומאי איהו דא איהי אימא והיינו דאקרי תשובה רבי יהודה אמר דיקא דכתיב מעל שמים אלמלא כתיב על שמים משמע ההוא אתר דקיימא על שמים ולא יתיר כיון דאמר מעל שמים משמע ההוא אתר דקיימא על השמים לעילא לעילא (ס"א ומאי איהו איהי אימא והיינו דאקרי תשובה) דתאנא בההוא זמנא דמתכשרן עובדין לתתא ואימא בחדוותא אתגלייא עתיקא קדישא ותב נהורא לזעיר אנפין וכדין כלא בחדוותא כלא בשלימו כלא אשתכחו בברכאן ורחמינן זמינין ועלמין כלהו בחדוותא הדא הוא

פעה"כ

זו"ן ונשמותינו למעלה בסוד מ"ן אל אימא עלאה, וז"ס על קדוש²³⁸² השם שהיא אימא אשר למעלה על ז"א הנק' ה'²³⁸³. האמנם בזווג התחתון דזו"ן אין צריך למסירת נפשינו להריגה, רק אל נשיאות נפש בסוד מיתה טבעית בלבד²³⁸⁴, כמו שית"ל בע"ה בענין נפילת אפים.

והנה צריך לכוין בהויה דס"ג, כי (כר ע"ג) הוא המעלה את הנשמות ואת המ"ן של אימא עלאה כנודע, כי שם ההויה דההי"ן דב"ן מעלה מ"ן למלכות, והויה דס"ג מעלה מ"ן דאימא. ואע"פ שגם באימא יש הויה דב"ן כנז' אצלינו²³⁸⁵, עם כל זה ההויה דס"ג היא המעלה מ"ן, כנז' ביחוד מכתבת ידי מורי ז"ל בענין השטתחות על הקבר²³⁸⁶. ולכן אחר שמסרת נפשך וקבלת עליך ד' מיתות ב"ה, תכוין להעלות זו"ן ונשמתך אל אימא עלאה בסוד מ"ן ע"י הויה דס"ג²³⁸⁸.

ותכוין כוונה זו באות ד' דאחד באופן זה, כי הנה נת"ל (כנ ע"ג) כי ע' דשמע תכוין בה אל הויה דס"ג עם עשר אותיותיה שהם ע"ג. וביארנו שאז עדיין לא היה זמן²³⁸⁹ העלאת

– מאיר הכוונה –

דכתיב (מיכה ז יט) ישוב ירחמנו יכבוש עונותינו מאן ישוב עתיקא קדישא לאתגלייא בזעירא ישוב לאתגלייא דהוה סתים בקדמיתא וכלא אתקרי תשובה:

תרגום: אמר רבי יצחק כשמכשר העולם, כלו מתכשר כאחד. כתוב כי גדול מעל שמים חסדך, מעל שמים, שעולה למעלה מהמקום שנקרא שמים, ומיהו, זוהי האם, והיינו שנקראת תשובה. רבי יהודה אומר מדיוק שכתוב מעל שמים, אלמלא כתוב על שמים משמע אותו מקום שעומד על שמים ולא יותר, כיון שאמר מעל שמים, משמע אותו מקום שעומד על השמים למעלה למעלה. ומהי, היא אמא, וזהו שנקרא תשובה, ששנינו באותו זמן שמכשרים המעשים למטה והאם בשמחה, מתגלה העתיק הקדוש, ושב האור לזעיר אנפין, ואז הכל בשמחה, הכל בשלמות, הכל נמצאים בברכות, והרחמים מזומנים, וכל העולמות בשמחה, זהו שכתוב ישוב ירחמנו יכבוש עוונותינו, מי ישוב, ישוב העתיק הקדוש להתגלות בזעיר, ישוב להתגלות שהיה סתום בראשונה, והכל נקרא תשובה.

אמרו בזוה"ק (פרשת ויקרא טז ע"א) על הי"ג תיקונים, וכלא אתקרי תשובה ע"ש, ומהם נתקנו כל המלכין קדמאין כנודע בספד"צ פ"א. והרי אמר הפרד"א ג"כ כי יסודות כל הבריאה הנה הם נעשו קודם שנברא העולם והוא בסוד כל דברינו הנז' (דע"ה ח"א א ע"ג).

²³⁸² עי' לקמן עה ע"ג שאבא נקרא קדוש.

²³⁸³ זו"ס על קדוש השם שהיא אימא אשר למעלה על ז"א הנק' ה"ן נמחק צפע"ת.

ועי' פעה"ח מ ע"ד: ולא חליך רק עלליך פירוש צמה שהוא עלליך שהוא החכמה שהוא על הת"ת ועליו הורגנו.

²³⁸⁴ "בסוד מיתה טבעית בלבד" נמחק צפע"ת. ובשער רוח"ק מט ע"ג איתא: זה זכח מסירת נפשך למיתה ולא להריגה כסוד נפילת אפים.

²³⁸⁵ ע"ח שער ט"ל פרק ח: ונבאר עתה ענין ההוא רוחא הנקרא שם ב"ן ומהיכן נמשך. דע כי גם [ביסוד] (היסוד) דאמא עלאה יש בה שם ב"ן א', והוא ההוא רוחא דשביק בה אבא, ובהכרח הוא שיהיה כלול מב' רוחין כדי שיהיה בה כח להוליד זכרים ונקבות, וע"כ נקרא ההוא רוחא ב"ן, כי ב"ן הוא גימ' ב' היות כנגד כח הזכר, והנקבה הו"ה א' לזכר והו"ה א' לנקבה.

²³⁸⁶ "בענין השטתחות על הקבר" נמחק צפע"ת.

²³⁸⁷ עי' לעיל הערה 2206.

²³⁸⁸ עי' שער רוח"ק מ ע"א: והנה יחוד העליון של חו"ב הוא שם יהו"ה בחכמה ושם אהי"ה בנינה ובהתחברם יחד כזה יאהויה"ה הוא זווג העליון. והשם המחברם הוא שם ההו"ה במלוי יודי"ן כזה יו"ד ה"י וי"ו ה"י והיא עולה בגי' ע"ב כמנין חס"ד והוא חסד עילאה המזווג את הזווג העליון והוא הנקרא מזל"א וזה נעשה ע"י נשמת הצדיק העולה למעלה בנינה. ואולי שהיא מ"ן דבינה כאשר נבאר, וז"ס כך עלה במחשבה (מנחות כ"ט ע"ב) ואמנם ת"ת ומלכות הם שם יהו"ה בת"ת ושם אדנ"י במלכות. ובהתחברם יחד יהיה יאהדונה"י והשם המחברם הוא שם הו"ה במלוי אלפין כזה יו"ד ה"א וא"ו ה"א וזה נעשה ע"י הרוח של הצדיק. ונפש הצדיק. היא מ"ן דילה, ואל תשיבני. כי הנה בזווג התחתון צריך רוח ונפש. רוח לחברם. ונפש למ"ן. ובזווג עליון אין כ"א נשמה לבד. דע כי יש נשמה. ויש נשמה לנשמה. זה לזווג. וזה למ"ן. נשמה לנשמה מצד חכמה לזווגם. ונשמה מבינה בסוד מ"ן.

עי' עיונים אות ריד.

²³⁸⁹ (נמחק צפע"ת.)

פְּעָה כ

מ"ן, ולכך לא קבלה²³⁹⁰ הארה אלא מחשבון ס"ט ועם הכולל הרי ע', וחשבון הד' הנשארים מן ע"ג לא קבלה²³⁹¹ הארה מהם להיותם יותר גבוהים, וה"ס ד' אותיות המעולות שבהויית ס"ג, והם ג' יודי"ן וא' שחשבונם א"ל. ועתה אשר היא ממש מעלה מ"ן²³⁹² צריכה לקבל הארה מארבע אותיות ייא²³⁹³ שחשבונם א"ל, וע"י הארה זו תוכל לעלות, ואלו הד' אותיות ייא"י תכוונם במלת אחד באות ד' דאחד²³⁹⁴.

ונבאר ענין זו ההארה אשר מקבלת עתה מחדש מאלו הד' אותיות. והוא, כי תחילה לא היתה היא רק שם אדני פשוט, ועתה נמלאת בסוד מלוי אלף דלת נון יוד כמ"ש (כד ע"ב), שצריך לכוין בד' דאחד אל שם אדני במלוי כנו', וצריך לכוין כי זה המלוי נתוסף בה עתה²³⁹⁵ ע"י זו ההארה הנמשכת אליה מן ארבע אותיות ייא"י שבהיות ס"ג הנז'. וביאור ענין זה יותר בביאור הוא, כי הנה המל' היא דינין וגבורות²³⁹⁶, וז"ס משחז"ל (ירושלמי מגילה פ"ג מ"ב) תמר בתמרוריתה עומדת ובקשו חכמים למתקה כו'²³⁹⁷. והענין הוא כי המלכות נק' תמר לפי שהיא בחי' הש"ך דינין כפולים, כמו שהודעתך (ע"ה רפ"ח ה'²³⁹⁸) כי יש דינים באחוריים דז"א ובאחוריים דנוקביה, והם ש"ך ש"ך. ואמנם כשננסרת, המלכות לוקחת כל שני בחי' הש"ך דינין הנז' ונעשית תמר, ולכן אמרו כי בתמרוריתה היא עומדת. ואמנם כדי למתקם²³⁹⁹ צריך להמשיך אליה שם ייא"י הנז' מהויה דס"ג הנז' אשר באימא עלאה העולה בגימ' א"ל, כי היא²⁴⁰⁰ בסוד (&) חסד א"ל כל היום²⁴⁰¹. ובהתחבר א"ל עם תמר יהיה הכל בגימ' תרע"א שה"ס שם אדני במלואו. והרי איך אין לה שם הזה במלואו עד שנמשך אליה שם ייא"י²⁴⁰² כנו', כי מקודם היתה תמר, ולכן ד' זו דאחד הוא רבתי בסוד אותיות גדולות, כי היא בסוד אימא²⁴⁰³ והרי נתבאר ענין העלאת מ"ן במלת אחד.

- מאיר הכוונה -

²³⁹⁰ קבלו (פע"ח).

²³⁹¹ קבלו (פע"ח).

²³⁹² "היא ממס מעלה מ"ן" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "שהוא המעלה מ"ן ממס".

²³⁹³ עי' עיונים אות עג.

²³⁹⁴ "וע"י הארה זו תוכל לעלות, ואלו הד' אותיות ייא"י תכוונם במלת אחד באות ד' דאחד" נמחק

בפע"ח.

²³⁹⁵ "נתוסף בה עתה" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "לקח".

²³⁹⁶ "דינין וגבורות" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "כולו דינין".

²³⁹⁷ עי' עיונים אות רלה.

²³⁹⁸ ז"ל: והנה היותן מספר ש"ך ניצוצין הוא כי אלו הניצוצין הם מבחי' ז' מלכים שמתו, והנה הם מבחי' ז"א. והנה ז"א נקרא אדם לפי שהוא הו"ה במילוי אלפין גי' אד"ס, וכל מלך מאלו הוא אדם א' [לית ספירה דלא אתקריאת אדם – תיקו"ז קלח ע"א, מהמבר"ש לו ע"ג]. נמצא, כי ז"פ אדם הוא גי' שט"ו, אשר כולם הם ניצוצין של גבורה ודינין גמורים של מלכים שמתו. וכאשר נתקנו במעי אמם בינה, כבר נתבאר שהיה ע"י טיפת אבא שנתן בה מחדש, והיא כוללת ה"ח. ואמא ג"כ נתנה בהם טיפת מ"ן, הכוללת ה"ג. וע"י נתקנו אלו השט"ו הנ"ל, ובין כולם הם ש"ך ניצוצין, כי ה"ח דאבא אינן ניצוצין רק חסדים, שהניצוצין הם גבורות בלבד, באופן שהשט"ו ניצוצין הם ישנות של המלכים, וה' ניצוצין אחרים הם חדשות, וסך כולם הם ש"ך בז"א. וכבר ידעת, כי גם נוק' דז"א שהוא מדה הז' שבמלכים, יש בה כללות כל הז' מלכים, כנודע דלית ספי' דלא אתכליל בה בחי' המלכות. ונמצא כי הם ש"ך ניצוצין אחרים בנוקבא דז"א*, ונודע, כי הגבורות והדינין הם כפולות, ונמצא, שיש ב"פ ש"ך בז"א [כלומר א' במלכין קדמאין וא' בתיקון המ"ה, וכן בנוק' וכן ברפ"ח (דע"ה ח"ב קמ ע"ד)], אשר לסבה זו נקרא הז"א שמ"ש (תיקו"ז י ע"א), שהם בחי' הניצוצין האלו. וב"פ ש"ך בנוק' אשר לסבתם נק' היא תמ"ר, שהם בחי' הניצוצין שבה, וכל אלו הניצוצין שלו ושלה הם מתערבים במעי אמא ומצטיירין ונתקנו שם. {

²³⁹⁹ למקתה (פע"ח).

²⁴⁰⁰ "כי היא" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "שהוא לחמים".

²⁴⁰¹ עי' זהר ויקרא ל ע"ב הובא בעיונים אות צד.

²⁴⁰² עי' עיונים אות עג.

²⁴⁰³ עי' ליקוטי נוסחאות ועי' לקמן כה ע"א. עי' עיונים אות ריג.

פעה"כ

ועתה נבאר ענין הזווג במלת אחד.

²⁴⁰⁵הנה אחר שכונת²⁴⁰⁶ להעלות המ"ן אל אימא עלאה, תכוין לחבר יחד או"א, ותכוין בסוד יהוה אהיה²⁴⁰⁷, יהוה באבא ואהיה באימא, ותכוין לשלבם ביחד כזה יאההויה"ה, ועי"כ מזדווגים ונעשים אחד. אח"כ תכוין בסוד הורדת טפת הזווג מן אבא אל אימא, ושהטיפה היא הויה א' ביודין דע"ב²⁴⁰⁸ כנודע, כי הויה דיודין הוא באבא, ולכן גם הטיפה הנמשכת ממנו היא דיודין²⁴⁰⁹. וכח זה נמשך אליו מן א"א כנז"ל (כד ע"א)²⁴¹⁰. והנה עדיין הטפה הזו ברדתה ממוח אבא²⁴¹¹, אין בה ציור, והיא בסוד כללות אחד, ולכן תכוין כי אח"כ ברדתה תוך מעוי דאימא אז היא מקבלת הציור ומצטיירת, ונעשים ממנה ד' מוחין אל ז"א, שהם הו"ב ודעת כלול מתרוייהו וה"ס הו"ג, ותכוין כי ד' מוחין אלו ה"ס ד' אותיות דהויה דיודין הנז', כי מן אות יו"ד נעשית מוח חכמה, ומן אות ה"י²⁴¹² נעשה מוח בינה, ומן אות וי"ו נעשה מוח החסד, ומן אות ה"י²⁴¹³ אחרונה נעשית מוח גבורה. והנה עתה אשר הם מוחים גמורים יש להם ארבע שמות גמורים.

וכבר הודעתך כי אלו המוחים הם בחי' אור פנימי של המוחין דז"א, כי המקיפים אינם נכנסין עד תפלת י"ח וכמו שיתבאר שם. גם הודעתך כי אלו המוחין הם מבחי' פנימיות ז"א אשר נקרא בחי' הנשמות, ואינם מבחי' היצוניות הנק' בחי' העולמות. וב' בחי' אלו נתבאר בדרוש א' של שני ימים טובים של ר"ה (&) וע"ש. גם תעיין בביאור ברכת אבות שביום ר"ה בתיבת אלהינו ואלקי אבותינו.²⁴¹⁴

גם הודעתך כי עתה בק"ש אינם נמשכין כל המוחין דאור פנימי רק בחי' הו"ק שבהם בלבד. והענין הוא כי המוחין הם בחי' פרצוף א' כלול מ"ס המתלבשים תוך נה"י דאימא, כי הנצה דאימא נחלק לג"פ, והם כנגד קו ימין דז"א שהם חח"ן שבו. והוד דאימא נחלק לג' פרקין והם מתלבשים בקו שמאלי דז"א, והם כג"ה שבו. ומן היסוד דאימא נעשה ממנו קו האמצעי דז"א והם דת"י שבו.

והנה כאשר מתחילין לכנס תוך ז"א ולהתפשט בתוכו, נכנסים תחילה הפרקים תחתונים דנה"י דאימא כג"ס עליונות דז"א, ואח"כ נכנסין ג' פרקים אמצעים דנה"י דאימא כג"ס עליונות דז"א, ונרחין הג' פרקים תחתונים (כד ע"ד) כג"ס אמצעיות דז"א, וזהו מה שנעשה עתה בעת הק"ש, אבל מה שנכנס אח"כ בעת תפלת י"ח²⁴¹⁵, הוא כי נכנסין ג' פרקים עליונים דנה"י דאימא כג"ס עליונות דז"א, וג' אמצעים כג' אמצעיות, וג' תתאין כג' תחתונות. והרי נשלמו המוחין דאימא, ואח"כ ע"ד הנז' נכנסין גם המוחין דאבא.

– מאיר הכוונה –

²⁴⁰⁴ "ולכן ד' זו לאחד הוא רבתי בסוד אותיות גדולות, כי היא בסוד אימא" נמחק בפע"ח.

²⁴⁰⁵ פע"ח קי"ט יג.

²⁴⁰⁶ "אל שם זה כנ"ל" נוסף בפע"ח.

²⁴⁰⁷ עי' לעיל הערה 2388.

²⁴⁰⁸ "הויה א' ציודין לע"ב" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "שם אחד לע"ב ציודין".

²⁴⁰⁹ עי' הולדת או"א וזו"ן א': לעולם הטפה הוא משם ע"ב כנודע והוא בחי' חיה שבו תלוי זיווג (ביאורים ח"ב ט ע"ב), ועי' שער מ"ד ומ"ן פרק ה' וז"ל, בחי' הטפה עצמה של הזכר שהוא בחי' מוח הולד אינה אלא משם ע"ב דיודין לבד.

²⁴¹⁰ "וכח זה נמשך אליו מן א"א כנז"ל" נמחק בפע"ח.

²⁴¹¹ "ברדתה ממוח אבא" נמחק בפע"ח.

²⁴¹² ה' (פע"ח).

²⁴¹³ ה' (פע"ח).

²⁴¹⁴ פיסקא זו נמחק בפע"ח.

²⁴¹⁵ "תפלת י"ח" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "צברכת אבות".

שְׁעָה"כ

ופשוט הוא כי הבחי' העליונות אינם שוים אל מדרגות תחתונות מהם, ולכן אלו הט' פרקים שיש במוחין אין שמותיהם שוים, אמנם²⁴¹⁶ ג' פרקים תתאין יש להם ג' שמות, ונ"פ אמצעים יש להם ג' שמות אחרים, ולשלשה עליונים ג' שמות אחרים, וכל זה במוחין דאימא, וכן יהיה במוחין דאבא²⁴¹⁷. וכ"ז הוא בבחינת הלבושים של המוחין שהן נה"י דאימא או דאבא, וגם במוחין עצמן המתלבושים בתוכם יהיה כן. והנה בדרושי הציצית (ו' ע"ד) ביארנו זה היטב וע"ש.

אבל מה שצריך לך לכוין עתה²⁴¹⁸ בקצרה הוא זה, הנה כבר הודעתך כי בד' אותיות ההויה יש ד' הויות אחרות, והם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ומתחלקים באופן זה, ע"ב באבא, ס"ג באימא, מ"ה בז"א, ב"ן בנוקביה. והנה גם אלו הד' מוחין דז"א הם עד"ז, כי מוח חכמה כנגד אבא, ומוח בינה כנגד אימא, ומוח חסד כנגד ז"א, ומוח גבורה כנגד נוקביה. כנודע כי תרין עטרין חו"ג הם החסד²⁴¹⁹ לז"א והגבורה לנוקביה. ונמצא כי אלו הד' מוחין הם ד' הויות עסמ"ב. אמנם להיותם מוחין מצד אימא²⁴²⁰ אינם הויות גמורות כל אחד מד' אותיות, אבל הם כל הויה משלשה אותיות בסוד יה"ו כנודע (תיקו"ז מא ע"א²⁴²¹), כי יה"ו הוא בבינה שהיא בגימ' אהיה, וגם כל אהיה הוא בבינה, ולכן תכוין כי ד' מוחין אלו הם ד' שמות יה"ו במלוין כסדר, ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן.

וזה הענין תכוין בד' דאחד, איך עתה מוריד²⁴²² את הד' מוחין האלו הנז' אל ז"א הנק' א"ח. וזהו כללות מלת אחד, א"ח ד'²⁴²³, כי הז"א הנק' א"ח מקבל הד' מוחין האלו עתה.

והנה נתבאר איך הם באים מלבושים תוך נה"י דאימא, ולכן תכוין ג"כ בעניינם. והנה הם ד' שמות אהיה כנודע, כי כל אהיה הוא בבינה, אבל עתה לא תכוין בהם אלא בד' שמות אה"י²⁴²⁴, כל א' מג' אותיות בלבד, ותכוין²⁴²⁵ לחבר כל מוח עם לבושו כזה, יוד הי ויו אלף הי יוד, יוד הי ואו אלף הי יוד, יוד הא ואו אלף הא יוד, יוד הה וו אלף הה יוד. והרי הורדנו אל הז"א ב' מוחין הנקרא חו"ב שבו, שה"ס שני שמות יה"ו ואה"י במלואם כנז"ל בדרושי הציצית (ה ע"ב), אבל השני מוחין האחרים הנק' חו"ג הם שמות של אהוה כנז' שם (ה ע"ג²⁴²⁶)²⁴²⁷, ולכן צריך לכוין ג"כ אח"כ בד' אותיות אהוה בד' דאחד, ותכוין בהם במלוייהם דיודין אלף הי ויו הי ותכוין כי השם הזה הוא כללות החו"ג כי שניהם נק' בשם הזה.

ואני מסופק מעט בענין זה הנז' אם הד' שמות אה"י הנז' הם מוח בינה, והד' יה"ו הם חכמה, והראיה לזה הוא כי הרי שמות אהוה האלו הם בחו"ג, והרי נזכר כל הד' מוחין. אבל היותר מוסכם אצלי ששמעתי ממורי ז"ל²⁴²⁸ הוא כי הד' יה"ו הם ד' מוחין בכללותם,

- מאיר הכוונה -

²⁴¹⁶ כי (פע"ח).

²⁴¹⁷ ע"ד הנ"ל (נוסף צפע"ח).

²⁴¹⁸ סוד הד' מוחין (פע"ח).

²⁴¹⁹ חסדים (פע"ח).

²⁴²⁰ חכמה דבינה, ואחרי החילוף בינה דאבא, עי' לעיל ה סע"ב.

²⁴²¹ עי' לעיל הערה 556.

²⁴²² "איך עתה מוריד" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "שאתה מוריד עתה".

²⁴²³ עי' עיונים אות עה.

²⁴²⁴ בינה דאמא (לעיל ה ע"ג).

²⁴²⁵ לכן ראו (פע"ח).

²⁴²⁶ עיי"ש שהמוחין דמצד אימא הם אה"ו.

²⁴²⁷ עי' עיונים אות עב.

²⁴²⁸ "מוסכם אצלי ששמעתי ממורי ז"ל" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "זכור לז".

שְׁעָה"כ

והד' אה"י הם ארבעה לבושים בכללותם. ועי' לקמן בפסוק (&) והיו הדברים האלה כו', כי שם ית' ענין זה של החו"ג.

אה"כ תכוין להמשיך ג"כ מוחין אל נוק' דז"א במלת אחד, והנקבה הזו כבר ביארנו עניינה לעיל כי המעלה עתה מ"ן במלת אחד היא רחל ולא לאה. אמנם מצאנו ראינו²⁴²⁹ בזוהר (ח"ג רלו ע"ב²⁴³⁰) כי הד' דאחד היא מלכות הנקרא קשר של תפילין של ראש, גם אמרו כי ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד הוא במלכות²⁴³¹ וצריך לבאר הדברים האלה באר היטב שלא יחלקו יחד.

והענין הוא דע כי ב' נקבות יש לז"א לאה ורחל, וה"ס תריין נשיין דיעקב דאיהו ז"א. ומצינו כתוב (&) ויאהב יעקב את רחל, ותמיד הוה דיוריה ומשכניה באהל רחל, וקצת טעמו של דבר נתבאר לעיל, והוא לפי שרחל נקרא עקרת הבית (וזה ח"א קנד ע"א), עיקרו של בית, כי היא מכלל הי"ס²⁴³², והיא ספי' עשירית שבהם, ויש לה בחי' פרצוף גמור, והפרצוף הזה יש לו פנים ואחור, ויש לו פנימי וחיצון כמו שאר הפרצופים שיש באצילות. אבל לאה אינה רק האחור דאימא לבד, וזהו הטעם שלאה היא כולה דינים תקיפין, לפי שאפי' אימא דינים מתערין מינה (וזה ח"א ר"כ ע"ב), ומכ"ש באחוריים שלה.

וזהו טעם למה שביארנו בענין דרוש התפילין כי גם שם נרמזו ב' הנקבות האלו, והם בחי' קשר תפילין של ראש בסוד לאה, דכתיב (&) וראית את אחורי, שהיא עומדת באחור עם ז"א בחציו העליון באחורי ראשו בסוד קשר תפילין של ראש, אבל רחל נרמזה בסוד תפילין של יד, כי היא עומדת מחציו ולמטה של ז"א מכנגד הלכ²⁴³³. ושם ביארנו טעמו של דבר, כי רחל שהוא פרצוף גמור, יש לה בחי' תפילין של יד בפרשיות ובבתים,

- מאיר הכוונה -

²⁴²⁹ "מלאנו ראינו" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "כתוב".

²⁴³⁰ עי' עיונים אות רלו.

²⁴³¹ עי' זהר ח"ב קלג ע"ב: כיון דאמרי ישראל יהו"ה אחד באתערותא דשית סטריין כדין כל אינון שית סטריין אתעבידו חד ועאלין בחד תיאובתא ורזא דא ו' חד פשיטו בלחודוי בלא דבקותא אחרא לגביה אלא איהו בלחודוי פשיט מכלא ואיהו חד

בההיא שעתא מטרוניתא מתתקנא ומתקשטא ועיילין לה שמשאא בלחישו סגי לגבי בעלה ואמרי ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד דא איהו בלחישו דהכי אצטריך לאעלא לה לגבי בעלה זכאה עמא דידיעי דא ומסדרי סדורא עלאה דמהימנותא

תרגום: כיון שאומרים ישראל "ה' אחד" בהתעוררות ששה צדדים אז כל אותם ששת הצדדים נעשים אחד ונכנסים בתשוקה אחת וסוד זה ו' אחד פשיטות בלבדו בלי דקות אחרת אליו אלא הוא לבדו פשוט מכל והוא אחד.

באותה שעה המלכה מתתקנת ומתקשטת ושמייה מכניסים אותה בלחש רב אל בעלה ואומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד זהו בלחש שכך צריך להכניסה לבעלה אשרי העם שיודעים את זה ומסדרים סדור עליון של האמונה.

כל זמן שהעולמות ב"ע הם פגומים ועומדים בעביותם וזוהמתם, הרי הם נפרדים מהאצילות, והם נבדלים מאלקות, והגם שבאמת הוה לעולם רק ה' הוא האלה"ם בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד (דברים ד לט), אך הוא עתה רק בפנימית ובהעלם גדול, וכמו שאמרו בזוה"ק (פ' תרומה קלד ע"א) בסוד הענין מה שאנו אומרים בשכמל"ו בלחישו, שהוא בגין דלא יתערב זר באותו היחוד ח"ו, כי הענין דשמע ישראל ובשכמל"ו הוא על יחודו ית"ש לעילא ותתא, ומשום דהשתא עומד הזוהמא אחוז בכל המציאות אשר למטה, והוה יחודו לתתא רק בפנימית ובהעלם, לכן אנו אומרים יחודו אשר לתתא רק בלחישו, וע"ש (קלג ע"ב, וקלד ע"א) ואמרו שם בגין דהשתא דההוא סטרא אחרא אתדבק בהדה כו' (הקדו"ש נב ע"ב). לעת"ל יתוקנו כולם ע"י הגילוי דאור יחודו ית"ש, ויזדכך כל חומר לצורה, ויתייחדו כולם לאחד בגילוי אור קדושתו ית"ש, ויהיה אז ה' אחד לעילא, ושמו אחד לתתא בגילוי גמור, וכמו שהוא עתה בהעלם, ע' זוה"ק בראשית (יב ע"א) ופ' תרומה (קלג סע"ב וקלד ע"א ושם קסא ע"ב) ופ' ואתחנן (רסד ע"א) (דע"ה ח"א ח ע"א). אמנם כל היחודים עתה הוא בלחישו דוקא בגין דלא יתערב זר בההיא חדוה, כמ"ש בפ' תרומה (קלג ע"ב, וקלד ע"א) ור"ל שלא ינקו החיצונים ח"ו מהאורות דמ"ד ומ"ן, ולכן הם עתה כולם בלחישו (דע"ה ח"א פא ע"א).

²⁴³² עי' עיונים אות צג.

²⁴³³ ולכן ניתנית נגד הלכ (נוסף בפע"ח).

פעה"כ

כדמיון ז"א ממש שיש לו תפילין של ראש. אבל לאה שאינה רק אחוריים דאימא, אינה רק בחי' קשר דתפילין של ראש שהיא עור (וכה ע"א) לבד בלתי בתים ופרשיות כלל.

והנה עד"ז ג"כ נרמזו שתיהן לאה ורחל בענין הק"ש. כי הנה ענין הק"ש הוא בחי' בניסת המוחין בז"א, ונודע כי התפילין יוצאין מן המוחין כנז' במקומו (לעיל י ע"ב²⁴³⁴)²⁴³⁵, ולכך כמו שבתפילין אנו מחברין לאה עם ז"א בסוד תפילין של ראש עם הקשר שלו, אבל רחל היא בפני עצמה בסוד תפילין של יד. כך עתה אנו בק"ש בפסוק א' של שמע אנו מחברים את לאה שהיא ד' דאחד, שהיא קשר תפילין של ראש²⁴³⁶ עם יחוד ז"א עצמו, אשר הוא תפילין של ראש²⁴³⁷ בפסוק הא' דשמע ישראל.

ואח"כ בברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד הוא יחוד בפני עצמו לרחל. והוא לסיבת הטעם הנז' בענין תפילין, כי להיות שרחל היא פרצוף גמור בפני עצמו, לכן יש לה יחוד "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" בפני עצמה. אבל לאה, שאין לה אלא הארה מועטת מן הד' מוחין של ז"א, לכן היא טפלה אליו. ובוזה הטעם יובן ג"כ למה אנו מתחילין בלאה קודם רחל, לפי שלאה היא עומדת למעלה במקום אחורי הראש, כי זהו הטעם שבזוהר (ח"א קנו ע"א) קוראים אל לאה עלמא עלאה. והראשונה המקבלת הארת המוחין היא לאה²⁴³⁸. גם לסיבה זו נק' ד', לפי שהיא יוצאה ממש מאחורי הד' מוחין דז"א, גם נק' דלת לסיבת היותה דלה ועניה²⁴³⁹, כי היא דינין תקיפין, לסיבת היותה אחוריים דאימא עלאה, גם נקרא דלה ועניה, לפי שאינה פרצוף גמור כמו רחל כנז', ואינה רק עור בלבד, בסוד עור דקשר דתפילין של ראש כנז"ל. גם לסיבה זו היא ד' רבתי, לפי שכל אלפא ביתא רבתי היא באימא עלאה²⁴⁴⁰, ולאה היא אחוריים דאימא עלאה, ולכן היא ד' גדולה.

ונחזור לענין, כי בד' זו דאחד, תכוין להמשיך הארה מן ד' מוחין דז"א אל לאה. וסוד הענין הוא במה שביארנו, כי רחל היא עומדת עתה בהיכל אהבה דעולם הבריאה, אלא שעתה עלתה²⁴⁴¹ למעלה בסוד מ"ן. ונודע כי בהיותה למטה בבריאה עומדת שם בסוד נקודה קטנה, ר"ל כי כאשר תעלה באופן ההוא²⁴⁴² אל האצילות, לא תראה שם רק בחינת נקודה קטנה, ואז היא צריכה לקבל מן הז"א הארה אחר הארה, מדרגה אחר מדרגה, עד שתחזור להיות פרצוף גמור כבראשונה כמשי"ת בברכת אבות. ונמצא כי עתה אשר עלתה למעלה, בהכרח, כדי להעלות מ"ן, עלתה בבחי' נקודה קטנה.

וכאשר עתה בק"ש ירדו המוחין דז"א, אינה יכולה עדיין לקבל המוחין שלה, כי אפילו בחי' גופא אין לה, ואיך תקבל המוחין עתה, ואי אפשר לקבלם עד ברכת אבות כמשי"ת. אבל לאה יכולה עתה לקבל את המוחין שלה, לפי שכבר נתבאר שרחל ירדה עד עולם הבריאה, אבל לאה שהיא אחוריים דאימא לא נפלה אלא בעולם האצילות²⁴⁴³, ונפילתה היתה שירדה למטה ממדרגתה²⁴⁴⁴, דהיינו שירדה עד מקום רחל נוק' דז"א, ולכן

- מאיר הכוונה -

²⁴³⁴ ז"ל: התפילין נעשים מבחי' מוחין הפנימים שיוצאים מבחי' אור מקיף בבחי' התפילין כנודע.

²⁴³⁵ נמצא כי כל דרכי התורה ומלותיה סודצין על קוטב א' (פע"ח).

²⁴³⁶ "שהיא קשר תפילין של ראש" נמחק בפע"ח.

²⁴³⁷ "אשר הוא תפילין של ראש" נמחק בפע"ח.

²⁴³⁸ "והראשונה המקבלת הארת המוחין היא לאה" נמחק בפע"ח.

²⁴³⁹ עי' לעיל הערה 6.

²⁴⁴⁰ עי' עיונים אות ריג.

²⁴⁴¹ העלינו אותה (פע"ח).

²⁴⁴² "צאופן ההוא" נמחק בפע"ח.

²⁴⁴³ "אלא בעולם האצילות" נמחק בפע"ח, וצמקומו איתא "למטה מן האצילות לעולם אחר".

²⁴⁴⁴ עי' ע"ח שבירה ב' ההבדל בין אר"א שהיה להם ירידה בשבירה, לז"ת שהיה להם שבירה, ועי' אד"ר קלה ע"ב: כל מאן דנחית מדרגא קדמא דהוי ביה קרי ביה מיתה. { }

שְׁעָה"כ

כאשר עולה ז"א בסוד מ"ן למעלה, גם לאה היא עולה למעלה עד מקומה, ועלייה זו הוא התיקון שלה, ולכן יכולה לקבל בק"ש את המוחין שלה. אבל רחל אשר ירידתה ונפילתה הוא למטה בעולם הבריאה, לכן היא מתמעטת²⁴⁴⁵ בבחי' נקודה קמנה, וצריכה תיקון מחדש כדי שתעשה פרצוף כמתחילה. ולכן עתה בק"ש, שעדיין לא נעשית פרצוף, אין בה כח לקבל את המוחין שלה עדיין.

וא"ת, א"כ מה הוא התיקון שאנו מתקנים אותה עתה ביחוד ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. והתשובה היא, כי אין זה רק הכנה אל העתיד, כאשר נאמר ברכת אבות בתפלת י"ח, שימצא הכל מוכן ומזומן ותקבלם. וז"ס מ"ש רז"ל (פסחים נו ע"א²⁴⁴⁶) הביאו לה עבדיה בחשאי. ומ"ש אם תשאל גנאי הוא לה כו'. הענין הוא כי בהיותה בלתי תיקון יש לה גנאי²⁴⁴⁷ אם תשאל, ולכן הביאו לה עבדיה בחשאי כמשי"ת בע"ה.

ואחר אשר ביארנו בדרך כללות בקיצור איך תכוין בד' דאחד ללאה ובברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד אל ו"ק דרחל²⁴⁴⁸, נבאר עתה יותר בפרטות מה שצריך לכוין. דע כי על האמת הוא כי גם לאה יחודה²⁴⁴⁹ היא בברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד עם רחל, אלא שלהיותה נוק' עלאה²⁴⁵⁰ עליונה, יש לה ג"כ יחוד למעלה בראש הזכר בסוד ד' דאחד. ונמצא כי בד' דאחד אנו מכוונים אל כתר דלאה בלבד²⁴⁵¹, ושאר התפשוטתה נרמז בברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד עם רחל ג"כ.

ונבאר עתה ענין הכתר הזה דלאה שאנו מכוונים בו בד' דאחד. דע כי בחי' לאה אינה רק אחוריים דאימא עלאה כנו"ל, אשר לכן איננה רק בחי' קשר דתפילין של ראש שהיא של עור בלבד. וכבר ביארנו ענין מלת עור מה ענייני²⁴⁵², ואמרנו שהענין הוא שאין לאה לוקחת הארה מן המוחין עצמן דז"א, אלא מן הנה"י דאימא אשר הם הלבוש של המוחין דז"א, כנודע²⁴⁵³. אבל רחל לוקחת הארה מן המוחין עצמן, לפי שהיא במקום החסדים המגולים, והחסדים הם מכים במוחין ומוסיפין בהם הארה ומוציאים אותם לחוץ. משא"כ בלאה העומדת מכנגד מקום החסדים הסתומים²⁴⁵⁴.

- מאיר הכוונה -

²⁴⁴⁵ נתמעטה (פע"ח).

²⁴⁴⁶ לשונו הובא לעיל הערה 2119.

²⁴⁴⁷ עי' לקמן מח ע"ג ופע"ח נפ"א ו.

²⁴⁴⁸ ו"ק דרחל" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "רחל".

²⁴⁴⁹ היא נוקבא ויחודה (פע"ח).

²⁴⁵⁰ "נוק' עלאה" נמחק צפע"ח.

²⁴⁵¹ עי' לעיל כא ע"ד ד"ה ועתה שזה ו"ק {}, אמנם כב ע"ב ד"ה אח"כ כתוב כמ"ש כאן.

²⁴⁵² עי' ע"ח לר"ר ב' (לש"ו על פע"ח). וז"ל הע"ח: אמנם הסיבה הב' למה שנאמר ויאהב יעקב את רחל, הוא מובן במ"ש הפסוק (איוב ב ד) עור בעד עור וכל אשר לאיש יתן בעד נפשו, פי' כי האיש הזה הוא ז"א, ויש לו תרין נשין, לאה ורחל. והנה לאה היא בחי' עור כמו שנבאר, אך רחל היא נפשו ממש וכו', כי רחל היא נוקבא האמיתית של ז"א, והיא בת זוגו ממש, לפי שהוא מכלל הי' ספי' הכוללים עולם האצילות, והיא מלכות האחרונה שבהם. אבל לאה עיקרה היא אחוריים דאמא שנפלו כאן למטה במקום הזה, ואיננה אשתו לז"א רק בדרך השאלה לבד, בהיותה נופלת כאן למטה נדבקת בעורו של ז"א. אבל רחל היא נפשו, כי המלכות נפש, וז"א רוח כנודע. עוד טעם אחר כי הנה מקום לאה היא למעלה במקום אורות הסתומים, כי יסוד אמא מגיע עד החזה, לכן הארה שלה אינה אלא בחי' עור לבד, ר"ל כמ"ש אצלינו בענין צורת ד' של קשר תפילין של ראש שהיא לאה, וקשר אינו רק בחי' עור לבד. אבל רחל שהיא תפלה של יד, יש בה עור בחי' בתים של תפילין של יד, וגם מוחין ממש בסוד פרשיות ע"ש. והענין בקיצור כי לאה היא נגד מקום הכסוי של האורות, עוברת הארה מועטת דרך עור דז"א לחוץ אליה מן המוחין שלו, ולא מן המוחין עצמן רק מהלבושים והכלים שלהם, שהם נה"י דאמא, ולכן נרמזת בד' של קשר תפילין של ראש, כי היא דלה ועניה, ומה שלוקחת צורת ד', כנגד ד' מוחין, אינה רק הארה בעלמא דרך העור. ועי' לעיל ט ע"א ועיונים אות קז.

²⁴⁵³ עי' לעיל דרושי ציצית ריש פ"ג.

²⁴⁵⁴ "העומדת מכנגד מקום החסדים הסתומים" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "שעדיין החסדים סתומים" {}.

שְׁעָה"כ

וכבר (כה ע"ב) ביארנו כי הלבושין של המוחין הם ד' שמות אהיה, ונמצא כי כל קבלת לאה הוא מאלו הד' שמות אהיה, ובתחלה היא מקבלת כללותם בלבד, ולוקחת הד' אלפין אשר בארבע שמות אהיה, אשר אלו הד' אותיות הם²⁴⁵⁵ היותר מעולות, ומשם²⁴⁵⁶ נעשה כתר שלה, וזה תכוין בד' דאחד שהם ד' אלפין הנז'. אבל תכוין כי היא ד' גדולה, פי' כי כל מוח מאלו הד' מוחין כולל כולם²⁴⁵⁷, כמבואר אצלנו בדרוש הציצית (ה ע"ג ד"ה והנה כאשר). ונמצא שד' זו כלולה מן ארבעה, והם ד"פ ד' הם י"ו מוחין, ודבר זה נרמז בהיות ד' זו גדולה. וכן היה מורי ז"ל אומר שצריך לכתוב בתפילין ובמזוזה שיעור ד' זו דאחד גדולה ועבה כשיעור עובי ד' דלתין קטנות²⁴⁵⁸, ולפי שעתה ה"ס הכתר דלאה. ונודע כי כללות ד' מוחין כלולים בכתר, ובארבע מוחין כלולים כל הי"ס, ונמצא כי מוכרח הוא שיהיה בכתר כללות כל הארבע מוחין.

²⁴⁵⁹תיקון²⁴⁶⁰ ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

הנה היחוד הזה נכלל בו יחוד תריין נוק' לאה ורחל וכמ"ש בע"ה, וזה ביאורו. ברוך שם כבוד, אחר שנתבאר כי בד' דאחד תכוין אל בחי' הכתר דלאה, תכוין עתה בד' מוחין דלאה עצמן אעפ"י שאינם אלא בסוד הארת עור בלבד כנ"ל. וכבר נתבאר בזוהר (ח"ב קסב ע"א²⁴⁶¹) כי ברוך רומז אל החכמה, ושם אל הבינה, וכבוד לחו"ג, והוא עצמו הד' מוחין עצמם שאמרנו, יען כי דעת כלול מחו"ג. גם תכוין כי אלו הם מסוד ד' אהיה הנז', ותכוין כי ג' תיבות אלו ברוך שם כבוד רומזים אל המוחין שהם ג' והם ד', פי' כי הם ג' חב"ד, והם ד' לפי שהדעת נכלל מחו"ג, ולכן עם היותם המוחין ד', נרמזו בג' תיבות ברוך שם כבוד בלבד.

גם תכוין כי ג' תיבות אלו עולים בגימ' ת"ר, והוא כי ד' שמות אהיה, ב' הראשונים במלוי יודין, והג' באלפין, והד' בההין, הם בגימ' תרי"ו. והנה בד' דאחד רמזנו אל הכתר שלה, אל מספר ה"י"ו, לפי שהיא ד' רבתי, והיא בגימ' ד"פ ד', נשאר ת"ר לד' מוחין שלה.

גם ר"ת ב"רוך ש"ם כ"בוד הם שכ"ב, והם בגימ' כמספר שני שמות אהיה הראשונים דמלוי יודין, להורות כי כל אלו הב' הראשונים הם העיקרים, ולכן ניתנו בר"ת, והם ב' מוחין חו"ב. ושאר האותיות של ג' תיבות דברוך שם כבוד הם בגימ' כמספר שני שמות אהי"ה, דאלפין וההין²⁴⁶², אשר הם בחו"ג הכלולים בדעת.

מלכותו

תכוין לעשות הכתר דלאה כתיקונה, ותכוין כי מלכותו היא נוקבא דז"א הנקרא מלכות כנודע, ותכוין ל"נעוץ סופו בתחילתו"²⁴⁶³, כי עתה נעשה כתר מלכות בראשה, והם

- מאיר הכוונה -

²⁴⁵⁵ הראשונות (נוסף צפע"ח).

²⁴⁵⁶ ומהם (פע"ח).

²⁴⁵⁷ "כולל כולם" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "כלולים מכולם".**#

²⁴⁵⁸ שתי קולמוסים וברוחב פי שנים (מו"ר) {}.

²⁴⁵⁹ פע"ח ק"ץ יד. כל זה מופיע עוד פעם לעיל כצ סע"א, אצל קס חסר הרצה, ול"ע על החזרה. {}

²⁴⁶⁰ נמחק צפע"ח.

²⁴⁶¹ עי' עיונים אות רלח.

²⁴⁶² עם ו' כללות דמוחין האחרונים (לש"ו).

²⁴⁶³ עי' ס"י (פ"א מ"ז) עשר ספירות בלימה, נעוץ סופן בתחילתו ותחילתו בסופן, כשלהבת קשורה בגחלת. ועי' תיקו"ז סח ע"ב.

שְׁעָה"כ

ד' אלפי'ן מן ד' אהיה אשר לְקַחְתֶּם²⁴⁶⁴ פשוטים בד' דאחד, ועתה במלת מלכותו הם מתמלאין, ואז הם בגימ' תמ"ד. וכבר ידעת כי לאה נק' מדת ימיו של דהע"ה, בסוד מ"ש (&) ומדת ימי מה היא כמבואר אצלינו (ע"ה שער לו"ר א, וכן לעיל יג ע"ג).

גם תכוין עתה ברחל, שגם היא נוק' דז"א, והיא מלכות האמיתית²⁴⁶⁵, שהיא הספי' העשירית שבאצילות. והענין יובן במש"ל (כב ע"ג), כי אעפ"י שעלתה רחל בסוד מ"ן, אין בה כח עתה לקבל המוחין שלה, עד ברכת אבות כנ"ל²⁴⁶⁶. אמנם עכ"ז, מוכרח הוא שיורדת לה עתה איזה הארה מן הזווג הזה, של אלו המוחין אשר באצילות, עד היכל אהבה שבבריאה, אשר היא עומדת שם, וזו ההארה קראוה רז"ל (פסחים נו ע"א²⁴⁶⁷) בלשון ציקי קדרה שהביאו לה עבדיה בחשאי²⁴⁶⁸, וה"ס י"פ שם אהיה שהוא בגימ' ציקי. והענין הוא, כי כבר נכנסו המוחין בז"א, ונכנס בו סוד הדעת הנכלל מן הה"ח וה"ג, רק שהיו מבחי' התפשטותם בו"ק, כי הג"ר לא נכנסו עד ברכת אבות כנ"ל. וכבר ידעת כי אלו ה"ח וה"ג כשנכנסים להתלבש ביסוד דאימא הנק' אהיה, כנודע כי כל אהיה הוא באימא²⁴⁶⁹, ואז הם לוקחים משם עמהם הארת י"פ אהיה, וכשיוצאים ומתפשטים למטה אע"פ שכבר נגמר יסוד הבינה במקום החזה דז"א, עכ"ז אותם ההארות הם יורדות ומתפשטות עם החו"ג.

והנה עתה רחל אינה יכולה לקבל הארה מן החו"ג עצמן רק מן העשר לבושים שלהם, שהם י"פ אהיה, שהם בגימ' ציקי קדרה, ואלו ההארות הם שמביאים לה ישראל עבדיה בחשאי למטה, עד היכל אהבה שבבריאה ע"י תפילתם, וזווגם בחשאי²⁴⁷⁰ הוא כדי שלא יתאחוזו בהם החיצונים, יען לא נגמר פרצופה. ובהיותה בבחי' נקודה חסירה התיקון, יוכלו החיצונים להתאחוז²⁴⁷¹ בה, וע"כ הביאו לה בחשאי כנ"ל. ואמנם המוחין האמתים העקרים שלה הם נשארים ועומדים למעלה בלאה, עד שיבא זמן תיקון רחל בברכת אבות ותשלם.

והנה ענין המוחין שלה, הם מה שנשאר מד' שמות אהיה הממולאים כנ"ל, כי אחרי אשר לקחה לאה הד' אלפי'ן מהם במלויים, שהם עולים בגימ' מדת, נשאר בחי' עק"ב אורות לרחל, לפי שהד' אהיה במלוייהם כנ"ל הם בגימ' תרי"ו, וכשתסיר מהם מד"ת אורות ללאה ישארו עק"ב אורות (כה ע"ג) לרחל. ואלו העק"ב הם מתפשטים בכל קומת רחל כנודע, כי רחל נק' יראת ה' (תיקו"ז ו ע"ב²⁴⁷²), דכתיב (&) עקב ענוה יראת ה'. ונמצא כי

- מאיר הכוונה -

2464 *##נכון? {}

2465 עי' לעיל כד ע"ד.

2466 רק שְׁעָתָה אנו מכונין לה למעלה המוחין שלה וכאשר תצא בצרכת אבות תטלם (פע"ח).

2467 לשונו הובא לעיל הערה 2119.

2468 עי' עיונים אות רלז.

2469 עי' עיונים אות לא.

2470 עי' לקמן מח ע"ג ופע"ח נפ"א ו.

2471 "חסירה התיקון, יוכלו החיצונים להתאחוז" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "יש קצת אחיזה אל החיצונים".

2472 וענוה קטירא בדחילו הדא הוא דכתיב עקב ענוה יראת ה' (משלי כב ד) מאן דאית ביה יראת ה' איתיה ליה לידי ענוה דאיהי שכינתא עלאה דיראת ה' עקב לגבה ודא דרגא דמשה דאתמר ביה והאיש משה ענו מאד (במדבר יב ג) ובגין דאיהי יראה עקב לגבה אוקמוה מארי מתניתין יראה מלתא זוטרתיה היא לגבי משה.

תרגום: וענוה קשורה ביראה, זהו שכתוב "עקב ענוה יראת יהו"ה", מי שיש בו יראת יהו"ה היא מביאה אותו לידי ענוה, שהיא שכינה עליונה. שיראת יהו"ה עקב לגביה, וזו דרגת משה, שנאמר בו "והאיש משה עניו מאד", ומשום שהיראה היא עקב אליה, פרשוה בעלי המשנה (ברכות לג ע"ב) יראה דבר קטן היא לגבי משה.

שְׁעָה"כ

רחל הנקרא יראת ה', היא עקב אל לאה הנק' ענוה, כמבואר אצלנו בשער הפסוקים, בפסוק (&) ותגנוב רחל כו' ע"ש²⁴⁷⁴²⁴⁷³.

ונמצא כי במלת מלכותו תכוין לב' כוונות: הא', הוא להמשיך כתר אל לאה. וגם תכוין אחר כוונה זו אל עק"ב אורות הנמשכין אל רחל, וכ"ו הם הכנה בלבד עד ברכת אבות, אבל מה שנמשך עתה ממש אליה הם עשרה אהיה הנקרא ציק"י קדר"ה.

לעולם

כאן תחזור לכוין להשלים פרצוף לאה, והם ז"ת שלה, כי כבר נעשה הכתר שלה דרך כולל במלת ד' דאחד, והמוחין שלה נעשו בברוך שם כבוד, ובמלת מלכותו נעשה הכתר שלה לגמרי, ומשם נשארו עק"ב אורות לרחל. ועתה במלת לעולם נעשים ז"ת אל לאה הנק' עולם²⁴⁷⁵. ותכוין להמשיך בהם סוד²⁴⁷⁶ הויה דס"ג²⁴⁷⁷ דאימא בבחי' אהוריים שלה, לפי שבחי' הפנים שלה לוקח אותם ז"א, ואהוריים לוקחתם לאה, והנה הם בנימי' קס"ו ועם י' אותיותיה בנימי' קע"ו כמנין לעולם, ואלו נמשכין בו"ק שלה.

ועד

כאן תכון להמשיך המל' של לאה, וזהו "ועד", דתמן ויעודא דכלא כנו' בזוהר (ח"א לד ע"א), ר"ל מקום בית ועד וכניסת כל האורות, ולכן נגמר ומסתיים ג"כ היחוד בד' של ועד כנגד המלכות, של²⁴⁷⁸ רחל שנק' ד', כי היא דלה ועניה²⁴⁷⁹, אספקלריא דלא נהרא מגרמא (זוהר ח"א לג ע"ב). ובמ"א ביארתי (דרוש ז) יותר באורך כוונת לעולם ועד וע"ש.

גם תכוין²⁴⁸⁰ כי מלת ועד רומזת אל לאה בסיומא שהוא במל' שבה כנו', אשר שם הוא התחלת פרצוף רחל, ולכן עתה אנו מכוונים במלת ועד לתקן ג"כ כתר דרחל ולהכינו מעתה. והענין הוא במה שנודע²⁴⁸¹ בפ' (&) עקב ענוה יראת ה', כי כתר דרחל הם העקביים של רגלי לאה, וע"כ אנו מוכרחים לתקן מעתה כתר דרחל, לפי שעדיין לא נגמרו ליתקן עקבי הרגלים של לאה, אבל שאר הפרצוף של רחל איננו נזכר עתה כלל.

והנה כתר דרחל נרמז במלת "ועד", והענין הוא כי אחר אשר במלת "מלכותו", נרמז²⁴⁸² דרך כללות להכין ולהניח שם עק"ב אורות לצורך רחל, שהם ג' אותיות אחרונות שבכל שם אהיה מן הד' אהיה הנז', אשר הם בנימי' עק"ב כנ"ל. והנה כל עקב האורות מתפשטים בכל קומת פרצוף רחל כדוגמת ד' אלפין העולים מד"ת, אשר הם כללות כל

- מאיר הכוונה -

²⁴⁷³ "כמבואר אצלנו בשער הפסוקים, בפסוק ותגנוב רחל כו' ע"ש" נמחק בפע"ח.

²⁴⁷⁴ כבר הודעתך ענין לאה ורחל, שתי אחיות, איך שתייהם הם, זו למעלה מן החזה דז"א, וזו למטה מהחזה. גם הודעתך בפרשת שופטים במצות ולא ירבה לו נשים, ענין לאה מה עניינה, ואיך הם ד' בחי' של לאה. ושם נתבאר כי הנה בהיות אימא מתפשטת, מן חצי הת"ת שלה ולמטה בז"א. והת"ת שלה, היא בחי' הכתר של ז"א, והנה"י שלה, הם הכלים והלבושים של האורות והמוחים דחב"ד דז"א, כנודע. ואמנם המלכות של אימא, אינה משמשת כלום לז"א, והנה היא בחי' העטרה של היסוד דאימא כנודע. ואמנם מה שהיא משמשת שם, היא לצורך לאה. כי הנה מקום התלבשות העטרה הזאת, היא בדעת דז"א, ושם מקומה דבוקה עם היסוד שבאימא, ומכח הארתה, יוצאה לאה מחוץ ז"א, באחור הדעת שבו ממש, ושם מתחיל בנין קומת פרצופה, ולא יותר למעלה. ושם נעשה הכתר שלה, ומתפשט שאר פרצופה, עד כנגד החזה דז"א.

²⁴⁷⁵ עי' עיונים אות לח, ועי' לעיל הערה 1585.

²⁴⁷⁶ עור (פע"ח).

²⁴⁷⁷ עי' לעיל כד ע"א ד"ה ותכוין.

²⁴⁷⁸ מוסגר על ידי הלש"ו.

²⁴⁷⁹ עי' לעיל הערה 6.

²⁴⁸⁰ גם תכוין" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "אמנם מה שראוי שתכוין הוא".

²⁴⁸¹ עי' שעה"פ הובא לעיל הערה 2474.

²⁴⁸² כיוונו (פע"ח). {}

פעה"כ

פרצוף לאה מראשה עד סופה. אבל הכתר שלה איננו רק הד' אלפין פשוטות, אבל המלויים הם בשאר פרצוף. אלא שלהיות כי הכתר כולל הי"ם שלמטה ממנו, לכן אמרנו, כי הכתר שלה נרמז במלת מלכותו, בסוד מד"ת, אבל עיקרו של דבר אינו אלא שהד' אלפין פשוטות הם בכתר של לאה, הנרמז בד' דאחד, והמלויים שלהם הם בשאר פרצוף. וכן הענין ברחל, כי ד' פעמים "היה" הנשארים מן לאה בכל שם אהיה, ונמצאים ד' פעמים "היה" בפשוטם הם בגימ' "ועד", והם בחי' הכתר דרחל. אבל במלויים בגימ' עק"ב, והם מתפשטים בכל פרצוף רחל הנז' 2483, והרי כי גם במלת "ועד", נרמזו בה לאה ורחל. והענין הוא שרומז ברחל שהיא שם אדני, ואם תחבר עמהם י"ו אורות שלוקחת כתר לאה כנ"ל בד' דאחד הרי הם בגימ' ועד 2484.

דרושי כוונות קריאת שמע

דרוש ז'

2485 בענין קריאת שמע ע"פ דרך מ"ש בזהר במאמר הנקרא קו המדה (ו"ח נו ע"ד 2486), וז"ל והנה מורי ז"ל רצה לבאר לנו כוונת קריאת שמע ע"פ הזוהר במאמר הנקרא קו המדה, ונמצא אצלינו בכ"י, והתחיל לבארו ולא זכינו לסימונו, ועכ"ז לא אאסוף ידי מלכתוב זה המעט אשר קבלתי בו.

הנה נתבאר אצלינו (ע"ח שכ"ה פ"ג) איך בעת לידת התבונה את המוחין דגדלות דז"א מתקררין ומצטננין ירכותיה, בסוד מ"ש רו"ל (&) אין התורה מתקיים אלא במי שממית עצמו עליה, ושם נתבאר צינון והתקררות ירכותיה שהוא בחינת הסתלקות הארה פנימית שבהם 2487 למעלה בת"ת שבה, ועי"כ נשארים נה"י שבה, שהם ירכותיה, בלי הארה הפנימים שבהם, ונשארים בחי' חיצוניותם שבה בלבד 2488. וכאשר יולדת המוחין ההם, הנה הם חוזרין המוחין ההם לכנס בתוך נה"י דתבונה הריקניים, והאור האמיתי הפנימי שהיה בתוכם, נסתלק למעלה בת"ת שבה כנו', ואז בהיות חיצוניות נה"י דתבונה מלבישים את המוחין דז"א, הם נכנסים הכל ביחד תוך רישא דז"א, (כה ע"ד) ואז נחשבים הנה"י דתבונה בז"א, כאלו הם גופא דז"א עצמו, ובכח הזה נעשית הגדלת ז"א כמבואר במ"א.

ובזה נבא אל ביאור שמע ישראל. הנה נת"ל כי במלת שמע נרמז ענין המלכות המקבלת אור מן היסוד דאימא, אשר שם הם בחי' המ"ן שלה, וז"ס שמע שם ע' כנ"ל (כג ע"ב). והנה צריך שתכוין כי במלת שמע מתחלקת 2489 התבונה להכין עצמה לצורך המוחין דז"א, ומתחיל להסתלק 2490 מתוך נה"י שבה המוחין וההארה הפנימי' שבתוכה, ועולים עד הת"ת שבה, כדי להכין מקום פנוי וריקן, לצורך הכנסת המוחין דז"א בתוכם כנו'. ובתיבת

- מאיר הכוונה -

2483 "הרי צארנו כוונות ק"ץ צלמוותה" נוסף צפע"ח.

2484 "והרי כי גם במלת "ועד", נרמזו בה לאה ורחל. והענין הוא שרומז ברחל שהיא קס אדני, ואם תחבר עמהם י"ו אורות שלוקחת כתר לאה כנ"ל בד' דאחד הרי הם בגימ' ועד" נמחק צפע"ח.

2485 פע"ח ק"ץ כל.

2486 ע' עיונים אות עו.

2487 לזנה"י (פע"ח).

2488 אמר הרב בשער המוחין (פרק ג) ובכ"מ בענין לידת המוחין דז"א, שהוא בסוד (ברכות סג ע"ב) אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה. וכן הוא מעין זה גם כאן, כי נתרקן האור בהעליון לצורך התהוות האור בהתחנות, כי בלתי זה אי אפשר להתחנות להתגלות על מדרגתו [ואז הוא עולה בבחי' עליית מ"ן] וכן הוא ג"כ מענין האור שנגנז וכמ"ש הספד"צ (פרק א יב ע"א ד"ה וז"ש וזעיר) אעבר וזעיר נטיל וגניז, ע"ש בהגר"א בארוכה (ביאורים ח"ב נד ע"ד).

2489 { לבודק את הניקוד

2490 "ומתחיל להסתלק" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "ומתחלת לסלק ולהעלות".

שְׁעָה"כ

שמע מצטנן²⁴⁹¹ היסוד שלה, ואור פנימי שבתוכו מסתלק ממנו ועולה אל הת"ת שבה, כי מן היסוד שבה, הוא התחלת הצינון והתקררות והסתלקות האורות.

וכדי שתבין הענין היטב, נקדים ונאמר, כי הנה ביארנו לעיל, שעתה בק"ש, אינם נכנסין רק המוחין דו"ק דגדלות דו"א בלבד, ונמצא שעתה נכנסין אותם המוחין הראוים להיותם אח"כ בחג"ת ונה"י דו"א, והם נכנסין ומתלבשים עתה בחב"ד וחג"ת דו"א. והנה כמו כן בענין הלבושים של המוחין, אשר הם הנה"י דתבונה^{2492, 2493}, אינם נכנסין עתה רק הלבושים הראוים אל חג"ת נה"י דו"א. והענין הוא, כי הנה נצח דתבונה²⁴⁹⁴ אית ביה ג' פרקין, והם כנגד חח"ן קו ימין דו"א. וג' פרקין בהוד דתבונה²⁴⁹⁵, אשר הוא כנגד בג"ה קו שמאל דו"א. והיסוד דתבונה²⁴⁹⁶ אין בו רק ב' פרקין שהם היסוד והעטרה שבו, והם כנגד קו האמצעי דו"א, שהוא כנגד הדעת וכנגד שלישי העליון דת"ת דו"א.

ואמנם כנגד היסוד דו"א לא יש שום לבוש מצד התבונה²⁴⁹⁷ בפרטות, והטעם הוא לפי שגם בחי' מוחין²⁴⁹⁸ אין לו, כי הרי הה"ח המתפשטים בגופא דו"א הנה הם מתפשטים עד ההוד שבו בלבד, בסוד מ"ש בתיקונים (ג ע"ב) בינה עד הוד אתפשטת²⁴⁹⁹. אמנם כבר נתבאר כי עכ"ז מן הארת התפשטות הה"ח, מתקבצת הארתה ביסוד, ונק' כ"ל (והר ח"א יז ע"א), ושם נת²⁵⁰⁰, כי כמו שמתפשטות בו הארת הה"ח, כמו כן הארת הלבושים שלהם, שהם מבחינת נה"י דתבונה²⁵⁰¹, גם היא מתפשטת ביסוד שבו. ונמצא כי מכח היסוד דאימא, אשר בתוכו מלוכשים הה"ח ברישא דו"א בסוד הדעת, הנה ממנו ומן העטרה שבו²⁵⁰² נמשכת ויורדת הארתם עד היסוד דו"א.

והנה עתה בק"ש נכנסין ב' פרקין תתאין דנצח דאימא²⁵⁰³ בחכמה ובחסד דו"א, וב' פרקין תתאין דהוד בבינה ובגבורה דו"א, ופרק ב' דיסוד שהוא העטרה בדעת דו"א. ואותה הארה שביארנו לעיל שנמשך משם אל היסוד דו"א, הנה הוא נכנס עתה בשלישי

- מאיר הכוונה -

²⁴⁹¹ נלְטוֹן (פַּע"ח).

²⁴⁹² עי' נוסחאות, ועי' בפסיקא ד"ה והנה עתה שמוזכר אימא ולא תבונה. ועי' לקמן הערה 2503.

²⁴⁹³ נמחק צפַע"ח.

²⁴⁹⁴ נמחק צפַע"ח.

²⁴⁹⁵ נמחק צפַע"ח.

²⁴⁹⁶ נמחק צפַע"ח.

²⁴⁹⁷ האמא (פַּע"ח).

²⁴⁹⁸ חסדים (פַּע"ח).

²⁴⁹⁹ ז"ל: עמודא חדא מארעא עד רקיעא וימא מטי עד קרסולוי אלין נצח והוד דאימא עלאה אייה ימא דאתפשטת לחמשין תרעין עד קרסולוי דהוא עופא כגוונא דא יו"ד אייה עשר ה' חמש עשר זמנין חמש אינון חמשין עשר בכל ספירה מאלין חמש מחסד עד הוד יסוד נטיל לון כלהו ואיקרי כ"ל כליל מאלין חמשין וכורסיא דלתתא ים המלח כסא דין.

תרגום: עמוד אחד מהארץ עד לרקיע, והים מגיע עד קרסוליו, אלו נצח והוד, שהאם העליונה היא ים שמתפשט לחמישים שערים, עד קרסולי אותו העוף. כדוגמא זה, יו"ד הוא עשר, ה' חמש, עשר פעמים ה' הם חמישים, עשר בכל ספירה מחמש האלו מחסד עד הוד, היסוד לוקח את כולם ונקרא כ"ל, כלול מהחמישים הללו, והכסא שלמטה ים המלח, כסא הדין. עי' רע"מ פנחס רכג ע"ב.

²⁵⁰⁰ "וְגַם נַת" נמחק צפַע"ח, ובמקומו איתא "וכזכר זיאלרנו".

²⁵⁰¹ לאמא (פַּע"ח).

²⁵⁰² "ומן העטרה שבו" נמחק צפַע"ח. ##*

²⁵⁰³ יש להדגיש שבב' הפיסקאות הקודמות מוזכר תבונה כמה וכמה פעמים ולא כן הוא בפַע"ח. ##* ועי' הערה 2522 שהרי הדגיש שהשעה"כ יותר מדויק, וצ"ע אם לא שאז בינה ותבונה חד פרצוף, ולכן יש להדגיש נוסח השעה"כ.

שְׁעָה"כ

ראשון דת"ת דז"א, ונשארים ג' פרקין עליונים דנה"י דאימא למעלה בבחי' אור מקיף על ראש ז"א.

וכבר ביארנו כי בברכת אבות נעשה זוג שני באו"א, כדי להמשיך עוד²⁵⁰⁴ ג' מוחין ראשונים דז"א בתיבת אלהינו ואלקי אבותינו כמבואר שם, ונמצא כי זאת הלידה דתבונה²⁵⁰⁵ אינה עתה אלא בבחי' הו"ק התחתונות דמוחין דז"א²⁵⁰⁶, וכל הסתלקות האור והצינון והקרירות דנה"י דתבונה²⁵⁰⁷ איננו אלא בחלק אשר הוא לבחי' ו"ק דמוחין²⁵⁰⁸ בלבד.

ובהקדמה זו נבאר עתה יחוד שמע ישראל²⁵⁰⁹

"שמע" היא ההארה הנמשכת מן העטרה לצורך היסוד דז"א, ואמנם עתה הוא לצורך ת"ת שבו. "ישראל" הוא עמרת היסוד דתבונה²⁵¹⁰ בדעת ז"א. והרי נגמר עתה²⁵¹¹ קו האמצעי אשר בו מתחיל הצינון והקרירות²⁵¹². "יהוה" הוא פרק תחתון דנצח דאימא לחסד ז"א. "אלהינו" הוא פרק האמצעי דנצח לחכמה דז"א²⁵¹³, כי בתחילה מתקרב פרק התחתון ואח"כ העליון, והרי נגמר קו ימין²⁵¹⁴. "יהוה" פרק התחתון דהוד דאימא לגבורה דז"א. "אחד" הוא פרק אמצעי דהוד לבינה דז"א, והרי נגמר קו שמאלי דז"א גם כן²⁵¹⁵.

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

הנה גם זה היחוד צריך לבארו בדרך הנז', ויובן במש"ל בענין הכנת²⁵¹⁶ התחלקות נה"י דתבונה הנכנסים בז"א, אע"פ שאינן נכנסין עד מלת אחד²⁵¹⁷. ואין זה רק הכנה וצינון, כדי שיהיו מוכנים לכנס במלת אחד. ועתה בברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד צריך לבאר סדר כניסתם בז"א, וצריך לחלק ו"ק אשר בו, ויובן הענין במה שהודעת²⁵¹⁸ צריך

- מאיר הכוונה -

²⁵⁰⁴ נמחק צפע"ח.

²⁵⁰⁵ לאמא (פע"ח).

²⁵⁰⁶ "התחתונות דמוחין דז"א" נמחק צפע"ח. ##* "ל ששעה"כ יותר טוב

²⁵⁰⁷ לידה (פע"ח).

²⁵⁰⁸ נמחק צפע"ח. ##* "ל ששעה"כ יותר טוב

²⁵⁰⁹ "ובהקדמה זו נבאר עתה יחוד שמע ישראל" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "ועתה תבין היטב בקיבור".

²⁵¹⁰ לבינה (פע"ח).

²⁵¹¹ "נגמר עתה" נמחק צפע"ח. ##* "מ?

²⁵¹² וההכנה (פע"ח).

²⁵¹³ הוא קו ימין (נוסף צפע"ח).

²⁵¹⁴ "והרי נגמר קו ימין" נמחק צפע"ח.

²⁵¹⁵ "והרי נגמר קו שמאלי דז"א גם כן" נמחק צפע"ח.

²⁵¹⁶ וקיבור (נוסף צפע"ח).

²⁵¹⁷ כי אז הוא כניסת המוחין (נוסף צפע"ח).

²⁵¹⁸ עי' ע"ח שער כג פרק ה אות ד: המלכות שכולם אחר הקטרוג ירדו, בין מלכות ז"א, ובין מלכות נוקבא, בין מלכות דא"א בין מלכות דא"א, כולם ירדו ממש למטה, אלא שמאירים אליה ממקומם, ולא נשאר למעלה רק רשימו לבד. א"כ היה אפשר לומר ח"ו דהשתא לא נשארו רק הט' בכל בחי' ותו לא, שהרי העשירית ירדה ונפלה, לכן אמר י' ולא ט'. ואמר י' ולא י"א, כי אין זה רק הרשימו לבד, כדי כשתעלה תדבק בשרשה למעלה דהיינו הרשימו. וז"ס (תהלים קיט פט) לעולם ה' דברך נצב בשמים, שהמל' דז"א אף שנפלה למטה, לעולם הרשימו שלה למעלה, וזה דברך שהוא מל', נוקבא דז"א, הוא נאמר על הרשימו. ואמר שלעולם היא שם בשמים למעלה בז"א שהוא שמים, וכן בכל בחי' ובחי'.

שְׁעָה"כ

כי ז"א מתחילת אצילותו לא היה רק ו"ק בלבד, כי לכן נרמזו באות ו' של הויה, אבל הדי' הראשונים חסרים ממנו, ואינם נכנסים בו אלא ע"י מעשה התחתונים.

גם ביארנו ענין גדלותו, איך נגדל ונעשה בן י"ם גמורות באופן זה, כי הנה (כו ע"א) בתחילה לא היו בו רק חג"ת נה"י בלבד, וכל ספ"י מאלו מתחלקת לג' פרקין. ונתחיל לבאר מן קו הימין, שהם חסד ונצח, אשר בכל א' מהם יש שלשה פרקין, שית פרקים בתרוייהו, ושית פרקין בקו שמאלי שהם גבורה והוד, ושית פרקין בקו האמצעי²⁵¹⁹. ואופן הגדלת ז"א הוא באופן זה, כי הו' פרקין שיש לו בקו ימין שבו, נחלקים אל ג' בחי', כי ב' פרקין עלאין דחסד שבו, מהם נעשית חכמה שבו, כי מתחברין ב' פרקין אלו עם פרק העליון דנצח דאימא, והרי הם ג' פרקין, ונעשית חכמה שבו²⁵²⁰.

ומן הפרק התחתון דחסד שבו, מתחבר עם פרק עליון דנצח שבו, הרי הם תריין פרקין, ומתחברין עם פרק אמצעי דנצח דתבונה, הרי הם שלשה פרקין, ומהם נעשה חסד דז"א.

וב' פרקין תתאין דנצח דז"א מתחברין עם פרק תחתון דנצח דאימא הנכנס בהם, והם ג' פרקין²⁵²¹, ומהם נעשה נצח דז"א, והרי נגמר קו ימין דז"א.

ועד"ז נעשה בקו שמאל ובקו האמצעי, כי כבר ביארנו טעם אל הנז', כי מאחר שהתבונה²⁵²² המיתה את עצמה, שהם הנה"י שבה, בשביל ז"א, שהוא הסתלקות אור פנימי שבהם²⁵²³, ונכנסים²⁵²⁴ במקומם אור פנימי אחרים, והם המוחין דז"א. ואח"כ הכל יחד מתלבשים תוך ז"א. א"כ מוכרח הוא שזה החיצוניות דנה"י דתבונה, נעשים עצם מעצמו ובשר מבשרו ממש וכגופו דמי, ונגדל ע"י ממש.

והנה עתה כשמתחילין המוחין דו"ק לכנס בו²⁵²⁵, מוכרח הוא שכבר התחיל להגדיל, אלא שעדיין אין לו בחינת הראש, שהם²⁵²⁶ ג"ר של הגדלות. ועדיין החג"ת שלו, הם עתה רישא דיליה²⁵²⁷. ובהכרח הוא שבזה הראש שהם החג"ת שלו יהיה ניכר בהם הגדלות²⁵²⁸, לפי שכבר התחיל להתחלק החילוק הנז' באופן זה.

ונתחיל לבאר קו ימין, כי הנה הנצח שלו התחיל להתחלק, והפרק העליון שלו עלה ונתחבר עם הג' פרקין דחסד שלו, ולא נשארו בנצח שלו רק ב' פרקין בלבד, אשר עם הפרק התחתון דנצח דאימא נעשין ג' פרקין, ונמצא כי הו' פרקין שהיו בנצח וחסד דז"א נתחלקו באופן זה: ד' פרקין בחסד, ושני פרקין בנצח. וכעד"ז בגבורה ובהוד בקו שמאל. וכעד"ז בת"ת ויסוד בקו אמצעי שבו.

– מאיר הכוונה –

ועי' בהגר"א על ס"י ח ע"א וז"ל, וידוע שמלכות האחרונה נוק' דא"א לא חשיב בכלל הע"ס כמו שיתבאר לקמן, רק נכלל בבחינה ראשונה של כתר, לכן אמר שאל תחשוב מלכות נוק' והיו אחת עשרה, וכ"ה בספירות הפרטיות של כל פרצוף שמסתיים ביסוד, ומלכות נוקבא היא עטרת בעלה שעולה עמו ואינה יורדת, אבל בע"ס הכללים עתיק אינו מן המנין, אבל מלכות נוקבא דז"א היא המשלמת לעשר, ולכן אמר עשר ב' פעמים, עשר ולא ט' בפרטיות, עשר ולא י"א בכלליות.

²⁵¹⁹ עי' ע"ח שער לא פרק ג: והיסוד אין בו רק ב' פרקין בלבד, והם היסוד וראש העטרה שבו, ואע"פ שמתחלק לג' שלישים.

²⁵²⁰ מדה גמורה (נוסף צפע"ח).

²⁵²¹ מדה שלמה (נוסף צפע"ח).

²⁵²² שהצנינה (פע"ח). הרב אמר עיקר כשעה"כ.##

²⁵²³ והפנימית נשאר למעלה צנינה" נוסף צפע"ח.

²⁵²⁴ ולוקחה (פע"ח).

²⁵²⁵ צעת ק"ס (נוסף צפע"ח).

²⁵²⁶ צחינת הראש שהם" נמחק צפע"ח, וצמקומו איתא "צראש".

²⁵²⁷ עי' עיונים אות רלט.

²⁵²⁸ יניקה דגדלות, היינו ו"ק דג"ר וג"ר דג"ר רק תפילת י"ח (מ"ר).

פעה"כ

והנה אלו הד' פרקין שיש בכל א' מאלו הג' שהם חג"ת דו"א, הנה הם עתה אליו²⁵²⁹ בבחי' רישא דיליה, וכבר יש כאן רושם הגדלת הראש דו"א, כי כבר הם כאן בכללות, אעפ"י שאינן בפרטות. כי הרי יש כאן ד' פרקין אשר הם מוכנים, כי²⁵³⁰ כאשר יכנסו ג' עלאין בברכת אבות, כבר אלו הם כאן²⁵³¹ מוכנים עתה כדי שיתחלקו, וינתנו²⁵³² ב' פרקין עלאין אל החכמה, ותרין תתאין אל החסד. אבל עתה שלא באו ג' מוחין עלאין, הם עדיין כלולים בחסד, נמצא שכבר יש לו בחי' ראש, אלא שאינו ניכר להיותו מתערב בחסד. וכעד"ז בגבורה, וכעד"ז בת"ת.

ונמצא עתה שצריך לחלק, ולתת ד' פרקים לכל אחד מאלו הג', שהם חג"ת דו"א, וב' פרקין לכל א' מאלו התתאין שהם נה"י שבו. גם צריך שתדע כי ז"א כמו שיש לו, בהיותו קטן, בחי' מוחין והגדלה מצד אימא, כן יש לו מוחין והגדלה מצד אבא. ונמצא שיש לו בקטנותו מוחין דאו"א כנודע. וא"כ כמו שאנו מתחלקים²⁵³³ כח הז"א מצד אימא, כן צריך לחלקו מצד כח אבא אשר בו. ונמצא שצריך לחלקו ג'²⁵³⁴ ד' פרקין מצד אבא וד' מצד אימא בחסד שבו, וכן בגבורה שבו, וכן בדעת²⁵³⁵ שבו, וב' פרקין מצד אבא²⁵³⁶ וב' פרקין מצד אימא בנצח שבו, וכן בהוד שבו, וכן ביסוד שבו.

אבל צריך שתדע, כי זה מה שהיה ראוי להיות, ואמנם עתה אין הדבר כן, והטעם הוא לפי שיחוד ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד הוא יחוד הנקבה כנ"ל, וצריך לתת ג' חלק אל רחל נוק' דו"א, אשר היא חלק ממנו עצם מעצמיו ובשר מבשרו. כי הנה היא לוקחת אבר מן איברי ז"א ממש ולוקחת מבחינת צד²⁵³⁷ אבא שבו ומבחי' צד אימא שבו. וז"ס ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד שהביאו לה עבדיה בחשאי.

וצריך לבאר מהיכן היא לוקחת, דע כי המלכות אינה נבנית אלא מן השמאל שהוא עטרא דגבורה, ואין לה חלק בקו ימין²⁵³⁸ כלל אם לא בעת הזווג, כי אז לוקחת טיפת הה"ח, ואין לה בקו ימין דו"א חלק כלל, לא מצד אבא ולא מצד אימא כלל, וכל אחיזתה בקו שמאל היא. ולהיות כי אימא בעד שמאל היא, ולכן החלק הזה אשר היא לוקחת מצד שמאל דו"א, הוא מצד אימא שבו ולא מצד אבא שבו. גם יש טעם אחר לזה, והוא לפי שאבא אתכסי תדיר גו אימא²⁵³⁹.

גם יש אל הנקבה אחיזה בקו האמצעי שבו ביסוד שבו, כי שם עיקר יניקתה כנודע²⁵⁴⁰. ולפי ששם מגולה כח אבא כנודע²⁵⁴¹, לכן אותו החלק שלוקחת משם הוא מצד אבא שבו כנודע²⁵⁴³. וכללות הענין הוא שהמלכות לוקחת חלק שלה מן כח ההוד שבו ז"א מבחי' כח אימא {כו ע"ב} אשר בו, ומן היסוד דו"א מכח אבא אשר בו. והרי איך

- מאיר הכוונה -

²⁵²⁹ עומדים (פע"ח). {}

²⁵³⁰ "הם מוכנים, כי" נמחק בפע"ח.

²⁵³¹ "הם כאן" נמחק בפע"ח.

²⁵³² ח"כ אותן הד' פרקין ויהיו (פע"ח).

²⁵³³ צ"ל מחלקים (מ"ר).

²⁵³⁴ נמחק בפע"ח. {}

²⁵³⁵ בת"ת (פע"ח).

²⁵³⁶ "וב' פרקין מלד אבא" נמחק בפע"ח.

²⁵³⁷ "ולוקחת מבחי' כד" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "ומחלקיו מלד".

²⁵³⁸ קל ז"א (נוסף בפע"ח).

²⁵³⁹

²⁵⁴⁰ שלא בשעת זיווג (מ"ר).

²⁵⁴¹ נמחק בפע"ח.

²⁵⁴² עי' לקמן כו ע"ב פיסקא ד"ה והרי הוא שלם, שעד החזה מכוסה באימא.

²⁵⁴³ נמחק בפע"ח.

שְׁעָה"כ

הז"א בגדלותו מסתלקין ממנו ב' פרקין תתאין דהוד שלו מצד אימא, ונותנם אל הנקבה, לפי שההוד הוא עיקר קו השמאלי בסוד כל היום דוה (איכה א יג, ועי' זהר ח"ג רמג ע"א), היפוך הוד כנודע, ולא נשאר אליו רק ב' פרקין תתאין מצד אבא, וגם מסתלקין ממנו מן היסוד שלו ב' פרקין תתאין דמצד אבא, ונותנם לנוק, ולא נשאר אליו רק תריין פרקין תתאין דמצד אימא.

ונבאר עתה סדר הנזכר בברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד
אבל דע כי ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד אינו ע"ד שמע ישראל, כי שם ביחוד שמע היה מתחיל הצינון והקרירות מן קו האמצעי, וגם שם היה מתחיל ממטה למעלה, כי כן דרך להצטנן התחתון ואח"כ העליון ממנו. אמנם בברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, שאינו אלא הגדלה והתחלקות הפרקין, לכן כאן מתחיל ההגדלה להגדל דרך מעלה²⁵⁴⁴, ואח"כ נשאר השארית אל התחתון. ועוד חילוק אחר, כי כאן מתחיל ההגדלה מן קו ימין, ואח"כ בקו אמצעי, ואח"כ בקו שמאל, ע"ד חג"ת, וזה ביאורו:
ברוך – הם ד' אותיות כנגד ד' פרקין עלאין דחסד, ותכוין²⁵⁴⁵ שהם כפולין, ר"ל ד' מאבא וד' מאימא.

שם – הם ב' אותיות, שהם כנגד ב' פרקין מאבא וב' מאימא אל נצה, ובוה תבין ג"כ איך²⁵⁴⁶ כל ברוך הוא בחכמה²⁵⁴⁷, שהוא קו ימין כנגד החכמה הכלולה בחסד כנז"ל, אשר לכן יש בו ד' פרקין.

כבוד – אמרו בזוהר (ח"ג רנו ע"ב²⁵⁴⁸)²⁵⁴⁹ שהיא בינה, וה"ם ארבע פרקין עלאין דגבורה, אשר שם כלולה הבינה. אמנם כאן לא תכוונם כפולים רק פשוטים שהם ד' מצד אימא, כי להיותם חסרים ב' פרקין תתאין של ההוד, שלקחתם הנקבה כנ"ל, לכן אינן מתערבין עם של אבא. ולכן אנו אמרים אח"כ:

מלכותו – לרמוז אל ההוד דז"א, אשר החלק הנוגע אל ההוד הזה²⁵⁵⁰ לקחתו המלכות, הנרמזת במלת מלכותו. גם תכוין כי יש בו ו' אותיות כנגד ו' פרקין מצד אבא ד' לגבורה וב' להוד.

לעולם – הוא הת"ת דז"א, וד' אותיות ל'עויל' הם כנגד ד' פרקין מצד אימא.

ועד – שני אותיות ע"ד הם ב' פרקין דאימא²⁵⁵¹ שביסוד דז"א.

והרי הוא²⁵⁵² שלם בקו אמצעי שלו מצד אימא. כי מצד אבא לקחתו המלכות²⁵⁵³ כנ"ל, לפי ששם עומד אבא מגולה, כי גלויו דאבא הוא מן החוזה, נמצא כי אין מקום סתום ומכוסה מאבא, אלא השליש העליון דת"ת דז"א²⁵⁵⁴, וכל השאר מגולה אשר שם מקום אצילות המל' מן החוזה עד סיום היסוד, ולכן כאן לוקחת כל הד' פרקים שבז"א מצד אבא. ואינם נשארים אליו²⁵⁵⁵ מצד אבא רק ב' פרקים לבה, וניתנים בו בת"ת וביסוד שבז"א²⁵⁵⁶,

- מאיר הכוונה -

²⁵⁴⁴ "דרך מעלה" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "למעלה".

²⁵⁴⁵ ג"כ (נוסף צפע"ח).

²⁵⁴⁶ מש"ל (פע"ח).

²⁵⁴⁷ עי' זהר ח"ב קס ע"ב הובא בעיונים אות רלח.

²⁵⁴⁸ עי' עיונים אות רלח.

²⁵⁴⁹ תרומה קכג (פע"ח).

²⁵⁵⁰ "הנוגע אל ההוד הזה" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "המגיע לו".

²⁵⁵¹ ליסוד לאימא (פע"ח).

²⁵⁵² הז"א (פע"ח).

²⁵⁵³ "לקחתו המלכות" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "שהמלכות לוקחת משם".

²⁵⁵⁴ שהוא דבר מועט (נוסף צפע"ח).

²⁵⁵⁵ בז"א (פע"ח).

פעה"כ

ואלו הם שתי אותיות הנשארות "ם" של לעולם, "ו" של ועד. שהם ב' אותיות מ"ו הסמוכות זו לזו, אות מ' אל הת"ת, ואות ו' אל היסוד. וכבר ידעת (ע"ה אנ"כ ב) כי מ"ו הוא בנימ' מלוי ההויה דע"ב דיודין אשר הוא באבא כנודע. והענין הוא כי מילוי אבא בלבד שהם שתי אותיות מ"ו נשארים בת"ת ויסוד דז"א, אבל ההויה עצמה לוקחתה המלכות, ולכן תכויין בשני אותיות מ"ו הנז' אל מלוי הויה דע"ב דיודין.

והרי איך רחל לוקחת ב"פ תתאין דמצד אימא שבהוד דז"א, וד' פרקין מת"ת ויסוד ז"א דמצד אבא שבו, והרי הם ו' פרקין, שהם מדה אחת²⁵⁵⁷, כי כל מדה יש בה ג"פ מצד אבא וג"פ מצד אימא. ונמצא כי מה שהיתה רחל בתחילה בסוד נקודה א' קטנה, הרי הגדילה היא עתה ונעשית מדה אחת שלימה²⁵⁵⁸. אבל עדיין זה הוא בכח ולא בפועל, כי שם בברכת אבות או נגמרת ונעשית תחילה מדה אחת שלימה בפועל, ואח"כ נעשית פרצוף שלם כמבואר שם, ע"כ. ולא זכרתי תשלום הדרוש הזה.

דרושי כוונות קריאת שמע

דרוש ה

בענין הג' פרשיות עצמם בכללותם ובפרטותם ובענין מה שצוו חז"ל ליתן ריוח בין הדבקים ושיש בהם ס' אותיות ויש בכל הג' פרשיות רמ"ח תיבות כו'.²⁵⁵⁹ בתחילה נבין מ"ש בתיקונים (כח ע"ב²⁵⁶⁰) בענין לשום ריוח בין הדבקים, ושהם ס' אתון בק"ש, דעלייהו אתמר (שיה"ש ג ז) ששים גבורים סביב לה כו'. הענין הוא כי זו"ן דבוקים יחד אחור באחור, ונודע שהנסירה שלהם הוא ע"י החסדים²⁵⁶²²⁵⁶¹ הנמשכים בז"א. והנה החסדים יורדים בו עתה בעת הק"ש, ואז מתחילין הזו"ן להפרד איש מעל אחיו קצת, וניתן ריוח בין הדבקים. ואח"כ בברכת אבות, אז נגמרים לפרד לגמרי. ונראה לע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי ענין היותם ס' אתון הוא בהיותה דבוקה בו"ק דז"א, וכל א' כלולה מ"ו הם ס' בסוד ששים גבורים סביב לה²⁵⁶³.

ענין שלשה פרשיות שמע כו'

²⁵⁶⁴דע כי בחינת החסד המתפשט בת"ת דז"א²⁵⁶⁵, הנה הוא מתפשט בראש המלכות, ולכן ראוי לכויין בפסוק ואהבת, כי פסוק זה {כו ע"ג} הוא בחסד דז"א, בסוד

– מאיר הכוונה –

²⁵⁵⁶ "וניתנים זו בת"ת וזיסוד שבו" נמחק צפע"ח, וצמקומו איתא "ואלו הב' פרקין נחלקין א' בת"ת וא' זיסוד".

²⁵⁵⁷ ספירה אחת של הנוק'.

²⁵⁵⁸ דבחי' יניקה (מו"ר).

²⁵⁵⁹ פע"ח ק"ש כג.

²⁵⁶⁰ עי' עיונים אות רמ.

²⁵⁶¹ עי' דרושי ר"ה דרוש א'.

²⁵⁶² והגבורות (נוסף צפע"ח).

²⁵⁶³ "ונרא' לע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי ענין היותם ס' אתון הוא בהיותה דבוקה בו"ק דז"א וכ"א כלולה מ"ו הם ס' בסוד ששים גבורים סביב לה" נמחק צפע"ח.

²⁵⁶⁴ פע"ח ק"ש כל.

²⁵⁶⁵ "דע כי בחינת החסד המתפשט בת"ת דז"א" נמחק צפע"ח, וצמקומו איתא "ענין הק"ש הוא סוד החסד של הז"א".

שְׁעָה"כ

ואהבת חסד²⁵⁶⁶, ותכוין שע"י החסד הזה נמשך אל ראש הנקבה בשיתוף הדעת²⁵⁶⁷ של ז"א, ונמצא שהדעת וחסד דו"א הם מכוננים²⁵⁶⁸ ומתקנים איברי²⁵⁶⁹ הראש של הנקבה.

ובזה יובן איך פסוק ואהבת הוא בראש והוא בחסד כנו' בתיקון ע' (קנה ע"ב²⁵⁷⁰), ולכן תמצא בפרשה זו ה' פסוקים, וכל פסוק מתחיל בו' ומסיים בכ', כמנין²⁵⁷¹ כ"ו, שהוא שם²⁵⁷² ההויה. והנה ה' היות בגימ' ק"ל, לרמוז אל דעת הנקבה שהוא ק"ל²⁵⁷³, הנתקן ע"י דעת וחסד דו"א²⁵⁷⁴.

ובפ' והיה אם שמוע כו', תכוין שהיא גבורה דו"א, וע"י נתקן החסד שבה, שהוא²⁵⁷⁵ במלכות, ובהיות הו"ג ביחד נכלל גם הגוף באמצעותם, ולכן הפ' הזאת היא כללות²⁵⁷⁶ שם ע"ב, שהוא גופא ותריין דרועין כנו' בתי' ע' (קנה ע"ב²⁵⁷⁷).

מן ושמתם עד פ' ציצית תכוין להוריד כל שאר בנין הת"ת מן הטבור ולמטה עד טבורא דמלכות ולתתא²⁵⁷⁸.

ובפ' ציצית תכוין לב' פרקין תתאין דנ"ה דו"א, שבהם נתקנו כללות נו"ה של הנקבה, וגם היסוד שלה אשר בתוכם²⁵⁷⁹.

²⁵⁸⁰ והנה אלו הה' היות הנרמזות בר"ת וס"ת של ה' פסוקים שיש בפ' ואהבת, עניינם הוא, כי הדעת שבין החו"ג הנק' ב' עטרין שבדעת דו"א, יש בו עשרה היות, ה' מצד עיטרא דחסד וה' מצד עיטרא דגבורה, והם ה"ח וה"ג. וצריך לכוין כי בפרשה זו יש בה מ"ב תיבין, בסוד הראש. וצריך לכוין כי הם ה' היות של חסדים בראשו, ומהם מתפשטים ה' היות דגבורות בראש הנקבה.

עוד דרוש אחר קצר על הנז' נוסף ביתר שאת

²⁵⁸¹ דע כי בתחילה היו זו"ן שני פרצופים דבוקים אהור באהור גופא בגופא. אמנם הזרועות והשוקים שלה בלבד היו נפרדים מאותם שלו וכנו' בתיקונים (לד ע"א²⁵⁸²), והטעם

- מאיר הכוונה -

²⁵⁶⁶ "צסוד ולהבת חסד" נמחק צפע"ת, וצמקומו איתא "כי האהבה היא חסד".

²⁵⁶⁷ היינו החסדים/החו"ג שירדו בפיסקא הקודמת. {}

²⁵⁶⁸ מכינים (פע"ח).

²⁵⁶⁹ נמחק צפע"ח.

²⁵⁷⁰ עי' לעיל סוף דרוש ה'. ז"ל: רישא דאילנא משמשין דיליה דאינון שופטים ושוטרים אינון מ"ב תיבין מן ואהבת עד והיה גופא (נ"א נופא) דאילנא ממנן ושליחאן דיליה.

²⁵⁷¹ הרי (פע"ח).

²⁵⁷² מנין (פע"ח).

²⁵⁷³ עי' לעיל הערה 2025.

²⁵⁷⁴ צפע"ח איתא כאן פסקא וזכרת צס דף כב ע"ג.

²⁵⁷⁵ נמחק צפע"ח.

²⁵⁷⁶ כוללת (פע"ח).

²⁵⁷⁷ ז"ל: ידין אינון משמשין דגופא רגלין שליחן דגופא ועלייהו אתמר עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוחט ומשמשין דגופא תריין דרועין אינון ע"ב ענפין דויסע ויבא ויט אלין אינון ענפי דאילנא שרשא דאילנא אינון שליחן ואינון שבעין ותריין ע"ב עלאין לקבל שבעין ותריין תיבין דאינון מן והיה אם שמע עד ושמתם.

²⁵⁷⁸ עי' תיקו"ז (שם): ושבעים ותריין אחרנין אינון דפרשת ציצית.

²⁵⁷⁹ וצפרקת לילית ע"צ תיבין נגד נה"י דלכורא ומהן כל בנין גופא לנוק' (פע"ח).

²⁵⁸⁰ פע"ח ק"ס כג.

²⁵⁸¹ פע"ח ק"ס יח.

²⁵⁸² ז"ל: כד אינון באבא ובאימא לימינא ושמאלא כל חד איהו שם בפני עצמו וכד אינון בכתר עליון אינון ביחודא חדא כגוונא דא יאהויה"ה בחסד וגבורה אינון יהו"ה אה"ה ענפין מתפרדין לימינא ושמאלא בעמודא דאמצעיתא אינון תרוייהו ביחודא חדא והכי אינון ענפין מתפרדין בנצח

שְׁעָה"כ

הוא משום שהזרועות שלו יש להם מכריע המייחדם, אבל הזרועות שלה אין להם מכריע, לפי שאין להם²⁵⁸³ דעת. וכן השוקיים שלה אין להם מכריע בה. ועוד כי הנו"ה שלו ג"כ אינם דבוקים, לפי שמן ג' פרקים דנו"ה שלו הוא פתוח מלפניו וסתום מאחוריו. והנה בפרקים²⁵⁸⁴ הראשונים שלו הם חו"ב שלה, ובפרקים האמצעיים הם חג"ת שלה, ובאחרונים נה"י שלה²⁵⁸⁵. והענין הוא, כי הנה הנו"ה שלו הם חו"ב שלה, וביסוד שלו מתחיל חסד שבה, ועולה לה לדעת ולגבורה ולחסד שבה. בבחי' דעת הוא חסד, ובבחי' חסד הוא גבורה, הרי שזו בבחי' דעת עולה וזו בבחינת גבורה יורדת, וע"כ לא אתדבקן. ות"ת שבה יש בה בחי' זרוע וגבורה²⁵⁸⁶ ובחי' גוף ת"ת. וע"כ בק"ש, שהיחוד הוא להנחיל להם עטרין לצורך הזווג שבעמידה בברכת שים שלום, ושם ביחוד לא נמשכו אליו אלא²⁵⁸⁷ המוחין בלבד.

מן ואהבת עד ובשערך יש מ"ב תיבות²⁵⁸⁸, ואע"ג דפ' שמע היא חסד שהוא ע"ב, אהבת חסד, היינו שמאיר בה מחסד שבו לחסד שבה דהוי דעת, וע"ב הוי מ"ב²⁵⁸⁹, בסוד הראש דהוי חסד ודעת, הרי מ"ב וע"ב. ובפ' זו יש בה ה' פסוקים מתחילין בו' ומסיימים בכ', ועולים ק"ל, לפי שהמ"ב הם בסוד דעת ק"ל, דהוי חסד ודעת כנו', באופן שהוא חסד ע"ב, והוי דעת ק"ל, והוי מ"ב²⁵⁹⁰. גם תחלת הפרשה מתחלה באות ו' ומסיימת באות ד', וכשתמלא כך, וי"ו ד' יעלו בגימטריא מ"ב.

בפ' והיה אם שמוע עד תיבת ושמתם, והיא בכלל, יש ע"ב תיבות. ואע"פ שפ' זו היא גבורה שלו, המאירה בגבורה שלה, עכ"ז כיון שהגבור' שלה היא מבחי' הדעת, הוי חסד שהוא ע"ב²⁵⁹¹. ולא הוזכר גופה, מפני שיש לה²⁵⁹² בחי' זרוע מבחי'²⁵⁹³ הדעת, ועוד מפני שחו"ג שלא²⁵⁹⁴ היו לה, וצריך להמשיך לה מהם, לכן הוזכרו, אבל הת"ת אשר היא היתה שם בראשונה בבחי' נקודה, אין צריך להמשיכו לה, כי שם ביתה ומקומה, ואין צריך לזכרו.

ותחילת הפרשה ו' דוהיה, וסוף הפרשה ס' מן ושמתם, הרי מ"ו. ועם כ"ו דפרשה ראשונה, הרי ע"ב. ומן "את דברי אלה" עד "הארץ", יש י' תיבות, כנגד ג' שערי בינה, כי

– מאיר הכוונה –

והוד יהו"ה לימינא אה"ה לשמאלא בצדיק מתייחדים הא הכא רזא דאילנא דאתפשטן ענפוי מעילא ומתייחדין בשרשוי לתתא ודא עץ החיים. תרגום: כשהם באבא ובאמא לימין ושמאל, כל אחד הוא שם בפני עצמו. וכשהם בכתר עליון, הם ביחוד אחד כמו זה יאהויה"ה, בחסד וגבורה הם יהו"ה אה"ה, הענפים נפרדים לימין ולשמאל. בעמוד האמצעי הם שניהם ביחוד אחד, וכן הענפים נפרדים בנצח והוד, יהו"ה לימין אה"ה לשמאל. בצדיק מתייחדים, הרי כאן סוד האילן שמתפשטים ענפוי ממעלה ומתייחדים למטה בשרשוי, וזה עץ החיים. ועי' לקמן מא ע"ג שמציין לכאן, ולכן לא כל כך פשוט מהנוסח עצמו { }.

²⁵⁸³ לה (פע"ח).

²⁵⁸⁴ ב' פרקים (פע"ח).

²⁵⁸⁵ "ובפרקים האמצעיים הם חג"ת שלה, ובאחרונים נה"י שלה" נמחק בפע"ח.

²⁵⁸⁶ גבורה (פע"ח). { }

²⁵⁸⁷ "אליו אלף" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "אליה אלף אלף".

²⁵⁸⁸ עי' לעיל כב ע"ג.

²⁵⁸⁹ "ואע"ג דפ' שמע היא חסד שהוא ע"ב אהבת חסד היינו שמאיר בה מחסד שבו לחסד שבה דהוי דעת וע"ב הוי מ"ב" נמחק בפע"ח.

²⁵⁹⁰ "ק"ל, והוי מ"ב" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "והוי דעת מ"ב והוי"ה כ"ו והוי ק"ל".

²⁵⁹¹ ע"כ יש בו ע"ב (נוסף בפע"ח).

²⁵⁹² לו (פע"ח). ##

²⁵⁹³ גבורה בבחי' (פע"ח).

²⁵⁹⁴ שלה לא (פע"ח).

שְׁעָה"כ

שם הוא מקום הבטן, בסוד (איוב לח כט) מבטן מי יצא הקָרָח²⁵⁹⁵, וז"ם (שהי"ש ז ג) בטנך ערימת חטים, כי חטה בנימי' כ"ב, דהיינו הכ"ב אותיות הנרמזות בבטנו²⁵⁹⁶, כי שם נרמזים הרל"א שערים²⁵⁹⁷, בסוד הגלגלים שהם בבטן²⁵⁹⁸. והכ"ב אותיות הם מן בינה²⁵⁹⁹ הנק' מ"י, וע"כ יש ו' שערים²⁶⁰⁰ בבטן²⁶⁰¹ הנז' בספר יצירה²⁶⁰².

ועוד כי בינה עד הוד אתפשטת²⁶⁰³, ר"ל עד הוד דו"א. ודע כי בינה יש לה ב' בחי': אחת בחי' ס', והוא כד אסתלקת מעל בנין, ואז מזדווגת עם אבא. והבחי' הב': היא בחי' ס' שתומה, והיא כד יתבא רביע' על בנין²⁶⁰⁴, כי אז רישא דילה הוא בין ב' דרועין דאבא, ולכן אין לה אז זווג עם אבא.

והנה כשהיא מסתלקת מעל הבנים ע"י עון התחתונים נאמר ע"ז (&) לא תקח האם על הבנים כי אז מתגלית ערותה לפי שכאשר היא רבוצה עליהם, נכנס היסוד שלה ומתלבש תוך ז"א {כו ע"ד} ופתחה סתום²⁶⁰⁵, וכשמסתלקת מעליו נמצא פתחה פתוח ומתגלית ערותה, ואז הדינים מתערין, ולא נמצא אז הזווג להנחיל העיטרין לבנייהו.

- מאיר הכוונה -

²⁵⁹⁵ עי' תיקו"ז לה ע"א: מסטרא דאימא עלאה אתקריאת שכינתא בטן הה"ד (איוב לח כט) מבטן מי יצא הקרח כעין הקרח הנורא גוף דילה עמודא דאמצעייתא בטן עליה אתמר בטנך ערמת חטים (שהי"ש ז ג). ועיי"ש פב ע"א: מבטן מי יצא הקרח (יחזקאל א כב) הקרח הנורא מאי נורא דא עמודא דאמצעייתא.

²⁵⁹⁶ צבטנה (פע"ח). ##*

²⁵⁹⁷ עי' ס"י (פ"ב מ"ד) עשרים ושתיים אותיות יסוד, קבען בגלגל כמין חומה ברל"א שערים, וחוזר הגלגל פנים ואחור, וסימן לדבר אין בטובה למעלה מענג ואין ברעה למטה מנגע.

²⁵⁹⁸ עי' ס"י (פ"ג מ"ו) שלש אמות אמ"ש בנפש זכר ונקבה, ראש ובטן וגויה, ראש נברא מאש, ובטן נברא ממים, וגויה מרוח מכריע בינתים. בהגר"א: ג' אמות אמ"ש בנפש – וכל א' כלול מג', ראש כולל כח"ב, בטן נה"י ומלכות, וגויה חג"ת.

²⁵⁹⁹ מן בינה נמחק צפנ"ח, ובמקומו איתא "צבניה".

²⁶⁰⁰ ישנם כמה בחי' נ' שערים שבבינה שם ג"כ רק מהתפשטות החו"ג דהיסוד דבינה המתפשטים ומתלבשים בהזו"ן, ע' דרושי הצלם (דרוש ב כללי חו"ג כלל ו) וכן בכוונות ספ' העומר (כללים ח"ב נב ע"ג).

²⁶⁰¹ צבניה (פע"ח).

²⁶⁰² עי' לעיל הערה 2597 והערה 2598.

²⁶⁰³ עי' לעיל הערה 2499.

²⁶⁰⁴ עי' זהר ח"ב קכז ע"א הובא בעיונים אות רמא.

²⁶⁰⁵ עי' ספד"צ טז ע"ב: אתא מפתחא דכליל בשית ומכסייא פתחא. בהגר"א: אתא מפתחא דכליל בשית ומכסייא פתחא - הוא בן הבכור פטר רחם שלה, שנקרא מפתח שלה, כמ"ש לעיל (טו ע"ב) דהא אתפתחא ליה, וכמש"ל (טו ע"ג), והוא הדעת כמ"ש בפרשת בראשית (דף ג ע"ב) ההוא גליפו אגליף וטמיר ביה כמאן דגניז כלא תחות מפתחא חדא כו' ההוא מפתחא סגיר ופתח בההוא היכלא, אית תרעין עובד סתימו ואינון חמשיין גו אינון תרעין, אית מנעולא חדא וחד אתר דקיק לאעלא ההוא מפתחא ביה, ולא אתרשים אלא ברשימו דמפתחא, לא ידעין ביה אלא ההוא מפתחא בלחודו כו' דא מפתחא דכלא סתים ביה והוא סגיר ופתח, ושית תרעין כלילן ביה בההוא מפתח דסגיר כד סגיר אינון תרעין וכליל לון בגויה כו' [תרגום: אותה החקיקה שנחקקת וטמונה בו כמי שגנוז, הכל תחת מפתח א' וכו' אותו המפתח סוגר ופותח את אותו ההיכל. יש שערים הנעשים בסתימה, והם חמישים. בתוך אלה השערים יש מנעול א' ומקום א' דק להכניס בו את אותו המפתח, ולא נרשם אלא ברישום של המפתח, ואין מכיר אותו אלא אותו מפתח בלבד וכו' וזהו המפתח שהכל סתום בו והוא סוגר ונפתח, ו' שערים כלולים באותו המפתח שנסגר כאשר נסגרו אלה השערים וכלולים בו]. ע"ש, והוא הדעת והוא ת"ת כמש"ל (יד ע"ד ד"ה וכו"ה), והן המוחין דכליל לון בגויה, וזהו כיסוי פתחא שסותם את התרעין בגויה ומקבל החסדים ונוקבא הגבורות ונתקנים לזיווג, כמ"ש בא"ר שם (קמב ע"ב) אפיל דורמיטא לז"א ופריש לנוק' מאחורוי דסטרוי ואתקין לה כל תקונהא ואצנעה ליומא דיליה למיתהא לדכורא כו' ויקח אחת מצלעותיו, מאי אחת דא היא נוק', וסלקא ואתתקנא ובאתרהא שקיע רחמי וחסד, הה"ד ויסגור בשר תחתנה כו' [תרגום: הפיל שינה על ז"א והפריד את נוק' מאחוריו לצדה והתקין לה את כל תיקוניה והצניעם ליום שלה ולהביאה לזכר וכו', "ויקח אחת מצלעותיו" מהו "אחת"? זוהי הנקבה, ועולה ונתקנת ובמקומה שקועים רחמים וחסד. זהו שנאמר, "ויסגור בשר תחתנה."].

שְׁעָה"כ

והנה כשאִימָא מתפשטת למטה, כמו שנוק' דז"א רחל עומדין י"ם שלה כשיעור ד' תחתונות דז"א, כך הז"א, שהד' תחתונות דאימָא מתפשט שיעורן בכל קומת ז"א עד ההוד שבו, ואז נקר' ס סתומה, שה"ס ד' תחתונים שלה, שהם נעשין מוחין לז"א, ופתחה נסתם. וע"כ אימָא עד הוד דז"א אתפשטת, שהוא שיעור ד' תחתונות שלה. ומכא אור דאימָא, הה' דיליה הם הה' דילה²⁶⁰⁶, ולכן חג"ת נו"ה שלה²⁶⁰⁷ הם²⁶⁰⁸ נ' שערי בינה. ועוד כי בינה עד הוד אתפשטת, והוי הנו"ה שלו חכמה ובינה של הנקבה. והנה מן ההוד שלו, שהוא הבינה שלה, עד הוד שלה, הם ו', שהם בחי' ו' שערי בינה, ר"ל להוד שלה. ופ' ויאמר, יש בה ע"ב תיבות מזולת תיבת ויאמר, גם עם ג' תיבות אלו ה' אלהיכם אמת שכוּפּל הש"ץ²⁶⁰⁹, ואלו הם בנה"י של הנקבה²⁶¹⁰.

²⁶¹¹ענין סדר רמ"ח תיבות שבק"ש כאשר נתחלקו בס' התיקונים בסוף תי' ע' (קנח ע"ב)²⁶¹². כבר נתבאר²⁶¹³ עתה איך נגדל ז"א ונעשים לו רמ"ח איברים שלמים. כי פ' שמע, יש בה מן ואהבת עד ובשעריך, מ"ב תיבין, כנגד רישא דז"א²⁶¹⁴. והוא²⁶¹⁵ בחי' עיטרא דחסדים דדכורא כי הם רישא²⁶¹⁶ דנוק', לפי שמהם נעשים חו"ב דנוקבא כמו שנת'²⁶¹⁷. ופ' והיה אם שמוע עד ושמתם ע"ב תיבין, כנגד חג"ת דז"א, שהם ג"פ כ"ד כ"ד²⁶¹⁸ ועולים ע"ב והוא עיטרא דגבורה דנוק' כמו שאמר הכתוב (דברים יא יז) וחרה אף ה' בו, ומשם כח התפשטות ה"ג בגופא דנוק'. ומן ושמתם עד פ' ציצית, ו' תיבין כנגד שני שלישי הת"ת דז"א. ובפ' ציצית, ע"ב תיבין כנגד נה"י דדכורא, אשר גם הם ג"פ כ"ד כ"ד²⁶¹⁹, ומהם נעשה כל בנין גוף הנקבה.

והנה המוחין הראויים אל נה"י דז"א עדיין לא ירדו למקומם עד ברכת אבות שיכנסו ג"ר, ואז יתפשטו במקומם כל א' כפי הראוי להם. אבל עתה המוחין של שלשה אמצעיות הם בג"ר, ושל ג"ת בשלש אמצעיות, ונמצאו ג"ת נה"י ריקניות מבלי מוחין שלהם. וכבר הודעתין פי' מ"ש בזה (ח"א כא ע"ב) כי נו"ה נק' לבר מגופא, ושם נת'

- מאיר הכוונה -

²⁶⁰⁶ "ומכא אור לאימָא, הה' דיליה הם הה' דילה" נמחק צפע"ח, וזמקומו איתא "ומכא אור לאימָא ה' דילה זה' דילה".

²⁶⁰⁷ דילה (פע"ח).

²⁶⁰⁸ צסוד (נוסף צפע"ח).

²⁶⁰⁹ "מזולת תיבת ויאמר גם עם ג' תיבות אלו ה' אלהיכם אמת שכוּפּל הש"ץ" נמחק צפע"ח, וזמקומו איתא "עם הב' שמות שצריך לכפול צסוף".

²⁶¹⁰ פלו (פע"ח).

²⁶¹¹ פע"ח ק"ץ כה.

²⁶¹² עי' לעיל הערה 2577.

²⁶¹³ כי אחר שצריך השפע לג' מוחי ז"א אח"כ יורד לחג"ת ונה"י דז"א (נוסף צפע"ח).

²⁶¹⁴ עי' לעיל הערה 2570.

²⁶¹⁵ וגם הוא (פע"ח).

²⁶¹⁶ "דכורא כי הם רישא" נמחק צפע"ח, וזמקומו איתא "והם צרישא".

²⁶¹⁷ זהו וההבת צסוד אהבת חסד וסי' מ"ב וזהו דצרת צ"ס אותיות מ"ב והם כנגד מ"ב אחרון לצבגית"ץ והנה אמרו צתיקונים רישא דאילנא דאיון מ"ב תיבין לצבגית"ץ והנה פס מ"ב זהו גבורה ואיך אמר שואהבת הוא חסד כנגד פס מ"ב הנ"ל והוא גבורה והענין הוא כי גם פס מ"ב הנ"ל שהוא צסוד הוא כי כבר בארנו צענין דקמיה ז"א דאילנות פיש צסוד דז"א פס אלו"ה והנה פס אלו"ה הוא כמנין מ"ב וזהו אהבת את זה אהבת חסד (נוסף צפע"ח).

²⁶¹⁸ עי' לעיל סוף דרוש ה'.

²⁶¹⁹ "אשר גם הם ג"פ כ"ד כ"ד" נמחק צפע"ח.

שְׁעָה"כ

הענין, שהוא לפי שאלו הג' הם באים בסוד תוספת²⁶²⁰, ואינם נגמרים ונתקנים אלא ע"י ג' פרקין תתאין דנה"י דאימא, המתפשטים ויורדים שם. והנה עתה, אין להם מהם רק הארה בעלמא לבד, לפי שעדיין לא נתפשטו למטה במקומם, ולכן צריך לכפול פעם שנית ג' תיבות ה' אלהיכם אמת, להוריד אותה הארה נה"י דאימא אל נה"י דז"א, אשר אנו עסוקים בהם עתה בפ' ציצית כנוז, כדי שע"כ יושלמו כל הרמ"ח איברים דז"א.

²⁶²¹וביאור זה יותר בפרטות הוא, כי הנה נודע איך הבינה נכנסת תוך ז"א, כי מן הנה"י שלה נתקן הז"א, כי הנה"י שלה הם מתפשטים בכל פרצוף ז"א, הכלול מן רמ"ח איברים. והנה עתה הם חסרים ממנו ג' איברים, שהם נה"י שלו כמש"ל, כי הג"ת שלו עלו ונעשו חב"ד, ונה"י שבו עלו ונעשו חג"ת, ונשאר ז"א בלתי נה"י, ולכן הוצרכה אימא עילאה להיות כונן שמים, שהוא ז"א, בתבונה²⁶²². ונמצא כי אמת הוא שיש לז"א תשלום רמ"ח איברים ע"י הבינה, שנתפשטו נה"י שלה בתוכו, אבל עדיין אין בו רמ"ח איברים מצד הנה"י שלו עצמו, שאין בו עדיין, ולכן חוזר הש"צ וכופל ג' תיבות אלו של ה' אלהיכם אמת, בסוד שלשה נה"י שבו החסרים ממנו.

והנה אם היו חסרים ממנו לגמרי, ודאי שהיו חסרים ממנו איברים רבים מאד הכלולים בנה"י שלו. אמנם כיון שישנם בו מצד אימא, לכן אין אנו מחשבים כל פרטות האיברים החסרים ממנו באלו הנה"י, ואינם מונים אותם רק במספר ג' איברים לבד, עם היות שחסרים ממנו איברים רבים הכלולים באלו הנה"י שבו.

עוד נכתוב כוונה כוללת מראש קריאת שמע עד סוף בפסוקים ובאותיות כאשר עיניך תחזינה משרים בע"ה.

²⁶²³הנה בפסוק ואהבת, תכוין לקיים מ"ע שנצטוינו לאהוב את השי"ת, והיא מכלל הרמ"ח מ"ע. גם תכוין בפסוק זה להוריד ב"פ אור בכתר דרחל נוק' דז"א כמבואר אצלינו (ע"ה לז"ר ג)²⁶²⁴, שהכתר דז"א הם ג"פ אור אור אור, כמנין כתר עם הכולל. והכתר דנוקבא אין בו רק שני פעמים אור אור בלבד, והם עולים בגימטריא ואהבת, לפי שמכאן מתחיל

- מאיר הכוונה -

²⁶²⁰ ע"י ע"ח בשער הולדת אר"א (פרק ד ושם סוף פרק ו) בענין הנה"י דאר"א שהם נעשו בסוד תוספות ע"ש, וע' נסירה (פרק ח). וכן הנה"י דז"א הם נעשים בסוד תוספות כמ"ש בנסירה (פרק א בהמ"ק שם), ובשער העיבורים (פרק ד). וכן הנה"י דנוק' הם נעשים ג"כ ע"י תוספות, וכמ"ש הרב הכלל בזה בכל הפרצופים כולם, והוא בשער א"א (פרק ו) שאמר שם, והנה כל א' מן הפרצופים בין א"א בין אר"א בין ז"ן כולם יש בהם "ג, כי אחר שכבר ידעת שאין העליון מתלבש בתחתון רק ז"ת שבו, וצריך שיהיה בתחתון סוד ג' אחרים לקבל מג"ר איזה צד הארה כו', ע"ש. והנה עומק הכוונה בזה הוא ג"כ על הנה"י דכל פרצוף שהם מהארת הג"ר דהעליון, כי הנה"י הם התרין ביעין ואמה שהם בסוד תוספות אור ומוחין מה"ג ת"ד וכמ"ש בשער הנסירה (סוף פרק ג). וכן אמר הרב ג"כ בשער הולדת אר"א (ריש פרק ד) (ביאורים ח"ב סה ע"ב).

²⁶²¹ פע"ח ק"ט כז.

²⁶²² ע"י עיונים אות קכז.

²⁶²³ פע"ח ק"ט כג.

²⁶²⁴ ז"ל: אמנם דע כי פעמים שרחל לוקחת כל מקום אותו שלישי אמצעי, ואין רגלי לאה מתפשטים בתוך כתר רחל כשיעור שלישי ההוא, וז"ש אצלינו בכוונת ק"ש בפ' ואהבת, צריך לכוין לתת ב' אורות לרחל כמנין ואהבת, שהם ב"פ אר"ר, ורחל נקראת א"ת, כמ"ש למטה בע"ה, כמארז"ל (ירושלמי ברכות פ"ט מ"ה) אתין וגמין רבויין הם, וזהו ואהבת את, ר"ל שתאהב את רחל הנקראת את, והוציא בלשון אהבה, ע"ד (בראשית כט יח) ויאהב יעקב את רחל, כי האהבה יתירה הוא שנתן לה חלק יתר על לאה כנ"ל, והם ב' אורות אלו כמנין ואהבת כנ"ל. והאורות הללו הנה הם בחי' הב"ש תחתונים של ת"ת כנ"ל, ולפי ששליש העליון הוא במקום הסתום, אבל אלו הב"ש הם במקום הגלוי שמאירין החסדים, לכן נקרא אור אור. וענין זה נת"ל בענין הכתר של רחל שהוא ב"ש דת"ת דז"א הנקרא ב"פ אור אור, בסוד (ישעיה נד יב) ושמתי כדכ"ד שמשותיך. אבל כתר של לאה אין בו רק אור א' לבד כנ"ל שם באורך, ויתבאר לקמן. ע"י שער לידת המוחין פרק ב: ז"א יש לו ג' אורות בכתר שלו, ורחל ב' אורות מהם [בכתר שלה], ולאה אור א' מהם בלבד בכתר שלה.

שְׁעָה"כ

כתר רחל נוק' דז"א. וז"ס (&) ואהבת את ה', ר"ל שתאהב לרחל הנק' את²⁶²⁵, ואהבה זו תהיה בהשפיעך ובהמשיכך אליה ב"פ אור אור, שהם כמנין ואהבת, אל הכתר שבה.

ושמעת²⁶²⁶ בשם מורי ז"ל שיכוין להוריד אליה ב' מוחין, כי אין לה רק תרין מוחין בלבד, כנודע דדעתן קלה (שבת לג ע"ב²⁶²⁷). אבל אני לא שמעתי (כו ע"א) ממורי ז"ל אלא כפי מה שאמרתי לעיל, והדעת²⁶²⁸ נוטה כן למה שכתבתי, לפי שאין מלת אור שייך אלא בכתר כנ"ל, כי ג"פ אור הם בגימ' כתר, והוא כתר דכורא, כי כתר דנוק' אין בו רק ב"פ אור אור כמבואר אצלינו במקומו.

²⁶²⁹ גם תכוין ב'פ' הזה בעיטרא דחסד הנק' אהבה²⁶³⁰ כנ"ל. וכבר הודעתך בדרוש הציצית (דרוש ג), וגם לעיל במלת אחד, כי עיטרא דחסד ועיטרא דגבורה נק' אהו"ה²⁶³¹, ולכן תכוין עתה בר"ת של (&) והיו הדברים האלה אשר, אל שם אהוה כנו', שהוא עיטרא דחסד²⁶³² והכונה היא כי לעיל במלת אחד ירדו המוחין, והיו כלולים החסדים במוח החכמה והגבורות במוח הבינה, ושם לא היו מתגלין כלל. אבל אח"כ התחיל²⁶³³ לירד ולהתפשט במקומם, כי ב'פ' ואהבת כו²⁶³⁴ והיו הדברים כו' יורדים החסדים מן מוח החכמה אל מוח הדעת אשר שם הם מקומם.

וכבר ביארנו לעיל (&) כי יש ה' פסוקים ב'פ' זו, והנה הם כנגד ה' חסדים, והם ה' הויות דב"ן דמלוי ההי"ן. ולכן תכוין ג"כ, כי ר"ת וס"ת של ה' פסוקים אלו, הם ה"פ כ"ו, שהם ה' הויות של החסדים. גם תכוין שה' הויות אלו, הם במלוי ההי"ן, והם כנגד ה"פ ב"ן שנרמזו ב'פ' זו. והם: בכל לבבך (&), כי בכל בגימ' ב"ן, הרי ב"ן אחד. ובכ"ל מאד"ך והי"ו, ר"ת ב"ן בגימ'²⁶³⁵, הרי ב"ן ב'. האל"ה אשר אנכ"י מצו"ך היו"ם, ר"ת ב"ן, הרי ב"ן ג'. ב"ם בשבת"ך בבית"ך ובלכת"ך, תכוין כי ב"ם גימ' מ"ב²⁶³⁶, ועם הר"ת בשבתך בביתך ובלכתך, הרי ב"ן רביעי. הדברי"ם האל"ה אשר אנכ"י מצו"ך, ר"ת ב"ן, הרי ב"ן חמישי, והרי נשלמו ה"פ ב"ן. וטוב מאד לכוון באלו ה"פ ב"ן בק"ש שעל המטה בסוד מ"ן, ועיקר הכוונה הזאת היא בק"ש שעל המטה ולא בק"ש הזאת.

ובכל מאדך, תכוין כי מאד גימ' מ"ה, והוא הויה דמלוי אלפין, שהוא גימ' מ"ה. ותכוין בה אל הדעת, שהם החסדים, שהם הויה דמ"ה דאלפין כנודע. ויען כי כל נשמות בני אדם, יש מהן נמשכות מן זכר ויש מן הנקבה, כנודע²⁶³⁷, ולכן כאשר דברה תורה

- מאיר הכוונה -

²⁶²⁵ עי' זהר ח"א טו ע"ב: את רזא אדני והכי אקרי.

²⁶²⁶ למהר"ם מינץ (נוסף צפע"ח).

²⁶²⁷ עי' עיונים אות קיט. עי' שער הצלם ג: ודע, כי יש ג' חלוקים מן הדעת דז"א לדעת דנוקבא: א', כי הדעת שלו יש בו ה"ח וה"ג וכל א' הויה א', והם גימטריא ק"ל ק"ל, אך דעת שלה ה"ג לבד, שהם גימטריא ק"ל א' לבד, וזהו (שבת לג ע"ב) דעתן של נשים קל"ה.

²⁶²⁸ "כנודע דדעתן קלה. אצל אני לא שמעתי ממורי ז"ל אלא כפי מה שאמרתי לעיל והדעת" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "אצל הדעת".

²⁶²⁹ פע"ח ק"ס כה.

²⁶³⁰ וז"ס ואהבת שהוא אהבת חסד (נוסף צפע"ח).

²⁶³¹ עי' עיונים אות עב, שהבאנו את דברי הזו"ח ז ע"ג.

²⁶³² דחסדים (פע"ח).

²⁶³³ מתחילין (פע"ח).

²⁶³⁴ "ואהבת כו" נמחק צפע"ח.

²⁶³⁵ "ב"ן בגימ' נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "בגימ' ב"ן".

²⁶³⁶ והוא צרישא לז"א צג"ר שבו (נוסף צפע"ח).

²⁶³⁷ עי' ע"ח שער לד פרק ג מ"ב: ונבאר תחילה למה נקראת המלכות נקבה. גם נבאר מה הפרש יש באורות עליונים, שלזה נקרא זכר, ולזה נקרא נקבה. גם נבאר איך מצינו שנשמות זכרים באים מן הנקבה ונקרא זכרים כמו דהע"ה וזולתו.

פעה"כ

בלשון יחיד, שהוא ב'זו הפ' הזכיר בה, ובכל מאדך, כי כבר ימצא איזה בחי' פרטית יחידי שתהא נשמתו מן דכורא הנק' מאד, שהוא הוי"ה דמ"ה כנו'. אבל בפ' והיה אם שמוע, שהיא מדברת בלשון רבים, לכן לא הזכיר בה ובכל מאדכם, לפי שרוב הנשמות באות מן הנקבה ולא מן הזכר הנקרא מאד כנו'. ובפרט טעם אחר, לפי שפרשת והיה אם שמוע, היא בגבורה שהיא עיטרא דנוקבא²⁶³⁸, אבל פ' שמע היא בחסד, שהיא עיטרא דכורא²⁶³⁹.

ובאומרך וקשרתם לאות ע"י, תמשמש²⁶⁴⁰ בידך בתפילין של יד ובתפילין של ראש כנו' בספרי הפוסקים²⁶⁴¹.

²⁶⁴³והיה אם שמוע תשמעו כו', תכוין כי ר"ת א"ם שמו"ע תשמעו, אשת, לרמוז שפ' זו היא עטרא דגבורה, שהיא נוקבא²⁶⁴⁴. גם מלת א"ם היא נוקבא כנודע. והכונה היא, כי עיטרא דגבורה זו הנמשכת מאימא עילאה הנקרא אב, ולפי שהנקבה היא נמשכת מעיטרא דגבו', לכן נרמזה יציאתה והוייתה בפ' זו, במלת והיה²⁶⁴⁵. והענין הוא, כי מקום יציאתה הוא במקום החזה דו"א²⁶⁴⁶.

– מאיר הכוונה –

דע, כי הדעת כולל ב' עטרין והם חו"ג, והחסדים נק' זכרים, והגברות נקראים נקבות, ואעפ"כ, יש גבורות זכרים ויש גבורות נקבות. והענין הוא, שודאי הוא שעיטרא דחסדים נשאר בז"א ועיטרא דגבורות לוקחת רחל, והנה בארנו במ"א שלפי שאין הנקבה לוקחת רק עטרא דגבורה, לכן ארז"ל (שבת לג ע"ב) דעתן של נשים קלה, וא"כ גם הזכר יהיה דעתו קל אם אין בו רק מחצית דעת דוגמתה, שהם עטרא דחסד. אמנם בהכרח הוא, ששורש עטרא דגבורה נשאר בדעת הזכר. ולא די בזה, [אלא] גם הו"ק דזכר כמו ששם מתפשטין הה"ח כנודע, כן מתפשטין שם הה"ג עם הה"ח, וע"כ גם אלו הגבורות שנשארו בו נקראו זכרים, וכאשר ניתנין בעת הזווג מן הזכר לנקבה דרך היסוד, יוצאין משם בגלוי מפי היסוד, ואין שם מחיצה ואין האור נחלש כחו ממה שהיה, לכן נקרא זכרים. אמנם הגבורות שיצאו מתחלה אל הנקבה לתקן פרצופה, ונתפשטו תחלה בו"ק ע"ד הזכר כנ"ל, ואח"כ היא נותנת אותן בעת הזווג בבחי' טפת מ"נ, אלו הם נקבות. ועוד סבה אחרת, שכאשר יצאו אלו האורות של הגבורות מן הזכר אליה, הנה עברו דרך גופא דז"א ממש מן האחוריים שלו, ואז בהכרח בעברו דרך מחיצה נחלש כחו ומתמעט הארתו, וע"כ נקראו אלו האורות נקבות.

וזה סוד שאומרים תמיד בכל מקום (ברכות לב ע"א) תשש כחו כנקבה, כי חלישת הכח הוא כינוי אל הנקבה, משא"כ כשנתפשטו האורות תחלה בזכר, שאז יצאו בגלוי מפי יסוד תבונה שהוא רחם נוקבא המלובש תוך הזכר, ומשם יצאו בכחם בגלוי בלתי חלישת כח, אלא עדיין הם בכחם, על דרך שיצאו ממוח אבא ממש, ולכן נקרא זכרים. גם הענין יותר מבואר, שנודע שב' עטרין אלו הם חו"ג, ב' זרועות דא"א כמבואר אצלינו (שער כט פרק ו), ושם בודאי שניהן זכרים, אלא שבעודן מתפשטין בזכר נקראים זכרים אע"פ שנותנם בעת הזווג אל הנקבה, וברדתן להתפשט משם בגוף הנקבה, אז נקרא נקבות. וזהו ענין כמה נפשות כמו נפש דהע"ה, וכל שורש קין [והבל] כנזכר במקומו. וזה טעם למה אשה נקרא נקבה, והוא כמ"ש באדרא (קמא ע"ב) דעבר בוצינא דקרדינותא ונקיב בחדוי דז"א ונפיק לבר מאחוריו, לכן היא נקראת נקבה, שכל האור שלה יוצא דרך נקב ההוא, זהו פירוש לשון נקבה נקב ה', שהמל' שהיא ה' תתאה כל אור שלה יוצא דרך נקב ההוא. עי' עוד שער ט"ל ספ"ג. ועי' לקמן הערה 2715.

²⁶³⁸ "בגבור' שהיא עיטרא דנוקבא" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "צעטרא דגבורה שהיא נוק'".

²⁶³⁹ "אבל פ' שמע היא בחסד שהיא עיטרא דכורא" נמחק צפע"ח.

²⁶⁴⁰ תיגע (פע"ח).

²⁶⁴¹ עי' שו"ע או"ח סי' סא סכ"ה בשם השו"ת הריב"ש תפ"ו.

²⁶⁴² "כנו' בספרי הפוסקים" נמחק צפע"ח.

²⁶⁴³ ובפרשת (נוסף צפע"ח).

²⁶⁴⁴ בנין לנוק' (פע"ח).

²⁶⁴⁵ "במלת והיה" נמחק צפע"ח.

²⁶⁴⁶ "ואלו הם ד' אותיות וה"ה" נוסף צפע"ח.

פְּעָה"כ

וכבר נת"ל (&) כי בפ' זו יש בה ע"ב תיבין, שהם בחג"ת דז"א, ויציאת המלכות הוא בת"ת שלו, שהוא במקום החזה. וענין זה יובן בדרוש המזוזה²⁶⁴⁷ וע"ש. והענין הוא, כי אות ו' של והיה, הוא החזה²⁶⁴⁸ דז"א, שהוא הת"ת, אשר ה"ם ו' של ההויה שבו. ושם מוצא הנקבה הנקראת "היה", כי המלכו' היא ה' אחרונה של ההויה, ולכן הכתר שלה שהוא ספירה ראשונה שבה נק' ה', וזהו ו"ה של והיה, כי אות ו' הוא הת"ת דז"א, אשר שם יוצא כתר הנקבה הנק' ה'. וב' אותיות י"ה של והיה, ה"ם תרין מוחין דידה, חו"ב, וזהו והיה, ו' הי"ה. ולכן פ' זו היא עיטרא דגבורה, שהיא בנין הנקבה.

והנה אחר אשר נתגלו החסדים בדעת, שהוא מקומם בפ' ואהבת כנ"ל, הנה עתה גם הגבורות מתגלות במקומם, וכנגדם נרמז שם אהו"ה, שהוא ג"כ עיטרא דגבורות הנרמז בר"ת את השמים ולא יהיה. כי ר"ת הם אהו"י, אבל תכוין שהוא שם אהו"ה, ויש בו מספר ה' יתירה, לרמז כי שם אהו"ה, הם ה' חסדים, וצריך לכוללן עם החמשה גבורות, למתק את הגבורות, ונמצא כי שם אהו"ה עם כללות הה' חסדים, הוא שם בגימ' אהו"י.

ולהבין זה, אודיעך הקדמה אחת. דע כי לפי שאנו עומדים עתה בק"ש, אשר עדיין לא ירדו רק המוחין דו"ק, לכן אין כח בחו"ג להתפשט במקומם, עד שיכנסו הג"ר של המוחין, ואז (כו ע"ב) יתפשטו החו"ג במקומם, כי אין יכולת להתפשט במקומם, עד גמר כניסת כל המוחין, אבל הם מחוברים למעלה עם שני מוחין חו"ב כנ"ל. ונמצא, כי מה שהם מתפשטים עתה, אינו רק הארה בעלמא בלבד²⁶⁴⁹, ולכן נרמזו בבחינת ר"ת בלבד כנז', ועדיין שרשם עומד למעלה כנז', עד ברכת אבות. ולכן בפ' והיה אם שמוע, אנו ממשיכין הארת החסדים עם הגבורות, כדי למתקם יחד כנ"ל. משא"כ אם כבר ירדו יחד כולם אל מקומם, כי אז אין צורך אל הנז', לפי שכבר הם מחוברים יחד.

ובאומרך וקשרתם לאות כו', ג"כ תמשמש בתפילין של יד ותפילין של ראש ע"ד הנז"ל.

²⁶⁵⁰ובהגיעך אל פרשת ציצית, תכף בתחילה, תקח כל ארבע ציציות בידך הימנית²⁶⁵¹, פי' כי כבר ביארנו לעיל (&) שבהגיעך אל מהר והבא עלינו ברכה ושלום, תזקוף שני צדדי הטלית על שני כתפותך, באופן שישארו שני הציצית מאחור ושני ציציות לפנים. ואח"כ תקבצם יחד שרשי²⁶⁵² ארבעתם בידך השמאלית, ותניחם על לבך עד עתה²⁶⁵³. וכשתתחיל פ' ציצית, אז תאחז כנפי הציציות גם בידך הימנית, ושרשיהם

- מאיר הכוונה -

²⁶⁴⁷ עי' שעה"ק מב ע"ב: המזוזה היא נוקבא דז"א, הנקראת אדני, בגימטריא מזוזה. וצריך שיקבענה בשליש העליון של הפתח, לרמז כי היא הנקבה שיצאה בסוף שליש עליון דת"ת דז"א. וזהו סוד פסוק והיה שדי בצריך, שהוא שם שד"י הנכתב באחור המזוזה, וכחו להגן מן המזיקין, שהם צרים ואויבים של האדם. וכך הענין עצמו היה, סבת יציאת הנקבה הנקראת מזוזה כנז' באחור ז"א, כדי שלא יתאחזו הקליפות באחורים שלהם, כמבואר אצלינו זה הטעם בענין בריאת אדם וחוה, בסוד אחור באחור. ובזה תבין, למה סגולת שם שד"י הוא להגן ולהבריח את הקליפות. גם עם הנז"ל יתבאר, סוד מה שאמרו רז"ל, במזוזה עד שליש, בעי רבי זירא שליש מלגו או מלבר וכו', והענין הוא, כי כל הגדלת ז"א, הוא בבחי' שליש בכל ספירה שבו כנז', ובזה שאמרו יתבאר לך, אם השליש שאמרו רז"ל הוא מלבר, או מלגאו, והבן זה.

²⁶⁴⁸ בחזה (פע"ח).

²⁶⁴⁹ עי' ע"ח שער כ"ג פ"ו: כל זמן שלא נכנסו ג"ר דיליה דגדלות, אין שרשי החו"ג מתפשטין במקומן, כי נשארו למעלה שרשם בדעת, מחוברים עם חו"ב שלא נכנסו. אמנם הארתן לבד נכנסת ומתפשטין בו"ק דגדלות, והבן זה, שלא יחלוקו ג' דרושים יחד כנזכר אצלינו. וע"ש איך יש ענפים ושרשים, ונראה שהארה זו היא הארת הענפים ולא הארת השרשים.

²⁶⁵⁰ פע"ח ק"ס כו.

²⁶⁵¹ נמחק בפע"ח.

²⁶⁵² כל (פע"ח).

²⁶⁵³ והיו ענפי הלילית נופלין לכל מטע ויהיו זידך על ודכריו חיים וקיימים (נוסף בפע"ח).

פעה"כ

יהיו בידך השמאלית²⁶⁵⁵, ותבט ותסתכל בהם בכל פ' ציצית²⁶⁵⁶. ותכוין בהם הכונה הנ"ל שידעת בדרוש הציצית (דרוש ז) ע"ש.

ובהגיעך אל פסוק וראיתם אותו וזכרתם, אז תכוין כוונה אחרת, והיא זו, כי הנה תסתכל בהם בפסוק זה ב' פעמים, פעם אחר פעם. ובכל פעם תכוין בהם אל שם ק"ל, שהוא בנימ' עין, וה"ם הרבוע של שם הויה דאלפין דמ"ה, העולה ק"ל. ותכלית כוונה זו היא, כי רחל נק' עולימתא שפירתא דלית לה עינין, כמבואר אצלנו בתחלת הסבא דפ' משפטים (צד ע"ב)²⁶⁵⁷, והנה התכלת שבציצית ה"ם החשך שאין בו בחינת העינים, והארה המכלה את הכל, והוא בחי' הדין. ולכן צריך לכוין כשמסתכל בציצית, כאלו יש שם תכלת שבציצית, ותסתכל כשתאמר וראיתם אותו, ותכוין להמשיך שם בחי' העינים העליונים והראי' שבהם ותכוין בשני פעמים ק"ל²⁶⁵⁸ שה"ם ב' עינין עלאין להמשיך משם בחי' הארת ראייה עליונה אל התכלת החשך הזה שה"ם עולימתא שפירתא דלית לה עינין כנו'. וזה עצמה היא הכונה שתקנו בכוס ברכת המזון, באומרם ז"ל (&) ונותן עיניו בו כמבואר במקומו²⁶⁵⁹. וזה הטעם שאין הציצית נוהגת אלא ביום לפי שאז יש כח בדינו להמשיך אליו ראייה העליונה, משא"כ בלילה, שאז הדינין גוברין, ואין כח בדינו להמשיך שם ראייה העליונה²⁶⁶⁰.

ובהגיעך אל, ולא תתורו אחרי לבבכם כו', אז תנשק הציציות בפוך, ותשימם ע"ג העינים שלך. והנה צריך שיהיו ב' ידיים אוהזים בציצית ע"ד הנז' ²⁶⁶¹, עד הגיעך אל ודבריו חיים וקיימים ונאמנים ונחמדים כו' כמשית"ל בע"ה.

ובאומרך ועשו להם ציצית, תכוין אל אותו יחוד של הציצית שביארנו לעיל בדרוש הציצית (דרוש ז), איך יש ארבע מיני יחודים רמזים בד' אותיות של הויה, ויחוד הג' הנרמז באות ו' הוא יחוד הציצית, והוא לחבר ב' אותיות י"ה אל אות ו', ואח"כ לחבר אות ו' עם ה' התאה, וע"ש היטב.

ובאומרך, ונתנו על ציצית, תכוין בד' שמות יה"ו במלויים, כסדר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, ובד' שמות אה"י, וב' שמות הראשונים יהיו במילוי יודין, והג' במילוי אלפין, והד' במילוי ההין, וכולם בגימ' ציצית ויוסף, כמבואר אצלנו לעיל בדרוש הציצית (ו ע"ג).

ובמלת הכנף, תכוין אל שם אהיה במלוי ההין, שעולה בגימ' הכנף²⁶⁶² עם הכולל, והד' כנפות²⁶⁶³ הם ג"כ גימ' ציצית²⁶⁶⁴.

– מאיר הכוונה –

²⁶⁵⁴ עי' לעיל הערה 530.

²⁶⁵⁵ ו"שקשיהם יהיו בידך השמאלית" נמחק צפע"ח.

²⁶⁵⁶ ותסתכל בהם בכל פ' ליצית" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "בהס".

²⁶⁵⁷ עי' עיונים אות רט.

²⁶⁵⁸ עיין לעיל דרושי ציצית סוף פרק ז'.

²⁶⁵⁹ עי' עיונים אות רמב.

²⁶⁶⁰ אמנם ההסתכלות צפ"ח הוא זה כי עי"ן גימטריא ק"ל והוא סוד אחרונים דמ"ה וכשמסתכל בליצית יכוין צפ"ח הכנף שהוא אהיה"ה דהיי"ן ומילוי לצד גימטריא ק"ל כמו עי"ן ולריך להסתכל ולחזור ולהסתכל צ"פ זא"ז ואז יהיה ב' פעמים עי"ן שהוא גימטריא ס"ר (פע"ח מח ע"ז).

²⁶⁶¹ ע"ד הנז' "נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "נגד הלצ".

²⁶⁶² כנ"ף (פע"ח).

²⁶⁶³ פעמים כנ"ף (פע"ח).

²⁶⁶⁴ עי' עיונים אות רמג.

²⁶⁶⁵ עי' לעיל ז ע"ג.

פְּעָה"כ

מלת²⁶⁶⁶ פתיל, תכוין ג"כ אל מ"ש שם בדרוש הציצית, כי חוט התכלת, ה"ם המלכות. והנה היא כלולה מ"ס אשר בה, והם עשרה הויות כולם במלוי ההין, שכולם בגימ' פת"ל. ובמלת תכלת, תכוין שהמלכות מקבלת מן²⁶⁶⁷ ז' שמות הרמוזים בשם²⁶⁶⁸ מ"ב, שהוא אהי"ה יה"ו, העולים מ"ב. ובו רמוזים שבעה שמות, שהם: יהוה²⁶⁶⁹, ויהוה בניקוד אלקים, ומצפ"ן, וי"ה, ואדני, ואל, ואלקים, ומצפ"ן. וז' שמות אלו הם בגימ' תכלת. וענין ז' שמות אלו נת' ענינם בזוהר (בר"מ פ' יתרו דף צ"ב²⁶⁷⁰) גם ית"ל בדרוש קבלת שבת וע"ש ענינם²⁶⁷²²⁶⁷¹.

ובפסוק אני ה' אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים, תכוין אל הזכירה הדי' מן הדי' זכירות שביארנו לעיל בדרוש אהבת עולם (יט ע"ב) וע"ש. והנה זכירת מצרים, מ"ע מן התורה, ולכן תכוין בפסוק זה לקיים מצוה זו של זכירת יציאת מצרים בק"ש דשחרית ובק"ש דערבית.

ענין ה' אלהיכם אמת אשר כופלה הש"ץ פ"ב כנו' בזוהר רות²⁶⁷³, כבר ביארנו ענינם לעיל בדרוש ענין סדר רמ"ח תיבין שבסדר קריאת שמע, וע"ש. {כו ע"ג}

²⁶⁷⁴ גם נתבאר פה כוונה אחרת והיא זו. הנה פסוק ויאמר, היא כנגד נה"י דז"א כנו"ל בדרוש הנז'. והנה הם יצאו ונעשו מסוד²⁶⁷⁵ אימא עילאה, לפי שז"א הוא סוד אות ו' של הויה. והטעם, לפי שאין בו רק ו' ספירות בלבד, והם ג' מוחין חב"ד וחג"ת. אמנם אח"כ, האריכה אימא עילאה, והמשיכה את שוקיה נה"י שלה עד למטה, והאצילה בחי' נה"י דז"א, כי הנו"ה יצאו מב' ירכין שלה. ולפי שאימא עילאה נק' עלמא דדכורא כנו'

- מאיר הכוונה -

²⁶⁶⁶ ובמלת (פע"ח).

²⁶⁶⁷ נמחק בפע"ח.

²⁶⁶⁸ צסוד (פע"ח).

²⁶⁶⁹ בלי ניקוד (נוסף בפע"ח).

²⁶⁷⁰ עי' לשונות הובא בעיונים אות רמד.

²⁶⁷¹ וענין ז' שמות אלו נת' ענינם בזוהר בר"מ פ' יתרו ל"ז גם ית"ל בדרוש קבלת שבת וע"ש ענינם" נמחק בפע"ח.

²⁶⁷² עי' לקמן דף סה סע"ד דרוש מזמור הבו וכו' ודס"ח ע"ג ודס"ט ע"ד דרוש א' דתפלת עמידה דליל שבת.

²⁶⁷³ עי' ז"ח צ ע"ג: פתח ואמר אתערו קדישי עלמא הא בניכון קדישין דקא מייחדי שמא קדישא ומכווני ברעותא דפרשיין דק"ש

ואדם הראשון חמינא דמשתדל בהו ובשעתא דעאלת קריאת שמע {צ ע"ד} דקרי בר נש סליקא בקדמיתא להאי היכלא וארח בה אדם הראשון אי חסר אות אחת מקרית שמע לא מקבל לה דהוא חסר בנינא דאדם דאיהו רמ"ח באינן תיבין דחוזר ש"צ

ואי אשכח יתה כדקא יאות מקבל לה ונטלין אברהם יצחק ויעקב מניה ונשקין לה מאן חמי חדוה מאן חמי ערבוביא בכל אינון צדיקייא דבגינתא דעדן דקא אתיין בההוא חדוה

תרגום: פתח ואמר התעוררו קדושי העולם הרי בניכם הקדושים שמיחדים את השם הקדוש ומכוונים ברצון של הפרשיות של קריאת שמע

וראיתי את אדם הראשון שמשתדל בהם ובשעה שנכנסת קריאת שמע שקורא בן אדם עולה בראשונה להיכל הזה ומריח בה אדם הראשון אם חסרה אות אחת מקרית שמע אינו מקבל אותה שהרי חסר בנינו של אדם שהוא מאתים ארבעים ושמונה באותן התבות שחוזר שליח הצבור

ואם מוצא אותה כראוי מקבל אותה ונוטלים ממנו אברהם יצחק ויעקב ונושקים אותה מי ראה השמחה מי ראה הערבוביה בכל אותם הצדיקים שבגן עדן שבאים לאותה השמחה.

עי' אור יקר תיקו"ז ש"ב סי' ו' שההבדל שבין תפילה בלחש לתפילה בציבור היא אור חוזר ואור ישר, וכנראה שה"ה כאן. ##*

²⁶⁷⁴ פע"ח ק"ס כז.

²⁶⁷⁵ צסוד (פע"ח).

פְּעָה"כ

בזוהר פ' ויצא (לך לך דף צו ע"א), אבל יש בה סיומא דנוקבא, ולכן יצא ממנה גם בחינת היסוד, ואז נעשו נה"י בז"א. וז"ס²⁶⁷⁶ מ"ש בתיקונים (נה ע"א) ומבינה נביאים. גם ז"ס פסוק (&) ה' בחכמה יסוד ארץ, כי אחר²⁶⁷⁷ הת"ת, נעשה רישא דנוקבא, הנק' ארץ, ע"י החכמה. ואח"כ כונן שמים^{2679,2678}, שהם נה"י דז"א, הנקרא שמים. והם נק' מכוניה, כמו שאמר הכתוב (&) יסוד ארץ על מכוניה, כי השוקיים הם מכוני²⁶⁸⁰ הגוף. וכונניות זה נעשה ע"י התבונה²⁶⁸¹. ואז אלו הנה"י ששמשו לב' בחי', אם בבחי' נה"י דז"א ואם בבחי' ג' מוחין דנוקבא, כי הם הם מוחין דילה, כמבואר אצלינו. ולהורות שני בחי' אלו אנו כופלים בפסוק ה' אלהיכם אמת, שהם בחי' נה"י הנז', אשר בתחילה נעשים בחינת נה"י דז"א עצמו, ואח"כ ע"י הש"ץ, שכבר ידעת מי הוא²⁶⁸². הנה ע"י נכפלים ונעשים גם הם ג' מוחין אל הנקב', ע"י חזרתו לכפול פעם שני, ולהורות כי אלו הנה"י עצמם, הם הם משמשים להיותם מוחין אל הנקבה, ולכן אין בפי' זו רק ע"ב תיבות ע"י חזרת ג' תיבות אלו.

ענין ד"פ אמת²⁶⁸³ שנתקנו קודם עזרת אבותינו, וד"פ אמת אחרים שנתקנו אחר עזרת אבותינו, כנזכר בזוהר פרשת ויקהל (ריז ע"א²⁶⁸⁴), הענין הוא, כי ה"ס ד' מוחין הנקבה הנעשים לה ע"י הנה"י²⁶⁸⁵ דז"א, ובאים ונמשכים אליה מבחינת הזכר עצמו²⁶⁸⁶, וזהו ד"פ אמת הראשונים. אמנם אח"כ הם ד' מוחין שלה עצמם, בסוד היסוד, שגם הוא כולל ו' אחרת כמו הת"ת, בסוד ו"ו כפולה, ומזו הו' השנית, שהוא היסוד, נעשים בה ארבע מוחין אחרים. והב' הנשארים באות ו', הם אל היסוד בעצמו, באופן כי הו' דיסוד נחלקת לו' חלקים, הארבע מהם אל המוחין דנקבה, והשנים הנשארים מהם אל היסוד בעצמו.²⁶⁸⁷ גם ביארנו בזה כוונה אחרת לעיל בדרוש קצר ביחוד קריאת שמע עד עזרת אבותינו (דרוש ה' כא ע"ג), וע"ש איך שהם סוד ההיכלות הכלולים בהיכל הרצון, הכולל שית היכלין בגויה. ע"ש, כי שם נתבאר כוונה זו. ונבאר עתה כוונה א', עם שגם היא נקשרת עם הכונה הנז', והכל עולה לסגנון א', וזה גורם את זה. הנה נת"ל (דרוש ה' & ו' & במילת אחד) שעדיין עתה רחל עומדת למטה בעולם הבריאה בבחי' נקודה קטנה. ואמנם בעת הק"ש, העלינו אותה לצורך מ"ן, כדי שע"י תקבל אור עליון, וע"כ יתוקן פרצוף ז"א, ויושלם ב"ס גמורות, אשר בתחילה לא היה אלא בסוד ו"ק לבד. וגם נוק' דז"א תשתלם בפרצוף גמור מ"ס גמורות. ואמנם, כבר ז"א נתקנו רמ"ח איבריו²⁶⁸⁸, מרמ"ח תיבין דק"ש כנ"ל.

- מאיר הכוונה -

²⁶⁷⁶ וזוהר תבין (פע"ח).

²⁶⁷⁷ אחרוי (פע"ח).

²⁶⁷⁸ עי' עיונים אות קכז.

²⁶⁷⁹ בתבונה (נוסף צפע"ח).

²⁶⁸⁰ מכיני (פע"ח).

²⁶⁸¹ "ע"י התבונה" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "בתבונה על ידי הזינה".

²⁶⁸² עי' עיונים אות רמה.

²⁶⁸³ עי' לעיל כא סע"ג.

{ } זה דרוש ט' בשמן ששון.

²⁶⁸⁴ עי' עיונים אות רמו.

²⁶⁸⁵ תנה"י (פע"ח).

²⁶⁸⁶ "הזכר עצמו" נמחק צפע"ח, ובמקומו ואיתא "יסוד הזכר".

²⁶⁸⁷ פע"ח ק"ץ כת.

²⁶⁸⁸ עי' עיונים אות רלט שכל צורת הגוף הוא ו"ק ולא י"ס, שהג"ר הם פנימיות המוחין. { }

שְׁעָה"כ

וכבר הודעתיד כי ד' מיני זווגים הם, והיותר מובחר שבהם, הוא זה הזוג דשחרית, שהוא זוג יעקב ברחל. ונודע כי יעקב ורחל עומדים אחר באחר, וז"א הנק' ישראל²⁶⁸⁹, מפסיק בין ב' אחוריים שלהם. ובברכות אבות, חוזרים יעקב ורחל פב"פ כמשיית שם. והנה עתה אנו צריכים להמשיך הארה אל יעקב ורחל, כדי שיוכלו לעשות אח"כ בברכת אבות פרצוף גמור.

והנה ב' מיני מוחין היו בק"ש: הא', הם במוחין²⁶⁹⁰ עצמם, שהם ד"פ יה"ו במלוי עסמ"ב, ותכוין להמשיך ולהוריד מהם הארה למטה²⁶⁹¹, וה"ס ד"פ אמת שיש מן אמת ויציב עד עזרת. ונמצא, כי באמת הראשון, תכוין אל יה"ו דמלוי ע"ב²⁶⁹². וכבר נודע כי יה"ו פעמים יה"ו בנימ' אמת. ובאמת הב', תכוין אל יה"ו דמלוי ס"ג, ובג' אל יה"ו דמלוי מ"ה, ובד' אל יה"ו דמלוי ב"ן. אמנם ד' אמת האחרונים שיש מן עזרת אבותינו ואילך, הם מבחינת הלבושים של המוחין הנז', שהם ד"פ אהיה, אשר גם הם באו עם הד' מוחין הנז' בק"ש.

והנה גם אהיה פעמים אהיה הם גימ' אמת. ונמצא, כי באלו ד"פ אמת האחרונים, תכוין בהם אל ד' שמות אהיה פשוטים ולא במלואם, לפי שכיון שהם עצמם, אינם רק בבחינת לבושים²⁶⁹³, אין יכול לירד מהם הארה רק בבחינת פשוטים ולא מלויים²⁶⁹⁴. עוד יש כוונה אחרת באלו ח' פעמים אמת, והוא כי ד"פ אמת הראשונים הם כנגד ד' דאחד, שהיא למעלה בלאה, הנק' ד' קשר של תפילין של ראש. והד' אמת האחרונים, הם למטה בד' תחונה רחל²⁶⁹⁵. והרי ביארנו כמה כונות באלו הח' פעמים {כו ע"ד} אמת, ולקמן נחזור לבאר דרך פרשות וע"ש למטה.

ענין ט"ו וויין שיש באמת ויציב כו'. תכוין בהם אל שם ההויה²⁶⁹⁶, היוצא מהם²⁶⁹⁷ באופן זה, כי הנה הם ט"ו וויין כמנין י"ה²⁶⁹⁸. ואם תכה י"ה פעמים ו', הם כמנין ט"ו וויין הנז', ועם ה' שבר"ת "הדבר הזה", הרי נשלמה יהוה אחד²⁶⁹⁹.

- מאיר הכוונה -

²⁶⁸⁹ יָסוּרוּן (פע"ח כת"י).

²⁶⁹⁰ המוחין (פע"ח).

²⁶⁹¹ פי' למטה לבריאה (ש"ש).

²⁶⁹² "ונמלא כי באמת הראשון תכוין אל יה"ו דמלוי ע"ב" נמחק בפע"ח, ומופיע לקמן אחרי "בגימ' אמת".

²⁶⁹³ וקשה איך במילת בשכמל"ו הנמשך מהלבושים והם ד' אה"ה במלויי הם כנז' לעיל סוף דרוש ו' יע"ש ואפשר לומר דשם באצ"י וכאן לבריאה (מ"ר)*##. ²⁶⁹⁴ כי כל עכמס אינס רק לצוקין לצדו ולא מוחין (נוסף בפע"ח).

²⁶⁹⁵ עי' ספר הליקוטים (פרשת תולדות): הרמ"ח בו ובה, ועם הט"ו ווי"ן, לתקן בה הב' בנים, והשמנה אמת, הד' של לאה, והד' של רחל, להמשיכם כולם לרחל. ואחר שרחל נתקנת רשני יסודות, שהוא הנקרא תז, לות, אז מתגלה היסוד של אבא שקרא אל עליון. והיכן מתגלה, גואלם, פי', ג"ו אל"ם. שהמלכות נק' אלהים, וכשמסתלקים הארת או"א ממנה, נשארת אלם, ועתה חוזרים ומתגלים אלו האורות ומתגלים בה, ונעשית אלהים. או יהיה פי' ג"ו אל"ם, גואל מ"ם, שהוא גואל האמיתי. וכנגד אלו הג' כדים שאמרנו שעולים ע"ב, צריך שיהיו בכל דור ע"ב צדיקים, ולא יפחתו משלשים. ורובם בארץ ישראל, לפי שאלו השנים מתגלים, ושני שלישי ת"ת, שהם אלו כנגד ארץ ישראל, שהיא מלכות, וה' נשארים למעלה בלאה, ששם האור סתום.

²⁶⁹⁶ ואלני (נוסף בפע"ח).

²⁶⁹⁷ היואל מהם נמחק בפע"ח.

²⁶⁹⁸ "כי הנה הם ט"ו וויין כמנין י"ה" נמחק בפע"ח.

²⁶⁹⁹ ועם ה' שבר"ת הדבר הזה הרי נשלמה יהוה אחד" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "ועם הכולל כמנין הויה אלני".

שְׁעָה"כ

²⁷⁰⁰ גם קבלתי כוונה זו הנז' באופן אחר, והוא כי הנה ט"ו וויז הנז', הם ו' פעמים י"ה, שהם תשעים. והרי לך שתי אותיות י"ה בכל הו"ק כמנין ו', וה"ס שם יה"ו, ועם ה' שבר"ת "הדבר הזה כו", הרי יהוה.

ולכן צריך לקשר מלת "הדבר" עם ט"ו וויז הנז', ולא להפסיק ביניהם כלל. גם יש כוונה אחרת, והיא נקשרת עם הכונה הנז"ל, והכל ענין א', והוא כי ענין זאת ההויה הנז' שרמזונה בט"ו וויז, ובה' של הדבר הנה מקומ' במלכו²⁷⁰¹, ²⁷⁰² והענין הוא כי²⁷⁰³ כל אלו הארות, אנו מורידין עתה אותם אל המלכות, העומדת עתה בהיכל הרצון, כדי שתוכל לעלות אח"כ בברכת אבות אל האצילות. ונודע כי ההויה במלוי ההין היא במלכות, וכיון שלעולם כל בחי' מלוי ההין הוא במלכות, א"כ גם בחי' ההין שבהויה זו, יהיו מכוונים אליה בפרטות. ולכן אנו לוקחים אלו הד' ההין, שיש בהויה זו דמלוי ההין, ואנו מציירים אותם בציוור וויז, עד²⁷⁰⁴ כי כל אות ה' היא צורת ג' וויז. ונמצא שהד' ההין הם י"ב וויז, ותחבר עמהם ג' וויז שיש בהויה זו²⁷⁰⁵, הרי הם ט"ו וויז בהויה זו דההין הנז'. והנה גם אות הד', אשר בוז ההויה²⁷⁰⁶, היינו יכולים לציירה בציוור ב' וויז אחרים, ויהיו י"ז וויז. אבל הטעם שאין אנו מציירים גם את הדלת הוא לסיבה הנז', כי עיקר מה שאנו מציירים עתה, הם אותיות ההין, לפי שהם עיקרה של המלכות, הנק' ה' בכל מקום. והנה כוונה זו קשורה עם הכונה הראשונה הנז"ל, כי ענין הכאת אותיות י"ה באות ו' להיותם בגימ' צ' כמנין ט"ו וויז, הוא הגורם אל הציוור הנז', לצייר הההין הנז' בציוור וויז, כדי שיהיו בין כולם ט"ו וויז כנו'. וצריך שנבאר עתה ביאור אלו הט"ו וויז מה ענינם. הנה נתבאר כי כל בנין המל' נעשית ע"י הויה דמילוי ההין הנז"ל, ואנו עתה מתחילין להאיר אליה מן²⁷⁰⁷ הגלגלתא והקדקדק שלה. והנה בגלגלתא דילה, אית בה ג"כ נימין ושערין כמה דאית ברישא דו"א, כנוכר בב' האדרות. והנה מספר הנימין אשר בראשה הם ט"ו נימין, כמנין ט"ו וויז אלו הנז' פה, כנודע בתיקוני' תי' ע' (קמא ע"א²⁷⁰⁸), דכל נימא איהו שיעור אות ו'²⁷⁰⁹. ונימין אלו נמשכין בראשה על ידי הציציות, אשר קדמו בפ' ציצית. וכבר הודעתך איך בחי' הציציות, הם נמשכין מן הנימין והשערות דברישא דו"א, אשר מהם נמשכה הארה אל רישא דנוקבי' דו"א, ומחמת ההמשכה ההיא, נמשכו בה ט"ו נימין אלו בראשה²⁷¹⁰.

- מאיר הכוונה -

²⁷⁰⁰ פע"ח ק"ץ כז וכן צפרק כח צקס הע"ח.

²⁷⁰¹ מתחילת הפיסקא ע"כ נמחק צפע"ח.

²⁷⁰² פע"ח ק"ץ כת.

²⁷⁰³ סוד הויה הזאת היא במלכות כי (נוסף צפע"ח).

²⁷⁰⁴ ה

²⁷⁰⁵ { }

²⁷⁰⁶ של היר"ד. { }

²⁷⁰⁷ אל (פע"ח).

²⁷⁰⁸ ז"ל: כל נימא ונימא דיליה דאתמר עלייהו קווצותיו תלתלים שחורות כעורב וכל נימא אית ליה מבוועא דאיהי י' ונימא שעורא דאת ו'. כל שערה ושערה שלו נאמר עליהם קווצותיו תלתלים שחורות כעורב וכל שערה יש לו מבווע, שהיא י' והשערה שיעורו של אות ו'. ועיי"ש לז ע"א: ולית נימא ונימא דשערה דעתיקא קדישא דלא נפקא ממבוועא עלאה והאי נימא איהו ו' מבוועא דיליה י' דסלקא באוירא עד אין סוף ונחתא עד אין תכלית. ואין נימא ונימא של שערה של העתיק הקדוש שלא יוצאת ממעיין עליון, והנימא הזו היא ו', מעיינו היא י', שעולה באויר עד אין סוף, ויורד עד אין תכלית. בהגר"א: ולית נימא כו' - מפרש האיך ו' נפיק מיוד.

²⁷⁰⁹ "כנודע בתיקוני' תי' ע' לכל נימא איהו שיעור אות ו'" נמחק צפע"ח.

²⁷¹⁰ פי' יורד שפע מציצית למוח שלה, ומשם באו"ח יוצאים נימין. { }

פעה"כ

ונלע"ד כי טעם היותם ט"ו נימין, הוא לפי שהנימין יוצאין מן המוחין שבה, ואין בה רק תרין מוחין, כנז' באדרא זוטא בסופה (רצו ע"א)²⁷¹²²⁷¹¹. והם חו"ב שבה, שהם י"ה, ולכן מספר הנימין הם ט"ו, כחושבן י"ה. והנה אחר שהמשכנו אליה אלו הט"ו נימין, אח"כ נתקנה הקדקד שלה, לפי שהנימין הם משני מוחין²⁷¹³, והקדקד הוא עצם הגלגלת²⁷¹⁴, אשר מוח הדעת ושאר המוחין הם בתוכו. והנה כמו שהנימין נמשכו מן הויה דההין הנז', גם הקדקד שהוא הגלגלת עצמו, נעשה בהויה ההין. כי הנה הויה דההין הוא בגימ' ב"ן, וקדקד הם ד"פ ב"ן. והטעם הוא, כי הקדקד שלה נעשה מהגבורות, ולכן יצחק שהוא נמשך מהגבורות²⁷¹⁵, נק' יצחק, כי הוא בגימ' ד' הויות ב"ן כמנין קדקד.

ויובן זה עם מה שביארנו בהגדה, כנגד ד' בנים דברה תורה (לקמן פב ע"ב). גם ביארנוהו בדרוש הארבה, שהוא ג"כ גימ' יצחק. ואמרנו, כי הה"ג נעשים ארבעה בנים, לפי ששלשה מהם בלבד מתמתקות ביסוד דז"א, ע"י²⁷¹⁶ הג' חסדים אשר שם. וכל אחד מן החסדים או מן הגבורות הוא הויה אחת. ונמצא כי הג' הגבורות המתמתקות עם הג' חסדים, שהם ו' הויות שעולים בגימ' ג"פ ב"ן, נשארו שני גבורות שלא נמתקו, והנה הם שני הויות, שהם בגימ' ב"ן. והרי הם ארבעה בנים, ואין להאריך כאן בענין זה.

- מאיר הכוונה -

²⁷¹¹ עי' עיונים אות נה.

²⁷¹² "כנז' צאלרל זוטא צסופה" נמחק צפע"ח.

²⁷¹³ "מקני מוחין" נמחק צפע"ח, וצמקומו ליתא "ממותרי מוחא". ועי' ענין מותרי מוחא צהערה 55.

²⁷¹⁴ עי' ע"ח שכ"ג ספ"א: בספר יצירה נתבאר שהחשבון י"ס מתחיל מן החכמה כמו שכתב (ס"י פ"א מ"ט) אחת היא רוח אלהים חיים כו', וכן אמרו (בהיר ס' ג') אין ראשית אלא חכמה, וראיות הרבה [יש] לסברא זו. גם מה ענין הבנת לשון כתר, ולמה נק' כך. והנה כפי הנראה מפשטות לשון התיקונים וספר הזוהר נראה כי הכתר הוא גולגלתא, וחב"ד הם המוחין שבתוך הגולגלתא, ואם כך הוא, נמצא שהכתר הוא גרוע בתכלית הגרועון, כי הוא נעשה חיצונית ולבוש אל המוחין, כדרך הגולגלתא המקיף ומלביש את המוחין, ואין ספק שתכלית ועיקר הם המוחין, כי הגלגלת הוא כלי ומלבוש טפל אליה, ודבר זה לא יעלה על דעת תינוק בן יומיו, כי הרי כתר גדול לאין קץ על החכמה ותבונה ודעת, ונחשבו אצלו כלא היו. אבל הענין הוא כי הנה המוחין הם חב"ד וכו', אמנם בכתר יש בו בחי' פנימיות שהם מוחין שבו בעצמו ממש, ובחי' החיצונית שהוא הגולגלתא, אלא שחיצונית שהוא הגולגלתא מתפשטת עד למטה ומלבשת גם את המוחין הנקרא חב"ד, אבל עיקרית הכתר אינו אלא למעלה על אלו המוחין.

ועי' ע"ח שער ד פרק א: אמנם הגלגולת שהוא סוד הכתר משם שורש לנשמה עליונה הנקרא יחידה. וטעם קריאתה יחידה לפי שהיא מקפת כל העולמות בבחי' נשמה (לנשמה) לבדה ולא בחי' נר"ן כמ"ש בנשמה לנשמה כנ"ל, (כי הלא לא יש רק ג' בחינות נר"ן וכנגדם יש ג' בחי' אלו בנשמה לנשמה) אבל דוגמת הנשמה העליונה הנקרא יחידה אין למטה דוגמתה בחי' (ד) [רוח ונפש] כנ"ל, וכולה היא מציאות א' וז"ס הנקרא יחידה לפי שאין דוגמתה למטה כנ"ל.

בחי' היחידה היא במדרגת כתר שהוא מקיף כללי ואינו מתחלק לנר"ן, ובחי' יחידה הוא תכלית הרצון העליון העולה מעבודת הנר"ן של הצדיקים, שבזה מתקשרים ביחודו ית', שכן תכלית הרצון הוא רק לגלות את השלמות, ובכך מקדש הצדיק את כל כחותיו ועניניו שלא יהיו כי אם על מנת לגלות את רצונו ית'. והוא תכלית השלמות, והיא העבודה היותר גדולה שיש לצדיקים, והוא על ידי ביטול מציאותו לרצונו ית' ואז מגלה הוא ית' את רצונו בבריאה בזכותם וזהו גילוי בחינת היחידה (פת"ש אח"ף ח').

²⁷¹⁵ עי' בע"ח שכ"ג פ"ה אות ג': דע, כי (הלא) בסוד העיבור ג' כלילין בג', לא היה לז"א רק ב' מוחין חו"ב מצד אבא (וב' [ובתוכם ב'] מוחין מצד אמא, כי היה הדעת חסר אז ממנו, והם ד' שמות אלקים, כולם בסוד ב"ן. פי' כי אלה"ם פשוט ומלא ומלא דמלא הם ב"ן אותיות, כי ז"ס (איוב לח ז) בניי אלקים. וד' פעמים ב"ן של ד' פעמים אלה"ם הם גימטריא קדק"ד, וז"ס הקדקד, מקום שמוחו של תינוק רופף [הוא ז"א שנקרא נער קטן, הוא תינוק, שבזמן הקטנות עולה יצחק - עמק המלך ש"ד פפ"ח]. וזהו (בראשית כא ו) צחוק עשה לי אלקים, כי ב' מוחין שהם ב' אלקים גימטריא עק"ב, וי"ג אותיות המילוי בכל א' משתיהן הרי הוא גימטריא צח"ק, ועם י' אותיות דב' אלקים גימטריא יצחק, וזהו (סוד) צחוק עשה לי אלקים וגו' וכו', אך ביניקה בקטנות הם ו' מוחין, ג' מוחין דאבא וג' דאמא, והם ג"כ בחי' אלקים וכו'. ועי' זהר ח"ג רנח ע"א שהקדקד { } הוא מקום הנחת תפילין של ראש.

²⁷¹⁶ עס (פע"ח).

שְׁעָה"כ

והנה מבח עיטרא דגבורה, נעשה הקדקד שלה, כי חסדים אין בה, ומאותם ד' בנים נעשה הקדקד שלה. גם צריך שתכוין, כי קדקד זה נעשה ג"כ מן הויה דההין, בצורה ע"ד הנז' בענין המ"ו ווין, וזה ביאורה. כי תצייר ד' ההין שיש בזאת ההויה בבחינת ווין, יהיו י"ב ווין. ועם ג' ווין שיש בזאת ההויה, הרי ט"ו ווין. ונשארו בזאת ההויה ב' אותיות י"ד, ותחבר י"ד עם ט"ו ווין, ויהיה הכל בגימ' ק"ד. והנה (כח ע"א) מהויה אחרת דההין, יהיו ק"ד שני ע"ד הנז', נמצא כי מב' הויות דההין, נעשה קדקד שלה, שהוא כנגד ב' מוחין שבה, שהם ב' הויות.

וענין ב' הויות אלו, ששתייהם בצירוף, הם בגימ' קדק"ד, תכוין אליהם בשני פעמים לעד שני כאן. והם אלו: הראשון, ומלכותו ואמונתו לעד קיימת. והב', הוא ודבריו חיים וקיימים ונאמנים ונחמדים לע"ד. הם בגימ' קדק"ד שהם שני הויות דההין, שכל אחד מהם בצורה הוא בגימ' ק"ד, כמנין לעד.

והנה אחר שאמרת, ודבריו חיים וקיימים ונאמנים ונחמדים לעד כו', שאז כבר נשלם הקדקד שלה, שכל זה נעשה ע"י הציציות, וזהו הבנת פי', ודבריו חיים וקיימים כו', כי הם חיים²⁷¹⁷ בסוד היסוד, וקיים²⁷¹⁸ בסוד נו"ה, תרין קיימי גופא²⁷¹⁹. ונודע כי מג' נה"י אלו²⁷²⁰ נבנית המלכות הנקראת דבר²⁷²¹, ולכן נה"י האלה נק' דברים, וזהו ודבריו חיים וקיימים כו'. ואלו הם סוד הציציות כמש"ל, כי פ' ציצית היא בנה"י דז"א, ונמצא כי מן הציציות הנז' נעשו הנימין והקדקד שלה. ולכן בהגיעך כאן, תנשק הציציות בפיד, ותשימם על עינד, ותתירם²⁷²² ותניחם מידך יורדין ומשולשלין מאליהן, ואל תאחזם ותקחם עוד בידך.

ובאומרך פודינו ומצילנו מעולם הוא שמך, תכוין לשני שמות אלו, כי פודינו ומצילנו ר"ת הוא בגימ' אלקים, ור"ת מעולם הוא שמך הוא מה"ש, והוא שם א' קדוש משמות ע"ב דויסע, ויבא, ויט כנודע. גם באומרך עזרת אבותינו, תכוין כי הויה פעמים הויה הם בגימטריא עזרת.

²⁷²³ונחזור לבאר ענין ח' פעמים אמת שנזכרו מן אמת ויציב עד התחלת העמידה. וכבר נת"ל בדרך כללות, ונשלים עתה ביאורם.

דע הקדמה²⁷²⁴ א' כוללת בענין כל העולמות של הקדושה, כי כל בחי' אשר בהיותה למטה היא גדולה, הנה בעלותה למעלה תהיה קטנה. המשל בזה בענין המלכות

- מאיר הכוונה -

²⁷¹⁷ וקיים כו', כי הס חיים (נמחק צפע"ח).

²⁷¹⁸ וקיימים (פע"ח).

²⁷¹⁹ עי' עיונים אות קמח.

²⁷²⁰ נה"י אלו" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "אלו, נה"י".

²⁷²¹ עי' תז"ח כא ע"ד: משכיל על דבר ימצא טוב דבר דא אספקלריא דלא נהרא ימצא טוב דא אספקלריא דנהרא.

²⁷²² ותסירם (פע"ח).

²⁷²³ פע"ח ק"ץ כט.

²⁷²⁴ עיין בע"ח של"ד פ"ב כלל ח': ויפל ה' אלהים תרדמה (בראשית ב כא) גי' תרגום, כי כל האחוריים הם בסוד רבוע כנודע, והנסירה היתה בהיות (בו) אחוריים אלו הנק' תרדמה כנ"ל, ואח"כ הביאה פב"פ. והענין, כי בכל א' מט"ס דז"א יש בה הו"ה א', והאחוריים שלה הוא גימטריא ע"ב כנודע, והרי ט"פ ע"ב גי' תרדמה (והם גי') תרגום, וכולם ניתנין אל המלכות בעת הנסירה, והבן זה מאד. ואמנם יש בה ב' בחי', והוא פנים ואחור, ובעת האחור כל הט' [בחי'] שלה של אחור הם בו, ובחי' העשירית של אחור היא לבדה בה, ותמיד לעולם עומדת בחזה שלו באחוריו, ואח"כ בנסירה מתחברין כל (הט') [הי'] אחוריים בה יחד ונגדלת כמוהו, ואחר כך בפנים, יש נקודה אחת לבד מבחי' פנים, ויושבת בסוד תפילין דיד לעולם עמו, ואינה זזה משם לעולם, ואז כל (הט') בחינות [הבחי' דט"ס] דפנים שלה, אז ניתנין בה אחת לאחת, עד שנתגדלה פב"פ כמוהו, באופן כי כשאנו אומרים שאחר שנגדלת אב"א, אז חוזרת להיות נקודה קטנה בפנים, פירוש הוא על אותה

טעה"כ

דאצילות, אשר בהיותה למטה היא גדולה, הנה בעלותה למעלה היא קטנה. והענין הוא אשר בהיותה למטה בעולם ביי"ע, היא שם בבחינת פרצוף שלם²⁷²⁵. הנה כאשר תעלה במעלה בעולם האצילות באחורי ז"א, כי שם ביתה ומקומה האמיתי, ושם איננה אלא בבחינת נקודה קטנה, כי כל בחי' פרצופה, בהיותה למטה איננה מספיק לה, להיותה נקודה בהיותה למעלה. וצריכה פעם אחרת להעשות פרצוף שם, בהיותה אחורי ז"א, ואח"כ תוכל לחזור עמו פב"פ. ואחר שתחזור עמו פב"פ, תחזור היא אז פעם אחרת להיות נקודה קטנה, לפי שאור הפנים הוא גדול מאד לאין קץ על אור האחוריים, ואז צריכה פעם אחרת להעשות פרצוף אחר, כדי שתוכל לעמוד עמו פב"פ כנגד נה"י שלו כנודע.

ואם תרצה לעלות מדרגה אחרת, עד חג"ת שלו, אשר ז"ס ענין חזרת העמידה, שחזור הש"צ בקול רם, כמו שיתבאר במקומו בע"ה (לה ע"ב). הנה אז גם הזכר צריך לעלות עמה בהכרת, ואז היא צריכה לחזור עמו אחר באחור פעם אחרת, מפני גבהו ומעלתו של ז"א, ואז חוזרת לחזור פעם אחרת פב"פ, ולהעשות פרצוף אחר מחדש.

ובזה תבין היות בשחרית דשבת ארבע תפילות ב' בקול רם וב' בלחש, שהם תפלת שחרית ומוסף, כל א' כפולה לב', ובכל עמידה מהם, עולה הז"א מדרגה אחת. ובכל עליה מהם, צריכה לחזור ולהיות נקו' קטנה²⁷²⁶, ואח"כ חוזרת להעשות פרצוף גמור מחדש בכל עליה ועליה. וצריך בכל עמידה מהם לומר ברכת אבות, כדי לחזור ולתקנה בבחי' פרצוף בהיותה אחר באחור, ואח"כ להחזירה פב"פ, ולעשותה פרצוף שלם.

אמנם לא ראי זה כראי זה²⁷²⁷, כי לא התפלות שוות, כי כפי עליית המדרגות כך יהיה סדר ההארות וכונת הפרטיות לכל אחת ואחת, ושמותם הפרטיות בכל א' וא'. ולכן בכל עמידה יש כוונה מיוחדת בפני עצמה, בשחרית או במוסף או במנחה או בערבית או בחול או בשבת או ביו"ט או בחנוכה או בפורים או בר"ה, ובזה יש חילוקים רבים לאין קץ.

ואחר שהקדמנו לך הקדמה הנז' נחזור למקומנו, כי הנה עתה יושבת המל' בהיכל הרצון של עולם הבריאה, ושם ה"ס הנשיקין כנז' בהיכלות דפ' פקודי²⁷²⁸, כי להיות היכל הרצון מכונה אל יעקב בסוד הת"ת, בסוד (בראשית כט יא) וישק יעקב לרחל, ולכן שם הם ענין הנשיקין. ולכן מכאן הוא מתחיל הארת המלכות להעשות פרצוף שלם בכאן, כדי שעיי"כ תוכל לעלות אל עולם האצילות, לעמוד שם עמו אחר באחור, והלואי שם תהיה בבחי' נקודה קטנה, ואז תצטרך לחזור להעשות שם פרצוף שלם, בהיותה אחר באחור. ואם לא הקדימה להעשות כאן בהיכל הרצון פרצוף שלם, לא היה לה מציאות כלל, לעלות אל עולם האצילות, כיון שהיא עתה נופלת למטה בעו"ה²⁷²⁹. אבל כיון שהתחילה (כח ע"ב) להאיר ולהעשות כאן פרצוף שלם, יש לה יכולת לעלות בברכת אבות באחורי ז"א בעולם האצילות, ותהיה שם בבחי' נקודה קטנה כנז'.

ונמצא שעתה אנו צריכין להמשיך לה הארה מן המוחין עלאין דו"א, שנמשכו לה ע"י הק"ש, כדי שתעשה כאן פרצוף שלם, ותוכל עיי"כ לעלות אח"כ אל עולם האצילות. ולכן אנו מורידים עתה אלו ההארות, שהם ח' פעמים אמת, שהם ענין הד' מוחין והד' לבושים שלהם כנ"ל.

– מאיר הכוונה –

נקודה דבחינת פנים שעדיין בבחי' פנים שלה, אין לה רק נקודה אחת, אמנם כל האחוריים הם שלמים לגמרי והבן זה מאד.

²⁷²⁵ והוא בחי' ראש לשועלים, ועי' עיונים אות קנה.

²⁷²⁶ צלחור (נוסף צפע"ח).

²⁷²⁷ עי' לקמן נט ע"א הקדמה לשבת.

²⁷²⁸ עי' עיונים אות רי.

²⁷²⁹ עי' עיונים אות רכד.

שְׁעָה"כ

והענין הוא, כי אנו מורידים אלו ההארות מלמעלה מז"א הנק' ישראל, אשר בעולם האצילות למטה בהיכל הרצון דבריאה. ואיננו ישראל עצמו היורד, אלא ההארות הנמשכות ממנו, והיא בחי' הנק' יעקב, שה"ס האחוריים דאבא שנפלו ממקומם בעת מיתת המלכים, עד מקום מלכות דאצילות כמבואר אצלינו (שער לו פ"א ופ"ב). ואע"ג שאמרו בזוהר פ' ויקהל (ר ע"ב²⁷³⁰) דנחית ישראל לקבלה בהיכל הרצון, בעת שאומרים ישראל תהלות לאל עליון גואלם כו' כמשית"ל בע"ה, איננו ישראל עצמו, אלא זו ההארה הנז'.

וביאור אלו ההארות, הוא באופן זה. כי הנה הם ח' פעמים אמת, ד' קודם עזרת אבותינו וד' אחר עזרת אבותינו, וכבר נת"ל כי הד' ראשונים הם ללאה, וד' אחרונים לרחל. גם נתבאר כי הד' ראשונים הם כנגד ד' מוחין, וד' אחרונים כנגד ד' לבושים דמוחין. והכל א', כי הנה ארבע אמת הראשונים, הם ארבע אורות ראשונות, הנמשכות מן ד' שמות יה"ו במלוי עסמ"ב, ונמשכות אל לאה, שהם המוחין עצמן. וד' אמת האחרונים הם ד' הארות שניות הנמשכות מן ד' שמות אהיה פשוטין, שהם לבושי המוחין ונמשכות אל רחל. ואמנם בתחילה כל ח' הארות אלו נמשכות כולם אל יעקב, ואח"כ מחציין יוצאת לאה, ומחציין יוצאת ונעשית רחל. והרי כל הכונות נקשרות ביחד, ונמצא כי ע"י הארות של ח' פעמים אמת, נתקנה רחל²⁷³¹, כי בתחילה היתה סוד נקודה בלבד, בהיותה למטה בהיכל הרצון דבריאה, ועתה ע"י אלו ההארות, נתקנת ונעשית פה בחי' פרצוף גמור, אהור באהור עם יעקב. ואח"כ בתהלות לאל עליון גואלם, חוזרת להיות עמו פכ"פ למטה דבריאה כמשית"ל בע"ה.

ובאומרך "עוזר דלים העונה לעמו ישראל כו'", תכוין לעשות עצמך עני עם השכינה הנקראת עניה²⁷³², בהיותה כאן למטה, כדי שבהעלותה תזכה לעלות עמה כנו' בזהר פ' בלק (קצה ע"א) וצריך למעבד גרמיה עני בהדי שכינת' כו'²⁷³³.

ובאומרך תהלת לאל עליון גואלם, צריך להגיה ולומר תהלות בלשון רבים כמ"ש בע"ה, והוא מנהג אשכנז. גם צריך לקום מעומד כשמתחיל לומר תהלות כו', וטעם שני דברים האלה ית' בכלל דברינו אלה. והענין הוא כי כבר נת' שבתהלות לאל עליון מתחלת הכלה ליתקן ולחזור פכ"פ עם יעקב. וכבר נת' בברכת אבות, שהתחלת בנין המל' במלת אל עליון גומל כו', כי שם מתחיל להעשות בנין הכתר שלה, ע"י שם זה, הנקרא אל עליון. והנה ע"י שם זה, אל עליון הנז', נחית מלכא לקבל הכלה ולתקנה כנוכ' בזוהר²⁷³⁴. ולכן באומרו עתה תהלות לאל עליון גואלם, צריך לקום מעומד לכבוד מלכא קדישא המתגלה ונחית לקבל הכלה ולתקנה²⁷³⁵. לפי שעתה בתהלות לאל עליון גואלם,

- מאיר הכוונה -

²⁷³⁰ עי' עיונים אות רמז.

²⁷³¹ עי' לעיל הערה 2695.

²⁷³² עי' לעיל הערה 6.

²⁷³³ ז"ל: אמר ליה רבי אלעזר שפיר קאמרת ועכ"ד (ס"א וע"ד) אצטריך ליה לבר נש דצלי צלותיה (למהוי תמן עני ואביון) ולמעבד גרמיה עני בגין דתיעול צלותיה בכללא דכל עניים דהא כל נטורי תרעין לא שבקין הכי למיעאל כמה דשבקין למסכנין דהא בלא רשותא עאלין ואי עביד בר נש גרמיה ושוי רעותיה תדיר כמסכנא צלותיה סלקא ואערעת באינון צלותין דמסכנין ואתחברת בהו וסלקת בהדייהו ובכללא דלהון עאלת ואתקבלת ברעותא קמי מלכא קדישא (בהו): תרגום: אמר לו רבי אלעזר יפה אמרת, ועם כל זה (ועל זה) צריך לאדם שמתפלל תפלתו (להיות שם עני ואביון) לעשות עצמו עני כדי שתכנס תפלתו בכלל כל העניים, שהרי כל שומרי השערים לא משאירים כך להיכנס כמו שמשאירים את העניים, שהרי בלי רשות נכנסים. ואם עושה אדם עצמו, ושם רצונו תמיד כעני, תפלתו עולה ונפגשת עם אותן תפלות העניים ומתחברת איתם ועולה יחד איתם ונכנסת בכללן, ומתקבלת ברצון לפני המלך הקדוש (בהם).

²⁷³⁴ עי' עיונים אות רמז.

²⁷³⁵ עי' לעיל הערה 1709, ועי' עיונים אות רנא.

שְׁעָה"כ

אז הוא התחלת עליית יעקב עם לאה ורחל בהיכל ק"ק דבריא²⁷³⁶. ועתה מתחילין לעלות שם, וחוזרים אפין באפין, ונשקין דא לדא כנו' בזו' פי' פקודי²⁷³⁷. ואח"כ באדני שפתי תפתח אז הוא גמר כניסתם בהיכל קה"ק²⁷³⁸.

ונבאר עתה ביאור מלות "תהלות לאל עליון כו". הנה בזוהר²⁷³⁹ אמרו שבתהלות לאל עליון כו' כדין נחית מלכא לקבל²⁷⁴⁰ כו', וביאור דבר זה הוא במה שנת' אצלינו לעיל, כי לא נכנסו בק"ש רק המוחין דו"ק בלבד, והג"ר נשארו למעלה בראשו²⁷⁴² דז"א בסוד אור המקיף. והנה פשוט הוא, שהיסוד דאבא המלוכש בתוך דעת דז"א, כיון שהוא זכר, הוא ארוך ומתפשט יותר למטה ממה שמתפשט יסוד דאימא הנתון ג"כ שם, והוא יושב במקום המוח הנק' דעת²⁷⁴³, בין תרין מוחין חו"ב. והנה קצה היסוד בעצמו, כיון שהוא ארוך, הנה הוא מתפשט ונמשך עד תרין פרקין אמצעיים דנו"ה²⁷⁴⁴. ואל תשיבני ממה שביארתי במ"א (&) כי שיעור היסוד דאבא הוא מתפשט עד סיום יסוד דז"א, כי הנה אין זה אלא אחר גמר כניסת כל המוחין, כי אז יורד ומתפשט היסוד דאבא עד סיום יסוד דז"א²⁷⁴⁵, וכמ"ש בחזרת העמידה איך מתגלים ג' אמצעיות הנ"ת דז"א. ושם נת' שאין היסוד דאבא מגיע למטה, רק כאשר האם רובצת על האפרוחים²⁷⁴⁶. אמנם כאשר איננה רובצת עליהם, אלא זקופה ועומדת עליהם, מבשרינו נחזה אלוה, שאין היסוד מגיע רק עד מקום שבין ב' פרקין עלאין דנ"ה בלבד.

והנה עד עתה עדיין לא נכנס היסוד דאבא ברישא דז"א כלל. {כח ע"ג} אמנם עתה מתחיל היסוד ההוא, לסבת היותו יותר ארוך משל אימא, ליכנס קצת בתוך הדעת דז"א. והארה הזאת נמשכת דרך קו האמצעי דז"א, עד היסוד שבו, ומשם מאיר אל המלכות העומדת עתה בבריא כנ"ל. וז"ש בזוהר דכדין מלכא עלאה נפק לקבלא כו'²⁷⁴⁷, כי יוצא ממחיצתו ויורדת הארתו²⁷⁴⁸ אל הכלה העומדת בבריא, ועי"כ יש בה יכולת לעלות לנגדו. ובתחילה מכח זו ההארה, חוזרת עם יעקב פב"פ למטה, ומתחלת לעלות עמו אל היכל²⁷⁴⁹ קה"ק שבבריא, מכח ההארה הנז'. וכבר ידעת כי כל תכלית הזווגים אינם אלא להמשיך החו"ג שבדעת הזכר אל הנקבה, ולכן בהראות עתה, היסוד הנז' דאבא, יש יכולת ביסוד דז"א להעלות אותה²⁷⁵⁰ בסוד החו"ג אשר בו, בסוד (ישעיה טז ה) והוכן בחדס כסא כו'²⁷⁵¹.

- מאיר הכוונה -

²⁷³⁶ יש מקשים שהרי אין מקום ללאה בבריא.

²⁷³⁷ עי' עיונים אות רי.

²⁷³⁸ עי' לקמן כח ע"ג ענין גואלם אשר מוזכר כאן בפע"ח. { }

²⁷³⁹ עי' עיונים אות רמז.

²⁷⁴⁰ "נחית מלכא לקבל" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "תמן נפיק מלכא עלאה לקבלה".

²⁷⁴¹ לקמן הגרסא בזהר כמש"כ בפע"ח. { }

²⁷⁴² על ראשו (פע"ח).

²⁷⁴³ "יושך במקום המוח הנק' דעת" נמחק בפע"ח.

²⁷⁴⁴ עי' בסוף הפיסקא שזה ב' פרקין עלאין. { }

²⁷⁴⁵ פי' בשעת קישוי. { }

²⁷⁴⁶ עי' לעיל כו סע"ג.

²⁷⁴⁷ עי' עיונים אות רמז.

²⁷⁴⁸ "ויורדת הארתו" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "ויורד".

²⁷⁴⁹ בהיכל (ס"א מהיכל) (פע"ח).

²⁷⁵⁰ "בהראות עתה היסוד הנז' לזכא יש יכולת ביסוד דז"א להעלות אותה" נמחק בפע"ח, ובמקומו

איתא "סוד היסוד הוא המעלה אותו".

²⁷⁵¹ עי' עיונים אות רכב.

שְׁעָה"כ

ונמצא כי מלכא עלאה הנז' בזהרר דנפק לקבלא הוא היסוד דאבא, כי הוא נק' מלכא עלאה²⁷⁵² באמיתות, וז"ס תהלות לאל עליון גואלם, כי תהלות הם ב' תהלות, לאה ורחל²⁷⁵³, וה"ס שתי הארות של ד"פ אמת הראשונים וד"פ אמת האחרונים שביארנו, כי ב' הארות האלה מתחברין יחד, ועולים כנגד אל עליון. ופי' כי אל עליון²⁷⁵⁴, אל שהוא היסוד דבינה אשר היא הויה דס"ג, שבה נרמזת שם ייא"י²⁷⁵⁵, שהיא גימטריא א"ל כמבואר אצלנו במקומות רבים. ועליון הוא יסוד דאבא המתלבש תוך יסוד דאימא. ובערך היסוד דאימא נק' עליון, וחיבור אלו היסודות הנקרא אל עליון, בהם תלוי סוד הגאולה. וזמ"ש גואלם, כי הוא המעלה אותם וגואל אותם מיד החיצונים אשר למטה בבי"ע, שלא יתאחוזו בהם, ועי"כ יכולים לעלות.

ונודע כי כל גאולה הוא ביסוד²⁷⁵⁶, גם תכוין במלת גואלם שהוא חיבור ג"ו אל"ם, ר"ל תוך אל"ם. והענין הוא כי האותיות אשר תוך מלוי אותיות אלם הם ל"ף מ"ד ס' והם בגימ' צדק, שהיא המלכות שנזכרה במלת תהלות²⁷⁵⁷, הנקרא ג"כ צדק, וכמ"ש בפסוק (&) האמנם אלם צדק תדברון כו'²⁷⁵⁸, כי צדק הוא אותיות מלוי אל"ם ועי"ש²⁷⁵⁹.

וז"ש ג"כ ברוך הוא ומבורך כו'²⁷⁶⁰, כי תיבות ברוך הוא כנגד יסוד דאבא, לפי שכל ברוך הוא ביסוד כנז' בזהר²⁷⁶¹, ובפרט ביסוד דאבא הנקרא ברוך מצד עצמו²⁷⁶². ונקרא "הוא" לשון העלם, יען כי הוא נעלם תוך היסוד דאימא. אבל היסוד דז"א הוא המקבל ברכה ממנו, נק' ומבורך כנז'²⁷⁶⁴. כי להעלות את הכלה למעלה, צריך להוריד הארת יסוד דאבא ביסוד דז"א, ויסוד דז"א הוא המעלה אותה מן הבריאה אל האצילות. וכנגד שני יסודות הנז' נאמר ברוך הוא ומבורך. וכבר הודעתך שרש מרע"ה שהוא ביסוד דאבא²⁷⁶⁵, וזמ"ש כאן תכף משה ובני ישראל לך ענו שירה כו', כי משה הוא יסוד דאבא ובני ישראל הם נז"ה (זהר ח"ג רנז ע"א).

והנה בזה יובן ענין סמיכות גאולה לתפלה הנז' בדברי רז"ל (&)²⁷⁶⁶, כי דבר זה צריך ביאור, לפי שנודע כי כל גאולה הוא ביסוד, וכל תפלה במל'²⁷⁶⁷. וא"כ קשיא היאך

- מאיר הכוונה -

²⁷⁵² נמחק צפע"ח.

²⁷⁵³ כי כל א' מהם נקראת תהלה (נוסף צפע"ח).

²⁷⁵⁴ עי' עיונים אות רמח.

²⁷⁵⁵ עי' עיונים אות עג.

²⁷⁵⁶ עי' עיונים אות רמט.

²⁷⁵⁷ "שנזכרה במלת תהלות" נמחק צפע"ה, וצמקומו איתא "הנקרא תהלה".

²⁷⁵⁸ עי' ע"ח שער כח פרק ה: הקטן בהיותו תוך בטן אמא וכו' מוחין שלו הם [סוד] אל"ם דאלה"ם, לכן אין בו כח הדיבור בהיותו בבטן אמא. והנה אל"ם גימטריא ע"א שהם שם (הו"ה) מלוי דאלפין עולה מ"ה והשם עצמו כ"ו הרי ע"א, ואז הוא אל"ם. והנה מילוי אותיות אלם גימטריא צד"ק: ל"ף, מ"ד, ס', והוא סוד המוחין שבמל' הנקרא צדק שהיו כלולין שם, וז"ס (תהלים נח ב) האמנם אלם צדק תדברון. [אז בא כח הדבור, ולכן אמר צדק תדברון, כי מה שהוא צדק ראוי לדבר – שעה"פ תהלים].

²⁷⁵⁹ "וע"ש" נמחק צפע"ח.

²⁷⁶⁰ עי' עיונים אות רנ.

²⁷⁶¹ עי' עיונים אות לד ואות לז.

²⁷⁶² "גם היכל ק"ק נקרא ברוך כי כל ברוך הוא זיכוד" נוסף צפע"ח.

²⁷⁶³ עי' גרסאות. { } ועי' מ"ח במסכת תפי' האציל' פ"ב מ"א (לש"ו על הפע"ח).

²⁷⁶⁴ כי הוא מצורך מיסוד עליון לאבא ולכן זה נקרא ברוך וזה נקרא מצורך (נוסף צפע"ח).

²⁷⁶⁵ עי' לע"ח שער ל"ב פ"ו, ועי' לעיל הערה 311.

²⁷⁶⁶ עי' עיונים אות רנא.

²⁷⁶⁷ יסוד נקרא גאל כמ"ש אס יגאלך טוב ותפלה היא מלכות שנאמר תפלה לדוד ומאוד יס לזהר שלא לדבר כלל ועיקר ח"ו כמו שאתה נזהר מאס וכן תמלא שמהלכות נקרא אס כי ה' אלהיך אס

שְׁעָה"כ

545	תיקו"ז בענין קו ומדה	קצ
545	זו"ח בענין בוצד"ק בנטיעות	קצא
546	באר חפרוה שרים ומיעכה באצבע	קצב
	יח ע"ד	
547	זהר בענין "ואתה"	קצג
547	זהר בענין כלם בחכמה עשית	קצד
548	הוספה מפע"ח	קצה
549	הוספה מפע"ח	קצו
549	הוספה מפע"ח	קצז
552	הוספה מפע"ח	קצט
552	זהר בענין תפילת ישתבח	ר
553	הוספות מפע"ח	רא
554	היכלות בענין ז' חלקי ברכת ק"ש של שחרית	רב
	יט ע"א	
556	זהר בענין חכמה אומר בינה עושה	רג
557	זהר בענין אהבה רבה אהבה זוטא	רד
	כ ע"א	
557	זהר בענין אילת השחר	רה
	כ ע"ב	
560	זהר בענין אחרי הצהרים זמן של דין	רו
	כא ע"ב	
561	זהר בענין רמ"ח תיבין של ק"ש	רז
562	זהר ינוקא בענין קריאת שמע	רח
	כא ע"ג	
563	זהר בענין עולימתא שפירתא דלית לה עיינין	רט
565	זהר בענין היכל רצון - נשיקין	רי
567	זהר בענין שמע ישראל וברוך שם, ה' אחד ושמו אחד	ריא
	כא ע"ד	
568	זהר בענין שמע ש"מ ע'	ריב
569	זהר בענין אתוון רברבין ואתוון זעירין	ריג
569	זהר בענין ד' מיתות בית דין	ריד
572	זהר בענין כי עליך הורגנו כל היום	רטו
	כב ע"א	
572	מה שחסר מפע"ח	רטז
573	מה שחסר מפע"ח	ריז
551	מה שחסר מפע"ח	קצח
574	מה שחסר מפע"ח	ריח
574	מה שחסר מפע"ח	ריט
576	מה שחסר מפע"ח	רכ
	כב ע"ב	
576	ה' אלקינו ה' חותמא דגושפנקא	רכא
	כב ע"ג	
577	זהר בענין והוכן בחסד כסא	רכב
579	זהר בענין ואיש כי יקח את אחותו בת אביו או כו' חסד הוא	רכג
580	זהר בענין נופלים	רכד
581	זהר בענין אבודים	רכה
	כג ע"א	
581	זהר בענין בני ישראל נק' בנים לה' אלהינו	רכו
582	זהר בענין ירושלם של מעלה וירושלם של מטה	רכז
582	פע"ח	רכח
	כג ע"ב	
583	שעה"פ בענין ב"ן ובנימין	רכט
583	מלכות נקרא שם	רל
	כג ע"ג	
585	שעה"פ בנין בניהו	רלא

שְׁעָה"כ

	כד ע"א	
585	מזלא	רלב
	כד ע"ב	
586	זהר בענין למען אחי ורעי	רלג
588	ישראל גדפין דשכינתא	רלד
	כד ע"ג	
589	תמר בתמרוריתה עומדת	רלה
	כד ע"ד	
589	ד' דאחד מלכות, וקשר של תפילין	רלו
590	ציקי קדרה	רלז
	כה ע"ב	
591	פירוט של ברוך שם כבוד	רלח
	כו ע"א	
591	יסוד אמא מכסה על חסדים עד חזה דז"א	רלט
	כו ע"ב	
592	רווח בין הדבקים	רמ
	כו ע"ג	
593	יתבא רביע על בנין	רמא
	כז ע"ב	
593	נותן עיניו בו	רמב
594	הוספה מפע"ח בענין תיקון הכעס בציצית	רמג
594	זהר יתרו בענין קבלת שבת וז' שמות	רמד
598	זהר בענין חזן	רמה
598	זהר בענין ד' פעמים אמת בברכת ק"ש	רמו
	כח ע"ב	
599	זהר בענין נפק חתן לקבל מלכא	רמז
	כח ע"ג	
600	זהר בענין אל עליון	רמח
600	תיקו"ז בענין גאולה ביסוד	רמט
601	בהגר"א בס"י בענין ברוך הוא ומברך	רנ
601	זהר בענין סמיכת גאולה לתפילה	רנא
602	פע"ח מה שחסר מדרושי ק"ש	רנב
608	פע"ח בענין ז' מלכים ותפילה	רנג

פְּעֵה"כ

רג. עי' זהר ח"א כב ע"א: פתח ואמר למלכא דהוה ליה כמה בניינין למבני והוה ליה אומנא וההוא אומנא לא הוה עבד מדעם אלא מרשו דמלכא כמה דאת אמר (משלי ח ל) ואהיה אצלו אמון מלכא ודאי איהו חכמה עלאה [לעילא] ועמודא דאמצעייתא מלכא לתתא אלהי"ם אומנא לעילא ודא אימא עלאה אלהי"ם אומנא לתתא ודא שכינתא¹ דלתתא² ואתתא לית לה רשו למעבד מדעם בלא רשו בעלה³ וכל בניינין דהוו בארץ אצילותא הוה אמר אבא באמירה לגבי אימא⁴ יהא כדין וכדין ומיד הוה כמה דאת אמר (בראשית א ג) ויאמר אלהי"ם יהי אור ויהי אור⁵ ויאמר הוה אמר לאלהי"ם⁶ יהי אור מארי דבניינא⁷ איהו אומר ואומנא⁸ עביד מיד והכי כל בניינין בארץ אצילותא הוה אמר יהי רקיע יהי מארת וכלא אתעביד מיד כד מטא לעלמא דפרודא⁹ [דאיהו עולם הנבדלים] אמר אומנא למארי בניינא¹⁰ (בראשית א כו) נעשה אדם¹¹ בצלמנו כדמותנו.

תרגום: פתח ואמר, [משל] למלך שהיו לו כמה בנינים לבנות והיה לו אומן, ואותו אומן לא היה עושה דבר אלא מרשות המלך. כמו שאתה אומר "ואהיה אצלו אמון". המלך הוא ודאי חכמה עליונה למעלה, ועמוד האמצעי מלך למטה. אלהים אומן למעלה, וזו אִם העליונה. אלהים אומן למטה, וזו שכינה שלמטה. ולאשה אין רשות לעשות דבר בלי רשות בעלה, וכל הבנינים שהיו בדרך אצילות, היה אומר אבא באמירה לאמא, יהיה כזה וכזה, ומיד נהיה. כמו שנאמר "ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור", ויאמר, היה אומר לאלהים יהי אור. בעל הבנין הוא אומר, והאומן עושה מיד. וכך כל הבנינים בדרך אצילות היה אומר יהי רקיע יהי מאורות, והכל נעשה מיד. כשהגיע לעולם הפירוד שהוא עולם הנבדלים, אמר האומן לבעל הבנין, נעשה אדם בצלמנו כדמותנו.

עי' תיקו"ז קכה ע"ב: ומאנא דנקודין איהו נפש נשמתא איהי כתר על כלהו ומינה כתרין דאינון טעמי תנועה דנקודין ואתוון ואיהי תליא במחשבתא ונקודין תליין באמירה אתוון בעשייה ודא איהו אומר ועושה מסטרא דימינא אמירה מסטרא דשמאלא עשיה עמודא דאמצעייתא כליל תרוייהו אומר ועושה ובמאי אומר ועושה בהויה דאתמר בה יהי אור ויהי אור (בראשית א ג) יהי אור יהי י' באור ואתעביד אויר דאחיד בתרוייהו בעמודא דאמצעייתא. תרגום: והכלי של הנקודות הוא הנפש הנשמה היא כתר על כולם וממונה הכתרים שהם טעמי התנועה של הנקודות והאותיות והיא תלויה במחשבה והנקודות תלויות באמירה האותיות בעשיה וזהו אומר ועושה מצד הימין אמירה ומצד השמאל עשיה העמוד האמצעי כולל את שניהם אומר ועושה ובמה אומר ועושה בהו"ה שנאמר בה יהי אור ויהי אור יהי אור יהי י' באור

- מאיר הכוונה -

- 1 תיקונים ע"ב דף צז ע"א (הערת הזוהר).
- 2 עי' לקמן כט ע"ב (לש"ו). כלומר, שכל מציאות עולמות ב"ע שרשה במלכות דאצילות (דע"ה ח"ב קיא ע"ב), כלומר שכל העולם הנברא הרי הוא עולם הבריאה, ולא נתגלו בו ר"ק. אמנם הכל נעשה מהמלכות ע"י ה"ק שנכללין בה ומתגלין בה (דע"ה ח"ב סו ע"ג). עי' הקדו"ש פב ע"א, ביאורים ח"א נט ע"ד, כללים ח"א, עח ע"ב, קד ע"ד, קט ע"ג, ח"ב נג ע"א. עיקר אור התיקון הוא על ידי אבא (כללים ח"ב קלו ע"ב), וכל זה בלידה ממש (כללים ח"א קג ע"ג – עי' מקורו בע"ח). ועי' ע"ח שער מ"ד ומ"ן סוף דרוש יד ובשער השמות פ"א ששורש כולם בניצו"ק והשב"כ דהמלכות שנפלו בעולם התהו והם המ"ן שלה אשר נתבררו תמיד (דע"ה ח"ב קנג ע"ב).
- 3 זעיר אבא (רח"ו).
- 4 כל פרי תולדות או"א הם רק ז'ין שהוא עיקר עולם האצילות (הקדו"ש נז ע"א), ועי' תז"ח מ ע"ג (ביאורים עב ע"ג).
- 5 פי' חכמה (נ"א).
- 6 פי' בינה. א"מ (נ"א).
- 7 חכמה (רח"ו).
- 8 בינה (רח"ו).
- 9 פי' בחינת הרוחין שבהן מתחיל הפירוד בבחינות שאינם אלהות (ע"ח שער מג בהק). פי' עולם הזה (מ"מ).
- 10 ת"ת (רח"ו). פי' אמא אמרה לאבא (מ"מ).
- 11 פי' אימא אמרה לאבא נעשה אדם, וזהו ויאמר אלקים, שהיא אימא אמרה לאבא נעשה אדם, משא"כ כל ויאמר אלקים דשאר מאורות, שר"ל ויאמר אבא לאלקים שהיא בינה כי אבא אומר ובינה עושה (מ"מ).

פְּעֵה"כ

ונעשה אויר שאוחז בשניהם בעמוד האמצעי.

רד. וּלְכַד מִטָּא לְהָאֵי אַתְר דְּאֶקְרִי הֵיכַל אַהֲבָה אַתְרֵךְ בִּיה בְּרַעֲו דְּלִבָּא¹ אִמְר הָאֵי הֵיכַל אֶרֶב צְרִיכָא אִיהוּ לְדַבְּקָא לִיה בְּהֵיכַל דְּלַעֲיִלָּא בְּאַהֲבָה רַבָּה² כְּדִין אֶשְׁתַּלִּים בְּרַזָּא דְּמַהֲיִמְנוּתָא וְאִיהוּ סְלִיק וְאֶשְׁלִים אַהֲבָה זֹטָא בְּאַהֲבָה רַבָּא³ כְּדָקָא חֲזִי וְעַל דָּא מִית בְּאַהֲבָה וְנִפְק נִשְׁמַתִּיה בְּהָאֵי קְרָא וְאַהֲבַת⁴ זְכָאָה חוֹלְקִיהָ.

תְּרַגּוּם: וְכִשְׁהֲגִיעַ לְמָקוּם הַזֶּה שְׁנִקְרָא הֵיכַל אַהֲבָה נִדְבַק בּוּ בְּרַצוֹן הֵלֵב אִמְר הֵיכַל הַזֶּה צְרִיךְ הוּא לְהִדְבִּיקוּ בְּהֵיכַל שְׁלַמְעֵלָה בְּאַהֲבָה רַבָּה וְאִז הִשְׁתַּלֵּם בְּסוּד הָאֲמוּנָה וְהוּא עֲלָה וְהַשְׁלִים אַהֲבָה קְטָנָה בְּאַהֲבָה גְדוּלָה כְּרָאוּי וְלִכְן מִת בְּאַהֲבָה וְיִצְאָה נִשְׁמַתוּ בְּפִסּוּק הַזֶּה וְאַהֲבַת אֶשְׁרִי חֲלָקוּ.

רה. עִי' זֶהֱר ח"ב מו ע"א: וְחֲמִשִּׁים עֲלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאַרְץ מִצְרַיִם (שְׁמוֹת יג יח). חֲד מִחֲמִשָּׁה הוּוּ וְרַבִּי יוֹסִי אֹמֵר חֲמִשָּׁה מִיִּשְׂרָאֵל וְחֲד מִנֵּיהוּ רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר וְחֲמִשִּׁים אַחַד מִחֲמִשִּׁים אִמְר רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּגִין⁵ דֵּהֲהוּא יוֹבְלָא⁶ סְלִיק לֹון מִמִּצְרַיִם בְּגִין כִּךְ וְחֲמִשִּׁים עֲלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאַרְץ מִצְרַיִם וְאִי לָאוּ לָא סְלִיקוּ וְעַל דָּא אַתְעַכְבּוּ חֲמִשִּׁין יוֹמִין לְקַבְּלָא אֹרִייתָא וְמַהֲהוּא אַתְר נִפְקַת אֹרִייתָא וְאַתִּיהִיבַת וְעַל דָּא וְחֲמִשִּׁים חֲסַר דְּבִגִין דָּא עֲלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם⁷ וְכוּ'. וְיְהוּ"ה הוֹלֵךְ לְפָנֵיהֶם יוֹמָם⁸ (שְׁמוֹת יג כָּא) רַבִּי יוֹסִי פִתַּח (תְּהִלִּים כב א) לְמַנְצַח עַל אֵילַת הַשַּׁחַר מִזְמוֹר לְדוֹד כִּמְה חֲבִיבָה אֹרִייתָא קְמִיה דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּכַל מָאן דָּאֶשְׁתַּדַּל בְּאֹרִייתָא

- מֵאִיר הַכּוּוֹנָה -

1 שְׁכָאן צְרִיךְ לְאַהֲבָה שְׁלִימָא וְרַעֲו דְּלִבָּא בְּסוּד יִיחוד ק"ש בְּהֵיכַל זֶה (יְהֵל אור).
2 ר"ל לְדַבְּקָא זֶה הֵיכַל בְּהֵיכַל דְּאַבְרָהָם בְּאַצִּילוּת, שְׁנִקְרָא אַהֲבָה רַבָּה, וְזֶה הֵיכַל נִקְרָא אַהֲבָה זֹטָא, בְּסוּד הַמְּאֹר הַגְּדוֹל וְאַתְר הַמְּאֹר הַקָּטָן, כְּמ"ש בְּפ' בְּרַאשִׁית דָּף כ' ע"א כְּדִין אֶזְעִירַת גְּרַמָּה לְמִיְהוּי רִישָׁא לְתַתָּאי כו' בְּכַל אֵינּוֹן דְּרַגִּי דִּילָהּ, אַע"ג דְּאִיהִי רִישָׁא עֲלִיָּהּ, דְּהָא לִית אַתְתָּא (בְּרִיבּוּיָא) כִּר עַם בְּעֵלָה כְּחֻדָּא. אַתְר הַמְּאֹר הַגְּדוֹל הוֹי"ה, וְאַתְר הַמְּאֹר הַקָּטָן אֶלְקִים כו' ע"ש. וְז"ש כְּדִין אֶשְׁתַּלִּים בְּרַזָּא דְּמַהֲיִמְנוּתָא. שְׁהוּא יִיחוד ז"ו"נ (יְהֵל אור).

3 רַבָּה (דפ"ו). כִּי יֵשׁ כִּמְה מִדְּרִיגוֹת בְּאַהֲבָה, וְכֵן בְּכַל דְּבַר, יֵשׁ שְׁמִיגַע בְּעוֹלָם הָעִשְׂיָה לְבַד, וְיֵשׁ לְמַעֲלָה מִזֶּה, וְכֵן בְּכַל עוֹלָם כִּמְה מִדְּרִיגוֹת, וְיֵשׁ בְּאַהֲבָה דְּבְרִיָּאָה לְבַד. וְהוּא הֲגִיעַ אֶפִּילוּ לְאַהֲבָה רַבָּה דְּאַצִּילוּת. וְלִכְן אִמְר שְׁלִימָא חֲסִידָא. וְמַעֲלָתוּ גְבַה מְאֹד בְּכַל הַשְׁלִימוֹת, כְּמ"ש ל' ע"א דְּאֵינּוֹן נִשְׁמַתִּין דְּמַתְעֵרִי תִּיאוּבַתָּא דְּרַחֲמִי דְּעִילָא וְתַתָּא כְּחֻדָּא אֵינּוֹן נִשְׁמַתִּין עֲלָאִין כְּגוֹן ר"ע וְחֲבֵרִי כו'. וְלִכְן אֶשְׁלִים אַהֲבָה זֹטָא בְּאַהֲבָה רַבָּא כְּדָקָא חֲזִי. וְזֶהוּ שְׁנִקְרָא חֲסִידָא שְׁלִימָא כְּנ"ל (יְהֵל אור).

4 ר"ל כְּמ"ש (בְּרַכּוֹת סָא ע"ב) א"ל תְּלַמִּידוּ רַבִּינוּ ע"כ, א"ל כֵּל יְמֵי הֵייתִי מִצְטַעֲר ע"פ זֶה וְאַהֲבַת בְּכַל נִפְשָׁךְ כו'. הִיָּה מֵאַרְיָךְ בְּאַחַד עַד שִׁיִּצְאָה נִשְׁמַתוּ בְּאַחַד. וְהוּא כִּי הֵיִיחוד שֶׁל ק"ש בְּאַחַד, הוּא בְּהֵיכַל אַהֲבָה, לְהִדְבִּיק בְּאַהֲבָה רַבָּה דְּלַעֲיִלָּא, בְּסוּד וְאִישׁ כִּי יִקַּח אֶת אַחֲוֹתוֹ חֲסֵד הוּא. וְלִכְן הִיָּה מֵאַרְיָךְ בְּאַחַד. וְהוּא תִּיאוּבַתָּא דְּרַחֲמִי דְּעִילָא וְתַתָּא, כִּידוּעַ בְּסוּד יִיחוד ק"ש. וְזוּ הִיָּה מִיתַת נִשְׁיָקָה כְּנ"ל. לִכְן יִצְאָה נִשְׁמַתוּ בְּאַחַד. וְז"ש בְּכַל נִפְשָׁךְ אֶפִּילוּ נוֹטַל אֶת נִפְשָׁךְ, אֶפִּילוּ בְּשַׁעֲרָה זֹו לְהִדְבִּיק בְּאַהֲבָתוּ. וְז"ש בְּכַל יְמֵי הֵייתִי מִצְטַעֲר בְּכַל לְבַבְךְ אֶפִּילוּ נוֹטַל אֶת נִפְשָׁךְ, מִתִּי יָבֵא לִידִי וְאַקִּימֵנּוּ, וְעַכְשִׁיו שְׁבָא לִידִי לָא אֶקִּימֵנִי, שְׁאַמְרוּ לוּ עַד כָּאן, ר"ל כְּמ"ש הַמְּפִרְשִׁים שְׁשָׂאֵלוּ לוּ לְמָה מֵאַרְיָךְ בְּזֶה הַפִּסּוּק וְאֵינּוֹן קוֹרָא יוֹתֵר. וְז"ש וְעַכְשִׁיו שְׁבָא לִידִי כו' וְהוּא בְּתִיבַת אַחַד כְּנ"ל. וְז"ש יִצְתָה בַת קוֹל אֶשְׁרִיךְ ר"ע שִׁיִּצְתָה נִשְׁמַתְךָ בְּאַחַד, יִצְתָה ב"ק אֶשְׁרִיךְ ר"ע שְׁאַתָּה מִזְמוֹן לְחֵי עוֹה"ב. וְפִרְשׁוּ ז"ל (תוֹס' כְּתוּבוֹת קג ע"ב) בְּלָא דִין כֵּלָל. וְהוּא כְּמ"ש ל' דְּאֵינּוֹן נִשְׁמַתִּין דְּמַתְעֵרִי תִּיאוּבַתָּא דְּרַחֲמִי כו' כְּגוֹן ר"ע וְחֲבֵרִי דְּאַלִּין לָא אַתְקִרִיבוּ לְאַסְתַּחָּאָה בְּנֵהר דִּינּוֹר דְּהָא כֵּל שְׂאַר נִשְׁמַתִּין כו'. וְז"ש זְכָאָה חוֹלְקִי' (יְהֵל אור).

5 בְּרַאשִׁית נָא ע"ב (הֶעֱרַת הַזֶּהֱר).

6 יִשְׂרָאֵל כְּד נִפְקוּ מִמִּצְרַיִם כְּדִין טַעֲמִי טַעֲמָא דְּמוֹתָא, וְהוּא מַחֲמַת הַתְּגַבְּרוֹת הַחִיצוֹנִים ע"י חֲזַרְתָּ הַקְּטָנוֹת, אֵלָא שְׁהִקְב"ה עֲשָׂה עִמָּהֶם נְסִים גַּם אִז וְכְמ"ש (שְׁמוֹת יג כָּא) וְה' הוֹלֵךְ לְפָנֵיהֶם כו', כִּי נִמְשַׁךְ לֵהֶם הָאֵרָה מִהִבִּינָה לְהַגֵּן עֲלֵיהֶם (דְּע"ה ח"ב קכּו ע"ג).
7 מֵאַרְץ מִצְרַיִם (דפ"ו).

8 כְּלָלוֹת עֲנִין זֶה לִיתֵן טַעַם לְהִלִּיכַת ה' לְפָנֵי עַמּוֹ יוֹמָם וְלִילָה, שְׁהוּא לִיִּחוד מִדַּת יוֹם בְּמִדַּת לִילָה, וְהוּא הוּא עֵיקַר סְגוּלַת הָעֵבֻדָה בְּזִמְנָא אֵילַת הַשַּׁחַר, שְׁהוּא מִתּוּךְ בֵּין יוֹם וְלִילָה, וְאִז הוּא יוֹתֵר רַחֲמִים מְכַל זְוּוּגֵי הַלִּילָה וְכִנְזֹכֵר בְּדְרוּשׁ הַקְּשֵׁר שֶׁל הַרֵב זֶלְה"ה עִם תְּלַמִּידוּ. וְאֵילַת פִּירְשׁוּהָ הַמְּפִרְשִׁים אֹר או כּוֹכַב הַשַּׁחַר וְכוּ', וְהוּא מִמֵּשׁ יַעֲקֹב וְלָאָה, וְלִכְן אִז הִיָּה מִתְּגַבֵּר דוּד שְׁהוּא מְלָאָה, וְלִהוּיֹת שְׁאַז הוּא זְוּוּג חֲדָשׁ לְזֶה נִמְשָׁלָה לְאַיִלָה שְׂרַחֲמָה צֵר, וְלִהוּיֹת שְׁזוּוּג יַעֲקֹב וְלָאָה בְּכַל אֹרֶךְ זַעִיר מִתְּחִיל מַחְצוֹת וְאַיִלֶךְ, לִכְן אִז גְּדוּלָה מַעֲלַת לִימוּד הַתּוֹרָה. וְעַל כֵּן מִתְּחִיל לְהַקְדִּים וְלִלְמַד גְּדוּלַת הַתּוֹרָה (רמ"ז).

פעה"כ

רחים הוא לעילא רחים הוא לתתא¹ קודשא בריך הוא אצית ליה למלולוי² לא שביק ליה בהאי עלמא ולא שביק ליה בעלמא דאתי³.

ואורייתא בעי למלעי בה ביממא ובליליא דכתיב (יהושע א ח) והגית בו יומם ולילה וכתוב (ירמיה לג כה) אם לא בריתי יומם ולילה⁴ וגו' תינח ביממא⁵ בליליא אמאי בגין דיהא שכיח לגביה שמא קדישא שלים⁶ כמה דלית יומם בלא ליליא⁷ ולא איהו שלים⁸ אלא דא עם דא כך בעי אורייתא לאשתכחא עמיה דבר נש יומא ולייליא⁹ למהוי שלימותא לגבי דבר נש יומם ולילה. והא אתמר דעקרא¹⁰ דליליא מפלגותא ואילך ואף על גב דפלגו קדמיתא בכללא דליליא הוא אבל בפלגות ליליא קודשא בריך הוא עאל בגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקיא וכדין בעי ליה לבר נש למיקם ולמלעי באורייתא.

והא אתמר דקודשא בריך הוא וכל צדיקיא אדבגנתא (דגנתא) דעדן כלהו צייתין לקליה הדא הוא דכתיב (שיר ח יג) היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעיני והא אוקמוה היושבת בגנים דא כנסת ישראל דאיהי משבחת ליה לקודשא בריך הוא בשבחה דאורייתא בליליא זכאה חולקיה מאן דאשתתף בהדה לשבחה ליה לקודשא בריך הוא בשבחה דאורייתא.

וכד אתי צפרא כנסת ישראל אתיא ומשתעשעא ביה בקודשא בריך הוא ואושיט לה לגבה שרביטא דחסד ולא עלה בלחודהא אלא עלה ועל אינון דמשתתפין בהדה והא אתמר דכתיב (תהלים מב ט) יומם יצוה יהו"ה חסדו ובלילה וגו' ועל דא אילת השחר אקרי.

אמר¹¹ רבי שמעון בשעתא דבעי לאתנהרא¹² צפרא אתחשך ואתקדר נהורא וקדרותא אשתכח כדין אתחברת אתתא בבעלה¹³ אדתינין אשה מספרת עם בעלה למשתעי בהדיה ועאלת להיכליה. לבתר כד בעי שמשא למיעל אתנהיר ואתת ליליא ונטיל ליה כדין כל תרעין סתימין וחמרין נערין וכלבין נבחין כד אתפלג ליליא שארי מלכא (למקרי)¹⁴ אלמיקם ומטרוניתא לזמרא ואתי

- מאיר הכוונה -

1 שיש לו כח לזווג שני הזווגים דמוחין ודגופא, שהרי חלקי הפרד"ס הוא כנגד א"א וז"ו, וכמו כן שתי התורות דכתב ודע"פ, והוא כמו שאמרו על רשב"י וחביריו שהיו פטורים מהמצוות מפני שבתורתם היו משלימים הכל [וכן הוא בב"ע קמג ע"ב] (רמ"ז).

2 שאם יתפלל בקהל אנשי מעשה, ה' יעתר לו מפני שפיו מקודש בדברי תורה וההבל שלו הוא מקיף מעולה (רמ"ז).

3 ירצה שבכל הזווגים הנעשים תמיד הוא יזכר שם בין בחייו ובין במותו (רמ"ז).

4 ירצה שמביא פסוק שני שלא תאמר דדוקא לצדיק גדול כיהושע יאות להגות בתורה יומם ולילה, לזאת מביא פסוק כולל שמירה, שקיום העולם תלוי בתורת יום ולילה (רמ"ז).

5 שהתורה היא מיסוד אבא והיא תורת חסד אבל לילה דין הוא (רמ"ז).

6 כי הלילה הוא של ה' אחרונה והיום הוא של ו', והוא מ"ש (תהלים מב, ט) יומם יצוה ה' חסדו, חס"ד ו', ובלילה שירה, ש"ר ה' (רמ"ז).

7 נראה שר"ל מ"ש הטבעיים שאלמלא שהשמש בא בערב והולך לו לא היה אפשר לעולם להתקיים מחמת רוב חומו, וכן אי אפשר לחסדים בלי הגבורות שאלמלא הן לא יוכל העולם לקבל רוב החסדים וריבוי השפע (רמ"ז).

8 והוא על דרך אברהם [קדמאה לא] שלים וכו', וכמ"ש בסוד העקידה, ששלימות החסדים הוא בהתערבם עם הגבורות (רמ"ז).

9 שהיא כלולה ממצוות עשה ומצוות ל"ת חו"ג, ולכן בעסוק בה יומם ולילה יהיה הייחוד שלם אשא במיא ומיא באשא, והוא הוא שלימות יומם ולילה העליונים יום בלילה ולילה ביום (רמ"ז).

10 וירצה שבתחילה הלילה ועד חצות הדינין חזקים ואין כח למתקם שלכן אז יוצאים החיצונים דתרעין סתימין וכדאמר בסמוך, אבל עיקר שלימות הלילה הוא מחצות ואילך שאז מתפשטת לאה בכל מקומה של רחל והיינו תנה"ם דזעיר והוא סוד ה' הנוסף על ליל, כי קודם חצות ה"ס לאה מן החזה ולמעלה וה"ס ז' בניה כנודע וכו', ולהיותו בעיקריות זעיר לכן הוא מספר עשיריות, והוא מ"ש דפלגו קדמיתא וכו', שהוא בחינת ליל, מכל מקום העיקר הוא חצי האחרון סוד ה' שהוא בחינת גילוי האורות שלאה מתפשטת שם, ולכן אע"פ שגם חצי הראשון גם הוא בסוד לאה שבה כל זווגי הלילה בכל זאת העיקר מחצות ואילך (רמ"ז).

11 ואמר (דפ"ו).

12 בעת שהיו הזו"ן בקטנותן, והיתה אז המלכות בסוד אילת השחר, כאילה זו שפתחה סתום ורחמה צר וחביבה על בעלה, אילת אהבים ויעלת חן (עירובין נד ע"ב, זוהר ויקרא כא ע"ב) (דע"ה ח"ב קכו ע"א).

13 עי' לעיל י ע"א (לש"ו).

14 פי' ויקץ כישן ה' הדורמיטא (רח"ו).

פְּתַח

מלכא ואקיש לתרעא¹ דהיכלא ואמר (שיר ה ו) פתחי לי אחותי רעיתי וגו' וכדין משתעשע בנשמתהון דצדיקיא.

זכאה חולקיה דההוא דאתער ההוא זמנא במלי דאורייתא בגין ודא כלו (דכל) אינון דבני היכלא דמטרוניתא כלהו בעיין אלמיקם בההוא זמנא לשבחה למלכא וכלהו משבחן קמיה ושבחה דסליק מהאי עלמא² דאיהו רחיק יתיר³ דא ניחא ליה לקודשא בריך הוא מכלא⁴. כד אסתליק ליליא ואתי צפרא ואתחשך⁵ ואתקדר כדין מלכא ומטרוניתא ברזא בחדוה ויהיב לה מתנן ולכל בני היכלה זכאה חולקיה מאן דאיהו במניינא.

תרגום: "וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים", אחד מחמשה היו. ורבי יוסי אומר חמשה מישראל ואחד מהם. רבי יהודה אומר "וחמושים", אחד מחמשים. אמר רבי שמעון, משום שאותו יובל העלה אותם ממצרים, לכן "וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים", ואם לא, לא עלו. ולכן התעכבו חמישים יום לקבל תורה. ומאותו מקום יוצאת תורה, ונתנה. ועל זה "וחמושים" חסר, שבגלל זה עלו בני ישראל מארץ מצרים וכו'.

"וה' הולך לפניו יומם", רבי יוסי פתח "למנצח על אילת השחר מזמור לדוד", כמה חביבה התורה לפני הקדוש ברוך הוא, שכל מי שעוסק בתורה אהוב הוא למעלה ואהוב הוא למטה, הקדוש ברוך הוא מקשיב לדבריו, ולא עוזב אותו בעולם הזה, ולא עוזב אותו לעולם הבא. וצריך לעסוק בתורה ביום ובלילה, שנאמר "והגית בו יומם ולילה". ונאמר "אם לא בריתי יומם ולילה וגו'", מובן ביום, אבל למה בלילה. כדי שיהיה מצוי אצלו השם הקדוש שלם, כמו שאין יום בלי לילה, ואינו שלם אלא זה עם זה, כך צריך בתורה להמצא עם האדם יום ולילה, להיות שלמות לאדם יומם ולילה.

והרי נאמר, שעיקר הלילה מחצות ואילך. ואף על גב שמחצית הראשונה בכלל הלילה היא, אבל בחצות הלילה, נכנס הקדוש ברוך הוא לגן עדן להשתעשע עם הצדיקים, ואז צריך לאדם לקום ולעסוק בתורה.

והרי נאמר שהקדוש ברוך הוא וכל הצדיקים שבגן עדן, כולם מקשיבים לקולו, זהו שנאמר "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני". והרי פרשה "היושבת בגנים", זו כנסת ישראל, שהיא משבחת את הקדוש ברוך הוא בשבח התורה בלילה. אשרי חלקו של מי שמשבתת עמה, לשבח את הקדוש ברוך הוא בשבח התורה.

וכשבא הבוקר, כנסת ישראל באה ומשתעשע בהקדוש ברוך הוא, ומושיט לה שרביט של חסד. ולא רק עליה לבדה, אלא עליה ועל אלו שמשבתת עמה. והרי נתבאר, שנאמר "יומם וילילה" ו"ועל זה נקראת אילת השחר".

ואמר רבי שמעון, בשעה שרוצה להאיר, הבוקר נחשך, והאור נהיה קודר, וקדרות נמצאת. אז מתחברת אשה בבעלה, ששנינו אשה מספרת עם בעלה, לדבר עמו ונכנסת להיכלו.

אחר כך, כשרוצה השמש להיכנס, מאיר ובא הלילה, ונוטל אותו. אז כל השערים סתומים, וחמורים נוערים וכלבים נובחים. כשנחצה הלילה מתחיל המלך לקום, והמלכה לזמר, ובא המלך ומקיש על שער ההיכל, ואומר "פתחי לי אחותי רעיתי וגו'", ואז משתעשע בנשמות הצדיקים.

אשרי חלקו של אותו שמתעורר באותו זמן בדברי תורה, ולכן כל אותם בני היכל המלכה, כולם צריכים לקום באותו זמן לשבח את המלך. וכולם משבחים לפניו. והשבח שעולה מהעולם הזה, זה שהוא רחוק יותר, זה נחת רוח לקדוש ברוך הוא מהכל.

כשמסתלק הלילה ובא הבוקר, ומחשיך והתקדר, אז המלך והמלכה בסוד בשמחה, ונותן לה מתנות, ולכל בני היכלה. אשרי חלקו של מי שהוא במנין.

עיי"ש י ע"א: פתח ואמר (תהלים כב א) למנצח על אילת השחר מזמור לדוד אילת השחר דכד נהירו אנפוי דמזרח ואתפרשא חשוכא דליליא חד ממנא אית לסטר מזרח ומשיך חד חוטא

- מאיר הכוונה -

¹ יסוד דלאה (רח"ו).

² דא (נוסף בדפ"ו).

³ מוסגר בדפ"ק.

⁴ כתב הרב כי נ"ר הוא לזו"ן שאינם מזדווגים אבל יעקב ולאה עסוקים בזווג (רח"ו).

⁵ מוסגר בדפ"ק.

פְּעֵה"כ

דנהירו דסטר דרום עד דאתי ונפיק שמשא ובקע באינן כוי רקיעא ואנהיר עלמא וההוא חוטא אפריש חשוכא דליליא.

כדין אילתא דשחרא אתי ואתי נהירו אוכמא בקדרו לאתחברא ביממא ונהיר יממא ונהירו דיממא כליל ושאיב בגויה לההוא אילתא¹ ועל האי אילתא כד אתפרש מיומא לבתר דכליל לה אמר דוד שירתא דכתיב למנצח על אילת השחר ומאי קא אמר אלי אלי² למה עזבתני דהא אתפרש אילתא דשחרא מנהירו דיממא³ עד דהוו אזלי נהיר יממא ומטא (עדן) [עידן] צלותא אמר רבי אלעזר נצלי צלותא וניזיל יתבו וצלו לבתר קמו ואזלו.

תרגום: פתח ואמר "למנצח על אילת השחר מזמור לדוד", "אילת השחר" שכשמאירים פני המזרח ונפרד חשך הלילה, יש ממונה אחד לצד מזרח ומושך חוט אחד שמאיר לצד דרום, עד שבא ויוצא השמש ובוקע באותם חלוני הרקיע ומאיר לעולם, ואותו חוט מפריד את חושך הלילה.

אז באה אילת השחר, ובא אור שחר בקדרות להתחבר ביום, ומאיר היום, ואור היום כלול ושאוּב בתוכו את אותה האילת, ועל האילת הזאת, כשנפרד מהיום, אחר שכלל אותה, אמר דוד שירה, שנאמר "למנצח על אילת השחר". ומה אמר "אלי אלי למה עזבתני", שהרי נפרדה אילת השחר מאור היום. בעוד שהיו הולכים האירי היום, והגיע זמן תפלה, אמר רבי אלעזר, נתפלל תפלה ונלך, ישבו והתפללו, אחר כך קמו והלכו.

רו. עי' זהר ח"א קלב ע"ב: ותא חזי צלותא⁴ דמנחה אתקין ליה יצחק ודאי כמה דאתקין אברהם צלותא דצפרא לקבל ההוא דרגא דאתדבק ביה (וכן) [כך] יצחק אתקין צלותא דמנחה לקבל ההוא דרגא דאתדבק ביה⁵ ועל דא צלותא דמנחה מכי נטי שמשא לנחתא בדרגוי לסטר מערב דהא עד לא נטה שמשא לצד מערב אקרי יום מצפרא עד ההוא זמנא דכתיב (תהלים נב ג) חסד אל כל היום ואי תימא עד חשכה תא שמע דכתיב (ירמיה ו ד) אוי נא לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב⁶ כי פנה היום לקבל צלותא דצפרא דכתיב חסד אל כל היום דהא כדין שמשא איהו לסטר מזרח כיון דנטה שמשא ונחתא לסטר מערב הא כדין איהו זמן צלותא דמנחה וכבר פנה היום ואתו צללי ערב ואתער דינא קשיא בעלמא ופנה היום דאיהו דרגא דחסד⁷ ונטו צללי ערב דאינון דרגא דדינא קשיא וכדין אתחבר בי מקדשא ואתוקד היכלא ועל דא תנינן דיהא בר נש זהיר בצלותא דמנחה דאיהו זמנא דדינא קשיא שרייא בעלמא.

תרגום: ובא וראה, יצחק תיקן את תפלת מנחה ודאי, כמו שאברהם תיקן תפילת הבוקר כנגד אותה הדרגה שנדבק בה. וכן (כך) יצחק תיקן תפילת מנחה כנגד אותה דרגה שנדבק בה. ועל כן תפילת מנחה מאז שנוטה השמש לרדת בדרגתו לצד מערב, שהרי בטרם נטה השמש לצד מערב, נקרא יום מן הבקר עד הזמן ההוא, שכתוב "חסד אל כל היום". ואם תאמר עד חשכה, בא וראה, שכתוב "אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב". "כי פנה היום" כנגד תפילת הבוקר, שכתוב "חסד אל כל היום", שהרי אז השמש היא לצד מזרח. כיון שנטה השמש וירד לצד מערב, הרי אז הוא זמן תפילת המנחה, וכבר פנה היום ובאו צללי ערב והתעורר הדין הקשה בעולם. ופנה היום שהיא הדרגה של חסד, ונטו צללי ערב שהם הדרגה של הדין הקשה, ואז נחרב בית המקדש

- מאיר הכוונה -

¹ עי' לקמן מו ע"א (לש"ו).

² והיינו בחי' חסד (רח"ו).

³ סוד איילת השחר, דע כי בקדרוניתא דצפרא חוזרת לאה להזדווג עם יעקב פעם שנית, ובחי' זו נק' אילת השחר, ולאה שאחר חצות נקרא חשוכא דליליא (זהר הרקיע).

⁴ ג' תפילות ושירות בחצות, שהם ד' עתים הן האבות ודוד, ז"נ, כל א' כליל מחו"ג, וכ"ה ביום ובלילה קודם חצות ואחריו, אלא שהן מלמטה למעלה בסוד התפלה ודינין דדכורא וכו' [נייחין ברישא וקשין בסופא] ודנוק' כו' [קשין ברישא ונייחין בסופא - המסדר], ומתחברין ערב ובקר דינא בדינא ורחמי ברחמי בערב נכלל הוא בה והוא חיבור דינא כו' ובבקר נכללת היא בו אילת השחר ואז מחדש מעשה כו' וז"ש יוצר אור כו' עושה שלום ובורא כו' ויוצאים ממנה מאורי אור ובערב שנכללין יוצאין כו' (יהל אור).

⁵ משמע משש שעות ולמעלה זמן מנחה דהיינו מחצות היום ואילך וזה נקרא צללי ערב כדמפרש ואזיל. א"מ (וכן הכריח הפר"ח ואני הדל הבאתי ראיות לזה. מא"ן) (נ"א).

⁶ פי' שם אלהים יש בו ק"ך צירופים גימ' צל ושני פעמים צל הם ב' פעמים ק"ך וזהו צללי ערב כי הקל' אינם יונקים רק משני אלהים שהם חו"ב דקטנות וז"ש לקמן ונטו צללי ערב דאינון דינא קשיא וטעם שרמז רק ב' אלהים נגד חו"ב ולא הזכיר הדעת לפי שהדעת אינו נגלה בקטנות כמ"ש הרב ואין שם רק חו"ב (מ"מ).

פְּעֵה"כ

ונשרף ההיכל. ועל כן שנינו שיהיה אדם זהיר בתפילת המנחה, שהוא הזמן ששרוי הדין הקשה בעולם.

רז. עי' זהר ח"ג רכח ע"ב: קול דא שמע ישראל דביה (יחזקאל א כד) ואשמע את קול¹ כנפיהם ודא יהו"ה דאיהו קול² כד נפיק לקבלא שכנתא בצלותא בחשאי³ דאיהו דבור דביה אדנ"י שפתי תפתח (תהלים נא יז) כל אברין פתיחן⁴ כלהו גרפייהו ברמ"ח תיבין דאינון בד' פרשיין⁵ דק"ש דבהון נחית קלא.

ובהווא זמנא דנחית יהו"ה⁶ לגבי אדנ"י בכל אבר אתמר בהו (יחזקאל א כד) בעמדם תרפינה כנפיהם והאי רזא דחשמלי⁷ חיות אש עתים חשות ועתים ממללות ואמרו מארי מתניתין במתניתא תנא כשהדבור יוצא מפי הקב"ה חשות וכשאין הדבור יוצא מפי הקב"ה ממללות בהווא זמנא דמתייחדין⁸ קול ודבור כחדא דאינון יאהדונהי חשות אבל בזמנא דפניהם וכנפיהם פרודות יהו"ה מן אדנ"י בפרודא איהו אשתכח⁹ בארבע אנפי חיון כלהו פתיחן לקבליה ממללות למשאל מזונא בגין דמזון¹⁰ לכלא ביה אדנ"י אשתכח בכנפי החיות כלהו פתיחן לגבי חיון¹¹.

תרגום: קול זה שמע ישראל, שבו "ואשמע את קול כנפיהם", וזה יהו"ה, שהוא קול כשיוצא לקבל שכנה בתפילה בחשאי שהוא דיבור, שבו "אדנ"י שפתי תפתח", כל האיברים פותחים כולם את כנפיהם ברמ"ח תיבות, שהם בארבע פרשיות קריאת שמע, שבהן יורד הקול.

ובאותו הזמן שיוורד יהו"ה אל אדנ"י, בכל אבר נאמר בהם "בעמדם תרפינה כנפיהם", וזה סוד החשמלי, חיות אש, עתים חשות ועתים ממללות. ואמרו בעלי המשנה, במתניתא למדנו כשהדיבור יוצא מפי הקדוש ברוך הוא, הן חשות, וכשאין הדיבור יוצא מפי הקדוש ברוך הוא הן ממללות. באותו זמן שמתייחדים קול ודיבור כאחד, שהם יאהדונהי, חשות. אבל בזמן שפניהם וכנפיהם פרודות, יהו"ה מאדנ"י בפרוד, הוא נמצא בארבע פני החיות, כולם פתוחים לעומתן ממללות לשאול מזון, משום שמזון לכל בו. אדנ"י נמצא בכנפי החיות, כולם פתוחים לחיות.

ועיי"ש רנ ע"א: אסתחר¹² ההוא¹³ היכלא ופתח תרעא אחרא דסטר דרום (ד"א צפון) בשבעין ותריין עטרין לבתר אפתח תרעא תליתאה לסטר מזרח בחמשין (ותרין) נהורין דחמשין תרעין דבינה לבתר אפתח תרעא אחרא דלסטר צפון (ד"א מערב) בע"ב עטרין וכלהו רמ"ח בחושבן

- מאיר הכוונה -

1 ר"ל זהו שמע, שבו צריך להשמיע קולו, והוא הו"ה, שמע ישראל עד"א (יהל אור).

2 באורים ח,א סט ע"ד אות ס' הקדו"ש ע"ח ע"א ד"ה והנה כל (צ"ע על מיקום של הקדו"ש)

3 ר"ל בלא קול. המשמיע קולו בתפלתו כו' (מקטני אמנה. ברכות כד:) (יהל אור).

4 דהאדם הוא בדמות מט"ט, דנעשה מרכבה לקוב"ה ושכינתיה, והוא בגוף ונפש, ורמ"ח אברין דנפש פתיחין לאשפעא לגוף. והוא רוח ונפש, רוח לנפש, דנפש איהי שתופא דגופא. והוא בקריאת שמע ותפילה כמש"ו. וז"ש שיחת מ"ה. ברוחא, מלאכיו רוחות. שיחות עופות. בנפש. שיחת דקלים. בגופא, ע' ענפין כו'. והנפש הוא משרתיו אש לוהט, אש בלבא, מלאכיו בריאה כנ"ל, והמקרה במים במוחא. ונשמתא בשמים דהוא עליותיו (יהל אור).

5 עם ושמתם. נגד ד' אותיות הו"ה (יהל אור).

6 ר"ל בחזרת הש"ץ, דבלחש איהי פתיחא לקבלא כו' ושם ממללות, הדיבור. וכאן חשות בחזרה, תרפנה כו', כמש"ו. והוא בחזרה, בשרפים, שלכן שם הקדושה. ובלחש אופנים. ובק"ש חיות כמש"ו (יהל אור).

7 ר"ל תפלה בקול רם, כלהו חשין ושותקין לשמוע מפי ש"ץ, ובלחש כלהו ממללין, שהש"ץ דוגמת הקב"ה. וז"ש (חגיגה יג:) כשהדבור כו' (יהל אור).

8 בתפלת הש"ץ שעונין אמן, שכולל ב' השמות, אבל בלחש הו"ה במחשבה, ובדבור אדנ"י, כמ"ש בת"ז (כו.) (יהל אור).

9 ר"ל הו"ה (יהל אור).

10 כידוע בעד"א, שהוא אילנא רבא ותקיף כו' (יהל אור).

11 וזהו פניהם וכנפיהם פרודות (יהל אור).

12 אסתתם (מנטובא)

13 קאי על חיבורא קדמא שאמר היכל הראשון כהנא רבא, חסד, במ"ב אתוון, והוא פ' ראשונה דק"ש מ"ב תיבין. והיכל צפון, הוא גבורה, והיה אם שמוע בגבורה כידוע, עד ושמתם בכלל ע"ב תיבות. ושמתם עד ויאמר נ' תיבין, היכל השלישי, עד"א. ויאמר עם ג' תיבין, ע"ב תיבות, היכל הרביעי, מל', ציצית כידוע. ד' פרשיין ד' אותיות הו"ה (יהל אור).

שְׁעָה"כ

תיבין דפרשיין דק"ש ומה דבבדמיתא ההיא חיה הות זעירא בההוא זמנא אתרביאת הדא הוא דכתיב (ישעיה ו ג) מלא כל הארץ כבודו דאיהו כבוד עלאה ותתאה. מסתובב אותו היכל ופותח שער אחר של צד דרום (צפון) בשבעים ושנים עטרות, ואחר כך פותח שער שלישי לצד מזרח בחמשים (ושנים) אורות של חמשים שערי בינה, לבסוף פותח שער אחר של צד צפון (מערב) בשבעים ושנים עטרות, וכולם בחשבון רמ"ח תבות של פרשיות קריאת שמע. ומה שבהתחלה היתה אותה חיה קטנה, באותו זמן נגדלת, זהו שכתוב "מלא כל הארץ כבודו" שהוא כבוד עליון ותחתון.

ועי"ש רעב ע"א: א"ל (מלכים א' כ יא) אל יתהלל חוגר כמפתח דהא ודאי בק"ש אוקמוה כל הקורא ק"ש על מטתו כאילו אוחז חרב פיפיות דכתיב רוממות אל בגרונום וחרב פיפיות בידם ונענועא דחרבא צריך לנענע ליה לשית סטרין כמה דאוקמוה כדי שתמליכוהו על השמים ועל הארץ ועל ד' רוחות העולם ודא ו' גוף החרב י' ראש החרב ה"ה תרי פיות נרתקא דחרבא אדנ"ל¹.

רומחא רמ"ח בק"ש עם שית תיבין דיחודא הא רומ"ח מג"ן עם חרבא מיכאל גבריאל נוריאל שמשין דג' אבהן קשת דזריק חצים וכל זרע דאינו יורה כחץ אינו מוליד קירטא דא ק"ש ה' אבנין דקירטא (דברים ו ד) שמע ישראל יי' אלהינו יי' לקבליהו ויקח דוד חמשה חלוקי אבנים מן הנחל וכד שוי להון בקירטא דאיהי שפה² ואיהי שכינתא אתעבידו חד כלהו ה' וקטיל לפלשתאה.

תרגום: אמר להם אל יתהלל חוגר כמפתח שהרי ודאי בקריאת שמע פרשוה כל הקורא קריאת שמע על מטתו כאלו אוחז חרב פיפיות שכתוב רוממות אל בגרונום וחרב פיפיות בידם ונענוע החרב צריך לנענעה לששה צדדים כמו שבארוה כדי שתמליכוהו על השמים ועל הארץ ועל ארבע רוחות העולם וזו ו' גוף החרב י' ראש החרב ה"ה שתי פיפיות נרתק החרב אדני. רומח רמ"ח בקריאת שמע עם שש תבות היחוד הרי רומ"ח מג"ן עם חרב מיכאל גבריאל נוריאל השמשים של שלשת האבות קשת שיורה חצים וכל זרע שאינו יורה כחץ אינו מוליד מקלע זה קריאת שמע חמשה אבני מקלע שמע ישראל ה' אלהינו ה' כנגדם ויקח דוד חמשה חלקי אבנים מן הנחל וכששם אותם במקלע שהיא שפה והיא שכינה נעשו אחד כל החמשה והרג את הפלשתי.

רח. עי' זהר ח"ג קפו ע"א: רבי יצחק ורבי יהודה הוו אזלי באורחא³ מטו לההוא אתר דכפר סכנין דהוה תמן רב המנונא סבא אתארחו באתתא דיליה דהוה לה ברא חדא זעירא⁴ וכל יומא הוה בבי ספרא⁵ ההוא יומא⁶ סליק מבי ספרא ואתא לביתא חמא לון⁷ לאלין חכימין א"ל אמיה קריב לגבי אלין⁸ גוברין עלאין ותררוח מנייהו ברכאן קריב לגבייהו עד לא קריב אהדר

- מאיר הכוונה -

1 פי' שגילוי הדינים בהיכלות בלבושי המלכ' ששם הנק' אדנ"י ושרשה באצילות הנקרא ה' של השם כנז' אצלינו בכוונת אדנ"י שפתי תפתח וגו' (זהר הרקיע).

2 גי' שכינה (יהל אור).

3 שני חכמים אלה ע"ה להיותם בחינת חו"ג כנז"ל בריש האדרא, והם בסוד חסדים הסתומים, לכן אין מעלתם כשל הינוקא שהוא משורש יסוד אבא וסתום הוא מאד בין הזרועות (רמ"ז).

4 סוד חכמת ינוקא זה ושאר ינוקי הנזכרים בזוהר, הוא מפני שכבר היו פעם אחת בעולם וזכו לנר"ן, ואחר כך הוצרכו לחזור לאיזה תיקון, ואז נכנסו בהם כל הנר"ן יחד בזמן קטנותם, ולכן היו חכמים מופלאים, וכ"כ בדרוש אחר של הגלגולים (ספר הגלגולים יב). וז"ש לקמן קצ"א ב' שזה הינוקא הוה בדעתא שלים, ור"ל שהיו מוחיו שלמים, ועיין עוד מה שכתבתי ריש משפטים צד ע"ב (רמ"ז).

5 זו הוראה על גודל נשמתו שסתם תינוק בורח מבית הספר, כי להיותו מבחינת הקטנות שולט בו יצה"ר, מה שלא היה כן בתינוק זה שהיה מסוד הגדלות (רמ"ז).

6 נראה דרוח ה' נוספה בו להודיעו מעלת האורחים שבאו לביתו ולכן יצא ובא לביתו (רמ"ז).

7 אפשר שירמוז שהציץ בפניהם ולא נתחשבו בעיניו עד ששאל אמו (רמ"ז).

8 וכלומר דע שהם מהיכלו של רשב"י שהם מסוד פרצוף החסדים וראויים הם לברכך, וכל שכן שהם גדולים בחסידות (רמ"ז).

שְׁעָה"כ

לאחורא א"ל לאמיה לא בעינא לקרבא לגבייהו דהא יומא דא לא קרו ק"ש¹ והכי אולפי לי כל מאן דלא קרי ק"ש בעונתיה² בנדוי הוא כל ההוא יומא.

שמעו אינון ותווהו ארימו ידיהו ובריכו ליה אמרו ודאי הכי הוא ויומא דא אשתדלנא בהדי חתן וכלה דלא הוה לון צרכייהו והו מתאחרן לאזדווגא ולא הוה ב"נ לאשתדלא עלייהו ואנן אשתדלנא בהו ולא קרינן ק"ש בעונתיה ומאן דאתעסק במצוה פטור מן המצוה אמרו ליה ברי במה ידעת א"ל בריחא דלבושייכו ידענא³ כד קריבנא לגבייכו תווהו יתבו נטלו ידיהו וכריכו רפתא.

תרגום: רבי יצחק ורבי יהודה היו הולכים בדרך, הגיעו לאותו מקום של כפר סכנין, שהיה שם רב המנונא סבא. התארחו אצל אשתו, שהיה לה בן אחד קטן, וכל היום היה בבית הספר, אותו יום עלה מבית הספר ובא הביתה, ראה את אותם החכמים, אמרה לו אמו, התקרב לגברים העליונים הללו ותרויח מהם ברכות, קרב אליהם, ועד שלא קרב חזר לאחור, אמר לאמו איני רוצה לקרב אליהם, שהרי יום זה לא קראו קריאת שמע, וכך למדוני, כל מי שלא קרא קריאת שמע בעונתה הוא בנדוי כל אותו היום.

שמעו הם ותמהו, הרימו ידיהם וברכוהו, אמרו ודאי כך זה, ויום זה השתדלנו יחד עם חתן וכלה שלא היו להם צרכיהם, והיו מתאחרים להזדווג, ולא היה אדם שיעסק עליהם, ואנו השתדלנו בהם, ולא קראנו קריאת שמע בעונתה, ומי שעוסק במצוה פטור מהמצוה. אמרו לו, בני איך ידעת, אמר להם בריח לבושכם ידעתי כשקרבתי אליכם, תמהו, ישבו, נטלו ידיהם וכרכו פת.

ט. רבי חייא יוסי אערעו חד ליליא במגדלא דצור אתארתו תמן וחדו דא בדא אמר רבי יוסי כמה חדינא דחמינא אנפי שכינתא דהשתא בכל ארחא דא אצטערנא כחדא סבא טייעא דהוה שאיל לי כל ארחא מאן הוא נחשא דפרח באוירא ואזיל בפרודא⁴ ובין כך ובין כך אית

- מאיר הכוונה -

1 אבל תפילה לא קאמר מפני שהיתה תורתם אומנותם ופטורים מתפילה אך לא מקריאת שמע. ונלע"ד שטעם הדבר הוא מפני שעיקר התפילה הוא באצילות ולהמשיך מוחין דאבא, ולכך העוסק בתורה פטור ממנה מפני שהתורה היא באבא. ונראה דגמרא דייק דוקא כרשב"י וחביריו, דקשה דאטו לא היו חכמי ישראל אחרים שהיתה תורתם אומנותם, אלא דלאו כולי עלמא קבלה גמירי, וכמו שמצינו כמה חכמים שלא היו חכמים בקבלה, אך רשב"י וחביריו בני ישיבתו כל לימודם, היה על דרך הסוד והוא הוא בתוכיות האצילות שעיקרה באבא. אבל קריאת שמע הוא ב"ק דגדלות אי, וצריך לומר שאם [לא] ימשיכם לא יועיל בתורתו להמשיך היותר גדולים (רמ"ז).

2 שהוא רביע היום, שהוא זמן המסוגל לכללות העולם להמשיך המוחין, ואם עבר זמן זה שוב אין לו חלק בקדושה הנמשכת על רמ"ח איברים, ולכן נבדל מן הקדש והיה לחרם, מצאתי כתוב שיובן במ"ש במדרש רות שאדה"ר מריח בק"ש שאדם קורא ורואה אם חסר ממנה איזו תיבה. וטעם היותו תלוי בריח הוא במ"ש פרשת פנחס דף רל"ג ב', שה' תיבות של פרשת שמע הם ה' עלין דשושנה שהיא בעלת הריח, ועוד שרמ"ח מצוות יש להן רמ"ח מיני ריח. ואמר הינוקא שכל מיני ריח היה מריח בלבושם חוץ משל ק"ש, עכ"ל (רמ"ז).

3 פירש מורינו ז"ל שיובן במ"ש הרב רמ"ח תיבות יש בק"ש נגד איברי האדם וכשישן האדם ומסתלקת נשמתו מגופך נכנסים ברמ"ח איבריו רמ"ח איברי הקליפה. ואחר שניעור אפילו יעסוק בתורה ויעשה כמה מצות'אין הטומאה הנזכר יוצאת מרמ"ח איבריו עד שקורא ק"ש וסגולת ק"ש שבכל תיבה שהוא קורא מפנה הטומאה מאבר אחד מאיבריו. והאברים הנזכר' כיון שלא קראו ק"ש עדיין הקליפה לא יצאה מרמ"ח איבריהם אעפ"י שעשו מצות חתן וכלה שפטורים מק"ש. וז"ש בריחא דלבושייכו שהריח ריח הקליפה בגופם עכ"ל מורינו ז"ל: אבל לקמן דף קפ"ח ע"א אמר בריחא דלבושייכו ידענא דעמון ומואב מתגרי בכו ושם לא שייך האי טעמא: ונלע"ד שכל מעשה האדם נרשם רוחניו בגופו וז"ש כאן בריחא דלבושייכו שהוא הגוף מלבוש הנשמה שבו נרשם ענין זה שלא קראו ק"ש וכן לקמן שהיו עסוקין בעמון ומואב נרשם בגופם ג"כ. נטלו ידיהו נטילה ראשונה לאכול פת (מ"מ).

4 זה יובן במ"ש בפ' בלק בדף קצ"ו אשר הלך חשכים אשר הלכו מבעי ליה. אמר ר' אלעזר בגין דאינון שריין בחיבורא ומיד אתפרשאן, הלך חיבורא, חשכים אתפרשאן כו'. ושני מאמרים האלו יובנו בסוד העגלים שעשו בני ישראל בצאתם ממצרים ושעשה ירבעם. ולכן נבאר תחילה ענינם: כבר ידעת כי הקליפה אצל הקדושה כקוף בפני אדם. והנה בקדושה היא ז"א ונוקביה מחוברים אחור באחור, ואח"כ ננסרו, ואח"כ הוחזרו פנים בפנים. ונודע מה שביארנו בפ' תצוה על אותן תרין נקודין שיש באדם, האחת היא אות יסוד ברית קדש, ולמעלה ממנה יש נקודה אחרת והיא נקודת הטיבור. ושתי נקודות אלו, התחתונה היא ביסוד, והעליונה היא בבינה כנז' אצלנו שם. ולכן הטיבור סתום בסוד בינה, עלמא סתימא, ואינו נפתח אלא בהיות התינוק בסוד עיבור,

שְׁעָה"כ

– מאיר הכוונה –

בעלמא דאתי במעוי דאימא, ואז התינוק יונק משם. ושתי נקודות אלו הם מצד הפנים, אבל בצד האחורים של האדם אין נקודה באחור מכנגד נקודת הטיבור, לפי שאין אחיזה אל החצונים במקום הבינה. אמנם יש נקודה אחת כנגד נקודת היסוד, והיא הנקראת נקודת האחורים, כי שם יש מקום אחיזה אל החצונים. ולהיות כי אותו הדור שיצאו ממצרים היו מבחינת הבינה עלמא דאתי, כי הנה לסיבה זו לא נכנסו לארץ, אבל מתו במדבר כמבואר במקומו, ולכן רצו הערב רב אשר ביניהם לתת אחיזה אל הקליפות אף גם בנקודת הטיבור מכנגדה בצד האחורים, ולהתאחז אף בבינה. ונודע כי מן הטיבור היא התחלת בנין המלכות מצד האחור כנז' באדרא, בטיבורא שארי ובטיבורא שלים. ולכן עשו העגל כלול מזכר ונקבה מחוברים אחור באחור. וזמ"ש קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו בלשון רבים. והענין הוא כי בהיותם אחור באחור, נמצא שיש אל העגל הזה פנים נראים משני צדדיו, ואחורים מכוסים ומחוברים, וזמ"ש אשר ילכו לפנינו, כלומר שבהיותם נעשים בסוד חיבור אחור באחור, הנה ילכו לפנינו בבחינת פנים, כי פנים שלהם ניכרין, ואחוריהם נכסין. ומילת "לפנינו" הוא מלשון פנים. וכבר ידעת מ"ש בזוהר שיר השירים, כי לא חזרו ז"א ונוקביה דקדושה אפין באפין עד שלמה המלך ע"ה כשבנה בית המקדש, אבל בימי משה בדור המדבר, עדין היו אחור באחור לעולם. ולכן גם הערב רב עשו העגלים בסוד אחור באחור, דוגמת הקדושה. ומ"ש עשה לנו אלהים, הוא כי משם אלהים הוא אחיזת כל הקליפות, כמבואר אצלנו בסוד תיקון הגאווה והליצנות וע"ש. גם צריך שתדע כי סוד שם אלהים הוא ה' אותיות מנצפ"ך, שהם בחינת ה' הגבורות הנודעות. ושתי אותיות מ"י הם בחינת הב"ל, בן אדם הראשון, והוא סוד מי אסף רוח בחפניו, כי הוא סוד החוטם האוסף ומקבץ כל החמש גבורות למקומם, ושם מתבסמין ונמתקים, לפי שכולם חוזרים ועולים בחוטם, בסוד גבורה אחת בלבד בבינה. וזהו סוד פסוק, וכבס האוסף את אפר הפרה, כי היא הבינה האוספת, אשר היא בסוד החוטם האוספת את הרוח לתוכה. ומה שהיו בתחילה ה' גבורות, שהם סוד פרה, שרוצה לומר פ"ר ה', שהם ה' אותיות מנצפ"ך העולים פ"ר, חזרו עתה להתאחד ונעשו אחד, וזהו לשון אפ"ר, רוצה לומר פ"ר א'. לפי שכולן נכללו עתה כאחד בסוד החוטם ושם נתבסמו. וג' אותיות אל"ה הם בחינת קין בן אדם הראשון, וסודם א' הוא הזרוע אשר משם בחינת ק"ן כנודע אצלנו. ול' היא היד. וה' הם חמש אצבעות היד. ולפי שהערב רב מבחי' קין, לכך אמרו אלה אלהיך ישראל לרמוז אל אותיות אל"ה של שם אלהים, ועכ"ז היו רוצים להמשיך אליו גם בחינת הב"ל, שהוא בחינת הבל היוצא מן החוטם והפה, וזמ"ש זובחי אדם עגלים ישקון, כי סוד הנשיקה היא בפה, וכן ר"ת של ידע ש"ור ק'ונהו ו'חמור הוא יש'קו וארז"ל שהערב רב היו מנשקין את העגל. וענין נשיקה זו היתה כונתם להוריד אליו הבל הדינין והגבורות של הפה ושל החוטם כנז' אצלנו לקמן, בסוד ק"ן והב"ל. איך מתחלקים בענין החמשה גבורות, וזה לוקח שתיהם, וזה שלש הנשארים. ואם היו ח"ו יכולין להמשיכם, היה העולם אבד, לפי שהיו הדינין והקליפות מגיעין עד הבינה, אבל לא עלה בידם רק ג' גבורות אלה לבד. אלא שעכ"ז בכח שתי גבורות הפה והחוטם הנרמזים במ"י של אלהים, מהם עשו את העגל. וזהו סוד שם הקדוש יל"י שהוא בגמטריא מ', ונרמז בר"ת ישראל לא ידע. וזהו מ"ש רז"ל כי היה שם הקדוש חקוק על טס של זהב שהעלה בו משה לארוננו של יוסף. והשליכוהו לכור הזהב ויצא העגל הזה, והוא סוד השם הנז'. וזכור ענין זה כי שם הזה של יל"י הוא בחי' שתי הגבורות הנז' של החוטם ושל הפה, שהם ב' אותיות מי של אלהים. והרי נתבאר ענין העגל שעשו ישראל שהיה בבחינת אחור באחור בלבד, כדמיון הקדושה, כקוף בפני אדם. וכאשר בא שלמה ובנה בית המקדש, החזירם פנים בפנים לז"א ונוקביה דקדושה. וכשבא ירבעם אח"ך, רצה להחזיר גם הקל"י פנים בפנים, ולנסור את שני העגלים ועשאם שנים. ואת האחד נתן בבית אל, והאחד נתן בדן. ואמנם לא עלה הדבר בידו להחזירם פנים בפנים בחבור ממש. אמנם אחר שנסרם לשנים, נשאר בפירודא ולא אתחברו אפין באפין, וזהו סוד הנחשא דפרח באוירא, היא סוד הקליפה אשר רוצה להתדמות אל הקדושה כקוף בפני אדם, והתחילה להיותם שארי בחיבורא. רוצה לומר שאני רוצה לומר בחיבור אחד בסוד אחור באחור. אבל כאשר ננסרו ונפרדו לא עלה בידם להתחבר אפין באפין. אבל נשאר נפרדין לשנים, ולא נתחברו עוד, וזמ"ש וסיים בפירודא. כי אם ח"ו היו מתחברים אפין באפין היה העולם חרב. ועתה נבאר הדבר הזה גם בתחילת ברייתו של עולם כי הנה בתחילה, היו הקליפות מחוברין אחור באחור דוגמת הקדושה, וכאשר בא ערב שבת, אשר אז ננסרו דבר ונוקבא של הקדושה, כדי שיוכלו להתחבר אח"כ ביום שבת עצמו, להזדווג אפין באפין ולא בחול. ננסרו גם זכר ונוקבא של הקליפות. ובבא יום שבת דמעשה בראשית חזרו ז"א ונוקביה דקדושה אפין באפין ונזדווגו יחד, אבל הקליפה שאין לה אחיזה ביום השבת לא יכלה לחזור פנים בפנים. ונשאר זעיר ונוקביה דקליפה, ננסרין ונפרדים זה מזה, ולא אתחברו פנים בפנים. נמצא כי הקדושה עם שבאמצע היה פירודה שהיא הנסירה. אמנם שארי בתחילה בחיבורא בהיותם אחור באחור, וגם בסיום סיים בחיבורא והוחזרו אפין באפין בחיבור גמור. ונמצא כי הפירוד שבאמצע היה בתכלית החיבור האחרון המעולה. אבל הקל"י שארי בחיבורא בבחינת אחור באחור. ואח"כ ננסרו ונשארה בסיומא בפירודא כי עוד לא הוחזרה אפין באפין (שער מאמרי רשב"י). עי' אריכות בזהר הרקיע.

פְּעֵה"כ

נייחא לחד נמלה דשכיב בין שני שרי בחבורא וסיים בפרודא¹ ומאי איהו נשרא דקא מקנא באילן דלא הוה בנוי ודאגגולו (דאגגורו) ולא מן בריין דאתבריאו באתר דלא אתבריאו כד סלקין נחתין כד נחתין סלקין² תרין דאינון חד וחד דאינון תלתא מהו עולימתא שפירתא³ ולית לה עיינין⁴ וגופא טמירתא ואתגליא איהי נפקת בצפרא ואתכסיאת ביממא אתקשטת בקשוטין דלא הוה.

תרגום: רבי חייא ורבי יוסי נפגשו לילה אחד במגדל צור התארחו שם ושמחו זה בזה אמר רבי יוסי כמה שמחתי שראיתי פני השכינה שעכשיו בכל הדרך הזאת הצטערתי בזקן אחד סוחר שהיה שואל אותי כל הדרך. מי הוא נחש הפורח באויר והולך בפירוד ובין כך ובין כך יש מנוחה לנמלה אחת ששוכבת בין שניו התחיל בחבור וסיים בפירוד ומה הוא נשר שמקנן באילן שלא היה בנוי שנגזלו ולא מהבריות שנבראו במקום שלא נבראו כשעולים יורדים כשירודים עולים שנים שהם אחד ואחד שהם שלש מה זה נערה יפה ואין לה עיניים והגוף נסתר ומתגלה היא יוצאת בבוקר ונתכסית ביום ומתקשטת בקשוטים שלא היו.

רי. עי' זהר ח"ב רנ"ג ע"ב: היכלא שתיאה⁵ דא הוא היכלא דאקרי היכלא דרצון דאיהו [רעוא דאקרי] מוצא פי יהו"ה⁶ (דברים ח ג) חדוה דאתדבקותא דכלא והכא איהו רעוא דרעוין⁷ ברזא דכתיב (שיר ד ג) כחוט השני שפתותיך רעוא דכל נשמתין דנפקי מההוא מוצא פי יהו"ה. האי היכלא היכלא דרעוא דקיימן הכא כל ושאלתין (שאלתא) וכל בעותין דעלמא⁸ בגין דרעוא דכל רעוין כד נשיקין⁹ אשתכחו ברזא דכתיב (בראשית כט יא) וישק יעקב [לרחל] (סימן) וכדין כד נשיק דא לדא כדין אקרי עת רצון¹⁰ בגין דהא כדין שלימו אשתכח וכל אנפין נהירין וכד צלותין סלקין כדין איהו עת רצון לאשתכחא¹¹ ועל דא כתיב (תהלים סט יד) ואני תפלתי לך יהו"ה עת רצון דאיהו חבורא דא עם דא.

- מאיר הכוונה -

¹ הרע נברא ונעשה מהגבורות דעולם הנקודות, וכן כל קיומם הוא ע"י שהם מושרשים בהגבורות דעולם האצילות. וכל זמן שהם קרובים להקדושה ויונקים מן הקדושה, אז הם מתחברים, ויש להם קיום והעמדה, וכמו שהיה בעת שנבראו בראשונה, אבל כשנברר הקדושה מהם ונפסק יניקתם, אז הם מתפרדים ומתבטלים. וכן יהיה לעתיד (הקדו"ש סה ע"א).

² עי' אריכות בזהר הרקיע.

³ רחל, שנקראת יפת תואר ויפת מראה (שעה"כ נט ע"ג). עי' אריכות בזהר הרקיע. צריכים אנחנו עבדיה לעשות לה עינים בכוונותינו (עמק המלך שט"ז פמ"ה).

⁴ שקומתה מתחילה מהחזה (שעה"כ נט ע"ג).

⁵ היכל רצון תפארת (הערת הזהר).

⁶ שכאן הוא סוד הפה כנ"ל (לעיל רנ"ג ע"א בדברי רבינו). ור"ל שז"ש כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם, כמש"ל (שם) דמכאן נפיק אוירא דרוחא דקיומא דנפשין. וכאן ומשביע לכל חי רצון, נפתלי שבע רצון, ובנפתלי הוא סוד השחוק. וז"ש "חדוה דאתדבקותא כו' (דכלא)" (יהל אור).

⁷ שרעוא דרעוין מע"ק מתגלה כאן, בסוד אוירא דדעת שמתגלה בפה כנ"ל. וז"ש "ברזא דכתיב כחוט השני כו'" וכאן סוד הת"ת שבו הדעת (יהל אור).

⁸ בסוד ואני תפלתי לך ה' עת רצון, בעת רצון עניתיך, וכמש"ל כדין אקרי עת רצון כו'. וסוד ח"י ברכות, ג"ר בחג"ת, וג"א בנה"י, וביניהם י"ב אמצעיות בקשות צרכיו, כי ה"ב הם נגד י"ב של הדעת, שמתגלה בת"ת, שכנגדן הוא בהיכל הזה י"ב חיות ונהורין, והדעת הוא הרעוא דרעוין, ולכן (ברכות דף לד.) לא ישאל צרכיו לא בג"ר ולא בג"א, אלא באמצעיות. שכאן קיימין כל שאלתין ובעותין (יהל אור).

⁹ ר"ל כאשר מתחבר היכל הזה עם יעקב, שמים כנ"ל (יהל אור).

¹⁰ ר"ל עת הוא לשון חבור, כמו אשר פריו יתן בעתו, ור"ל שמתחבר עת נוקבא, עם רצון, שמים. וז"ש וכד צלותין סלקין כו' (כדין איהו עת רצון לאשתכחא, וע"ד כתיב ואני תפלתי לך יהו"ה עת רצון), דאיהו חבורא דא עם דא. שהרצון היא בדכורא, וממנו מקבל הנוק', ונקר' ע"ש רצון ג"כ. ור"ל וכד צלותין סלקין, רומז על מ"ש (ברכות דף ח.) אימתי עת רצון בשעה שהציבור מתפללין (יהל אור).

¹¹ ר"ל להמציא הרצון, כמ"ש מצא טוב ויפק רצון מה'. וז"ס על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצוא. ואמרו (ברכות שם) לעת מצוא זו אשה, שנאמר מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מה'. במערבא אמרי מצא או מוצא כו' והוא כאן כמש"ל. ר"נ אמר לעת מצוא זו תורה, שנאמר כי מוצאי מצא חיים כו' והוא ג"כ כאן, כמש"ל שכאן הוא סוד התורה, וכאן סוד החיים כמש"ל, ולקמן דף רנ"ט ע"ב מסטרא דיעקב נטיל רוחא דחיי כו', והוא בסוד כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם כנ"ל. ר"נ ב"י אמר לעת מצוא זו מיתה כו', ניחא שבכולן נשיקה כו'. והוא ג"כ כאן כמ"ש למטה בהאי היכלא אתכניש משה ברחימו ונשיק נשיקין (יהל אור).

שְׁעָה"כ

בהיכלא דא קיימן שית פתחין¹ ארבע פתחין לארבע סטריין דעלמא וחד לעילא וחד לתתא באלין פתחין אתמנא חד רוחא² דאיהו רב על כלהו די ממנן בכל אלין פתחין ורזיא"ל שמייה³ והאי אתמנא ואתפקד בכל אינון רזין עלאין דפומא לפומא ממללן דנשקין דא לדא⁴ ברחימו דרחימותא.

תרעין⁵ [נ"א תרעי רזין] לא קיימן לגלאה⁶ [אבל כד תרעין] (כד) אתפתחו כדין ידעין כלהו היכלין וכל אינון רוחין וכל אינון משיריין דהא תרעי דרצון אתפתחו⁷ ולא עאלין באלין תרעין אלא רעוי דצלותין רעוי דשבחא רעוי דנשמתיין קדישיין עלאין.

האי איהו היכלא דמשה בהאי היכלא אתכניש משה ברחימו ונשיק נשיקין בהאי היכלא (שמות יט יט) משה ידבר והאלהים⁸ יעננו בקול כד אתדבקו נשיקין בנשיקין⁹ דא עם דא ועל דא כתיב (שיר א ב) ישקני מנשיקות פיהו וגו'¹⁰ לית נשיקין ודחדוה ורחימותא בחדוה אלא כד [מתדבקן דא עם דא] ומתדבקן דא בדא פומא פומא רוחא ברוחא דכדין רוואן דא [עם] (ו) דא בתפנוקין דכלא ובחדוה מנהירו עלאה¹¹.

תרגום: ההיכל הששי זהו ההיכל שנקרא היכל הרצון שהוא רצון שנקרא מוצא פי ה' שמחה של הדבקות של הכל וכאן הוא רצון הרצונות בסוד הכתוב (שיר השירים ד) כחוט השני שפתותיך רצון כל הנשמות שיוצאות מאותו מוצא פי ה'.

ההיכל הזה היכל הרצון ששם עומדות כל הבקשות וכל השאלות שבעולם משום שרצון כל הרצונות כשנשיקות נמצאות בסוד הכתוב וישק יעקב לרחל ואז כשנושק זה לזה אז נקראת עת רצון משום שהרי אז נמצאת שלמות וכל הפנים מאירות וכשתפלות עולות אז הוא עת רצון להמצא ועל כן כתוב ואני תפלתי לך ה' עת רצון שהוא חבור זה עם זה.

בהיכל הזה עומדים ששה פתחים ארבעה פתחים לארבעה צדדים של העולם ואחד למעלה ואחד למטה בפתחים הללו התמנה רוח אחד שהוא גדול על כל הממנים בכל אותם הפתחים ושמו רזיא"ל וזה התמנה ונפקד על כל אותם הסודות העליונים שמדברים פה לפה שנושקים זה לזה באהבת האהבה.

- מאיר הכוונה -

¹ שהן נגד ר"ק שכלולין כאן. והן שית היכלין שנכללן כאן. ולכן הפתחים הם לר"ק העולם. וכן בת"ת, וא"ו צינורות לכל הו"ק, והן פתחים (יהל אור). היכל רצון הוא היכל ת"ת וכמו שמבואר כ"ז בארוכה בשער כסא הכבוד (פרקים ג ד), ואמר שם הרב כי זהו מ"ש ב' בראשית (מד ע"ב) על היכל הרצון, האי רוחא אתכליל בשית וקיימא בשית, אתכליל בשית דלתתא בהדיה, וקיימא בשית עלאין (ביאורים ח"א פה ע"ב).

² והיא הרוח שבהיכל הזה, ששולט על כל ההיכל, וכל שבהיכל הזה כולם יצאו ממנו, כמ"ש בפ"ב "הכא רוחא כו' האי רוחא אתכליל ובג"כ האי רוחא אפיק כו' ע"ש (יהל אור).

³ כמש"ו שממונה על רזין (יהל אור).

⁴ ר"ל ברחימו כמש"ו. וז"ש פא"פ אדבר בו, שהוא כאן, בהיכלא דמשה וכמש"ו (יהל אור).

⁵ רזין (דפ"ו).

⁶ כמש"ו דרשו ה' בהמצאו, שהוא לעת מצא כנ"ל. וכמ"ש (ר"ה יח). כאן ביחיד כאן בציבור, וכמש"ל וכד צלותין סלקין, אימתי עת רצון בשעה שהציבור מתפללים כנ"ל. ואמרו (ר"ה שם) ויחיד אימת בעשרת ימים שנין ר"ה ליוה"כ. והוא כמ"ש בס"ד (רפ"ב) בזמנא דמטא ירחא שביעאה כו' ומתפתחי תריסר תרעי דרחמי. והוא כאן, י"ב נהורין, והן תליסר עם הרוחא דכליל, בסוד המזלא. וכאן אני אעביר כל טובי על פניך כו' ויעבור ה' על פניו ויקרא כו', יג מדות, שכאן הוא סוד פני' משה (יהל אור).

⁷ ר"ל כד שיערי ההיכל הזה נפתחין, יודעין כולם ששערי רצון העליון מע"ק לז"א ומז"א לחקל תפוחין קדישיין, כלם נפתחו, ורצון של הש"י מתגלה בעולם (יהל אור).

⁸ ר"ל משה שמים העליונים, דרגא דמשה, ידבר, והאלקים נוק', יעננו, שהוא נשיקין דא לדא ודא לדא, וכמ"ש למטה ת"ח משה ידבר כו'. והוא סוד פא"פ אדבר בו, רוחא ברוחא של היכל זה, עם הא' דנטיל לי' כנ"ל. וכאן הוא סוד הדיבור בפה. וכאן סוד אלקים דכליל כל היכלין, כמ"ש לקמן דף רנ"ו ע"ב כד נטיל יעקב בהאי היכלא שתינתא כדין אקרי נשמה קדישא כו' ה' אלקים. וכאן הוא סוד כלת משה, שלכן נקרא איש האלקים, בעלה דמטרוניתא (עיין הקדמת הזוהר ו ע"ב), וכ"ז בסוד הדעת, משה מלגאו יעקב מלבר (תיקון י"ג כט ע"ב) (יהל אור).

⁹ קאי אמ"ש בהאי היכלא משה ידבר (יהל אור).

¹⁰ כנ"ל, סוד הנשיקין, וסוד הפה (יהל אור).

¹¹ ר"ל מבינה. וז"ס בינה, דרגא דמשה, שמתגלה בינה בת"ת, כמ"ש בתיקונים (סוף תמ"ז) (יהל

אור).

שְׁעָה"כ

הסודות הללו אינם עומדים לגלוי אבל כשנפתחים השערים אז יודעים כל ההיכלות וכל אותן רוחות וכל אותם מחנות שהרי נפתחו שערי רצון ולא נכנסים לשערים הללו אלא רצונות של תפלות רצונות של שבח רצונות של נשמות קדושות עליונות.

זהו היכלו של משה בהיכל הזה התכנס משה באהבה ונשק נשיקות בהיכל הזה משה ידבר והאלהים יענו בקול כשנדבקות נשיקות בנשיקות זו עם זו ועל כן כתוב (שיר השירים א) ישקני מנשיקות פיהו וגו' אין נשיקות של שמחה ואהבה אלא כשנדבקים זה בזה פה בפה רוח ברוח שאז רוויים זה עם זה בתפנוקי הכל ובשמחה מהאור העליון.

ריא. עי' זהר ח"ב קסא ע"ב: ולדעתו (מהו למנדע) כי יהו"ה הוא האלהים דא איהו כללא דכל רזא דמהימנותא¹ [דכל אורייתא² כללא דעילא ותתא³ ברזא] ודכל אורייתא כללא דעילא ותתא ורזא (כללא דעילא ותתא כללא דכל איהו כללא דמהימנותא והכי הוא ודאי⁴ כללא דכל אורייתא⁵ דא איהו רזא דתורה שבכתב ודא איהו רזא דתורה דבעל פה⁶ וכלא חד כללא דרזא דמהימנותא בגין דאיהו שם מלא (דא) ודאיהו רזא דמהימנותא ומאן⁷ איהו יהו"ה אחד ושמו אחד⁸ יהו"ה אחד שמע ישראל יהו"ה אלהינו יהו"ה אחד דא איהו יחודא חד ושמו אחד ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד הא יחודא אחרא למהוי שמייה חד ורזא דא (מ"א יח לט) יהו"ה הוא האלהים [דא כתיב] כד אינון ביחודא חדא.

תרגום: לדעת כי ה' הוא האלהים זהו הכלל של כל סוד האמונה (כלל) של כל התורה כלל שלמעלה ומטה וסוד זה הוא הכלל של כל סוד האמונה וכך זה ודאי הכלל של כל התורה זהו סוד התורה שבכתב וזהו סוד התורה שבעל פה והכל אחד הכלל של סוד האמונה בשביל שהוא שם מלא שהוא סוד האמונה ומיהו ה' אחד ושמו אחד ה' אחד שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד זהו יחוד אחד ושמו אחד ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד הרי יחוד אחר להיות שמו אחד וסוד זה ה' הוא האלהים זה כתוב כשהם ביחוד אחד.

- מאיר הכוונה -

1 היינו כל ענין האלהות ויחוד הספירות נכלל בב' מלות אלו כאשר יבאר (אור יקר). פי' שז"ן שהם ה' אלהים נקראים אמת ואמונה (מ"מ), עי' לעיל עמוד א' הערה בשם ספר הדע"ה, כי הוא גימט' יב"ק, כמספר אהיה הויה אדני, שהם השמות דכלל האצילות, אהיה הוא בהג"ר (שהוא שם הכתר ושם הבינה וחכמה בינתיים), והויה הוא בז"א, ואדני במלכות. וכן ג' יחודים הם הויה אהיה, הויה אלהים, הויה אדני, שהם גימ' נ"ר כנודע. והויה אלהים הוא כוללם, כי אלהים הוא גימט' אהיה אדני, וכן כשתעמוד הג' שמות כזה יהו"ה אדני, הרי תראה שחציים הימיני הוא גימטריא הויה, וחציים השמאלי הוא גימ' אלהים, כמ"ש הגר"א בליקוטיו בסוף הספד"צ מדפוס ראשון (ליקוט ד).

וכן הויה אלהים הוא גימ' כמספר הנקודות דג' הויות דמלך מלך מלך, כמ"ש ברע"מ (פינחס ריז ע"א) (דע"ה ח"ב מח ע"ב), באשר שכל יניקתם הנה הוא רק משם אלהים, לכן כאשר שמתייחד הויה באלהים, שרק הויה לבדו ב"ה הוא האלהים, הנה עי"ז מוציא בלעם מפייהם, ומתבטל יניקתם וחיותם ונכרתו משורשם ונעשו כלא היו (כללים ח"א טל ע"ד).

2 פי' ז"ן נקרא תורה שבכתב ותורה שבע"פ וכדמפרש (מ"מ).
3 כי שם הויה יכלול כל עילא כל האצילות האלהים יכלול כל מה שמדת המלכות ולמטה עד כל המציאות הטהור והקדוש (אור יקר) פירוש שזעיר הוא עילא ומלכות היא תתא (מ"מ).
4 פירוש חוזר לפרש מ"ש לעיל כללא דכל אורייתא וכן מ"ש בסמוך כללא דעילא ותתא חוזר לפרש ענין ראשון (מ"מ).

5 היינו ממש תורה שבכתב ה' ותורה שבעל פה הוא האלהים, ועם היות שיש בעבודה אלהית פרטים ועניינים רבים כל סוד מציאותם נרמז בזה כגון דרכי העבודה וז"ש "כללא דכל רזא דמהימנותא" (אור יקר).

6 היא סוד יהו"ה היינו תורה שבכתב יסודה בת"ת וכוללת כל עשר ספירות יחד כענין שם יהו"ה שאנו מייחסים אותו בת"ת ויסודו עשר ספירות יחד ונודע ששם יהו"ה אין מציאותו מתגלה אלא על ידי שם אלהים שבמלכות שהיא תורה שבעל פה כך תורה שבכתב נעלמת ואין עניינה מתבארת אלא על ידי תורה שבעל פה, והאוחז בתורה שבתכב בלי תורה שבעל פה הוא נרגן מפריד אוף ואינו אוחז בשום דבר, מפני שאין אחיזת הת"ת אלא על ידי המלכות, והרוצה לאחוז בו חוץ מהיכלו נמצא נרגן מפריד אלוף ואינו אוחז כלל וז"ש "וכלא חד" כל ב' תורות הם אחת ואין להפרידם (אור יקר).

7 ר"ל ומאי (ביאורים ח"א מב ע"ד).

8 כמ"ש קלד ע"א עיי"ש, ועי' ספר הדע"ה ח"א דרוש ו' סי' ד' אות יג אות קטן ה' (לש"ו).

פעה"כ

ריב. עי' זהר ח"ב קס ע"ב: שמע ישראל דיחודא יאות דהאי לדרשא קאתי¹ הני אחרנין אמאי אלא כלהו לדרשא קאתו שמע ישראל דיחודא ודאי האי לדרשא קא אתיא והכא רמיז ואתחזי יחודא דחכמתא עלאה שמע עי' מאתוון רברבן² איהי אמאי אלא רמז קא רמיז³ בכללא חדא לאכללא עילא⁴ ותתא⁵ כחדא ביחודא חדא⁶ שמע⁷ שם עי'⁸ הכא אתכליל האי שם באינון עי'⁹ שמהן עלאינן¹⁰ [לאכללא לון] דהא שם¹¹ אתברכא מנייהו¹² ואתכליל בהו¹³ ואצטריך לאכללא לון כחדא ביחודא חד¹⁴ ולשוואה רעותיה בהו¹⁵.

דהא ודאי עי' שמהן אינון ברזא דרתיכא עלאה¹⁶ ומהאי רתיכא עלאה אתברכא האי שם ואתכליל בגווייהו¹⁷ ולבתר ישראל בכלל¹⁸ אבל הא תנינן דא ישראל סבא¹⁹ למהוי ישראל בכללא חדא²⁰ ההוא אתר דבקותא דכלא ועל דא שמע ישראל השתא אתדבקת אתתא בבעלה והוי כלא בכללא חדא ודא שמע ישראל דיחודא ישראל²¹ ולבתרו קא מיחד תלת סטרינן¹ יהו"ה אלהינו יהו"ה אחד למהוי כלא חד.

- מאיר הכוונה -

¹ "דהאי לדרשא קאתי" מוסגר בדפ"ק.

² בענין אתוון רברבין, עי' אות ריג עמוד 76.

³ הענין שבהיות עי' מאותיות גדולות הורה עניינים רבים, האחד הורה ש"מ לעצמם עי' לעצמם לדרוש ש"ם עי' שתי תיבות, עוד הורה ממה שהיה אפשר להיות ש"מ גדולות ועי' קטנה והיה מרובה, כי אותיות ש"מ הם במעלה מאות עי', אמנם עתה שאות עי' גדולה הורה שאות עי' במעלה יותר מאותיו ש"מ, אם כן לזה פירש כי עי' הם שבעים שמות יעלאין במע' גבוה, וש"ם למטה אתברכא מנייהו (אור יקר).

⁴ בינה (מ"מ).

⁵ היינו ש"ם שאינם גדולות (אור יקר). מלכות כי שמע שם מקבלת מן עי' וז"ש שמע שם עי' (מ"מ).

⁶ ממה שבאו שני מדרגות אלו במלה אחד שמע, ועוד הורה על ייחוד שני במלת אחד ולזה הם כחדא ביחודא חדא, ואלו היה קשר וייחוד לבד היה ראוי שיהיו עש"ם, דהיינו עי' למעלה קשורים בש"ם שהיא למטה מהם, אמנם אמר שמ"ע דהיינו השבעים כלולים בש"ם (אור יקר).
⁷ רטז ע"א (הערת הזהר).

⁸ שמע היא שם עי', פי' כי המלכות הנקראת "שם", היא המקבלת עתה הארה מן השבע תחתונות דאימא, אשר כל א' מז' כלולה מי', ונמצא שהם עי', ולכן עי' זו של שמע הוא עי' רבתי, לרמזו שהיא רומזת באימא, כנודע שאלפא ביתא רבתי באימא, ובינונית בת"ת, וזעירין ביסוד כנז' בתיקונים (קכא ע"א) וע"ש. וביאור הענין הוא כי הנה המל' נק' "שם", והטעם הוא במה שהודעתין כי כל האחוריים העליונים שנפלו בימי המלכים שמתו, הנה אותם הביטולים שנתבטלו הם בחי' המ"ן שאנו מעלים תמיד לתקנם כמבואר אצלינו (שעה"כ כג ע"ב).

⁹ קח ע"א (הערת הזהר).

¹⁰ והיאך יוכלו בו (אור יקר).

¹¹ שהיא מלכות (אור יקר).

¹² ובהכרח יש בה בחינה כנגד כולם (אור יקר).

¹³ והיה ראוי לפי זה שיאמר שמ"ע אות עי' דומה לשם אחד שהם כלולים בה, אמנם באה אות עי' גדולה לרמזו על שהם למעלה, וצריך אל המייחד לקושרם למטה (אור יקר).

¹⁴ ואם תאמר ולמה לא נרמזו בפירוש כשאר מדרגות הייחוד ה' אלהינו ה' (אור יקר).

¹⁵ אינו בפירוש המלות אלא התעוררות אל הכוונה שיכוון בהם בלבד, והטעם שאלו מעצמם הם (אור יקר).

¹⁶ אלו הם באצילות שבעים שמות נגד ז' ספירות כלולות מעשר, והמלכות בחינה אחרונה ש"ם ודאי מקבלת מכולם, וכנגדם יש לה בהיכלות שבעים כחות שכל פרקי נתחי ההיכלות ואיבריהם הם נכללים בהם, ראשם ארבעה שהם מיכאל גבריאל אוריאל רפאל שבהיכל הרצון, ומשם ולמטה הם משתלשלים עד שבעים בענין שהיא מתברכם מהם מאותם הזכרים העליונים (אור יקר). פי' בינה שהיא כסא לאריך (מ"מ).

¹⁷ ויש להם כנגדם והיא כלולה ביניהם כשפי' בזהר וירא והיא נקודה אמצעית ואפשר דהיינו אומרו "ואתכליל בגווייהו" והיינו ש"ם גובר, ואח"כ עי' (אור יקר).

¹⁸ כי כבר נאמרו בפרט סוד שבעים מדרגות הם פרקי אברי הת"ת אלא חזר ואמר ישראל דרך כללותם יחד (אור יקר). פירוש זעיר הנק' ישראל (מ"מ).

¹⁹ הפסוק שמע ישראל שיש בו כ"ה אתוון, ותלויים אלו הכ"ה אתוון בהכ"ה הנז', שהם בהתבונה דשם ס"ג, וכמ"ש בזה"ק (פ' בא דף מג ע"א, תרומה דף קס ע"ב, ויקהל דף רטז ע"א, ואתחנן דף רסב ע"ב) שמע ישראל, ישראל סבא. והרי כי הוא תלוי בישסו"ת, וכמ"ש בפע"ח (שער הק"ש פרק י') (ביאורים ח"א מב ע"א).

²⁰ פי' ישראל זוטא שהוא הזעיר מקבל מי"שם שהוא אבא כמ"ש הרב בכוונת ק"ש (מ"מ).

²¹ מוסגר בדפ"ק.

שְׁעָה"כ

תרגום: שמע ישראל של היחוד הוא נאה והאחרים הללו למה. אלא כולם באים לדרשה שמע ישראל של היחוד ודאי שזה בא לדרש וכאן רמוז ונראה היחוד של החכמה העליונה שמע ע' היא מהאותיות הגדולות למה אלא רמוז הוא רמוז בכלל אחד לכלל מעלה ומטה כאחד ביחוד אחד שמע שם ע' כאן נכלל השם הזה באותם שבעים שמות עליונים להכלילם שהרי השם מתברך מהם ונכלל בהם וצריך להכלילם כאחד ביחוד אחד ולשים רצונו בהם.

שהרי ודאי שבעים שמות הם בסוד המרכבה העליונה ומהמרכבה העליונה הזו מתברך השם הזה ונכלל בתוכם ואחר כך ישראל בכלל אבל הרי שנינו זה ישראל סבא להיות ישראל בכלל אחד אותו מקום של דבקות הכל ועל זה שמע ישראל עכשיו נדבקה האשה בבעלה ונהיה הכל בכלל אחד וזה שמע ישראל של היחוד (ישראל) אחר כך מיחד שלשה צדדים ה' אלהינו ה' אחד להיות הכל אחד.

ריג. עי' זהר ח"א קנט ע"ב: תא חזי כגוונא דאינון אתוון עלאין דעלמא עלאה² הכי נמי אתוון אחרנין לתתא אתוון עלאין רברבין ואתוון תתאין זעירין³ וכלא דא כגוונא דא וכל הני רזין ברזא דדכר ונוקבא כלא חד בשלימו⁴.

תרגום: בא וראה, כדוגמא שאותן אותיות עליונות של העולם העליון, כך גם האותיות האחרות למטה, אותיות עליונות גדולות, ואותיות תחתונות קטנות, והכל זה דוגמת זה. וכל הסודות הללו הם בסוד של זכר ונקבה, הכל אחד בשלמות.

עי' תיקו"ז קלד ע"א: אמר רבי אלעזר אבא הא אתגליא א' ברזא עלאה כד אסתלק עלת העלות באת י' ואשתאר ו"י אלא מאי או"י אמר ליה (א' עלאה) (נ"א אות א') לעילא מן א' דאית א' מאתוון רברבין ואית א' מאתוון זוטין ואית א' מאתוון בינוניים (נ"א זה שייך לרף פג ע"ב ועוד נעשה אדם) אינון אדם דבריאה אדם דיצירה אדם דעשיה ועלייהו אתמר כי גבוה מעל גבוה שומר ואית תלת עלאין עלייהו בארץ אצילות ועליהם אתמר וגבהים עליהם.

תרגום: אמר רבי אלעזר אבא הרי התגלתה א' בסוד עליון כשהסתלק עלת העלות באות י' ונשאר וי אלא מה זה אוי אמר לו (א' העליונה) (יש א') למעלה מן א' שיש א' מהאותיות הגדולות ויש א' מן האותיות הקטנות ויש א' מן האותיות הבינוניות הם אדם של בריאה אדם של יצירה אדם של עשיה ועליהם נאמר כי גבה מעל גבה שמר ויש שלשה עליונים עליהם בדרך אצילות ועליהם נאמר וגבהים עליהם.

ועי' שער רוח הקודש ג ע"ב: כ"ב אותיות של הנפש הם קטנות, וכ"ב אותיות שברוח הם בינוניים. וכ"ב אותיות של הנשמה הם גדולות.

ריד. עי' זהר ח"ג לג ע"א: וצריך למתודה לקודשא בריך הוא לקבלא לקרבא ה'⁵ בשמיה דאכיל ושצי ולאחזרה בתיוכתא לגבי יה"ו¹ אהייה כחושבן מ"ב² דאדנ"י קרינן ליה דינא

– מאיר הכוונה –

¹ פירוש הם א"ו שהם ה' אלהינו ודעת המזווג א"ו שהוא מזלא דדיקנא דעתיקא הוא הוי"ה השנית וע"י הזעיר שעולה בסוד מ"ן הם מתייחדים ומזדווגים (מ"מ).

² היא בינה, ששם שורש האותיות, ומשם מוצאם בה' ספירות שהם ה' מוצאות הפה: אחה"ע בגרון, גיכ"ק בחיך, זסשר"צ בשיניים, דטלנ"ת בלשון, בומ"ף בשפתים (ס"י פ"ב מ"ג), וה' מוצאות הם ה' ספירות שסודם ה' עלאה, בינה, דהיינו חגתנ"ה ויסוד ומלכות כלולים בת"ת. וכמו שהם כ"ז אותיות בבינה, כי מנצפ"ך ירמזו בסוד הה' מוצאות עצמם, שהם ה' ספירות הנעלמות בבינה. הכי נמי ראוי שיהיו אתוון אחרנין לתתא, כ"ז, ולהשלים מספר האותיות במנצפ"ך עצמן אין ראוי, מפני דאתוון עלאין רברבין להורות על העלמם במקום א"א, לכך הם פשוטות וזקופות ולמטה אינן כך (אור יקר).

³ לכך באו להשלים הה' מקורות ה' מוצאותיות יה"ו שהם חסד גבורה ת"ת, וב' אותיות אחרות במקום נו"ה כפולות, בענין שכולא חד כגוונא חד ועכ"ז הה' העליונות משפיעות בה' תחתונות, דהיינו ה' עלאה משפעת בה' תתאה ע"י סוד וא"ו שהיא אמצעית קושרת הכל (אור יקר).

⁴ עי' תיקו"ז (קלד ע"א): אמר ליה א' עלאה (נ"א אות א') לעילא מן א' דאית א' מאתוון רברבין, ואית א' מאתוון זוטין, ואית א' מאתוון בינוניים, אינון אדם דבריאה, אדם דיצירה, אדם דעשיה, ועלייהו אתמר כי גבוה מעל גבוה שומר, עכ"ל, ועי' שם (קנח ע"ב), שמפרש שהם אימא ז"א ונוק'. ועי' שער רוח הקודש ג ע"ב: כ"ב אותיות של הנפש הם קטנות, וכ"ב אותיות שברוח הם בינוניים. וכ"ב אותיות של הנשמה הם גדולות.

⁵ לקרבא ה" נמחק ביהל אור, ובמקומו איתא מיתה

שְׁעָה"כ

דמלכותא דינא ויכוון בשמא מפרש דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א בלב אחד³ וביה יפוק רוחיה
בנפש דיליה מקבל עליה מיתה ויסורין ובנשמתא מודה בכמה ודויין ומתחרט בנפש מקבל⁴
עליה מיתה שחיטה שריפה.

ואי צריך⁵ ארבע מיתות בית דין דאינון סקילה שריפה הרג וחנק מקבל ליה מאדנ"י בנפש
דיליה ובנשמתיה מודה בכמה ודויין וחוזר בתשובתא לגבי אהי"ה דאחיד⁶ בתרין שמהן יהו"ה
יהו"ה במחשבתיה יכוין לאפקא וידוי וקבלת מיתה עליה בלב אחד דאיהו שמא מפרש כגוונא
דא יו"ד ה"א וא"ו ה"א (כבוד) ביה כהנים כורעים ומשתחוים על פניהם ואומרים ברוך שם כבוד
מלכותו לעולם ועד כבוד איהו ל"ב⁷ בחושבן וביה היה מתכוין לגמור את השם (וא"ו איהו אחד
בלב).

תרגום: וצריך להתוודות אל הקדוש ברוך הוא לקבל, ולקרב ה' שבשמו שאוכלת ומכלה,
ולהחזיר בתשובה ליה"ו אהי"ה כחשבון מ"ב. שאדנ"י קוראים דין של מלכות דין, ויכוון בשם
המפורש שהוא יו"ד ה"א וא"ו ה"א בלב אחד, וכו תצא רוחו, בנפש שלו מקבל עליו מיתה
ויסורים, ובנשמה מודה בכמה וידויים ומתחרט. בנפש מקבל עליו מיתה שחיטה שריפה.

ואם צריך ארבע מיתות בית דין, שהם סקילה שרפה הרג וחנק, מקבל אותם מאדנ"י בנפש
שלו. ובנשמתו מודה בכמה וידויים וחוזר בתשובה אל אהי"ה, שאחוז בשני שמות יהו"ה יהו"ה
במחשבתו, יכוון להוציא וידוי, וקבלת מיתה עליו בלב אחד, שהוא שם המפורש כדוגמא זה
יו"ד ה"א וא"ו ה"א (כבוד), שבו הכהנים כורעים ומשתחוים על פניהם ואומרים ברוך שם כבוד
מלכותו לעולם ועד. כבוד הוא ל"ב בחשבון, וכו היה מתכוון לגמור את השם (וא"ו הוא אחד
בלב).

ע"י תיקו"ז סז ע"א: ו' עץ גבוה חמשים אמה (אסתר ה יד) דא ה' דסליקת ב'י לחמשין זרקא
קו דחניקת⁸ בתלת אתוון דשכינתא תתאה איהו דן ארבע מיתות בית דין איהי חניקת לחייביא
והרג לון בשריפה וסקילה ובגין דא ראו עתה כי אני הוא הה"ד (ויקרא כו כח) ויסרתי אתכם
אף אני וגו' וכמה דבשמיה קטיל למאן דאעבר על כריתות ומיתות בית דין דאורייתא הכי מסי
ומחיה בשמיה למאן דמקיים לון.

תרגום: ו', "עץ גבוה חמשים אמה", זו ה' שעולה ב'י לחמשים. זרקא, קו שחונקת בשלש
אותיות, שהשכינה התחתונה היא דנה ארבע מיתות בית דין. היא חונקת את הרשעים והורגת
אותם בשרפה ובסקילה. ולכן, "ראו עתה כי אני הוא", זהו שכתוב "ויסרתי אתכם אף אני
וגו'". וכמו שבשמו הורג את מי שעובר על כריתות ומיתות בית דין של התורה, כך מרפא ומחיה
בשמו את מי שמקיים אותם.

עיי"ש סו ע"ב: ועוד ושחטתם בזה דא אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד דביה דן קודשא בריך הוא כל
נזיקין ועל כל אלין דקטלין חד לחבריה ועל כל אלין דגולין יהו"ה איהו דן דאתלבש בתהו ובהו
וחשך ותהום ודן בהון ארבע מיתות בית דין והא אוקמוהו כלהו באתוון י' גחלת ו' שלהובא
ה"ה גוונין ונהורין דנורא דא איהו שרפה (דברים ד כד) כי ה' אלקיך אש אוכלה הוא סקילה
בתלת אבנין י' י' ואינון יהו"ה כ"ו וארבע אתוון י' י' הרג בחרבא י' רישא דחרבא ו' גופא
דחרבא ה"ה תרין פפיות דילה חנק ו' (ס"א ג') אתעביד חוט כגוונא דא זרקא ועלה י' דעזקא
בחוטא למהוי כריך לה על צואר ורזא דמלה (במדבר כז ג) אבינו מת במדבר מק"ף והול"ך אינון
ה"ה חד מקיף ליה וחד הולך עד דחנקין ליה ובגין דא אמר קודשא בריך הוא (דברים לב לט)
ראו עתה כי אני הוא אני אמית ואחיה מחצתי ואני ארפא ואין מידי מציל.

– מאיר הכוונה –

1 לגבי בינה תשובה ששם יה"ו כמ"ש בפקודין הקודמין ונשלם השם בשם אדנ"י שהיא ה' וכן
שם אהי"ה שם (יהל אור).

2 שהוא בבינה כידוע (יהל אור).

3 גימ' מ"ה כמ"ו, בלב הוא הרוח, וז"ש וביה יפוק כו' (יהל אור).

4 ומקבל (יהל אור).

5 כמ"ל מחמת סרכות דמרה חוורא (יהל אור).

6 ר"ל שהוא בגימ' יה"ו ועם ה' נשלם (יהל אור).

7 כאן שייך מ"ש בח"א סימן מ"ו (הערת הזהר).

8 ו' עץ גבוה חמשים אמה דא ה' דסליקת ב'י לחמשין זרקא קו דחניקת" נמחק בגר"א.

שְׁעָה"כ

תרגום: ועוד "ושחטתם בזה", זה אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, שבו דן הקדוש ברוך הוא את כל הנזיקין. ועל כל אלו שהורגים אחד את חברו, ועל כל אלה שגוזלים יהו"ה, הוא דן, שמתלבש בתהו ובהו וחשך ותהום, ודן בהם ארבע מיתות בית דין. והרי בארו את כולם באותיות: י', גחלת. ו', שלהבת. ה"ה הצבעים והאורות של האש, זוהי שרפה, "כי יהו"ה אלהיך אש אוכלה הוא". סקילה, בשלש אבנים י' י' י', והם יהו"ה כ"ו וארבע אותיות, י' י' י'. הרג בחרב, י' ראש החרב, ו' גוף החרב, ה"ה שתי פיפיות שלה. חנק ו' (ג) נעשה חוט, כמו זה זַרְקָא, ועליה י' של טבעת בחוט, להיות כרוך לה על צוארה. וסוד הדבר "אבינו מת במדבר", מקף- והולך הם ה"ה, אחד מק"ף אותו, ואחד הולך, עד שחונקים אותו. ולכן אמר הקדוש ברוך הוא "ראו עתה כי אני אני הוא אני אמית ואחיה מחצתי ואני ארפא ואין מידי מציל".

ועי' תז"ח לא ע"ב: וד' אתון דשם יהו"ה שלטין על ד' מיתות בית דין סקילה שרפה הרג וחנק י' עבירת סקילה בה"ו ה' עביר שרפה בתה"ו דאיהו קו ירק ואיהו תשובה ה' אתלבשת בה למעבד דינא בחיביא ו' אתלבש בחשך למעבד בה חנק ה' אתלבש בתהום דאיהו המות למעבד בה הרג והארץ כליל מכלהו קלפין ושכינתא מתלבשת בה לבער רוח הטמאה כד"א ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ ואית מאן דאמר דבאלין קלפין איהו שמא קדישא בהפוכא הוה"י ורזא דמלה וכל זה איננו שו"ה ל"י ואנון ה' בתהו ו' בבהו ב"ו הו"א אנ"י וה"ו וחשך על פני תהום וחשך בה ה' תהום בה י' וכד איהי ה' זעירא בקלפה דאיהי תהו מה כתיב לא תהו בראה דלית לה חבורא דיחודא עם בעלה כד איהי מתלבשא בתהו ואלין קלפין אתקריאו עריות ועליהו אתמר ערות אביך וערות אמך לא תגלה דא חשך ותהום דאנון ערות אבא ואמא דאנון י"ה ערות אשה ובתה תהו וחשך ערות אחותך בת אביך או בת אמך דא ה' זעירא כלהו עריין אנון הכא (תהו) והכא אתמר (ישעיה כג) לאכל לשבעה ולמכסה עתיק.

תרגום: וארבע האותיות של שם יהו"ה שולטות על ארבע מיתות בית דין סקילה שרפה הרג וחנק י' עושה סקילה בה"ו ה' עושה שרפה בתהו שהוא קו ירק והוא תשובה ה' מתלבשת בו לעשות דין ברשעים ו' התלבשה בחשך לעשות בו שרפה ה' התלבש בתהום שהוא המות לעשות בו הרג והארץ כלולה מכל הקלפות והשכינה מלבשת בה לבער את רוח הטמאה כמו שנאמר ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ ויש מי שאומר שבקלפות הללו הוא השם הקדוש בהפוך הוה"י וסוד הדבר וכל ז"ה איננו שו"ה ל"י והם ה' בתהו ו' בבהו ב"ו הו"א אנ"י וה"ו וחשך על פני תהום וחשך בו ה' תהום בו י' וכאשר ה' הקטנה בקלפה שהיא תהו מה כתוב לא תהו בראה שאין לה חבור ויחוד עם בעלה כשהיא מתלבשת בתהו והקלפות הללו נקראות עריות ועליהם נאמר ערות אביך וערות אמך לא תגלה זה תהום וחשך שהם ערות האב והאם שהן י"ה ערות אשה ובתה תהו וחשך ערות אחותך בת אביך או בת אמך זו ה' הקטנה כל העריות הן כאן וכאן נאמר (ישעיה נג) לאכל לשבעה ולמכסה עתיק.

בהגר"א: י' עבירת סקילה בהו - אבני' כנ"ל: *ה' עביר - שריפה. בתהו. עד תשובה ל"ג וטעות המגיהים הוא וצ"ל שריפה בחשך כנ"ל: ה' אתלבשת כו' - באש של גיהנם נהר יוצק יסודם נהר דינור והיא נהר כידוע וכן בקדושה בה ה"פ אור כנ"ל: *ו' אתלבש בתהו דאיהו קו ירוק למעבד כו' - כצ"ל שהוא"ו הוא קו כידוע: ה' אתלבש כו' - שרגליה יורדות כו' והן ד' יסודות כסדר י' בהו מים ה' חשך אש ו' תהו רוח ה' תהום עפר כנ"ל והן ד' גוונים והארץ הוא גוון חמישי שהן ה' גוונים וכלהון חשוכין וכד נהיר בהו ה' עילאה ה"פ אור כנ"ל וז"ש. והארץ כליל כו' כמ"ש בעמוד ד' דהארץ חד כו' כתנות עור חשיכין דעיינין ע"ש: **דשכינתא מתלבשא בה - ר"ל בארץ וז"ש לבער כו' מן הארץ וז"ש עת אשר שלט האדם באדם לרע לו כידוע: וכל זה כו' - השם בהיפוך והמן ועשרה בניו הן עישר כתרין דמסאבותא שבהן ד' קליפין הנ"ל כמ"ש: *אנ"י וה"ו - ר"ל שכינה וקב"ה והוא ראייה שוא"ו נקרא הוא וזהו בו הוא שכבהו הוא ו' קב"ה: לא תהו בראה - ר"ל אז לשבת יצרה משא"כ קודם דהות בתהו: עדינות - ער הוא קליפה ער בכורו רע בהיפוך אתון וזהו ערוה דמכסין לו"ה עריה תעור כו' דמכסין ל"ה תעור אותיות ערות והן קליפין לד' אותיות: **דא חשך כו' - לאית מאן דאמר: ערות אשה כו' - ב' ההיו: דא ה' זעירא - בת אביו אבא או כו'. שהן ב' היות. יהה"ו יוקק כמ"ש בתי' תי"ח שבראשונה היא בת אביו ובשניה בת אמו ע"ש וכ"ז אזהרה לו' של השם שע"י הייחוד שבו כל הנחלים כו' שהוא יחודא דכולא ובזמן שקב"ה באלין קליפין לית יחודא לכן כל העריות לא תגלה וז"ש כלהו עריין כו' וכצ"ל *ה' זעירא תהו וכלהו עריין אינון הכא והכא כו' . . והכא איתמר כו'. ר"ל כמ"ש****

שְׁעָה"כ

ולמכסה עתיק דברים שכסן עתיק יומין שבאלין הקליפות אסור ההתבוננות כמ"ש כל המסתכל מה לפניו כו' שהוא באלו הקליפין שבהן בונה עולמות ומחריבן כמ"ש בעמוד ד' תהו היתה מקדמת דנא וז"ש לפניו מה דהוה הוה כו' משל לאדם שבונה פלטרין על האשפה אין רצונו להזכיר שם האשפה וזהו סוד דעולם התהו שאמר בא"ר דמלכין קדמאין מיתו כו' וז"ש וכל שלא חם על כבוד קונו כו' כבוד אלקים הסתר דבר ואמרו זה העובר עבירה בסתר ועבירה הוא נקרא בכל הגמ' עריות הרהור עבירה וכן בהרבה מקומות והן אלו העריות ואמרו זה המסתכל בקשת והוא כמ"ש בזהר דאסור לאסתכלא בקשת משום דמתכסיא באלין קליפין שהן גוונין דקשת דלא נהירין ובזמנא דגוונוי נהירין תצפי כו' כנ"ל ולכן אסור בהן ההסתכלות כמ"ש כל המסתכל בעריות קשתו ננערת כמ"ש וראה את ערותה והיא כו' וז"ש בן זומא הציץ ונפגע דאסתכל באלין קליפין כמ"ש בדף הקודם תלת דעאלו בתלת שניה כו' ואמרו בגנו' ועליו הוא אומר דבש מצאת אכול דין כו' וז"ש כאו. לאכול לשבעה.

רטו. עי' זהר ח"א קכד ע"ב: מהו (בראשית כג יא) השדה נתתי לך והמערה אשר בו אמר רבי יוסי הפקדא דשלוה ומנוחה רבא אמר רבי שלום בר מניומי אין לך כל צדיק וצדיק מאותם העוסקים בתורה שאין [לו] (בו) מאתים עולמות וכסופין בשביל התורה הה"ד (שיר ח יב) ומאתים לנוטרים את פריה ומאתים על שמוסרים עצמם בכל יום כאילו נהרגו על קדושת שמו נצחו כהאי פסוקא ונ"א וכך אמרו בהאי פסוקא דכתיב (דברים ו ה) ואהבת את יהוה וגו' ותאנא כל המכוין לבו בהאי פסוקא כדי' למסור נפשו על קדושת שמו מעלה עליו הכתוב כאלו נהרג בכל יום עליו הה"ד (תהלים מד כג) כי עליך הורגנו כל היום אמר רב נחמן כל המוסר נפשו בהאי פסוקא נוחל ארבע מאות עולמות! לעולם הבא אמר רב יוסף והא תנן מאתים [אמר רב נחמן מאתים] על התורה ומאתים על שמסר עצמו בכל יום על קדושת שמו.

תרגום: מה זה "השדה נתתי לך והמערה אשר בו", אמר רבי יוסי, הבטחה של שלוה ומנוחה רבה. אמר רבי שלום בר מניומי, אין לך כל צדיק וצדיק מאותם העוסקים בתורה שאין לו מאתים עולמות וכסופים בשביל התורה. זהו שכתוב "ומאתים לנוטרים את פריה". "ומאתים" על שמוסרים עצמם בכל יום כאילו נהרגו על קדושת שמו, ונצחו כמו הפסוק הזה, (וכך אמרו בפסוק הזה, שכתוב "ואהבת את ה' וגו', ולמדנו, כל המכוין את לבו בפסוק הזה כדי' למסור נפשו על קדושת שמו, מעלה עליו הכתוב כאלו נהרג בכל יום עליו. זהו שכתוב "כי עליך הורגנו כל היום". אמר רב נחמן, כל המוסר נפשו בפסוק זה, נוחל ארבע מאות עולמות לעולם הבא. אמר רב יוסף, והרי שנינו מאתים. אמר רב נחמן, מאתים על התורה, ומאותם על שמסר עצמו בכל יום על קדושת שמו.

יט ע"א

רטז. דע כי היכל לבנת הספיר מתפשט והולך עד אל ברוך גדול דעה ומן אל ברוך הוא היכל עצם השמים² ונקרא עצם השמים לפי שהוא עצמות ז"א דבריאה הנקרא שמים ובזה ההיכל יש אל"ף ביי"ת ולמה אל"ף ביי"ת בזה ההיכל לפי שאותיות הם מבינה הוא היכל ק"ק ומתפשט נגד נש"ב כל א' כלול מי' ויבוא עד הוד שהוא רומז מאת היכל האל"ף ביי"ת ומהיכל זה הם השרפים בעל כנפים וכאן הוא חשמ"ל הנקרא אור פניאל וז"ס ויקרא את שמו פניאל.

- מאיר הכוונה -

¹ אד"ר קכח ע"ב ואד"ז רפח ע"א (לש"ו).

² עי' זהר ח"ב קלב ע"א: יוצר אור ובורא חשך עושה שלום ובורא את הכל והא אתערנא ביה ואתערו חברייא דהני אינון תקונין דעלמא עלאה (ס"א מצ' כאן אל אדון): אל"ל [אדון] ברוך תקוני דעלמא תתאה דאינון כ"ב אתוון זעירין בגין דאית אתוון רברבן ואתוון זעירין אתוון מעלמא תתאה אתוון רברבן מהווא עלמא דאתי: תרגום: יוצר אור ובורא חשך עשה שלום ובורא את הכל והרי התעוררנו בזה והתעוררו החברים שאלה הם תקוני העולם העליון (אל אדון). אל"ל ב"רוך תקוני העולם התחתון שהם כ"ב אותיות קטנות משום שיש אותיות גדולות ואותיות קטנות האותיות הקטנות מהעולם התחתון ואותיות גדולות מאותו עולם הבא. אתוון רברבן עלאין ואתוון תתאין זעירין אלו מעולם העליון בינה ואלו מעולם התחתון מלכות (שער מאמרי רשב"י י ע"ד).

שְׁעָה"כ

ודע כי עצם השמים הוא הנק' אלהים צבאות וכן אלהים צבאות ע"ה כמנין עצם השמים כי הוא בהוד של בריאה ואל"ף ביי"ת עד וקדושתו הוא כ"ו תיבות כמנין הוי"ה ומשם עד היכל נוגה הבא אחריו ק"ל תיבין שהם ה' הוי"ת והם ה"ח למתק ההיכל זה.

אח"כ נכנס להיכל נוגה הרמוז לנצח דבריאה והוא מתחיל מן לאל ברוך ומתפשט והולך עד אדון הנפלאות ובזה ההיכל רמוזים עצמות הבריאה והם מלמעלה למטה מרום כתר וקדוש חכמה פועל גבורות בינה עושה חדשות חסד ובעל מלחמות גבורה זורע צדקות ת"ת ומצמיח ישועות נצח בורא רפואות הוד נורא תהלות יסוד אדון הנפלאות מלכות הרי לך י"ס שהם עצמות הבריאה ומהיכל זה הם חיות הקדש ושם הממונה בזה ההיכל שנקרא נג"ה רומז לנצח דבריאה ונקודו יו"ד ה"א וא"ו ה"א ויוד אותיות כמנין נג"ה (א).

הגהה (א) ונ"ל שהוא ס"ג עם כולל כמנין נוג"ה מלא וא"ו שהוא נצח דבריאה שנקרא הוי"ה ונקרא צבאות כנז' כי הוי"ה ג"כ עולה צבאות כזה י"פ יו"ד ר' ה"פ ה"ה נ' והשם עצמו עם ד' אותיות עולה ל' וא"ו פ' וא"ו עולה ק"ע וה' אחרונה ג"כ נ' הרי צבאות נמצא בנצח כנלע"ד.

אח"כ נכנס להיכל זכות שבזה ההיכל הסנהדרין אלו מזכין ואלו מחייבין והיכל זה של זכות נגד גבורה שבבריאה והיכל זה הממונה שבו נק' אליהו וז"ס ואלהי לצור מחסי והוא אליהו המלמד זכות על ישראל ויש בזה ההיכל י"ט תיבות נגד י"ס וט' נקודות שבהן ועוד דע כי ע' אותיות עד ברוך אתה נגד ע' סנהדרין ולזה נקרא זכות לרמז גבורה דבריאה אח"כ נכנס להיכל אהבה שהוא חסד דבריאה ומתפשט היכל זה עד אמת ויציב והממונה שבהיכל זה נקרא אל שד"י לשון שדיים והדברים עתיקין ובזה ההיכל הוא סוד נשיקין שנאמר וישק יעקב לרחל וישא את קולו ויבך ז' תיבות נגד היכל זה שהוא ממטה למעלה ז' היכל כנס"י נק' מל' אבל לא רצה הרשב"י לזכור אותו ואחריו לבנת הספיר ואחריו עצם השמים ואחריו נוגה ואחריו זכות ואחריו אהבה ואחריו רצון ואע"פ שכתוב היכל אהבה קודם ואחריו היכל רצון עכ"ז הוא ידוע שהרצון קודם וידוע כי חסד ז' מלמטה למעלה.

ודע כי עד שמע ישראל יש קל"ח תיבין לרמוז שישראל הם חלק ה' וג"כ לפי שהוא נכנס עתה לחלק תפוחין בסוד היחוד והוא מריח ריח עליון כמ"ש בע"ה עוד חל"ק גימטריא אהי"ה הוי"ה הוי"ה אדנ"י ע"כ מהחברים.

ריז. סוד הקדושה דיוצר הוא בבריאה ותכוין קדוש הא' הוא ת"ת העולה לקבל הארה מחכמה² קדוש ב' בת"ת החוזר עם הארה למקומו קדוש ג' להמשיך הארה זו שירדה עם הת"ת להורידה עד נה"י דידיה וז"ס ה' צבאות יסוד ונ"ה ואח"כ הם ממלאים לארץ עליונה המלכות משפע זה הנקרא כבוד וזהו כבוד ו' אח"כ קדושת העמידה והוא עד"ז ממש רק שתכוין שהוא באצילות.

גם יש כוונה אחרת בסוד ג"פ קדוש והוא כי תוריד הארה מרישא דא"א מג' היות דיודין שיש שם וכל א' גימטריא קדוש שהוא ת"י כנודע ג"פ קדוש תכוין להמשיך שערות דאו"א³ לז"א פירוש כי הנה הנימין שלו הם גימטריא קדוש והם ת"י נימין ת"י עיבר ת"י עלמין כנזכר באיד"ר דף קכ"ח לכן אומרים ג"פ קדוש.

ענין הקדושה דע כי כבר הודעתין כי בחול עולה המלכות בהוד בת"ת בנצח והנה סוד קדושת יוצר עניינה להעלות מלכות דבריאה העומדת בהיכל ק"ק דיצירה להעלותה בהוד דבריאה שהוא היכל עצם השמים ולכך קדושה זו באל ברוך ואנו ממשיכין לה שפע וכח רוחניות מג"ר חב"ד ולכך אבאר לך סדר פירוש הקדושה בכל מקום קדוש בסוד החכמה ברוך בסוד הבינה ימלוך בסוד הדעת והנה ענין קדוש הענין הוא כי תחלה עולה סוד ו' של ת"ת לקבל הארה מחכמה הנקרא קדוש⁴ ונעשה קדוש ואח"כ מתפשט עד הת"ת בסוד הקדוש העליון ונעשה שם קדוש ב' ואח"כ מתפשט ביסוד ונעשה שם קדוש ג' נמצא כי לעולם סוד קדוש פירוש קדש ו' ובקדוש ג' אנו מחברים יסוד עם נ"ה וזה הוא ה' צבאות נה"י ומשם מתפשט במלכות הנקרא מלא כל הארץ כבודו והרי נתקדשה בסוד חכמה.

- מאיר הכוונה -

1 דע"ה ח"ב ס ע"ב תחתון

2 זהר ח"ג צג ע"א (לש"ו).

3 ד"א (לש"ו).

4 צ"ל כי תחלה עולה סוד ו' שהוא ת"ת וכו' מחכמה הנקרא קדש וכו' (לש"ו).

שְׁעָה"כ

אח"כ אנו מברכים אותה מבינה וזהו ברוך כבוד ה' שהוא מלכות ברוך ממקומו שהוא בינה (נ"א להיפך) וז"ס ההתפשטות הבינה עד הוד כי הלא הבינה היא סוד הבריאה כנודע. ואח"כ בסוד הדעת אנו אומרים ימלוך וכו' ומתחילין במלכות ולהעלותה דרך עליותה עד ה' שהוא הדעת ואז אצלו ממש בהוד לכן ר"ת אלהיך ציון לדור ודור הוא אצלו כי אנו מעלין אותה אצלו אצל ו' הת"ת ובוה ימלוך לעולם אמנם בקדושה דעמידה אנו מעלים המלכות דאצילות בהוד עם הת"ת לכן אחר אשר האירה המלכות מן חסד גבורה בסוד חזרת התפלה כמו שידעת בב' ברכות ראשונים אז תתחבר ע"י אותה ההארה עם הת"ת ואז אנו אומרים קדו"ש ברוך ימלוך ע"ד קדושת יוצר.

ואמנם בקדושת ובא לציון הוא סוד ירידת המלכות בבריאה בהיכל ק"ק כנ"ל ששם מקומה תמיד ואנו צריכין להמשיך לה שפע קדושה ואנו חוזרים ואומרים קדוש ברוך ימלוך ע"ד הנ"ל ולפי שקדושת ובא לציון הוא דרך ירידה ואנו מקבלים שפע לזה אומרים ומקבלין דין מן דין וכו' אמנם יש חילוק כי בקדושת יוצר אנו מעלין אותה לכן אין רצונינו להוריד התפארת אצלה בבריאה לכן אין אנו אומרים ימלוך יהו"ה שהוא בסוד הת"ת רק בעמידה שאז שניהם יחד אך בקדושת ובא לציון אז אנו מורידין הת"ת עמה לכן אין אומרים ימלוך רק במקומו אנו אומרים ה' ימלוך לעולם ועד והענין כי עתה הוא מקדים לרדת אצלה להיות עמה ולכן מקדים ה' ימלוך והנה בזה תבין למה קדושה זו בלה"ק ותרגום אך לפי שהוא למטה בבריאה לפיכך אומרים בלה"ק ואנו מכסים אותה בסוד התרגום כי היא נסתרת ונעלמת בו.

לאל ברוך כו' למלך אל חי הלמדין בקמץ והאופנים וחיות הקדש מתנשאים לעומת השרפים וכו' כי האופנים הם בעשיה והחיות ביצירה והם מתנשאים ועולין למעלה לעומת השרפים שבבריאה וכולם לעומת דו"א ונוקבא ברוך יאמרו ברוך כבוד ה' ממקומו כי הוא לבדו מרום וקדוש וכו' ואין לומר אור חדש כו' וגם לא והתקין מאורות שנהגו הספרדיים וצ"ל המחדש בטובו ולא המחדש טובו כמנהג הספרדים.

יט ע"ב

ריח. הגהה (ג) וצריך שיקח כנפות הציצית כשיאמר מהר והבא וכו' למתק הדין של כנף העולה כע"ס עוד מלת כנף עם ג' אותיות כמנין נקב שרומז לנוקבא וצריך מיתוק והמיתוק לשום הכנפות בחזה שהוא נגד הלב והחזה הוא ממתק אותן לפי שמשם מתחילין החסדים להגלות מהחזה ולמטה כנודע.

הגהה (ד) וצ"ע הלא דבריו סותרין זא"ז דלעיל אמר תסירים הציצית מעל כתפך וכו' וכאן אמר תשים הכנפות על כתפך ונ"ל שזה התיקון לשום על הכתפות היה להרח"ו דוקא שכן מ"כ בספר עץ חיים וז"ל מישוא מבחינת קין יעלה הציצית על הכתפיים אבל מי שהוא בשורש הבל יפרידם מעל זרועותיו בסוד וכנפיהם פרודות וכו' ואני חיים הייתי נוהג לעולם להעלותן למעלה לפי שאני משורש קין עכ"ל וק"ל והנה מזה תבין מ"ש בפנים החילוק וכו' וכדי לידע אדם מאיזה שורש הוא אעתיק פה לשון א' של סע"ח וז"ל כל מי שהוא משורש קין מתפחד מהמים כי המים מכבים האש גם ירא מאור מן המזיקין כי כל זרע קין הם מזיקין בארקא כנזכר בזוהר גם הוא בעל מלאכה ובעל ציורין כענין יובל ותובל קין בני קין ששרשו בדברים ציורים כי האש כולו ציור אך מי שהוא מהבל אינו כ"כ בעל מלאכה אך הוא דברן ודרשן בסוד הבל הפה ומי שהוא מקין אינו בדיבור כ"כ כמו במלאכה וגם מי שהוא מקין הוא יותר חזק ובעל כח כמו הגבורות ומי שהוא מצד החסדים שהוא הבל הוא דל ודק וחלש ודוגמתו הכסף והזהב וכו' וכן עיין בגילגולים סימנים.

יט. אמנם ענין זכירה זו הוא ענין כי הטעם שיותר נזכיר יציאת מצרים משאר יציאות כגון בבל מדי ויון וכיוצא דע כי הלא ארץ מצרים ארץ טומאה הוא מכל הארצות והשכינה היה גולה שם בגלות ישראל וכבר ידעת איך אותו הגלות היה ע"י חכמה נפלאה של כשפים שעשו המצרים שלא יכלו ישראל לעלות משם כנז' בזוהר ואמנם כבר הודעתך ענין גלות השכינה באמתיות מה ענינו! כי הלא ע"י חטא אדה"ר נפלו כל הניצוצין של נשמות הקדושות לתוך

- מאיר הכוונה -

ידע"ה ח"א עט ע"א שליש עליון והלאה וע"ג שליש תחתון, ביאורים ח"א כח ע"ג וע"ד שליש עליון

שְׁעָה"כ

הקליפות ואין בהם כח לצאת משם לולי רחמי הש"י שגלתה שכינה עמנו ואז ע"י הכנסתה תוך הקליפות היא מלקטת אותן הנשמות הקדושות וכאשר יסתיים קיבוץ גלות זה מבלוע הקליפות אז הוי עידנא דהוי מטא רגלין ברגלין ואז יתקיים הכתוב בלע המות לנצח כנז' בזוהר פ' פקודי. אמנם בכל הגאולות שנגאלו ישראל נק' על שם העיקר אך אינה גאולה שלימה כמו בכל מדי וין לא היה גאולה שלימה כי נשארו קצת ניצוצות הקדושה שלא יכלו להתברר אך נקרא גאולה אך גאולת מצרים היתה גאולה שלימה כי אז וינצלו את מצרים שעשאוהו כמצולה שאין בה דגים ולא נשאר בהם שום ניצוץ קדושה והיתה גאולת השכינה לגמרי משא"כ בשום גאולה אחרת וזהו הטעם לזכור יציאת מצרים יותר מכל שאר הגאולות כי היא גאולה שלימה אך האחרות צריכין עדיין תשלום אמנם לעתיד לבא תהיה גאולה שלימה יותר מגאולת מצרים כי גאולת מצרים היתה פרטיות אבל לעתיד תהיה גאולה שלימה וכלליות בכל העולם כי אז לא ישאר שום ניצוץ קדושה בכל הגוים אשר הדיחנו שמה לכן לא נאמר חי ה' אשר העלנו ממצרים כי אם חי ה' אשר העלה ישראל מכל הארצות כנז' בירמיהו לכן גאולת מצרים היתה אחריה הפסק כי עדיין בכל שאר הארצות הוי שם ניצוצין אך לעתיד תהיה גאולה שאין אחריה הפסק כי היא כללות בכל עולם ובזה תבין סוד גדול בסוד כל גליות שהוצרכו ישראל לגלות שם בכל ד' רוחות העולם כמאמר רו"ל שגלו ישראל בכל ע' לשון כי כיון שגלה א' מישראל בין אומה א' וא' מישראל בין אומה אחרת נחשב כאלו גלו כל ישראל שם נמצא כי כל ע' אומות שלטו בישראל וגלו ישראל לשם וטעם הדבר תבין עם הנ"ל ובפרט כאשר תסתכל בכתוב כאשר ראייתם את מצרים היום לא תוסיפו לראותם עוד עד עולם וכתיב לא תוסיפו לשוב בדרך הזה עוד ולמה נאסר דירת מצרים מכל שאר ארצות רק סוד הדבר כי הלא גם זה לעומת זה עשה אלהים וכאשר חטא אדה"ר פגם בכל העולמות וא"כ היה מוכרח שנפלו ממנו ניצוצי הקדושים ונתערבו בכל ד' רוחות העולם ובכל ע' אומות כל א' נטל את חלקו והנה אותן הניצוצין אין בהם כח לצאת משם רק ע"י ישראל העושים מצות ותפלות וע"י תפלותיהן מעלין אותן בסוד מ"נ כנודע ליודעי חן ומתבררין אז כולן ודוגמת זה הוא ג"כ בעה"ב אחר פטירת הצדיק מהעה"ז שאין לך כל צדיק וצדיק מישראל שאינו עובר ונכנס בגיהנם אע"פ שהוא אינו ראוי אליו אך הענין כשמעבירין אותו בתוך גיהנם לחטוף ולהוציא משם נשמות בכח מעשיו לאיזה רשע מישראל אשר בגיהנם וזה ג"כ עושיין הצדיקים בחייהם בעה"ז כי הם גולים אצל האומות כדי להוציא משם מתחת ידן אותן הניצוצין וזה סוד אשר ישלוט האדם באדם לרע לו כי שולטין האומות בישראל להוציא מידם אותן הניצוצות ואותן הניצוצין הם המחיים את הקליפות כי הקליפות הם מתים כי הרשעים אפילו בחייהם קרויים מתים כי אין בהם נשמת קדושה מן היסוד הנקרא אל חי רק מן הקליפות הנק' מות וצלמות וע"י אותן הניצוצין הם חיים וזהו סבת חפץ ורצון הקליפות לאחוז נשמות ישראל להחטיאן כי אין להם חיות לולא ע"י חטאינו שאז יש להם יכולת לחטוף נשמות קדושות והם חיים לכן גדול עונש הרשע שהוא ממית הקדושה שהוא נותנה ביד מות והקליפה ומחיה את הקליפה אמנם ישראל צריכין להגלות עם השכינה בכל ע' לשון אשר שם ניצוצי הקדושה ללקטן משם ובזה תבין איך חטא אדה"ר גרם כל הגליות עד ימות המשיח. והנה בזה תבין הטעם ג"כ למה הוצרכו ישראל להגלות לבבל ומדי ויון וכיוצא וגם תבין למה מזכיר דווקא אלו הגליות מאחר שגלו בכל לשון וגם למה באלו הד' גלו כל ישראל אך בשאר ע' לשון אפילו א' מישראל גלה שם מעלה עליו כאלו כל ישראל גלו שם (כמ"ש במדרש שיר השירים בפ' קול דודי הנה זה בא וכו') אך הענין כי הלא ידעת כמו שעיקר הקדושה הם ד' נהרות הגן והם ד' אותיות הוי"ה כך כנגדן יש ד' נהרות אחרות היוצאין בקליפה והם כוללים הכל וכשגלו הנשמות עיקר כל ניצוצי הנשמות הלכו לשם לאלו הד' נהרות היוצאין בקליפה ולכך הוצרכו כל ישראל להיותן גולים באלו הד' כי כפי בחינתם כל אדם ואדם כפי שורש הנשמות כך יוכל לברר להוציא משם אמנם בשאר ע' אומות יש מהם שלא נטל רק בחי' א' אז גלה אותו יהודי הבא מן אותו שורש ומן בחי' נשמת ההיא כדי להוציא משם ובזה תבין כל השאר מעצמך וגם לטעם זה גלו למצרים תחלה כי הוא ראשון מד' נהרות וכן בכל אנת הוא רישא דדהבא כי סדרי הגלות כך הוא שמתחלת הקדושה לכנוס מן הראש ואילך עד למטה עד הרגלים לכן כאשר נכנסה השכינה ברגלין אז הוא תגבורת החיצונים אך אדרבא הוא כי יבא כנהר צר וכו' ובא לציון גואל כי אדרבא תוקף הגלות הוא סיבת הגאולה כי כיון שנשתלמו הרגלים להתברר אז בלע המות לנצח אמנם בגלות יון ואדום לא היו כל ישראל כי עשרת

שְׁעָה"כ

השבטים גלו תחלה והוא כי בחי' ניצוצין שביון ואדום הם מאלו השבטים וכיוצא בהם ואין להאריך והמשכיל יבין מעצמו ויקיש אל השאר.

והנה בכל הגאולות לא היו שלימות כי עדיין נשארו איזו ניצוצין קטנים אשר גברה יד הקליפה בהם מאוד ולא יכלו להתברר כ"א באריכות הזמן ולכן לא הוצרכו ישראל להתאחר שם ויצאו מן הגלות ההוא ואמנם לטעם זה לא אסרה תורה חזרה למקום ההוא כי עדיין צריך שיגלו לשם אותו אדם הבא משורש אותן ניצוצין שנשארו שם כדי להוציאם משם אך במצרים לא נשאר בה שום שורש ועיקר כלל וא"כ מה צריך לחזור שם וא"כ בשאר ארצות אע"פ שכאשר גלה ישראל ביניהם הוא מכניע הקדושה ומכניסה הוא שם לצורך בסוד עת אשר שלט האדם באדם לרע לו¹ אבל מי שחוזר ליכנס למצרים בחנם הוא גורם גלות השכינה על חנם ללא תועלת וחוזר ומחיה את החיצונים אחר שמתו אמנם לטעם זה תראה כי אין לך שום גלות מאלו שלא היה מעלה וגדולה להם כי כשגלו ישראל למצרים היו מולכים בכל העולם כי השכינה גלה שם ועיקר החיות מושכת לשם ושאר ארצות טפילות להם ולכן בצאת ישראל ממצרים אח"כ נשארה ממלכה שפלה אך לא מתו ונתבטלו לגמרי והטעם כי לא היה גאולה כוללת כי אחרי שיש גלות בשאר ארצות יש להם יניקה משם אך לעתיד לבא שתהיה גאולה שלימה כוללת ואין שום גלות עוד אז לא תהיה שום יניקה להקליפות ויתבטל החיות מהם לגמרי ואז בלע המות לנצח שהוא מס"א.

יט ע"ד

רכ. פ"ח שער עולם העשיה פרק ב: אמנם סוד מה אנו מה חיינו פי' כי מלת מה מלכות ופי' אנו ישראל ממדת המלכות ומה חיינו לפי שכל הנשמות מיוחסת אליה והיא משפעת לנו ומה חסדנו פי' כי אנו מקבלים מחסד ע"י המלכות הנקראת מה מה ישועתינו מלכות למעלה הלא כל הגבורים כאין לפניך בהסתלק שפע השכינה מהם ועי"ז² מצילין תיק הספר עם הספר וזהו לבד הנשמה אבל הגויים כאין לפניך שהם נגדך כמר מדלי.

הק"ש שאומרים בקרבנות ראוי לאומרה אפילו למתפלל תפלת הוותיקין וענין כונתה נתבאר באורך בענין הק"ש של יוצר ושם נתבאר כל הצורך אבל הקיצור נבאר פה כי צריך לכוין כי המלכות שנקרא שם מקבלת מע' כל הפירושים שבארנו בשמע דיוצר ויכוין כי בלילה נסתלקו המוחין ממש ולא נשארו בו רק פנימים דקטנות דאמא שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד ועתה במלת ישראל להיות שהוא יום יש בו כח להמשיך בו ב' מדרגות יחד והם מקיפים דקטנות דאמא ופנימית דקטנות דאבא ויכוין במלת ישראל שם שד"י במלואו לבד שהוא גימטריא ש"ר ואלי גימטריא מ"א אותיות הפשוט ומלא ומלא המלא דאהי"ה דאלפי"ן ה' אלהינו ה' יכוין שזו"ן עולים לשם מ"ן לאו"א והוא ישתתף עמהם כנזכר בק"ש דיוצר אז א"א מוריד הטפה שהוא שם ע"ב ונעשים ד' מוחין לז"א ועתה זו הטפה באה מפנימיות א"א ובזה נכנסים מקיפים דקטנות אבא ו"ק דגדלות אמא בשכמל"ו כ"ז יכוין כאשר מפורש בק"ש דיוצר ע"כ הקיצור.

רכא. ז"ל: אמרו ליה תו אמר³ תרין אינון וחדא אשתתף בהו ואינון תלתא וכד הוו תלתא אינון חד אמר לון אלין תרין שמהן⁴ דשמע ישראל דאינון יי' יי' אלהינו⁵ אשתתף בהו ואיהו חותמא דגושפנקא אמת⁶ וכדומתחברין כחדא אינון חד ביחודא חדא.

- מאיר הכוונה -

¹ הקדו"ש נ ע,א אמצע, דע"ה ח,ב קטו ע"א תחתון.
ספר הגלגולים רפ"ב וספר הליקוטים כי תצא קיא ע"א ושם יח ע"ד מד ע"ג קכז ע"ג ושער הגלגולים טז ע"ד ושעה"מ מחע, א (לש"ו).

² ועכ"ז הרי (לש"ו).

³ הוא סוד קו המדה, והוא כמו הראשון, וז"ס דוד, מזוקק שבעתיים, והוא במקום אמת דג' תיבות האחרונות, כמ"ש בז"ח רות (עז ע"ב) (יהל אור). דנצח נשאר, דא"ל הפסק מצד המלאכים, וגם נצח ישראל לא ישקר, עולם חסד יבנה, משא"כ עבודה דבטילה בעו"ה (יהל אור).

⁴ הם ז"נ (רח"ו).

⁵ אימא (רח"ו).

⁶ אהי"ה פעמים אהי"ה גימ' אמ"ת (רח"ו).

פְּעִיָּה

תרגום: אמרו לו, עוד אמר שנים הם ואחד השתתף בהם, והם שלשה. וכשהיו שלשה הם אחד. אמר להם אלה שני שמות של שמע ישראל, שהם ה' ה', אלהינו השתתף בהם, והוא חותם הטבעת אמת, וכשמתחברים כאחד הם אחד, ביחוד אחד.

כב ע"ג:

רכב. זהר תרומה קלג סע"א ופקודי רכ ע"ב (לש"ו פע"ח) ז"ל הזהר פקודי: רבי אלעזר פתח ואמר (ישעיה טז ה) והוכן בחסד כסא¹ וישב עליו באמת [וגו'] והוכן בחסד כסא הא אוקימנא כד מחשבה² סליק ברעו³ דחדוה מטמירא דכל טמירין⁴ דלא אתיידע ולא אתדבק מטי ההוא חדוה ובטש גו מחשבה⁵ וכדין עאל באתר דעאל⁶.

עד דאתגניז בחד היכלא עלאה⁷ דאיהו טמיר לעיל ומתמן נגדין ואתמשכן כל נהורין דימינא דנטיל בקדמיתא ולבתר נטיל⁸ כלהו ומההוא סטר ימינא אתקן כרסייא לתתא דהא קודשא בריך הוא אתקין לההוא כרסייא בחסד וישב עליו באמת דאיהו תקונא דחותמא דכלא ולא יתיב על ההוא כרסייא אלא בחותמא דא דאיהו אמת באהל דוד דאיהו בי כרסייא [לתתא].

תרגום: רבי אלעזר פתח ואמר והוכן בחסד כסא וישב עליו באמת וגו' והוכן בחסד כסא הרי בארנו כשעלתה מחשבה ברצון של שמחה מטמיר כל הטמירים שלא נודע ולא נדבק הגיעה אותה שמחה והכתה לתוך המחשבה ואז נכנס למקום שנכנס.

עד שנגנו בהיכל עליון אחד שהוא טמיר למעלה ומשם שפעו ונמשכו כל האורות של ימין נסע בראשונה ואחר כך כולם נסעו ומאותו צד הימין נתקן הכסא למטה שהרי הקדוש ברוך הוא התקין אותו הכסא בחסד וישב עליו באמת שהוא התקן של החותם של הכל ולא יושב על אותו כסא אלא בחותם שהוא אמת באהל דוד שבו הוא הכסא למטה.

וז"ל זהר: מטה אתיהיבת ליה ליעקב⁹ לאתתקנא ועל דא יעקב אתקין צלותא דערבית שלחן אתקין דוד מלכא באינון שירין ותושבחן דאיהו אתקין כמה דאת אמר (תהלים כג ה) תערך לפני שלחן נגד צוררי כסא אתקין אברהם באתקשרותא דיליה¹⁰ ודעבידו טיבו ושלימו דנשמתין לכל

- מאיר הכוונה -

¹ בהדורות האחרונים הללו אשר מדורו של האריז"ל והלאה שהיה במאה הרביעי, שהוא שליטת דספי' החסד, ומאז התחיל להתנוצץ בפנימיות העולמות אור התיקון דימות המשיח, שהוא בעטרת היסוד, מלך הדר, מלכות דז"א, ועל המלכות נאמר (שם ה) והוכן בחסד כסא, כמ"ש בפ' תרומה (דף קלג סע"א) ופקודי (דף רכ ע"ב), וע' פע"ח (שער הקריאת שמע רפ"ד), ולכן מאז התחיל להתנוצץ אור התיקון דימות המשיח, והוא מתקרב והולך בכל יום (ביאורים ח"א כא ע"ד), קץ הימין הוא כאשר יגיע זמן שליטת המלכות דאצילות, שעליה נאמר (ישעיה טז ה) והוכן בחסד כסא, כמ"ש פ' תרומה (קלג ע"א) ופ' פקודי (רכ ע"ב). והחסד הוא ימין ולכן נקרא המלכות ימין (ביאורים ח"ב מב ע"ד).

² מוחא סתימאה (רח"ו)

³ יסוד דכתר (רח"ו).

⁴ מושך הטיפה מדעת הגנוז ברדל"א (רח"ו).

⁵ אבא (רח"ו).

⁶ יסוד דאבא (רח"ו). אור התיקון דימות המשיח, שהוא בעטרת היסוד, מלך הדר, מלכות דז"א, ועל המלכות נאמר (שם ה) והוכן בחסד כסא (ביאורים ח"א כא ע"ד), ועי' שעה"כ ק"ש ו: ברכת אהבת עולם הוא בהיכל אהבה שהוא בחי' החסד. ונודע מה שאמר הכתוב (ישעיה טז ה) והוכן בחסד כסא. ועיי"ש יט ע"א: אהבת עולם, שהיא אהבה זוטא של המלכות הנק' עולם, אשר היא עדיין למטה בעולם הבריאה.

⁷ בינה (רח"ו).

⁸ נטלי (דפ"ו).

⁹ צ"ע יעקב שהוא בחור שבאבות למה לא תיקן רק מטה, שהיא בהיכל ק"ק דבריאה. ויצחק תיקן מנורה שהיא פנים בפנים. וכן דוד שהוא האחרון, למה לא תיקן רק שלחן שהוא נקודה תחת היסוד. וכן אברהם תיקן כסא שהיא אב"א, ויעקב ודוד האחרונים לא תיקנו כמותו (מ"מ).
¹⁰ נמחק בדרך אמת@.

שְׁעָה"כ

בני עלמא ולית תקונא דכסא אלא ובחסד דאברהם| (חסד דאברהם)¹ כמה דאת אמר (ישעיה טז ה) והוכן בחסד כסא².

תרגום: המטה נתנה ליעקב להתתקן ולכן יעקב תקן תפלת ערבית שלחן תקן דוד המלך באותם שירות ותשבחות שתקן כמו שנאמר תערך לפני שלחן נגד צררי כסא תקן אברהם בהתקשרותו שעשה טוב ושלמות הנשמות לכל בני העולם ואין תקון הכסא אלא בחסד של אברהם כמו שנאמר (ישעיה טז) והוכן בחסד כסא.

ועי' עוד תיקון"ז עד ע"ב: וה' דא רזא דאתקשר שביעי ביומא קדמאה ומאן שביעי דא צדיק אות דשבת ויומין טבין ורזא דמלה חי ה' שכבי עד הבקר ודא בקר דאברהם ההוא דאתמר ביה וישכם אברהם בבקר (בראשית יט כז) ואיהו חסד דיליה בגין דבהאי חסד אתתקן כורסיא דאיהי נפילה הה"ד (ישעיה טז ה) והוכן בחסד כסא וביה תקום ורזא דמלה ובחסד עולם רחמתיך וכל ספירן מתקשרין בימינא בגין דעליה אתמר מימינו אש דת למו מימינא אתייהיב אורייתא בגין דא מוליך לימין משה זרוע תפארתו ובוקע מים דאורייתא מתמן מה' דאברהם למהוי ליה בה שם עולם ובה אשתלים ה' דמשה דאיהי במשכונא לגביה דאברהם במשה דאייתי אורייתא עד דיפרוק לבנוי ורזא דמלה כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

תרגום: וה', זה הסוד שנקשר השביעי ביום הראשון. ומי השביעי, זה צדיק, האות של שבת וימים טובים. וסוד הדבר "חי יהו"ה שכבי עד הבוקר", וזה הבוקר של אברהם, אותו שנאמר בו "וישכם אברהם בבקר", והוא החסד שלו, משום שבחסד הזה נתקן הכסא, שהיא נפילה, זהו שכתוב "והוכן בחסד כסא". ובו תקום וסוד הדבר ובחסד עולם רחמתיך וכל הספירות נקשרות בימין משום שעליו נאמר מימינו אש דת למו מימין נתנה תורה בגלל זה מוליך לימין משה זרוע תפארתו ובוקע המים של התורה משם מה' של אברהם להיות לו בה שם עולם ובה השתלמה ה' של משה שהיא במשכון לגבי אברהם במשה שהביא את התורה עד שיפדה את בניו וסוד הדבר כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות

בהגר"א: וה' דא רזא כו' - ר"ל, ה' דהששי, דאתקשר בויכלו, דאיהו ע"ב, חסד, הוא רזא התקשרות ה', מלכות, בחסד, ה' דאברהם, ברזא דאברהם³, חסידה ברושים ביתה. כי למעלה אמר ע"ב בשכינה, וכאן דריש על חסד, והכל אחד, דשכינתא אתכלילת בחסד⁴, ומסט' דחסד נקרא ע"ב. ואע"ג שלמעלה אמר בכל ג' אבהן, היינו מצד כלילותם באברהם, חסד, וכמ"ש בתז"ח (עג ע"ב) ובהאי ע"ב דאיהו חסד כו', ונטיל בימינא דאיהו חסד דכליל ע"ב: ומאן שביעי כו' - ר"ל, לא יום השביעי, אלף השביעי, דאיהו במלכות, דהגאולה תהיה באלף הששי, ואמר שביעי דא אות דצדיק אות ברית, ר"ל עטרת הברית, ה' דהששי, ה' בתראה דשם, והיא סיהרא דתתמלא, והיה אור הלבנה כו', הברית דיתגלה. והוא חי וקיים, דלא מית בעולם התהו⁵. ולכן, אז בלע המות לנצח, ויסורו הערלה והפריעה משם, והיא ברית דאברהם, והיא שביעי דכאן. וז"ש מאן שביעי, דלא תטעי לומר על מלכות, אדני.

ועי' ע"ח שער לה פ"ד: לעולם המגדיל המלכות הם החסדים (המתפשטים שם) שהם סוד המים המגדילין האילן ואת הנטיעות והוא סוד והוכן בחסד כסא. ועי' ביאורים ח"א כא ע"ד: אור התיקון דימות המשיח, שהוא בעטרת היסוד, מלך הדר, מלכות דז"א, ועל המלכות נאמר (שם ה) והוכן בחסד כסא (ביאורים ח"א כא ע"ד) ועי' פקודי רכ ע"ב. והוא קץ הימין עי' בפ' בראשית (נד סע"א) ובפ' בא (לד ע"א) (ביאורים ח"ב מב ע"ד), ועי' ע"ח שער ט"ל פרק א.

¹ נמחק בדרך אמת@.

² פי' מלכות התבוננותה על ידי החסד (מ"מ). אור התיקון דימות המשיח, שהוא בעטרת היסוד, מלך הדר, מלכות דז"א, ועל המלכות נאמר (שם ה) והוכן בחסד כסא (ביאורים ח"א כא ע"ד) ועי' פקודי רכ ע"ב. והוא קץ הימין עי' בפ' בראשית (נד סע"א) ובפ' בא (לד ע"א) (ביאורים ח"ב מב ע"ד), ועי' ע"ח שער ט"ל פרק א.

³ עי' לעיל הערה .Error! Bookmark not defined.

⁴ עי' שעה"כ כב ע"ג: מדת החסד הוא המתקן לזו"ן והמזווג אותם.

⁵ היינו מלך הדר עי' בהגר"א ספד"צ ט ע"ד.

- מאיר הכוונה -

שְׁעָה"כ

רכג. זהר ח"ג ז ע"א: ובוצינא קדישא¹ הכי אמר הנה מה טוב ומה נעים וגו' כמה דאת אמר (ויקרא כ יז) ואיש אשר יקח את אחותו² ובספרא דרב ייבא סבא ואיש דא קודשא בריך הוא אשר יקח את אחותו דא כנסת ישראל וכל כך למה חסד הוא חסד הוא ודאי³ והא אוקמוה ועל דא הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד קודשא בריך הוא וכנסת ישראל גם לרבות ישראל דלתתא כדאמרינן דהא בשעתא דכנסת ישראל (ס"א באחוותא) באחדותא בקודשא בריך הוא ישראל דלתתא שריין בחדוותא גם אינון בקודשא בריך הוא ובגין כך גם יחד כתיב.

ובספרא דרב המנונא סבא⁴ גם יחד לרבות צדיק בה בכנסת ישראל דאינון זווגא חד וכלא מלה חד ותנינן בפרשתא דשמע ישראל יהו"ה אלהינו יהו"ה אחד (דברים ו ד) מהו אחד דא כנסת ישראל דאחיד ביה בקודשא בריך הוא דאמר רבי שמעון זווגא דדכר ונוקבא אקרי אחד באתר דנוקבא שריא אחד אקרי מאי טעמא בגין דדכר בלא נוקבא פלג גופא אקרי ופלג לאו הוא חד וכד מתחברן כחדא תרי פלגי אתעבידו חד גופא וכדין אקרי אחד והשתא קודשא בריך הוא לא אקרי אחד.

תרגום: והנר הקדוש כך אמר, הנה מה טוב ומה נעים וגו', כמו שנאמר (ויקרא כ) ואיש אשר יקח את אחותו. ובספרו של רב ייבא סבא, ואיש זה הקדוש ברוך הוא, אשר יקח את אחותו, זו כנסת ישראל. וכל כך למה, חסד הוא. חסד הוא ודאי, והרי פרשוה, ולכן הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, הקדוש ברוך הוא וכנסת ישראל, גם לרבות ישראל שלמטה, כמו שאמרנו, שהרי בשעה שכנסת ישראל (באחיה) באחדות עם הקדוש ברוך הוא, ישראל שלמטה שרוים בשמחה גם הם עם הקדוש ברוך הוא, ולכן כתוב גם יחד.

ובספרו של רב המנונא סבא, "גם יחד" לרבות צדיק בה בכנסת ישראל, שהם זווג אחד והכל דבר אחד. ושנינו בפרשת שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, מהו אחד זו כנסת ישראל, שאחווה בקדוש ברוך הוא. שאמר רבי שמעון זווג של זכר ונקבה נקרא אחד, במקום שהנקבה שורה אחד נקרא. למה, בגלל שזכר בלי נקבה נקרא חצי גוף, וחצי אינו אחד. וכשמתחברים כאחד שני חצאי נעשים גוף אחד, ואז נקרא אחד, ועכשיו הקדוש ברוך הוא לא נקרא אחד.

ועי' בהגר"א בספד"צ יז ע"א: יום אחד שנתייחדו שניהם ע"י יום אחד שהוא ת"ת, וייחודם ע"י חסד כנ"ל, בסוד ואיש אשר יקח את אחותו חסד הוא (ויקרא כ יז) כידוע, לכן נאמר יום אחד שהוא חסד יום ראשון, והוא יומא דכלהו יומין וזהו יום אחד, ע"כ. ועי"ש י' ע"ד וז"ל, חסד בפום אמה כנ"ל, והוא אור יום הראשון שאדם רואה מסוף העולם עד סופו, שהוא יומא דכלהו יומין שכולל כל הו"ק שהן כל העולם.

- מאיר הכוונה -

¹ ובוצד"ק רשב"י מפרש הנה מה טוב הם החסדים ומה נעים הם הגבורות כמ"ש בפ' אחרי מות דף נט וכן פי' שם הרח"ו ז"ל בהגהותיו ואחים הם ז'ין (מ"מ).

² פי' איש הוא ז"א, אחותו היא מלכות (מ"מ).

³ ז"ל הרב בסה"כ ואמנם עיקר הנסירה היא, כי הלא כשנדבקו הדינים יחד, הנה כדי להחזירם פב"פ, היה צריך להמשיך כל הדינים בנקבה, כדי שתוכל להפרד מן הזכר. וכל אותם הדינים שבאחוריו, כולם ננסרו ונתנו לה, והוא נשאר בסוד החסד והיא בסוד דינים. ואמנם כדי לדחות אותם הדינים שבאחורי הזכר, ליתנם אל הנקבה, זה נעשה בכח החסד העליון של הבינה, וז"ס כי יקח את אחותו חסד הוא, ובזהו אחרי מות דף עז ע"ב פי' כי ע"י החסד אתפרשו גזעין שהוא סוד האחורים שלהם ואז לקחה לאשה, ופי' הדבר כי הלא כבר ידענו שאע"פ שהאדם ישן, עכ"ז נשמתו מושכת לו חיים וחסד מלמעלה, אל אותו הכח קיסטא דחיותא הנשאר בגופו. והנה אע"פ שעתה הז"א נרדם בשינה, עכ"ז נשמתו מושכת אליו מסוד החסד של הבינה, ונתפשט בכלו, ואז הדינים שבאחוריו היו נדחים מאליהם ונדבקים באחורי הנקבה, וז"ש באדרא דף קמב ע"ב ובאתרה' שקיע רחמי וחסד והענין כי הלא כאשר היה נמשך בו החסד היה נחדה הדין ונשאר החסד שקוע במקום הדין וז"ש ובאתרהא שקיע רחמי וחסד עכ"ל. ובזה תבין לשון זה, וע"ד הנה מה טוב וכו'. ושיעור הכתוב אימתי מתחברים טוב שהם החסדים, עם נעים שהם הגבורות, כששבת אחים יחד, שהם ז'ין, לפי שהז"א נבנה מהחסדים, ומלכות מהגבורות. וכשמתחברים ז'ין, אזי גם החו"ג מתחברים ישראל דלתתא שריין בחדותא, גם אינון בקב"ה, פי' שנפשם ורוחם של ישראל עולים בסוד מ"ן למלכות, נמצא בשעה שהמלכות מזדווגת עם ז"א, והיא שמחה, גם ישראל יש להם שמחה, שגם הם מזומנים לאותו זווג (מ"מ).

⁴ רב ייבא סבא ביאר הענין היטב, וכן הוא דעת הרשב"י ע"ה, ששניהם לדבר א' נתכוונו (מ"מ).

שְׁעָה"כ

ע"י תיקו"ז (קג ע"ב): והכי שכינתא עלאה עם חכמה צריך לקרבא לון בצדיק וכל ענפין תמן מתייחדין ומתקשרין ומשלבין ומקבלין דא מן דא וכלא על ידא דצדיק ובלא צדיק לית קורבא דיחודא אלא אחוה ובגין דא חסד תמן אתקרי ו' אח וה' אחות מסטרא דימינא ובהאי אתר אתמר ואיש אשר יקח את אחותו בת אביו או בת אמו וגו' חסד הוא ועם כל דא דחסד הוא ונכרתו לעיני בני עמם מאן דמחבר אתון באתר דפרודא כאלו אפריש ביניהו ובגין דא ונכרתו מדה לקבל מדה.

תרגום: וכך השכינה העליונה עם חכמה צריך לקרבם לצדיק וכל הענפים שם מתייחדים ונקשרים ומשלבים ומקבלים זה מזה והכל על ידי הצדיק ובלי צדיק אין קרבת היחוד אלא אחוה ומשום זה חסד שם נקרא ו' אח וה' אחות מצד הימין ובמקום הזה נאמר ואיש אשר יקח את אחותו בת אביו או בת אמו וגו' חסד הוא ועם כל זה שחסד הוא ונכרתו לעיני בני עמם מי שמחבר אותיות במקום של פרוד כאלו הפריד ביניהן ולכן ונכרתו מדה כנגד מדה.

בהגר"א: ובג"ד תמן אתקרי וא"ו אח וה"א אחות - ואמר בת אביו או בת אמו והן בסוד לאה ורחל לאה בת אמו ורחל בת אביו אבא יסד ברתא בחכמה יסד ארץ והן הוי"ה שלימה וכמו שמפרש והולך והכי י"ה בימינא דזיווגא דלאה נק' י"ה כידוע ועמש"ל ריש תמ"ט פ"ד ב'.

וכד. ע"י זהר ח"ב רמא ע"ב: ויקם משה את המשכן¹ רבי יהודה פתח (מיכה ז ח) אל תשמחי² אויבתי לי כי נפלתי קמתי וגו' מאן אויבתי לי דבבו דמלכו אחייבא במלכותא (במלכא³) קדישא⁴ והאי קרא כנסת ישראל אמר ליה אל תשמחי⁵ אויבתי לי⁶ כי נפלתי קמתי⁷ מה דלית ולן (לה) הכי⁸ דכיון דתפול לא תקום לעלמין אבל כנסת ישראל אף על גב דנפלת תקום וקמת שאר זמנין דכתיב כי נפלתי קמתי:

דהא כמה זמנין נפלת⁹ כנסת ישראל בגלותא ויתבא בין אינון מארי דבבו [כל] (דשאר)¹⁰ עמין קמו עלייהו דישראל לשיצאה לון מעלמא ולא יכיל¹¹ כמה דאת אמר (תהלים פג ד) על עמך יערימו סוד וכתיב (תהלים פג ו) כי נועצו לב יחדו וגו' אמרו לכו ונכחידם מגוי ועם כל דא אף

- מאיר הכוונה -

¹ ועיקר קיום המקדש בהקמתו תלוי כענין נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, ואם תאמר וכיון שהוקם על ידי משה היאך נחרב, ויש לומר שלא נחרב אלא נגנז, ומשכן שילה משכן שני היה שכבר נגנז הראשון, עוד יש לומר שנחרב מפני שלא נכנס משה לארץ אלא הפקירו ביד יהושע פני לבנה ויש שם שליטה לחצונים, עוד יש לומר שלא שלטו אויבים בו כלל כמו שלא שלטו באבני יסודי המקדש שפירשו לעיל, והם נגנזות אלו באלו ואלו באלו משכן בתוך מקדש ומקדש בתוך ספירים לעתיד לבא, והכל גנוז כדפירשנו בסימן י' (אור יקר).

² דקדק בכתוב אחת אומרו אל תשמחי וכי מפני שתקום לא תשמח בנפילתה סוף סוף נפילה היא, ב' אומרו אויבתי לי שני כנויים שהיוד (שהיוד) כנוי לי ולי, ג' אומרו כי נפלתי קמתי, אקום היה לו לומר, ולזה פירש קודם ואמר כי להבנת ענין זה צריך לדעת כנגד מי אמר (הוא) [רוח] הקדש פסוק זה, אם אמרו ישראל כנגד האומות אין לו ענין וקשה כל מה שקשה (אור יקר).
³ במלכו (דפ"ו).

⁴ והענין במה שפירשו בפרשת ואלה שמות כי אין ענין נעשה מהחצונים שלא ברשות גבוה חס ושלום, ואפילו מה שאמר פרעה מי ה' אשר אשמע וכן הבה נתחכמה לו וכל כיוצא הכל ברשות גבוה, אם כן נמצא שדבבו דמלכו(ת) חייבא שהם הקליפות אינם מצד עצמם אלא כח הנתן להם מלמעלה (אור יקר).

⁵ כיון דדבבו דמלכו חייבא במלכו קדישא הוה מהקדש ממש והיא כאם המייסרת את בניה ובוכה עמהם (אור יקר).

⁶ אני הוא הנותן לך כח להיות לי לאוייבת, וזה רצה באומרו אל תשמחי כי אין הכח ממך אלא ממני היה הכח הנותן לך לייסר ולהוכיח את בני (אור יקר).

⁷ ממש כשנפלתי יש לי ממש קימה שאינה נפילה, שאם היו האויבים יכולים לה(ע)א[ב]יד ישראל היו נופלים אבל גדול הרועה ששומר את צאנו אם כן הנפילה אינה נפילה כיון ששמירת קונם עמם (אור יקר).

⁸ (נ"א לה הכי) למלכו אחרא (נוסף בדפ"ו).

⁹ ועתה פירש נפלתי כמה פעמים וקמתי תמיד באותם נפילות כדמפרש ואזיל (אור יקר).

¹⁰ ושאר עמין עכו"ם (דפ"ו).

¹¹ ולא יכילו (מוסגר בדפ"ק).

שְׁעָה"כ

על גב דשאר עמין קמו עלייהו קודשא בריך הוא לא אנח¹ לון בידייהו ואי נפלו קמו דכתיב כי נפלתי קמתי דהא קודשא בריך הוא אקים לה תדיר:

תרגום: ויקם משה את המשכן רבי יהודה פתח אל תשמחי איבתי לי כי נפלתי קמתי וגו' מי איבתי לי זו מלכות הרשעה ששונאת את מלכות הקדושה ופסוק זה אמרה אותו כנסת ישראל אל תשמחי איבתי לי כי נפלתי קמתי מה שאין לך כך (לה כך) במלכות אחרת שכיון שתפל לא תקום לעולמים אבל כנסת ישראל אף על גב שנפלה תקום וקמה שאר הפעמים שכתוב כי נפלתי קמתי. שהרי כמה פעמים נפלה כנסת ישראל בגלות וישבה בין אותם שאר בעלי יריבות ושאר העמים קמו על ישראל להשמידם מהעולם כמו שנאמר על עמך יערימו סוד וכתוב כי נועצו לב יחדו וגו' אמרו לכו ונכחידם מגוי ועם כל זה אף על גב ששאר העמים קמו עליהם הקדוש ברוך הוא לא הניח אותם בידיהם ואם נפלו קמו שכתוב כי נפלתי קמתי שהרי הקדוש ברוך הוא מקיים אותה תמיד.

רכה. עי' זהר ח"ג רסו ע"ב: ד"א ובאו האובדים² מאן אינון אלין צדיק וכנסת ישראל דאקרון אובדים מנלן כנסת ישראל דכתיב על מה אבדה הארץ³ אבודה או נאבדת לא כתיב אלא אבדה הארץ דא כנסת ישראל⁴ צדיק דכתיב (ישעיה נז א) הצדיק אבד אבוד או נאבד לא כתיב אלא אבד והא אוקמוה:

תרגום: דבר אחר ובאו האובדים מי הם אלו הצדיק וכנסת ישראל שנקראים אובדים מנין לנו כנסת ישראל שכתוב על מה אבדה הארץ לא כתוב אבודה או נאבדת אלא אבדה הארץ זו כנסת ישראל הצדיק שכתוב הצדיק אבד לא כתוב אבוד או נאבד אלא אבד והרי פרשוה.

רכו. עי' זהר ח"ג מח ע"א: תאנא בכמה דרגין אתקרי בר נש אדם⁵ גבר⁶ אנוש⁷ איש⁸ גדול שבכלם אדם (משום) דכתיב (בראשית א כז) ויברא⁹ אלהים את האדם בצלמו וכתוב (שם ט ו) כי בצלם אלהים עשה את האדם¹⁰ ולא כתיב גבר אנוש איש אמר רבי יהודה אי הכי והא כתיב (ויקרא א ב) אדם כי יקריב מכם קרבן ליהו"ה (ולא גבר אנוש איש) מאן בעי למקרב קרבנא מאן דאיהו חטאה וכתוב אדם¹¹.

- מאיר הכוונה -

¹ השלישית יאמר הפסוק הזה לעתיד עתידה כנסת ישראל לומר אל תשמחי ואז יצדק נפלתי בגלות וקמתי בגאולה (אור יקר).

² כל אחד מהם אובד אבדה אחת, ואין רוצה לומר אבודים עצמם אלא אובדים אבודות אחרות (אור יקר).

³ המלכות אבדה אבדה אחת [והיינו הצדיק] וכן הצדיק אבד אביחי, אחת [והיינו המלכות] והיינו אובדים והטעם כי השכינה אבדה הצדיק והצדיק אבד השכינה, והטעם שהם בעצמם חס ושלוש אינם אבודים אלא שאבדו ייחודם ולזה לא אמר אבודה או אבוד (אור יקר).

⁴ פי' אבדה הארץ שאבדה לבעלה או שאבדה השפע. וכן ג"כ הצדיק אבד אבד למטרונותא או אבד השפע (מ"מ).

⁵ הם סוד אבי"ע, "כל הנק' בשמי", אדם דנשמתיא דאצילות נקרא אדם, א"נ אדם י' חכמה, מ"ה אד"ם (אור יקר).

⁶ "בראתיו" אדם דבריאה, דאית ביה נשמה דבריאה נקרא גבר סוף סוף גובר, א"נ גבר ה' דתמן יסוד הגבורה (אור יקר).

⁷ "אף עשיתיו", אדם דעשיה, דאית ביה נפש דעשיה, נקרא אנוש, אנוש הוא ודאי, א"נ אנוש, ה' אנושה מכותיה (אור יקר).

⁸ "יצרתי", אדם דיצירה, דאית ביה רוח דיצירה נקרא איש, כענין המלאכים והאיש גבריאל, א"נ איש, ו' דהיינו סוד ה' איש (אור יקר).

⁹ "ויברא אלהים" בינה, "את האדם בצלמו" שצלם ורוחניות הבינה היא החכמה ומכח החכמה ברא האדם, והיינו לפי מה שפירשתי אדם מ"ה חכמה, ולמה שפי' כל הנקרא בשמי וכו', "ויברא אלקים" בסוד הכסא שעולה בחשבון אלהים, את האדם בצלמו, שצלם הכסא הוא האצילות, ואדם נברא בצלם ההוא (אור יקר).

¹⁰ אחר שבאו מוחין לז"א נקרא אדם שלם ב"ס, ואז הצלם נקרא צלם אדם, ובהיות ז"א כן ו"ק נק' איש, והצלם של אז נק' "אך בצלם יתהלך איש" (מ"מ).

¹¹ לפי דבריך, מי שהוא במדרגה כזה, אין חטא בא על ידו. והשיב, אדרבה אין קרבן ראוי ליקרב אלא על ידי מדרגה זו, שעל ידו מתקיימין "עלאין ותתאין", והקושר הכל הוא אדם שעולה אפילו בחכמה, וכל שכן באצילות, לעשות נייחא לקב"ה, וצריך לעלות עד למעלה בקרבנו (אור יקר).

שעה"כ

תרגום: שנינו בכמה דרגות נקרא בן אדם, אדם, גבר, אנוש, איש. גדול שבכולם אדם, (משום) שכתוב ויברא אלהים את האדם בצלמו, וכתוב כי בצלם אלהים עשה את האדם, ולא כתוב גבר אנוש איש. אמר רבי יהודה, אם כך והרי כתוב אדם כי יקריב מכם קרבן לה' (ולא גבר אנוש איש), מי צריך להקריב קרבן, מי שהוא חוטא וכתוב אדם.
כג ע"ב

רכז. עי' זהר ח"ב רנג ע"א: ומיומא דאתחבר בי מקדשא לא עאלו הכא נשמתין אחרנין¹ וכד יסתיימו אלין היכלא (לא) קיימא בריקניא [ויתפקד מלעילא] וכדין ייתי מלכא משיחא² וואתער היכלא דא לעילא ויתער היכלא לתתא³:

תרגום: ומיום שנחרב בית המקדש לא נכנסו לכאן נשמות אחרות וכשיסתימו אלה ההיכל עומד בריקנות ויפקד מלמעלה ואז יבא מלך המשיח ויתעורר ההיכל הזה למעלה ויתעורר ההיכל למטה.

עי' זו"ח כ ע"ב. ועי' שער ההקדמות (סג ע"א): יש עוד בחי' אחרות בענין הזווגים, אם הוא לברוא נשמות חדשות ממש. ואם הוא לחדש ולתקן ולהחיות נשמות ישנות שכבר נבראו ולחדש להם מוחין. וכ"ז הוא בזמן שבית המקדש היה קיים. אמנם אחר החרבן, אין שום זווג, לא לאבא עם אימא. ולא לז"א עם נוק', לברוא נשמות חדשות. וז"ס מ"ש רז"ל ולא אבא בעיר, נשבע הקב"ה, שלא יכנס בירושלים של מעלה, עד שיכנס בירושלים של מטה. שהוא הזווג העליון של אבא באימא, וזווג התחתון, של ז"א בנוק'. באופן, שאחר החרבן אין שום זווג פנימי, לא שוה בשוה, ולא בהרכנת הראש. בין באו"א, בין בזו"ן, ואין זווג לנשמות חדשות, רק להחיות את הישנות חיות המוכרח להם, הנקרא מזון, וגם לחדש להם בחינת מוחין. ועי' דרושי הלילה פרק ג שעכ"ז זה נחשב חדשות, אבל זה מזווג אב"א.

ועי' עיונים אות קלא עמוד 467 שער התפילין פרק טז ד"ה ובזה יתבאר.

רכח. מהחברים טעם היות הד' ע"ב הנ"ל בע"ב השני א' מיותר ובע"ב הג' א' חסר הוא סוד נקודות זעיר אנפין המושרש באמא לכן יש עודף א' בע"ב דאמא וא' חסר בז"א לפי ששורש ז"א נשאר במעוי דאמא כדי שאבא יתן לו מוחין⁴ כי אלו המוחין אינם ניתנים לו תמיד אלא בשעת זווג ובשעות ידועות שהוא עת קריאת שמע ובג' ברכות אשונות וזהו טעם שיש פיסוק טעמים

- מאיר הכוונה -

¹ לא עלו נשמתין חדתינ בתר דאתחבר בי מקדשא (שעה"מ נה ע"א). עי' שעה"ג הק' ו: אין בנו כח בכל הזמן הזה רק להמשיך אלו הנשמות החדשות, אותם שהם מן הבי"ע, שהם סוד נשמה רוח נפש כנודע. אבל לעתיד לבא אחר התחיה, יבואו נשמות חדשות יותר מעולות, שהם מעולם האצילות והם מבחי' הנשמה דאצילות שהיה לאדה"ר, הנקראת בשם זיהרא עילאה, וכו' וז"ס מ"ש בס"ה פרשת פקודי (דף רנג ע"א), שמיום שנחרב בית המקדש, לא נכנסו נשמות בהיכל האהבה. כי אלו החדשות דפנים בפנים מן עולם האצילות, לא נכנסו שם. אבל הנשמות שמן הבי"ע החדשות, אפשר שיבואו אפילו בזמן שלאחר החרבן.

² ר"ל שכאן עומדים כל הנשמות שיוצאין מברית העליון, שהוא שומר הברית. ומיום שחרב בהמ"ק לא נכנסו בו נשמות חדשות, וכשיסתיי' הנשמות יבוא משיח, כדי שלא יעמד ההיכל ריקן, וכמ"ש (יבמות סב. וש"מ) אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף (פירש"י פרגוד שבין השכינה). והוא ההיכל הזה, שכאן הוא גוף, שלמעלה מזה הוא ראש. והיכל הז' הוא רוחא בלא גופא. וז"ש (יבמות שם) שנאמר כי רוח מלפני יעטוף כו', והוא כמו תפלה לעני כי יעטף, בעטף עולל כו', שנפשו ריקן (יהל אור). אמנם הנה בדברי הרב בשער הצלם (פרק ב), אמר שם כי כוונת מאמרם ז"ל הוא על הצלם שהוא לבוש להנשמה, ועל ידה מתלבש הנשמה בהגוף ומתקשרים זב"ז כי היא אמצעי בין הגוף להנשמה. וכל הצלמים כולם הנה הם מהרפ"ח ניצוצין המתבררים, וכשיוגמרו להתברר כל הצלמים כולם שהם כלל הלבוש והגוף לכלל כל הנשמות אז יבא משיח. וזהו שאמרו, עד שיכלו כל הנשמות שבגוף, ור"ל עד שיושלמו כל הנשמות כולם בהגוף והלבוש הראוי לכל אחד ואחד (כללים ח"א קה ע"ג).

³ ר"ל היכל חסד דכורא, ודלתתא דנוקבא, ואז יבא משיח, אם יגאלך טוב יגאל. והטעם כי כל דבר שיתרוקן, אז נתמלא כבתחלה, ולכן כשיגיעו רגלין ברגלין אז יבא משיח כמ"ש לקמן (רנח ע"א) (יהל אור).

⁴ עי' בהגה (לש"ו)

שְׁעָה"כ

כפ' והיה אם שמוע¹ לכוין ע"א תיבין ומלת ושמתם המשלים לע"ב היא דבוקה לכ"ב² ויתר על חשבון נ' להשלמת ז"א כנ"ל
הגהה (ו) והטעם מפורש וז"ל מה שיש א' עודף באמא דהיינו בשם ס"ג וא' חסר בז"א דהיינו בשם מ"ה לפי ששורש זעיר נשאר במעי אמא כדי שאמא תתן לה מוחים וע"ש באורך חלק א' סי' כ"א ע"כ הגה"ה

רכט. לא מצאתי אריכות שם, אמנם עי' בפרשת וירא: וצריך שנבאר בחי' הנפש הזאת הנקראת רוחא דשבק בה בעלה כנוכר, כי הרי איך אפשר שעתה יכנס הנפש שבה בביאה ראשונה, והרי מעת שנאצלה יש בה נפש. והענין הוא זה, דע, כי תרין עיטרין שיש בדעת דז"א שהם חו"ג, והם שתי הויו"ת, הויו"ה דמ"ה דאלפין, היא עטרא דחסדים. והויו"ה דב"ן דההי"ן, היא עיטרא דגבורות. ונודע, כי תרין עיטרין אלו, הם עיטרא דחסדים לצורך הגדלת ז"א עצמו, שהוא הויו"ה דמ"ה. ועטרא דגבורות, לצורך הגדלת נוקביה, שהיא הויו"ה דב"ן. וחלקה נמשכת לה ע"י בעלה כנז"ל, ולכן ה' חסדים מתפשטים בגופא דזעיר. וה' גבורות הם יורדות ביסוד שלו, ואז עדיין נוקביה עומדת עמו אב"א מן החזה ולמטה, והדעת שלה מכוון כנגד היסוד דזעיר כנודע, והארת אותם הגבורות עוברות דרך מחיצת כלי יסוד דזעיר לחוץ, ונכנסת דרך מחיצת כלי הדעת דנוקביה, ועי"כ מתפשטים אותם הארות דגבורות בגופה, ונגדל פרצופה, ע"ד הגדלת פרצוף זעיר ע"י החסדים. ואחר שנבנה פרצופה, חוזרת פב"פ, והם מזדווגים יחד, ואז נותן בה ה' הגבורות עצמם, שהיו ביסוד שלו, וניתנים ביסוד שלה בביאה ראשונה, ואלו נשארים שם תמיד, והם החיות שלה, ונפש שלה. אבל מה שנגדל פרצופה בתחלה, לא היה אלא ע"י הארתם בלבד, אבל עתה הם עצמות הגבורות ממש כנוכר. ובחי' זו נקראת רוחא דשבק בה בעלה בביאה א'. והנה אלו הגבורות הראשונות נשארות שם תמיד, כעין שאור המחמץ את העיסה, והוא, כי הנה כאשר חוזרים ומזדווגים פעם אחרת, אז האי רוחא מעלה בה את המ"ן לקבל מ"ד, ומשניהם נוצר הולד כמו שנבאר וכו'.

ואל תטעה לומר, כי כל החסדים הראשונים, או כל הגבורות הראשונים, נעשים מלבוש אל הנשמה ההיא, אבל הענין הוא, כי כל הבנים או הבנות שיולדת הנקבה, כלם הם לוקחות חלק אחד קטן, מאותם החו"ג הראשונות, וכשנשלם כחם, ואין להם מה ליתן עוד לזולתם, רק החיות הצריך לעצמם לבד, אז אין האשה יולדת, ונפסק ממנה ארח כנשים, כנודע כי מן הכלים והלבושים של הגבורות הראשונות שבאשה, נמשך הדם של אורח הנשים, כמבואר אצלינו באורך, בדרוש ליל פסח ויציאת מצרים וע"ש. בסוד ה' דמים טהורים, וה' דמים טמאים. ואותם דמים שהם לבושי הגבורות, נעשים שאור לצייר צורת הוולד, שהוא מן החדשות. כשכלה השאור, ואין בו כח להחמין, זולתו אין עיסה חדשה להתחמץ, ולא נשאר בה רק כח והרוחניות שצריכים לעצמה. ואם גם זאת היה יוצא ממנה, היתה מתה, כמ"ש לקמן על בצאת נפשה כי מתה, כי מבחי' השארית הזה, נעשה בנימין; אמנם עי' ע"ח שער טל פרק ח. @@@

רל. עי' זהר ח"ג קטז ע"א: כגוונא דא אר"ש (שמואל ב' ח יג) ויעש דוד שם³ וכי דוד עביד ליה⁴ אלא בגין דאזיל⁵ בארחי דאורייתא ועביד פקודי אורייתא ואנהיג מלכותא⁶ כדקא

- מאיר הכוונה -

1 ר"ל שיש הפסק פסוק קודם ושמתם הגם שהוא משלים לע"ב עכ"ז הנה הוא מחובר להנ"ג' תיבות שאחריו שהם בבינה והוא משום כי שורש ז"א נשאר באימא כנ"ל ומשום שבספר תורה אין היכר בפסוקים רק ע"י הטעמים שהוא סוף פסוק לכך קורא אותו פיסוק טעמים ור"ל סו"פ (לש"ו).
2 לע"ב (לש"ו).

3 מלת "שם" היא במלכות, שהיא שם ולבוש והיכל לשם יהו"ה דהיינו אדנ"י (אור יקר).
4 אלא על הדרך שפי', ועם היות שעתה יקשה שתים האחת וכי דוד לבדו עשה שם והרי כל ישראל הם אחוזים בתורה ובמצות ועושים השם, וכל צדיקהם, וחסדיהם זוכים בשם זה א"כ מהו אומר ויעש דוד שם, ועוד קשה שהרי פי' ועשיתם אותם היינו שם אדנ"י ושם יהו"ה (אור יקר). פי' והלא ה' אמר לו שיעשה לו שם (רמ"ז).

5 שה"ס משפט וחוק, וזה בכללות בכל צדיקי ישראל (רמ"ז).
6 וזה בפרטות הנוגע לו שהגדיל את שורשו היא השכינה, בתחילה בשלשים מעלות כמספר יהוד"ה וכנגד נה"י, שלשים שנה היו לו כשמלך שאז הגיע לת"ת זעיר, וידוע מסוד ברוך אתה של תחילת העמידה שגם שעולה המלכות עד נה"י לא נקרא עלייה כי אם בזקיפה בשם שאז עולה לת"ת, וכן היתה עלייה אז לדוד. ועוד מלך בחברון שבע שנים ונתעלה לכתר מלכות, ושלשים

פְּעֵה"כ

יאות כביכול עשה שם לעילא¹ ולא הוה מלכא בעלמא דזכה להאי כדוד דהוה קם בפלגות ליליא והוה משבח ליה לקב"ה עד דסליק² שמא קדישא בכורסייה בשעתא דסליק נהורא דיממא כביכול הוא עבד שם ממש כד"א (ויקרא כד יא) ויקוב בן האשה הישראלית את השם ויקלל ובג"כ (שמואל ב' ח יג) ויעש דוד שם ועל דא ועשיתם אותם³ כתיב:

תרגום: כדוגמא זה אמר רבי שמעון "ויעש דוד שם" וכי דוד עשה אותו, אלא משום שהלך בדרכי התורה ועשה מצוות התורה והנהיג את המלכות כראוי, כביכול עשה שם למעלה, ולא היה מלך בעולם שזכה לזה כמו דוד, שהיה קם בחצות הלילה והיה משבח את הקדוש ברוך הוא עד שעולה השם הקדוש בכסא, בשעה שעולה אור היום, כביכול הוא עשה שם ממש, כמו שנאמר "ויקוב בן האשה הישראלית את השם ויקלל" ולכן "ויעש דוד שם" ועל זה כתוב "ועשיתם אתם".

ועי' זהר ח"א קטז ע"א: רבי יהודה פתח ואמר (תהלים קיט קכו) עת לעשות ליהו"ה הפרו תורתך עת לעשות ליהו"ה מהו אלא הא אוקמוה אבל עת דא כנסת ישראל⁴ דאקרי עת כמה דאת אמר (ויקרא טז ב) ואל יבא בכל עת אל הקדש מאי ואל יבא בכל עת⁵ כמה דאת אמר (משלי ז ה) לשמרך מאשה זרה ודא הוא (ויקרא י א) ויקריבו לפני יהו"ה אש זרה וגו' מאי טעמא עת בגין דאית לה עת וזמן לכלא⁶ לקרבא⁷ לאתנהרא⁸ לאתחברא⁹ כדקא יאות¹⁰ כמה דאת אמר (תהלים סט יד) ואני תפלת¹² לך יהו"ה עת רצון לעשות ליהו"ה¹³ כמה דכתיב (ש"ב ח יג) ויעש¹⁴ דוד שם דכל מאן דאשתדל באורייתא כאילו עביד ותקן האי עת לחברא לה בקב"ה וכל כך למה בגין דהפרו תורתך דאילו לא הפרו תורתך לא אשתכח פרודא דקב"ה מישראל¹⁵ לעלמין

תרגום: רבי יהודה פתח ואמר, "עת לעשות לה' הפרו תורתך". מה זה "עת לעשות לה'", אלא הרי פרשוה, אבל "עת" זו כנסת ישראל שנקראת עת, כמו שנאמר "ואל יבא בכל עת אל הקדש". מה זה "ואל יבא בכל עת", כמו שנאמר "לשמרך מאשה זרה", וזה הוא "ויקריבו לפני ה' אש זרה" וגו'. ולמה [נקראת] "עת", משום שיש לה עת וזמן לכל להתקרב להיות מאירה

– מאיר הכוונה –

ושלש שנים עלה לדעת, ששם לאה, והרי כל שרשי המלכות. כביכול עשה ש"ם לעילא, שד"י הו"ה, וגם הו"ה אדנ"י שסודו זר"ן (רמ"ז).

¹ פי' שדוד ע"ה ע"י מעשיו הטובים תקן המלכות ועשה אותה פרצוף (מ"מ).

² שע"י עסק התורה מעלה את המלכות מעולם הביראה ולכלול בנקודה שתחת היסוד את ט' חלקיה שבבריאה בכורסיא שבאצילות כי בלילה יורדות לבריאה בסוד ותתן טרף לביתה (רח"ו).

³ יש לדקדק דכיון דועשיתם אותם הוא מיותר כדאקשי לעיל, והוא מוסב אל החוקים והמשפטים שסודם זר"ן כמבואר לעיל, אם כן מכח הייתור הווה דרשינן דעבדי ומתקני זר"ן, דלעשיית החוקים והמשפטים למטה דהיינו קיומם לא אצטריך קרא, ואם כן למאי אצטריך דרשא דאתם כתיב. ויש לומר בדקדק עוד מאי כביכול דאמר, והרי הענין ממש כן בפועל שהצדיקים הם העולים ומעלים את המלכות והם בונים אותה ממש ומאי כביכול. ויש לומר דנהי דהתם מעלים (נ"א דגם נה"י מעלים) מ"ן מכל מקום העיקר הוא מה שהעליונים עושים, דהיינו שזר"ן מעלים מ"ן לאר"א ואר"א לאריך ואריך לעתיק וכן עד רום המעלות עד המשפיע הראשון, ואז כל עליון משפיע לשלמטה ממנו והכל נחשב אל הצדיק, שמעלה עליו השי"ת כאילו הוא העולה עד המדרגה העליונה וכאילו הוא המשפיע העיקרי, וסוד זה נרמז במלת אתם. ואתי שפיר אומרו כביכול, כלומר כאילו אתם עשיתם הכל בלי שום סיוע וכח מאחר (רמ"ז).

⁴ נוק' נקראת עת. והטעם, שזיווגה תלייא לפרקים דלא כמו באר"א שהם לא מתפרשין לעלמין (ב"ע ב ע"ב). ועי' בהגר"א בספד"צ ב ע"ב: עת הוא זיווג כידוע בסוד (תהלים א ג) אשר פריו יתן בעתו, והערת המאיר הספרא שם.

⁵ משום דאית עת טובה דהיינו אשת חיל עטרת בעלה, ועת רעה דהיינו לשמרך מאשה זרה נמצאת למד דאיהי אתקריאת עת (אור יקר).

⁶ הם כ"ח עתים ללבנה (אור יקר).

⁷ היינו קורבתה לקבל מלמעלה להתקשט (אור יקר).

⁸ היינו קישוטה מאור העליון אחר קורבתה (אור יקר).

⁹ היינו יחודא עם בעלה אחר הקישוט (אור יקר).

¹⁰ "והאי איהו עת לעשות לה' דאיהו כנסת ישראל" נוסף באור יקר.

¹¹ והאי איהו עת – פי' לעשות לתקן (אור יקר).

¹² מלכות (אור יקר).

¹³ ייחודה עם הת"ת עד שנעשה עת רצון ודאי (אור יקר).

¹⁴ תקן ה' ת"ת לדוד שם היא המלכות שדוד מרכבה אליה (אור יקר).

¹⁵ שישראל תלויים בשכינה ובהיות שכינה נפרדת מהת"ת, הם מתרחקים ג"כ ממנו בגלות (אור יקר).

שְׁעָה"כ

ולהתחבר כראוי, כמו שנאמר "ואני תפלתי לך ה' עת רצון". "לעשות לה" כמו שכתוב "ויעש דוד שם", שכל מי שעוסק בתורה כאלו עשה ותיקן את העת הזאת לחבר אותה עם הקדוש ברוך הוא. וכל כך למה, משום שהפרו תורתך, שאלו לא הפרו תורתך, לא נמצא פירוד של הקדוש ברוך הוא מישראל לעולמים.

ע"י כללים (ח"א ג ע"ד): כי כל גילוייו ית"ש אשר באצילות הוא ג"כ רק בשביל ישראל וע"י הצדיקים וע"י זוה"ק פ' בחקותי קי"ג סע"א בסוד הכתוב (שמואל ב ח) ויעש דוד שם.

ר"ל. ע"י זהר ח"א קסד ע"א: רבי יצחק ורבי ייסא הוּו אזלי בארחה אמר רבי ייסא הא שכינתא לגבן נתעסק במלי דאורייתא דכל מאן דעסיק במלי דאורייתא וישתדל בה זכי לאמשכא ליה בהדיה פתח רבי יצחק ואמר (תהלים יח מז) חי יהו"ה וברוך צורי וירום אלה"י ישעי האי קרא איהו רזא חי יהו"ה וכי לא ידענא דקב"ה אקרי חי¹ אלא אפילו צדיק גמור² איהו אקרי חי דהא חי צדיק איהו לעילא וצדיק איהו לתתא לעילא קב"ה אקרי חי לתתא צדיק אקרי חי דכתיב (ש"ב כג כ) ובניהו בן יהוידע בן איש חי אמאי אקרי חי בגין דאיהו צדיק דהא צדיק חי אקרי חי העולמים³.

תרגום: רבי יצחק ורבי ייסא היו הולכים בדרך. אמר רבי ייסא, הנה שכינה אצלנו, נתעסק בדברי תורה, שכל מי שעוסק בדברי תורה ומשתדל בה, זוכה להמשיך אותה עמו. פתח רבי יצחק ואמר, "חי ה' וברוך צורי וירום אלוהי ישעי", הפסוק הזה הוא סוד. "חי ה'", וכי לא ידענו שהקדוש ברוך הוא נקרא חי, אלא אפילו צדיק גמור, הוא נקרא חי, שהרי חי, צדיק הוא למעלה וצדיק הוא למטה, למעלה הקדוש ברוך הוא נקרא חי, למטה הצדיק נקרא חי, שכתוב "ובניהו בן יהוידע בן איש חי". למה נקרא חי, משום שהוא צדיק, שהרי צדיק נקרא חי, חי העולמים.

ר"ל. ע"י שעה"כ לה רע"א: ע"י שאו"א אתכלילו במזלא שהוא הדעת עלאה אשר הוא למעלה מאו"א (ע' דרושי הצלם דרוש ב כללי חו"ג כלל טו ונסירה סוף פרק ג ודרושי מ"ן ומ"ד ריש דרוש י ושער מאמרי רשב"י נא רע"א), הנה נמשך עי"ז אור גדול מהמזלא אל הדעת אשר בין או"א וכו', וכן הוא ג"כ בפע"ח (שער העמידה פרק ד) והרי לנו מכ"ז סברת הרב, כי ישנו בחי' דעת בין או"א וזולת המזלין נוסף על המזלין, ובפע"ח שם אמר בפירושו שהוא דעת הב', ור"ל שהוא הב' להמזלין. וכן נמצא ג"כ סברא זו בדברי הרב עוד בע"ח (שער א"א פרק ז ד"ה ז"א, וכן הוא ג"כ בשער רוח הקודש, בתיקון נדר ושבועה בדף יד ע"ב, ע"ש בלוח הטעות והשמטות אשר בסוף הספר, דף עו ע"א מדפוס ראשון תרכ"ח, וכן הוא ג"כ בספר שער היחודים, לעמבערג דף טל ע"ג). והיה האריז"ל עצמו כמסתפק בזה אם ישנו מציאות בחי' דעת בין או"א וזולת המזלין או לא, אמנם אח"כ הנה הכריע שם הוא ז"ל עצמו כי המזלא גופה הנה הוא הדעת שביניהם ואין זולתו ביניהם שום דעת אחרת כלל, וכן תפס אח"כ בפשיטות במאמר שם (דף נ ע"ד).

והאדרא זוטא (דף רפט ע"ב) שאמר שם בענין או"א אחר שנמשכו מהמ"ס ויצאו ונעשו ע"י המזלין, הנה אמר שם אתנהירו ג' רישין עילאין תרין רישין (שהם או"א) וחד דכליל לון (שהוא הדעת) ובמזלא תליין ואתכלילין ביה' עכ"ל. והרי הלשון הזה הוא מורה כי הדעת שביניהם

- מאיר הכוונה -

¹ ירצה אם הכוונה כפשט הענין חי ה' להורות על חיות ה' וקיומו על כל הנמצאים אמנם התיקון שהחי היא מלה פשוטה והחדוש הוא ה' (אור יקר).

² "אפילו צדיק גמור" נמחק באור יקר, ובמקומו איתא "ודאי צדיק". ועתה ההודעה חי שהוא היסוד כמו שידעת ישתלם עד שיקרא יהו"ה והטעם דפשיטא לן דאיקרי חי דתלי שמא קדישא במלת חי כדפי' דהא חי צדיק איהו לעילא וצדיק איהו לתתא ומלה זו מפורסמת בלשון הרבה והענין פשוט לכל הבא לחקור, ויאמר לעילא קב"ה אקרי חי, לתתא צדיק אקרי חי, א"כ כשיחקור החוקר אמאי אקרי חי, מיד שכלו יכוון אל ההקדמה המסוכמת שהוא מפני שהוא מרכבה אל המדה הזאת מדת היסוד, והטעם שיכוון אל היסוד מפני שכשמו כן הוא, צדיק יסוד עולם חי העולמים (אור יקר).

³ כשבא הכתוב לומר חי ה' לא הודיענו שהשם הוא חי אבל בא להודיענו חי שהוא צדיק הוא הויה שם שלם, שעד עתה לא שמענו שם זה אלא בת"ת מפני שלמות המדה אמנם עתה נתחדש לנו היותו נקרא יהו"ה מפני שלמותו ותקונו ומעין זה הוא מלת וברוך צורי (אור יקר).

⁴ תרגום: האירו ג' ראשים עליונים: שני ראשים, וראש אחד הכולל אותם. והם תלויים במזל ונכללים בו.

שְׁעָה"כ

הכולל אותם הוא זולת המזלא, ומזה הוא סברת האריז"ל שבתחילה, כי ישנו בחי' דעת בין או"א זולת המזלין. אמנם אח"כ הנה הכריע האריז"ל ואמר שם כי יותר נראה שמה שאמר ובמזלא תליין הנה הוא עצמו החד דכליל לון, וז"ל השער מאמרי רשב"י: והענין הוא כי כמו שביארנו לעיל ענין תלת רישין עלאין שהם עתיק יומין עם כתר וחכמה דא"א שהם רישא דיליה כן כאן יש תלת רישין אחרו' והם תרין רישין דאו"א וחד רישא דכליל לון הוא בחי' מזלא דדיקנא היורד ומתפשט עד טיבורא דלבא כשיעור קומת או"א וחופף ומכסה עליהם וזהו מה שביאר ואמר ובמזלא תליין ואתכלילין ביה להיותם מכוסים וטמונים תחתיו ולכן אין אבא ואימא יכולין להזדוג אם לא על (נ"א ע"א) ידי דעת עליון שהוא המזל דתי' י"ג והמזל דתיקון ח' דדיקנא דאריך המתפשט ומכסה עליהם והוא כולל את שניהם ואינון אתכלילו ביה ואבא עיקר יניקתו ממזל השמיני העליון כנ"ל ואימא ממזל הי"ג התחתון ולפי ששני המזלות האלו נחתין כחדא בשיקולא חדא עד טיבורא דלבא ומכסין על או"א.

עכ"ז הנה יש מקום היטיב להעמיד ג"כ את לשון האריז"ל בכל המקומות הנ"ל אשר מזכיר שם בחי' דעת בין או"א נוסף על המזלין, והיינו כי הנה כבר אמרנו לעיל ענ"א שכל ענין המזלין הנה הם בבחי' ל' מ' דצל"ם מהרדל"א, שהם אורות מקיפים ממנו על העטרין דחו"ג שבו שבאו"א, ונודע הוא כי בכל עת גדלות יותר מעולה הנה נמשכים ונכנסים המקיפים בפנימיותו, ע' שעה"כ (בברכת כהנים דרושי חזרת העמידה דרוש ה) ובכ"מ, ואז נמשכים מקיפים אחרים מלמעלה. וכן הוא בענינינו, כי הרי כל תקוני דיקנא הנה הם צנורות השפע הנובע ממ"ס, ונמשכים דרך הי"ג ת"ד שורש כולם הוא מרדל"א, שפעת החו"ג שבו, ונכללין בהמזלין, שהם העטרין דחו"ג מהרדל"א. אמנם הם רק בחי' המקיפים על הכלים דהנה"י דרדל"א שהם או"א, כי העטרין דחו"ג הפנימיים דהרדל"א הם החג"ת דא"א שהם הפנימיים דהאו"א וכנ"ל ענ"א כ"ז. והנה אותן העטרין שהם שפעת המזלין, הנה הם מהדעת דרדל"א ע' א"א (פרק ו), לכן נקראין המזלין בשם דעת עלאה. ובאשר שהמקיפים הנה הם נכנסים ובאים בפנים, כי הם מתחלפים ממקיפים לפנימיים כנז', והרי נמשכים תמיד אור המזלין באו"א בפנימיותם, והנה נעשה אור המזלין אז לבחי' דעת בין או"א המייחד את שניהם וכו', כי הרי הדעת הוא לעולם למטה מהחו"ב ובפנימיותם, אבל המזלין הרי הם למעלה מהם ומקיפים עליהם, אך לפי מה שאמרנו עתה הנה שניהם אמת (כלל ח' ענף ב' אות ב').

רלג. עי' זהר ח"ב קכב ע"א: ועל דא זכו ישראל לאתקרי אחים לקב"ה דכתיב (תהלים קכב ח) למען אחי ורעי וגו' לבתר אקרון קדש ממש דכתיב (ירמיה ב ג) קדש ישראל ליהו"ה ראשית תבואתה קדש ולא אנשי קדש בגיני כך כל אכליו יאשמו וכתיב (ויקרא כב י) וכל זר לא יאכל קדש (שם יד) ואיש כי יאכל קדש בשגגה:

תרגום: ועל זה זכו ישראל להקרא אחים לקדוש ברוך הוא שכתוב (תהלים קכב) למען אחי ורעי וגו' אחר כך נקראו קדש ממש שכתוב קדש ישראל לה' ראשית תבואתה קדש ולא אנשי קדש לכן כל אכליו יאשמו ונאמר וכל זר לא יאכל קדש ואיש כי יאכל קדש בשגגה.

– מאיר הכוונה –

ז"ל המאיר האדרא: כד אתנהיר – מו"ס (מ"א נד). נהיר ממזלא יקרא. אתנהירו ג' רישין עלאין - דהיינו חב"ד דאתכלילין במזלא (בהגר"א על ספד"צ ד ע"ב ד"ה אתקלו). ואז נתהוו בבחי' ג' רישין (מ"א נד). תרין רישין וחד דכליל לון, ובמזלא תליין ואתכלילין ביה – אף מכאן מתבאר ד"ז שאמרנו לעיל, שאו"א נכללים במזלא (בהגר"א על ספד"צ כא ע"ג ד"ה בעמר, ג' ע"ג ד"ה לבושין). והנה המתקלא כאן דומה למתקלא שבגופא דא"א עצמו (בהגר"א על ספד"צ כז ע"ד ד"ה וענין כלל). כמו כן מדויק מכאן שאין גילוי לקצוות אלא על ידי הקו האמצעי, והוא א"א הרי הוא הכתר, והמזלין הרי הוא הדעת (לש"ו ביאורים ח"ב קו ע"ג). ומכאן ראינו לכך שב' המזלין מגיעים עד טיבורא דליבא ומסתיים שם בשוה (לש"ו כללים ח"א עט ע"ד). מכאן שארי לאתגלייא יקרו דדיקנא דאיהו מזלא סתימאה ואינון מתתקנו – כלומר שהמו"ס מאיר בדיקנא והוא שורש לאו"א (בהגר"א על ספד"צ יח ע"ב ד"ה ואמר כ"ש). כמה דעתיקא קדישא תלת רישין מתעטרין ביה הכי כלא בתלת רישין - התיקון של המתקלא מתחיל מע"ק, וכמ"ש כאן. ועניינו הוא לתקן את הכל בסוד תלת תלת (בהגר"א על ספד"צ א ע"ד ד"ה והמתקלא). וכד אתנהרין תליין כלהו דא בדא בתלת רישין, תרין מתרין סטרין וחד דכליל לון – א"א הוא בסוד המתקלא, דוגמת ז"א [שהרי א"א נסתם מהשגתו, ולא הוי אלא כעין דו"ן (עי' לקמן רצ ע"א)] (בהגר"א על ספד"צ כז ע"ד ד"ה וענין כלל). ועי' בהגר"א על תיקו"ז קטז ע"א: המזל שהוא הדעת הבא מב' מזלות נוצר ונקח חו"ב ובו י"ב ה"ח וה"ג חו"ב.

שְׁעָה"כ

ועי' זהר ח"ג ז ע,ב: תו פתח ואמר (תהלים קלג א) הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד זכאין אינון ישראל דלא יהב לון קודשא בריך הוא לרברבא או לשליחא אלא ישראל אחידן ביה והוא אחיד בהו' ומחביבותא דלהון קרא לון קודשא בריך הוא עבדין² הדא הוא דכתיב (ויקרא כה נה) כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם לבתר קרא לון בני³ הדא הוא דכתיב (דברים יד א) בנים אתם ליהו"ה אלהיכם לבתר קרא לון אחים הדא הוא דכתיב (תהלים קכב ח) למען אחי ורעי וגו' ובגין דקרא לון אחים בעא לשוואה מדוריה בהו ולא יעדי מנייהו כדין כתיב הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד⁴:

תרגום: עוד פתח ואמר הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, אשריהם ישראל שלא נתן אותם הקדוש ברוך הוא לשר או לשליח אלא ישראל אחוים בו, והוא אחוז בהם. ומחביבותם קרא להם הקדוש ברוך הוא עבדים, זהו שכתוב כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם, אחר כך קרא להם בנים, זהו שכתוב בנים אתם לה' אלהיכם, אחר כך קרא להם אחים, זהו שכתוב למען אחי ורעי וגו', ומשום שקרא להם אחים רצה לשים את מדורו בהם ולא יסור מהם, ואז כתוב הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד.

וזהו הענין מ"ש בזוה"ק ויקרא ז' ע"ב כי בג' מיני שמות נקרא ישראל להקב"ה היינו עבדים ובנים ואחים וכמ"ש כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם כן נאמר בנים אתם לה' אלהיכם ונאמר למען אחי ורעי ע"ש (ועי' פע"ח שער עולם הבריאה פ' ה' ופ' י"ב) והוא ע"פ דברינו הנז' כי מצד שרשם הראשון הנעלם הרי הוה הבי"ע עם האצילות משורש אחד ובזה הם נקראים אחים אבל מצד התפשטות הב' שהוא מציאותם העיקרי אשר בזה הם נמשכים רק מהאצילות וכנו' הנה מצד זה הם נקראים בנים ובחי' עבדים יתבאר למטה וכ"ז הוא כי משום ששורשם הראשון הוא בא"ק עצמו וכו' (לש"ו כללים ח"ב צה ע"ד).

ועי' זהר ח"ג כב ע"א: ולא עוד אלא דאלין אקרון אחים ורעים ליה⁵ דכתיב (תהלים קכב ח) למען אחי ורעי⁶ אדברה נא שלום בך⁷ ואקרון חברים⁸ בהדי מלאכין עלאין ומשריין עלאין⁹ דכתיב¹⁰ (שיר ח יג) חברים מקשיבים לקולך כד אתי ימא כרוזא קאים וכרזו ופתחין דסטר דרומא¹¹ אתפתחו ומתערין כוכבים ומזלות¹² ופתחין דרחמי¹³ אתפתחו ומלכא יתיב¹⁴ וקביל תושבחן¹⁵:

- מאיר הכוונה -

1 עי' לעיל ד ע"ב בשם לש"ו דע"ה ח"ב צא ע"ג.

2 עי' פע"ח שער עולם הבריאה שער ק"ש פרק יב: נשמה לנשמה היא באה מאבא ונשמה מאמא ורוח מת"ת ונפש ממלכות הרי כי נשמה לנשמה ונשמה של אדם הם בנים של אר"א ואחים גמורים של הת"ת ומלכות אמנם הרוח והנפש הם בנים גמורים של זר"נ וזהו סוד למען אחי ורעי כי קראם הקב"ה לישראל אחים ורעים נגד הנשמות ובנים אתם לה' אלהיכם נגד רוח ונפש.

3 פי' מצד רוח ונפש שיש בהם, ולכן נק' בנים דזר"ן כמ"ש הרב ז"ל (מ"מ).

4 פי' אימתי טוב ונעים הדבר כששבת אחים גם יחד, שהם הקב"ה עם ישראל שנק' אחים (מ"מ).

5 פי' שכתב הרב שהצדיקים מפני שיש להם חיה ונשמה מאר"א, נק' אחים ורעים לזו"ן, ואינו זוכה לקום בתמידות בחצות אלא מי שיש לו מן נשמה ולמעלה דאצילות, וכן איתא ג"כ בספר ראשית חכמה (מ"מ).

6 פי', ז"א אומר למלכות, למען אחי ורעי למען הנשמות העולות בך, שהם אחי ורעי, שעולים בסוד מ"ן בשבילם, "אדברה נא שלום בך" שהוא היסוד (מ"מ).

7 הם ממש המייחדים קב"ה ושכינתיה על ידי היסוד, מה שאין כן חברים, שאין להם אלא הבאת שפע וברכה אליה (מ"מ).

8 פי', חברים של מעלה, הם הקב"ה והצדיקים שבג"ע, שמקשיבים לקול תורת הצדיקים שבעולם הזה, ומדקרי להקב"ה והצדיקים שהם חברים, ש"מ שישראל שבעולם הזה, נק' גם הם חברים (מ"מ).

9 "בהדי מלאכין עלאין ומשריין עלאין" נמחק באור יקר.

10 שאין זה היחוד אלא ריעים, אדרבה נא שלום בך, שלום בתוכך (אור יקר).

11 שערי חסד השולט בבוקר (אור יקר).

12 כדכתיב ברן יחד ככבי בוקר, וכתוב הללוהו כל ככבי אור (אור יקר).

13 שערי הת"ת (אור יקר).

14 ת"ת (אור יקר).

15 תפילתן של ישראל ושאר שבחי העולמות והמלאכים הנותנים שירה, ושאר שרי חיות ועופות וכל הבריות בסוד פרק שירה, והיינו שהם מושכים שפעם על ידי זה (אור יקר).

שְׁעָה"כ

תרגום: ולא עוד אלא שאלו נקראים אחים ורעים שלו, שכתוב למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך, ונקראים חברים של המלאכים העליונים והמחנות העליונים, שכתוב (שיר ח) חברים מקשיבים לקולך. כשבא היום, הכרוז עומד ומכריז, והפתחים של צד דרום נפתחים ומתעוררים כוכבים ומזלות, ופתחי הרחמים נפתחים, והמלך יושב ומקבל תשבחות. ועי' ח"ג קס ע"ב: מאי טעמא אעדי משום דיי' אתנו אל תיראום (במדבר יד ט) כלא אעדיאו בגין אורייתא זכאה חולקהון דאינון דמשתדלי באורייתא לשמה דהא מתקשרי בקב"ה ממש ואקרון אחים ורעים² הה"ד (תהלים קכב ח) למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך: תרגום: למה סר, משום שה' אתנו, אל תיראם, הכל זו בגלל התורה, אשרי חלק אותם שעוסקים בתורה לשמה, שהרי מתקשרים בקדוש ברוך הוא ממש, ונקראים אחים ורעים, זהו שכתוב "למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך".

רלד. עי' תיקון"ז ב ע"א: זכאה איהו מארי מתיבתא מארי מדרש מארי תורה דגם צפור מצאה בית (תהלים פד ד) בית דנשמעין ביה פתגמי אורייתא דבאתר דאית תמן תורה דאיהו עמודא דאמצעיתא גם צפור מצאה בית תמן ובגין דא אוקמוה רבנן כל בית שאין נשמעין בו דברי תורה לסוף תחרב ואלין דנשמעין דברי תורה בהון אתקריאו ביצים אפרוחים בניס ביצים מארי מקרא אפרוחים מארי משנה בניס מארי קבלה ועלייהו אתמר והאם רובצת על האפרוחים או על הביצים (דברים כב ו) שלח תשלח מנייהו אבל על מארי קבלה אתמר לא תקח האם על הבנים דלית סכלתנו לאשתמודע בשכינתא כאלין מארי קבלה ואלין עבדין לה דירה ולקודשא בריך הוא ופרחין עמה בכל אתר דאיהו פרחת כלהו מנדדין עמה בשליחותא דילה אבל אפרוחי לית גרפיין דלהון שלימין דפרחין בהון דאינון פקודי דעשה כל שכן ביצים ובגין דא אתמר עלייהו לגבי אימא שלח תשלח את האם (שם ז).

תרגום: אשרי הוא בעלי הישיבה בעלי המדרש בעלי התורה, ש"גם צפור מצאה בית", בית שנשמעים בו דברי תורה. שבמקום שיש שם תורה שהוא עמוד האמצעי גם צפור מצאה בית שם, ולכן פרשוה רבותינו (סנהדרין צב ע"א) כל בית שאין נשמעים בו דברי תורה לסוף תחרב. ואלו שנשמעים בהם דברי תורה נקראו: ביצים, אפרוחים, בניס. ביצים בעלי מקרא, אפרוחים בעלי משנה, בניס בעלי קבלה. ועליהם נאמר "והאם רובצת על האפרוחים או על הביצים", "שלח תשלח" מהם, אבל על בעלי קבלה נאמר "לא תקח האם על הבנים" שאין תבונה לדעת את השכינה כאותם בעלי קבלה ואלו עושים לה דירה ולקדוש ברוך הוא ופורחים עמה בכל מקום שהיא פורחת, כולם נודדים עמה בשליחותה, אבל האפרוחים אין כנפיהם שלמים שפורחים בהם, שהם מצוות עשה, כל שכן ביצים. ולכן נאמר עליהם כלפי האם "שלח תשלח את האם".

עיי"ש כו ע"א: ובההוא זמנא דמתייחדין ישקני מנשיקות פיהו (שיה"ש א ב) מאי נשיקות פיהו תרין שפון דיליה ותרין דילה אינון ארבע גרפיין דחיוון דאתמר בהון וארבע כנפים לאחת להם (יחזקאל א ו) וכד אתכלילין תרין אנפין דיליה ותרין דילה וארבע דרועין דתרוייהו אתמר בהון וארבעה פנים לאחת וארבע כנפים לאחת להם (יחזקאל א ו) ואינון ארבע אנפין יהו"ה ארבע גרפיין אדני"י בחבורא חדא יאקדונק"י.

תרגום: תרגום: באותו זמן שמתייחדים, "ישקני מנשיקות פיהו", מה זה נשיקות פיהו, שתי השפתיים שלו ושתיים שלה הם ארבע כנפי החיות, שנאמר בהם "וארבע כנפים לאחת להם" וכשנכללים שני הפנים שלו ושנים שלה וארבעת הזרועות של שניהם, נאמר בהם "וארבעה פנים לאחת וארבע כנפים לאחת להם", והם ארבעה פנים יהו"ה, ארבע כנפים אדני"י, בחבור אחד יאהדונה".

- מאיר הכוונה -

1 ר"ל אורייתא כנ"ל. וכמ"ש (משלי כה, כא. סוכה נב.) אם רעב כו' וה' ישלימו לך. וז"ש כלא אעדיאו כו'. וז"ש זכאה חולקהון כו' בקב"ה ממש. ר"ל דאמר וה' אתנו כו' כנ"ל. ואמר ואקרון אחים ורעים. ר"ל דזהו שמו אחים זו"נ, ורעים או"א, כמ"ש בר"פ ויקרא (ד.). והן העוסקים בתורה כנ"ל. וזהו אדברה נא שלום בך, כמ"ש (סוף ברכות וש"מ) ת"ח מרבים שלום בעולם שנאמר כו', למען אחי כו'. ואחים הם בתורה שבכתב ובע"פ, ורעים בסודות שבהן, הנסתרות כו', במה שניתן רשות, שהוא התפשטותן בז"ת, שהן דרגא דשם הוי"ה (יהל אור).
2 פי' שיש בהם חיה ונשמה מאו"א ולכן נקראים אחים לזו"ן (מ"מ).

שְׁעָה"כ

ועיי"ש צב ע"ב: לקבליה מטטרו"ן דשמיה כשם רביה י' רישא דעופא ו' גופא דיליה ה"ה תרי גדפוי דבהון פרח לעילא ונחית לתתא ואלין תרין גדפין אינון תרין הבליים ה"ה דבהון אתמר והחיות רצוא ושוב (יחזקאל א יד) דאינון י"ו הבל סליק בי' הבל נחית בו' תרגום: כנגדו מטטרו"ן ששמו כשם רבו י' הראש של העוף ו' הגוף שלו ה"ה שני כנפיו שבהם פורח למעלה ויורד למטה ואלו שני הכנפים הם שני הבליים ה"ה שבהם נאמר והחיות רצוא ושוב שהם י"ו הבל עולה בי' הבל יורד בו'

רלה. עי' זהר ח"ג קנג ע"א: ועוד (בפ' הרואה) הרואה תמרים¹ בחלום תמו עונותיו הה"ד (איכה ד כב) תם עונך בת ציון בגין דתמרים ביה תם דרגא דיעקב דאתמר ביה (בראשית כה כז) ויעקב איש תם חובין מרים² וע"ד תמרים³ תמן ת"ם ותמן מ"ר.

הכא רמיז וימתקו המים הה"ד (שמות טו כה) ויורהו י"י עץ וימתקו המים מהכא מאן דאשתדל באורייתא דאיהו עץ חובין דיליה דאתמר בהון (שמות א יד) וימררו את חייהם בעבודה קשה קב"ה מחיל ליה ויתחזרון מתיקין.

תרגום: ועוד בפרק הרואה, הרואה תמרים בחלום תמו עונותיו, זהו שכתוב "תם עונך בת ציון", משום שתמרים בו, תם דרגת יעקב, שנאמר בו "ויעקב איש תם". עבירות מרות, ועל כך תמרים שם ת"ם ושם מ"ר.

כאן רמוז "וימתקו המים", זהו שכתוב "ויורהו ה' עץ וימתקו המים", מכאן מי שעוסק בתורה שהיא עץ, עונותיו שנאמר בהן "וימררו את חייהם בעבודה קשה" הקדוש ברוך הוא מוחל לו, ויחזרו מתוקים.

רלו. עי' זהר ח"ג רלו ע"ב: תו אית ביה ש"מ דאתכליל מן ע' רברבא⁴ אלין שבעין שמהן⁵ ברזא דאבהן קדישין ודא הוא שמע שם ע' ישראל י"י אלהינו י"י אלין ארבע בתי⁶ דתפלין דאחיד לון א"ח ההוא דאמר (שיה"ש ה ב) פתחי לי אחותי רעיתי ד⁷ דא קשר של תפלין¹ דהיא אחידת בהו² רזא לחכימין אתמסר דלא לגלאה:

- מאיר הכוונה -

¹ ור"ל דבתורה מתלבן עונותיו (יהל אור).

² ר"ל מסלק (יהל אור).

³ ועוד תמרים כו'. ר"ל הוא עץ טו"ר ונמתקו (יהל אור).

⁴ מלכות מקבלת מן ע' שמות דויסע ויבא ויט שהם סוד ג' פסוקים נגד ג' אבות (רח"ו).

⁵ והוא יין דחדי לכולא, כמ"ש בז"ח ש"ה (מרגליות ס"ד א' וב') כי טובים דודיך כו', והוא שם ע"ד, עם הנשיקות. ע"ד הוא כלילות דר"נ בה, ע' הוא שבעין שמהן דאבהן, ע' נפש דיעקב. וד' נוק'. והן ו' דרגין, ז' היכלות וד' רגלין, והכל בכסא דבינה. ש"מ א"ח, (א"ח) ידוע, ט"ס דיליה, והוא ו' הנ"ל עם עטרין דיליה, וח' הוא דכורא, א' כתר מלכות, דלא נחית עליה עד כו' (תז"ח טו, ד). ש"מ ש' דשבת דאבהן, ומ"ם בה, וכמ"ש מ' פתיחא כו', רגל רביעי דאתכלילת מד' כמ"ש בז"ח ש"ה (מרגליות סג.) אופן (או) (אן) פן כו' פני אדם (יהל אור).

⁶ והכל מרומז בתפלין, דיחודא דק"ש הכל הוא בתפלין בעובדא. ד' תיבות ד' בתים. ש"מ ע' הוא ב' שינין דתפלין, שעליו נאמר וראו כל עמי הארץ כי שם ה', והוא כי בז' ענפין דבהון הוא שם מ"ב, ב' ההין וא"ו באמצע, ז' קני מנורה, וז' נרות עליהו יר"ד דשם, ז' הן ע', שם ע"ב, והוא ע' ומ"ב, שהוא יב"ק. וזהו שמע, ש' השינין, מ"ב הוא מ"ם עם ב' אודנין, וע' כנ"ל. ובג' מקומות מקום מל', בסוד חש"ח, ג' נקודות, בסוד שם (מ"ב) (י"ב). והוא ג' אותיות דשד"י, ש' בג"ר, במקום בתי התפלין, ד' בחג"ת כמ"ש למטה, י' עטרת הברית בתש"י. ישראל ה' כו' ד' תיבין ד' בתים. א"ח הוא ת"ת, הרצועה, דאחיד בבתים, דבתים הן ג"ר, מוחין, והרצועה מקום התפלין הוא ת"ת דאחיד כל הד' עטרין. וב' רצועין שסובב הראש חו"ג. ומקום הקשר ג"כ בת"ת שהוא מבריח כו', הצואר למעלה מהם והגוף, ושם הדלת, בחי' לאה. ומשם נמשכין נו"ה. ורצועה ש"י יסוד, קרן א' ה"ל במצחו (תקו"ז יא. ע"ז ח.), ושם יר"ד של שם, והוא קוצו של ד' של אחד, והוא עיקר הייחוד, דבי' נעשה שדי ואחד. וד' של אחד ד' של ראש. ושמע הוא ש"יין כנ"ל. ובשכמ"ל הוא תש"י עצמן, כמ"ש בפ' תרומה (קסד.) בשכ"מ ד' פרשיות. ואף דשם אמר דבש"כ הן ד', מ"מ אמר שם דמלכותו כוללם, והוא הבית. לעולם ועד התפשטותה ונהירו דילה בג' עלמין, כמ"ש בת"א (שמות טו, יח) לעלם ולעלמי עלמיה. והראשון לעלם, דשם עולם הייחוד כמ"ש בפ' שלח (קנט.). ויר"ד הקשר, הוא הייחוד, דכל הבחינות של ראש מאירין בה ומתייחדין בה, אלא דיסוד דבוק ונכלל בה, לכן הרצועה של יד נאחז בה (יהל אור).

⁷ כללים ח"ב לב ע"ג סוף

פְּעֵה"כ

תרגום: עוד יש בו ש"מ שנכלל מן ע' גדולה, אלו שבעים שמות בסוד האבות הקדושים, וזהו שמע, שם ע', ישראל ה' אלהינו ה', אלו ארבעה בתי התפלין שמאחד אותם, א"ח אותו שאמר "פתחי לי אחותי רעיתי", ד' זה קשר של תפלין, שהיא אחוזה בהם, סוד לחכמים שלא לגלות.

כה ע"ב

רלז. עי' תיקו"ז קכא ע"ב: וכד שכינתא איהי בגלותא אתמר בה אני ישנה ולבי ער (שיה"ש ה ב) כד איהי ישנה לית בה דפיקו בגין דקב"ה דאיהו קול דפיקו דילה אתרחק מינה הה"ד (תהלים לט) נאלמתי דומיה החשיתי מטוב למה נאלמתי מי"ק דאיהו דומיה דאתרמיז באלהי"ם דאיהו ל"ב אלהי"ם דמעשה בראשית דדפיק רוחא דקודשא דאתמר ביה (בראשית א) ורוח אלקים בגין דהחשיתי מטוב דאיהו קול בההוא זמנא אשתארת בת יחידא בלא קול בגין דא לית בת קול בגלותא ובגין דלית בת קול בגלותא הביאו לה בחשאי ובג"ד צלותא איהי בחשאי אע"ג דרזין סגיאין אית הכא שבעין אנפין אית לאורייתא.

תרגום: וכשהשכינה בגלות נאמר בה אני ישנה ולבי ער כשהיא ישנה אין בה דפק משום שהקדוש ברוך הוא שהוא הקול הדפק שלה התרחק ממנה זהו שכתוב נאלמתי דומיה החשיתי מטוב למה נאלמתי מי"ה שהיא דומיה שנרמז באלהי"ם שהוא שלשים ושנים אלהים של מעשה בראשית שרוח הקדש דופק שנאמר בו ורוח אלהי"ם משום שהחשיתי מטוב שהוא קול באותו הזמן נשאר בת יחידה בלי קול ומשום זה אין בת קול בגלות ומשום שאין בת קול בגלות הביאו לה בחשאי ומשום זה התפלה היא בחשאי אף על גב שסודות גדולים יש כאן שבעים פנים יש לתורה.

בהגרא"א: למה נאלמתי מי"ה כו' - ר"ל, דאלקים הוא מלא י"ה והוא יה"ו והיא מליאה מהם אותיות מליאה ועתה דום י"ה דומיה וכד אסתלק י"ה נשאר אלם והחשיתי מטוב הוא ו' שית זמנין טוב דמעשה בראשית והן דפיקין דאמ"ש כנ"ל והיא נשאר בלא קול דקול הוא רוח הקודש שכלול ממים ואש כנ"ל ובגלותא אין נביא וחכם ואין רה"ק (והרביעית בת קול כמ"ש למטה) ואמר למה נאלמתי ומשני מי"ה דאיהי דומיה אלם מי"ה כנ"ל: *דאתרמיז באלקים דאיהי ל"ב אלקים דמעשה בראשית דדפיק דוחא דקודשא דאתמר ביה ורוח אלקים בגין דהחשיתי מטוב דאיהי קול בההוא זמנא אשתארת בת יחידה בלא קול - כצ"ל (הגהה ותיקון זה משוכש וע"ל בהגהה ועיין לקמן ל"ה ב' שאביא הסדר הזה בקצרה) כמ"ש (קז ע"ב) למטה ור"ל דרוח אלקים מרומז דרוח הקודש דדפיק הוא בתיבת אלקים דהוא מלא י"ה: אע"ג דרזין סגיאין כו' - ר"ל, על ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד וצלותא דהן בחשאי:

ועי' זהר ח"ב קלד ע"א: ואי תימא הא כתיב אחד לעילא ולתתא לא כתיב אחד ועד הוא אחד בחלופי אתוון³ אתוון דדכורא לא מתחלפי אתוון דנוקבא מתחלפי ודהא (ודא) שבחא דדכורא על נוקבא ובגין דלא תשלוט עין הרע אנן מחלפי אתוון דלא ואמרינן (אמרן) אחד באתגלייא⁴ ובזמנא דאתי דיתעבר עין הרע⁵ מעלמא ולא תשלוט בהדה⁶ כדין יתקרי אחד באתגלייא⁷ בגין

– מאיר הכוונה –

¹ לאה (רח"ו), עי' ח"א רנו ע"ב ולעיל פרשת אמור צג רע"ב (לש"ו).

² שמד' מוחין נמשכים לה ד' אלפי"ן (רח"ו).

³ פי' א' מתחלפת בו' באותיות אה"י, ח' מתחלפת בע' באותיות אה"ע"ה (מ"מ).

⁴ עתה כל זמן שמתקיים הסטרא אחרא בעולם, הנה נמשך ונעשה כל יחודו ית"ש רק בהסתר ובהעלם גדול, אבל לעתיד יתגלה, ויתגלה אז גם על כל הזמן של עתה איך שהוא הכל רק ממנו לבדו ומרצונו ית"ש, ואיך שהוא הכל רק בכוונה עמוקה ממנו על התיקון האחרון (ביאורים ח"א מב ע"ד). עכשיו הוה אחדותו ית"ש רק בהעלם, אבל לעתיד יתגלה, והוא היחוד דהויה אלהים, שיוכללו העולמות ב"ע באצילות ויהיה כולא עלמין אחד. ומבואר שם (קסא ע"ב) כי היחוד דהויה אלהים הוא כללא דכל רזא דמהימנותא, כי הוא גימט' יב"ק, כמספר אהיה הויה אדני, שהם השמות דכלל האצילות (דע"ה ח"ב מח ע"א).

⁵ עין הרע (נמחק במ"מ).

⁶ מוסגר בדפ"ק.

⁷ בהדיה (נוסף במ"מ). פי' שכתב הרב ז"ל במלת מלכותו שמביאים לה עשרה אה"ה בחשאי כמנין ציק"י קדרה, אבל כשתהיה בסוד אחד מביאים להם עשרה אה"ה ולא בלחישו אלא בהדיא (מ"מ).

שְׁעָה"כ

דהשתא דההוא סטרא אחרא אתדבק בהדה לאו איהי אחד אלא דאנן מיחדין לה בלחישו ברזא דאתוון אחרנין ואמרי ועד:

אבל בזמנא דאתי דיתפרש ההוא סטרא מינה ויתעבר ומעלמא (מינה) כדין יתקרי אחד ודאי דלא יהא בהדה שותפו ודביקו אחרא כמה דאת אמר (זכריה יד ט) ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד באתגליא בהדיא ולא בלחישו ולא ברזא:

תרגום: ואם תאמר הרי כתוב אחד למעלה ולמטה לא כתוב אחד ועד הוא אחד בחלופי אותיות אותיות הזכר לא מתחלפות אותיות הנקבה מתחלפות שהרי שבח הזכר על הנקבה וכדי שלא תשלט עין הרע אנו מחליפים אותיות שלא אומרים אחד בגלוי ולעתידי לבא כשתעבר עין הרע מן העולם ולא תשלט (אצלה) אז יקרא אחד בגלוי משום שעכשיו כשאותו הצד האחר נדבק עמה אינה אחד אלא שאנו מיחדים אותה בלחש בסוד האותיות האחרות ואומרים ועד.

אבל לעתידי לבא שיפרד אותו הצד ממנה ויעבר מהעולם אז יקרא אחד ודאי שלא יהיה עמה שתפות ודבקות אחרת כמו שנאמר ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד בגלוי בפרוש ולא בלחש ולא בסוד.

ר' ל' ז"ל: ורזא דא' ברוך דא רזא דנקודא עלאה² דאיהו ברוך דכל ברכאן נבעין מתמן³ ואי תימא עלמא דאתי⁴ אקרי ברוך לאו הכי דהא נקודה עלאה איהו דכר עלמא דאתי נוקבא איהו ברוך ואיהי ברכה ברוך דכר ברכה נוקבא ועל דא ברוך איהו נקודא עלאה⁵ שם דא עלמא דאתי⁶ דאיהו שם גדול כמה דאת אמר (יהושע ז ט) ומה תעשה לשמך הגדול כבוד דא כבוד עלאה⁷ דאיהו ימינא ושמאלא⁸:

וכלהו כלילין בהאי תפלה של יד דאיהו מלכותו⁹ ונטיל כלא בגויה ובהאי מלכותו אתכלילין ביה עלמין כלהו למיזן לון ולספקא לון בכל מה דאצטריכו ועל דא לעולם ועד:

תרגום: וסוד זה ברוך זה סוד הנקדה העליונה שהוא ברוך שכל הברכות נובעות משם ואם תאמר העולם הבא הוא שנקרא ברוך לא כך שהרי הנקדה העליונה היא זכר העולם הבא נקבה הוא ברוך והיא ברכה ברוך זכר ברכה נקבה ולכן ברוך הוא נקודה עליונה שם זה העולם הבא שהוא שם גדול כמו שנאמר (יהושע ז) ומה תעשה לשמך הגדול כבוד זה הכבוד העליון שהוא ימין ושמאל.

וכלם כלולים בתפלה זו של יד שהיא מלכותו ונוטלת הכל לתוכה ובמלכותו הזו נכללים כל העולמות לזון אותם ולספק להם בכל מה שצריכים ועל זה לעולם ועד.

ר' ל' עי' זהר ח"ג קכג ע"ב: הנסתרות¹ יראה ואהבה² דאינון במוחא ולבא בחללא דגופא וברישא³ והנגלות התורה והמצוה דאינון בגופא וברישא לבר⁴ ורזא דמלה הכי הוא ודאי דאי ב"נ

- מאיר הכוונה -

¹ קלה ע"ב (הערת הזהר).

² חכמה (ביאורים ח"א מג ע"א). כי ברוך רומז אל החכמה, ושם אל הבינה, וכבוד לחו"ג, והוא עצמו הד' מוחין עצמם שאמרנו, יען כי דעת כלול מחו"ג (שעה"כ כה ע"ב). כתב הר"ח זל"הה היא חכמה דלאה (מ"מ).

³ הבינה גופה הנה היא הבריכה העליונה אשר כל ברכאן נפקין מתמן (כמ"ש בפ' נח סד ע"ב ופ' תרומה קס"ב ע"א ופ' אחרי ס"ה ע"א ופ' ואתחנן רס"ד ע"ב וע' פע"ח שער הברכות רפ"א) (הקדו"ש כז ע"ד).

⁴ בינה (ביאורים ח"א מג ע"א).

⁵ ר' ע"א (הערת הזהר).

⁶ פירוש בינה דלאה (מ"מ).

⁷ הם חו"ג דלאה (מ"מ).

⁸ כשבאו האבות, והעלו הנקודה כתר על ראשיהם בג' כתרים, כתר כהונה וכתר כו', תגא בריש אבהן, כמ"ש"ל (נה ע"ב), והן ג' אבנין הנ"ל, ולכן אמר יעקב ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, דהן ג' אבנין הנ"ל, וכמ"ש בפ' תרומה (קסב ע"א) תפלין דדרועא כללא כו' ורזא דא ברוך כו' שם דא עלמא דאתי כו' כבוד דא עילאה דאיהו ימינא ושמאלא, ר"ל דעת, והן חב"ד, והן תלת אבהן, כמ"ש בפ' שמות (יד ע"ב) עבד לאברהם ברזא דחכמה כו' ויעקב כליל תלת אבהן דעמודא דאמצעייתא כליל ימינא ושמאלא, ולכן אמר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד (בהגר"א על תיקו"ז סט ע"ג).

⁹ פירוש כמו שלא מקבלת מד' מוחין דזעיר כן המלכות שהיא רחל הנק' תפלה של יד מקבלת מהם (מ"מ).

שְׁעָה"כ

דחיל לקב"ה או רחים ליה דא לא ידע ב"נ אחרא בגין דאיהו מלה דלא אתגליא אלא בינו לבין קונו.

תרגום: הנסתר יראה ואהבה, שהם במח ובלב, בחלל הגוף ובראש. והנגלות התורה והמצוה, שהם בגוף ובראש מבחוץ. וסוד הדבר כך הוא ודאי, שאם האדם פוחד מהקדוש ברוך הוא, או אוהב אותו, את זה לא יודע אדם אחר, משום שזהו דבר שלא התגלה אלא בינו לבין קונו.

רמ. לקבל מנרתא דאיהו ו' ושית קני מנרתא דאינון ה' ה' שית ווי"ן ורזא דמלה שבעה ושבעה מוצקות (זכריה ד ב) עד דסלקין לי"ד דאיהו יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א ודא איהו ודוד מנגן ביד (שמואל א' יט ט) י"ד לקבל י"ד וסלקא ה' (זעירא) באת ו' ולבתר סליק ו' ב"י שית זמנין עשר עד דסליק לשתיין ואינון אתוון הדבקות בקריאת שמע דבגינייהו אתמר כל המשים ריוח בין הדבקים מצננים ליה גהינם ושלמה עלייהו אמר הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה (שיה"ש ג ט) ואינון נטריין (ג"א נטליין) ערסיה ולקבלייהו (שיה"ש ו ח) ששים המה מלכות אלין דכורין ואלין נוקבין אלין דקריאת שמע דתקין משה דכורין אלין דשלמה נוקבין ואלין בית קבול לאלין דרגין דשלמה אינון בית קבול לדרגין דמשה וכד מתחברין כלא כאחד שלמ"ה אתהפך למשה

תרגום: כנגד המנורה שהיא ו', וששה קני המנורה שהם ה' ה', שש ווי"ן. וסוד הדבר "שבעה ושבעה מוצקות", עד שעולים לי"ד, שהוא יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, וזהו "ודוד מנגן ביד", י"ד כנגד י"ד, ועולה ה' (קטנה) באות ו', ואחר כך עולה ו' ב"י, שש פעמים עשר עד שעולה לששים, והם אותיות הדבקות בקריאת שמע, שבשבים נאמר, כל המשים רוח בין הדבקים מצננים לו גיהנם (ברכות טו ע"ב²). ושלמה אמר עליהם "הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה" והם שומרים [ס"א נוטלים] את מטתו, וכנגדם ששים המה מלכות, אלו זכרים ואלו נקבות, אלו של קריאת שמע שתקן משה זכרים, אלו של שלמה נקבות, ואלו בית קבול לאלה. הדרגות של שלמה הן בית קבול לדרגות של משה, וכשמתחברים הכל כאחד שלמ"ה מתהפך למש"ה.

– מאיר הכוונה –

1 עי' תיקו"ז יט ע"א שהנסתרות לה' אלקינו הם אר"א, והנגלות הם זר"ן.
2 עי' שער רוה"ק י ע"ב: א"ל כונת הצדקה והתפלה והוא לייחד שם י"ה הנפרד מן ו"ה וקודם שהאדם יעשה איזו מצוה או צדקה יאמר לייחדא שמא דקב"ה ושכינתיה בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו בשם כל ישראל ויכוין לחבר שם י"ה שהם דחילו ורחימו עם ו"ה שהם קב"ה ושכינתיה. ועי' פע"ח שער הזמירות פרק ה: צריך קודם שיעשה מצוה או צדקה לומר לייחדא שמא דקב"ה ושכינתיה בדחילו ורחימו לחבר י"ה עם ו"ה בשם כל ישראל.

3 דתורה ברישא בפה כמש"ו. ונגדו יראה בחללא דרישא. וכך מצוה בגופא בידין ורגלין, ואהבה נגדו בחללא דגופא. (מ"כ עה"ג. והנה יראה היא חכמה בפנים וכנגדו הפה מבחוץ, וזש"ה פי ידבר חכמות. ואהבה היא בינה בפנים בלב, וז"ש והגות לבי תבונות) (יהל אור).

4 באברים דלבר, ויראה ואהבה באיברים הפנימיים שלהם, ג"כ ברישא ובגופא במוח ולבא. וישראל עלה במחשבה, בן מאב ובת מאם. ובמ"א אמר בתיקונים להיפך, דמלכות בפומא ועד"א באברים, וכן אמר בהקדמה ב' דתיקונים (יט ע"א) דרועא ימינא וכו', ע"ש כל האברים ברו"ק ופומא מלכות תורה שבעל פה ע"ש. והענין כי באברים עצמן ודאי כן, אבל בתורה ומצות שבפנים ברוחא הוא להיפך כמ"ש בסוף תיקון כ"א וכן הוא ביראה ואהבה שבמוחא ולבא וע"ש סא ע"א מוחא איהו בהיפוכא חום כו' ואיהו אריה כו' ע"ש (יהל אור).

הג"ר שהם חב"ד דז"א עצמו הם המוחין, והם הנקראו פנימיות, אך החיצוניות, אפילו בראש עצמו נקרא ז"א. ובזה תבין מ"ש במ"א, כי לעולם אינו רק ו"ק דחיצוניות, ונגדלין ונחלקים לפרקים, ומהם עצמן נעשה ג"ר. נמצא, כי בחי' החיצוניות אינו רק ו"ק לבד, אלא שנחלקים ל"ס, אך המוחין הם הפנימיים, הם י"ס גמורות (ע"ח מוחין דצלם ז). מכאן רואים דהגלגלתא והראש הוא ג"כ רק מכלל הו"ק (הקדו"ש לח ע"ג), המוחין אשר הם מלובשים בהגלגלתא והם מלגאו, כבר למדנו הגר"א זללה"ה בהיכלות בראשית היכל א' (בספר יהל אור דף י"א ע"ד) כי הנה הם רק הג"ר דהרוח גופה, שהוא רק מבחי' הז"ת (דע"ה ח"א מו ע"א).

5 ז"ל: תני רב עובדיה קמיה דרבא ולמדתם שיהא למודך תם שיתן ריוח בין הדבקים עני רבא בתריה כגון על לבבך על לבבכם בכל לבבך בכל לבבכם עשב בשדך ואבדתם מהרה הכנף פתיל אתכם מארץ אמר רבי חמא ברבי חנינא כל הקורא קריאת שמע ומדקדק באותיותיה מצננין לו גיהנם שנאמר בפרש שדי מלכים בה תשלג בצלמון אל תקרי בפרש אלא בפרש אל תקרי בצלמון אלא בצלמות.

שְׁעָה"כ

שבעה ושבעה כו' - ר"ל, שמנורה הוא שבעה, ו' עם י' ז', וז' ווי"ן הרי שבעה ושבעה, וז"ש שלשה קני מנורה מצדה הא' ושלשה כו', שי"ו באמצע וב' ההי"ן מב' הצדדים כמו בעוף השמים דלעיל, ב' גדפוי מצדדים: **וסלקא ה' באות ו'** - ונכללת ג"כ מו', שית תיבין דבשכמ"ל: **ולבתר סליק כו' - ר"ל**, ונכללין שניהם מששים, וזהו שיר דסליק ליוז באות ו' כנ"ל: **ואינון אתוון כו' - עבשל"ה¹, וע"ה כ²**, שהן ט"ז אותיות דקאמר בגמ', בכל לבבך כו'³, שמספר קטן גי' ששים: **ריוח בין הדבקים - שהן ו"ק דזו"נ** שדבוקים באחוריים, ונותן ריוח זהו הנסירה להזדווג בפנים: **ושלמה עלייהו כו' - על ששים הדבקות** שהן דכורין אמר ששים כו' מגבורי ישראל דלעילא, עמודא דאמצעיתא, שנטרין מטתו, וז"ש ואינון כו': **ולקבלייהו כו' - ר"ל**, הן נוקבין לקבל ששים דכורין:

רמא. מה בין האי להאי אלא בשעתא דסתים ואתגניז בגויה גו נקודאה [נ"א נהורא] עלאה לעילא כדין איהי קיימא בדיוקנא דא(ת) סמ"ך סתים בגויה ואתגניז ביה לסלקא⁴ לעילא ובשעתא דהדרא ויתבא רביעא על בנין (ד)לתתא לינקא לון כדין איהי קיימא בדיוקנא דאת [ס'] (ס) רביעא סתימא לגו ארבע סטרין דעלמא⁵:

תרגום: מה בין זה לזה אלא בשעה שנסתרו ונגנזו בתוכו תוך (נקדה) אור עליון למעלה אז היא עומדת בדמות (הזה) של אות סמ"ך נסתרו בתוכו ונגנזו בו לעלות למעלה ובשעה שחוזרת ויושבת רבוצה על הבנים למטה להיניק אותם אז היא עומדת בדמות של אות ם רבוצה נסתרת לתוך ארבעת צדדי העולם.

רמב. עי' זהר ח"ג רמה ע"ב: ונותן עיניו בו בגין דהאי כוס דאיהו לקבל ארעא דישראל דאתמר בה (דברים יא יב) תמיד עיני יי' אלהיך בה ועיינין דלעילא אינון שבעין סנהדרין ומשה ואהרן עלייהו תרין עיינין עלאין חד עין ימין וחד עין שמאלא ואינון ע"ב כמנין ביין והאי איהו רזא דנותן בכוס עינו⁶.

תרגום: ונותן עיניו, בו משום שכוס זה הוא כנגד ארץ ישראל, שנאמר בה "תמיד עיני ה' אלהיך בה", ועינייים של מעלה הם שבעים סנהדרין, ועליהם משה ואהרן, שתי עינייים עליונות,

- מאיר הכוונה -

¹ מסכת תמיד (נר מצוה אות כב): אלה הם המקומות אשר ראוי לקורא קריאת שמע בקר וערב לדקדק בכל הפרשיות ובפרשה ראשונה כשהולך לשכב על מטתו, והם ששים מקומות, ועליהם רמז גם כן הכתוב (שה"ש ג, ז), ששים גבורים סביב לה, כמו שכתוב בתקון ד' וזה לשונו, וסליק בעשרה שית זמנין עשר עד דסליק לששים, ואינון אתוון הדבקות בקריאת שמע, דבגיניהו איתמר כל המשים ריוח בין הדבקים מצננין לו גיהנם. ושלמה עלייהו אמר בספרו הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה, ואינון נטרין ערסיה, ולקבלייהו ששים המה מלכות, אילין דכרין ואילין נוקבין, אילין דקריאת שמע דכרין, אילין דתקין שלמה נוקבין, ואילין בית קיבול לאילין, דרגין דשלמה אינון בית קיבול לדרגין דמשה, וכד מתחבר כלא חד, שלמה אתהפך למשה, עד כאן. פירוש כי אותיות שלמה הם אותיות למשה בצרוף, עד כאן לשונו.

##*²

³ עי' לעיל הערה 4772.

⁴ עיין קפ ע"א (הערת הזהר).

⁵ פ' תצוה (דף קפ ע"א) ובתיקונים (ריש תיקון ה דף כ ע"ב) וע' בהקדמת זוהר בראשית (דף ה סע"ב) ונבנה כל אות ממאה נקודות. ובשורש סוד מ' וס', ריבוע בגו עיגולא, שורש היושר ועגולים (הקדו"ש סד ע"ד), הם סוד מאה ברכאן כמ"ש בזוהר שם, והוא המאה ברכות שמברך הקב"ה להנשמה קודם צאתו לאויר העולם, כמ"ש בסתרי תורה (פ' לך לך דף עו סע"ב) (דע"ה ח"ב נה ע"א ועיי"ש ע"ב), עיקר הוראת אות ס' הנה הוא על גדלות הזו"ן שעולים עד הבינה אימא עלאה, שהיא הס' משום שהיא תופסת הו' ספי' העליונים דהאבא, וכאשר נשלמו הזו"ן בו' שלם עם ראש אז הנה עולים ג"כ עד הבינה עלאה כמ"ש הרב בזווגים (פרקים ד ה) ע"ש. ואותו הס' הוא הס' דאפרסמין כמ"ש בזוה"ק (תרומה קכז ע"א) וכאשר עולין הזו"ן שם עד אותו הס' הנה תמן אתמלין מכל כסופין דנהרי דאפרסמונא דכיא (כללים ח"ב לה ע"ד). כללות העולם כולו הנה היא מסודר בבחי' עגולא וריבוע, היינו ריבוע דנפקא מגו עגולא [עי' ספר הבהיר אות קיד, ע' עוד יהל אור ח"ג י"ג ע"ב, ועי' גר"א תיקו"ז עז ע"א וקנח ע"ב], כי העגולא הוא מבחוץ וריבוע מבפנים, והם בסוד ס' ומ' סתומא, כי העטרת היסוד הוא בסוד ס', והו"ק הם בסוד מ' סתומא, והם ג"כ סוד ס' מ' דאפרסמון שאמרו בזוה"ק (תרומה דף קכז ע"ב), וקאי שם על בינה ותבונה וכמ"ש הרב בזווגים (פרק ד ה) (ביאורים ח"א ס ע"א). ועי' ע"ח אר"א ט (ביאורים ח"א מג ע"א).

⁶ ר"ת ע"ב (יהל אור).

פְּעֵה"כ

אחת עין ימין ואחת עין שמאל, והם ע"ב כמנין "ביין", וזהו סוד של נותן עיניו בכוס.
ועיי"ש רעג ע"ב:

ונותן עיניו בו שהם בסוד יאהדונהי יי' (ד"א יו"ד) מאיר בבת עין יהו"ה¹ בשלשה צבעי העין
אדני מאירה בשני כרובי העין ואישוני² עפעפי העין
ע"י שער מאמרי רשב"י ו ע"ד: ודע כי סוד שמים אלו הם סוד כוס של ברכה ומחמש גבורות
יצאו ולפיכך נאמר עליהם מעשה אצבעותיך כגוונא דכוס של ברכה דיתבא על חמש אצבען
דאינון חמשה גבורות כדפרישית לעיל וכמו שכוס של ברכה צריך להסתכל בו כמ"ש נותן עיניו
בו. אוף הכא אית ליה לבר נש לאסתכלא בהו. וכמו שצריך לכוין שיתברך כוס של ברכה
מהמקור העליון וכמו שאנו אומרים נברך שאכלנו משלו כן צריך לברכא ליה. ולפי דרכנו למדנו
שכוס של ברכה הוא סוד ששה קצוות שבבריא. ולפי שאימא עלאה מתלבשת בברי' כנודע
אמר מי ברא אלה וכן אמרו ברעיא מהימנא פ' בא אל פרעה בדף מ"ג ע"א וזכיתי להסכים לאמת
וכבר נודע שחמש גבורות הם מבינה שהיא נקראת בעל גבורות וממנה יצאו ובמקום הבריאה
שם ירדו ושם נתלבשה בינ' בהם ומקנת שם כנז' בתקונין ואפ' שז"ש הכתו' בורא חשך כי
בריאה בסוד הגבורות שהם מסטרא דחשך נעשית ולפיכך צריך להגביהו מן הקרקע טפח כי
קרקע זה מקום הגבורות הקשות אשר לא נתמתקו בסו' העפר אשר יהיה בקרקע המשכן מקו'
הקלי' ולהפריד בין גבורות אלו לגבורו' אלו אמרו בגמ' שצריך להגביהו טפח ובזהר אמרו זרת
ושני שיעורים אלו כולם עולי' למקו' אחד כי שיעור טפח הוא שיעור חמשה אצבעו' אלו
הרומזים לחמשה גבו' אלו כי גבהו מהאחרים שהם קדש וכל השאר יש בהם חול וטומאה והיא
דבוקה באלו שהם קדש נצריך להגביה ולהפרידה מן האחרי' שהם חול וכו' ואמנם נתינת עין
שאמרו נותן עיניו בו הוא משו' דכוס של ברכה היא עולימתא שפירתא ולית לה עיינין דמסטרא
דחשך קא אתיא וצריך ליתן עיניו בה להיות לה לעינים להאיר בה ועוד שהעיני' הם נצח והוד
שבחכמה כי משם נמשך האור לעינים ושפתים הם בסוד נצח הוד שבבינה סוד פומא וצרי'
להאיר ולהמשיך לה רחמי' מהחכמ' העליונ' למתק גבורותיה ולמזגם ולמשוך מאור נצח הוד
שבחכמ' למטה.

כז ע"ג

רמג. הגהה (א) תיקון הכעס הנה כעס הוא כמנין כנף שהוא שם אהי"ה דיודי"ן כמנין כנף
וד' כנפות שיש בציצית הרי ד"פ כנף גימטריא ציצית והנה אמרו כי בק"ש צריך לשום ד' ציצית
נגד החזה והנה שם בחזה דז"א מתגלים החסדים כנזכר לכן בעוד שציצית שם בחזה יכוין למתק
הכעס שהוא כמנין כנף ע"י החסדים המתגלים עתה שם בחזה דז"א אשר שם הכנפות נתונים
ויכוין בחסדים הממתקין הכנף וכל כנף הוא מנין כע"ס אשר החזקתיך מקצות הארץ דע כי ד'
שמות אהו"ה ב' דיודין וא' דאלפין וא' דההי"ן גימטריא קצו"ת ואלו הד' כנפות הם סוד ד'
שמות הם כנפות הארץ כזה אל"ף ה"י וי"ו ה"י אל"ף ה"י וי"ו ה"י אל"ף ה"י וי"ו ה"י אל"ף ה"י וי"ו ה"י אל"ף
ה"ה ו"ו ה"ה ע"כ

רמד. פקודא וכ"ד למהוי דכיר יום השבת כמה דאת אמר זכור את יום השבת לקדשו רזא
דשבת הא אוקימנא בכל אינון דוכתי יומא [דוכרנא] דנייחא דעלמא³ ואיהו כללא דאורייתא
ומאן דנטיר שבת כאילו נטיר אורייתא כלה:
והא אתמר דוכרנא דשבת לקדשא ליה בכל זיני קדושין מאן דאדכר למלכא אצטריך לברכא
ליה⁴ ומאן⁵ דאדכר שבת צריך לקדשא ליה והא אתמר:
זכור לדכורא איהו שמור איהו לנוקבא ודא בלא פרודא¹ יום שבת רזא דכל מהימנותא
דתליא מרישא עלאה² עד סופא דכל דרגין שבת איהו כלא:

- מאיר הכוונה -

¹ צ"ל ה"ה (יהל אור).

² נמחק ביהל אור.

³ העולם הבא (יהל אור).

⁴ כמו שכתוב זכר צדיק לברכה (יהל אור), עיי"ש אריכות.

⁵ ומאן (דפ"ו).

שְׁעָה"כ

תלת דרגין אינון וכלהו אקרון שבת³ שבת עלאה⁴ שבת דיומא שבת⁵ דליליא :
וכלהו חד ואקרי כלא שבת וכל חד כד איהו שלטא נטיל לחברוי וזמין לון בהדיה בההוא
שלטנו דיליה וכד האי אתי לעלמא כלהו אתיין וזמנין בהדיה :

כד אתי ליליא זמין בהדיה לשבת דיממא זמין ליה בהיכליה ואתממר בהדיה כיון דהאי
אתיא שבת עלאה אתמשך עליה וכלהו גניזין בהיכלא דליליא ובגין דא סעודתא דליליא חמור
[כד ביממא] ומביממא (דביממא)⁶ :

כד אתי יממא זמין בהדיה לתרין אלין אחרנין דרגא עלאה ודרגא תתאה דא דאנהיר ליה ודא
דאתנהיר מניה וכלא כחדא אקרי שבת ושלטין ביומא דשבת ואלין תלת דרגין אינון כללא ורזא
דכל אורייתא תורה שבכתב⁷ נביאים וכתובים מאן דנטיר שבת נטיר אורייתא כלא :

תרין מרגלן⁸ אינון וחד סיכתא⁹ בהדייהו בגווייהו דקאים בין האי ובין האי מרגלא עלאה לית
ביה גוון לית ביה חיזו באתגלייא¹⁰ :

האי מרגלא כד שארי לאתגלייא נהרין שבע אתוון גליפין בלטיין¹¹ ונצצין ובקעין בקיעין
וקסטירין ונהרין כל חד וחד ואינון שבע אתוון אינון תרין שמהן מחקקין בההוא מרגלא וביומא
דשבת נצצין ונהרין ופתחין פתחין ונפקי [ושלטי] (משלטי) ואינון אהי"ה יה"ו מתנצצי אתוון
ובנצצו דלהון עאלין דא בדא ונהרין דא בדא :

וכד עאלין דא בדא נהרין דא מגו דא בתרין גוונין חד גוון חוור¹² וחד גוון סומק ומאינון תרין
[גוונין] אתעבידו תרין שמהן אחרנין עד דסלקין אתוון לשבע שמהן¹³ :

– מאיר הכוונה –

¹ "ודא ודא בלא פרודא" מוסגר בדפ"ק.

² כמש"ו דשבת עילאה בינה ובה כלולין ג"ר, שבת דיומא וכו' (יהל אור).

³ הרב בטע"מ (פרשת בהר) אמר דשבת הוא מלכות, וכן הוא ג"כ בתיקונים (תיקון ט דף כה
ע"א) שבת דאיהי שכינתא, אמנם הנה הוא רק ע"י הבינה שמאיר לה כמ"ש הגר"א בספד"צ (פרק א
בד"ה שביעאה עלייהו יא ע"א), כי עיקר שבת הוא בבינה, יום שכולו שבת (סנהדרין צז ע"א). וכן
אמרו ברע"מ פינחס (רנז ע"א) שכינתא אתקריאת שבת מסטרא דתלת דרגין עלאין דאינון כח"ב
כו', אבל מבינה ולעילא איהי מנוחה כו', והגם שעיקרה הוא מהגר"ר והיא נעלמת מאד, אך ע"י
שהיא אם הבנים, והיא מתפשטת בהם ומשתתפת עמהם תמיד, לכן היא מצטרפת עמהם ונחשבת
לעולם להשביעי להם וכמ"ש כ"ז הגר"א בספד"צ (פרק א בד"ה וענין אלו התיקונים ו ע"ב ושם עוד
בד"ה בראשית ברא שית עלייהו ח ע"א), אמנם התפשטותה בהם הרי נודע הוא כי הוא רק מטברה
ולמטה, שהוא לבר מגופה (זהר בראשית כא ע"ב), אבל עצמותה ועקרה היא למעלה למעלה כי
היא מהגר"ר ממש והיא נעלמת מאד (כללים ח"ב נב ע"ב).

⁴ הוא יום שכולו שבת (יהל אור).

⁵ שייך כאן מה שבסוף הספר סימן ח' (הערת הזהר).

⁶ שכולן נכללין בה, משא"כ ביום (יהל אור).

⁷ ר"ל דתנ"ך נגד ג' מדרגות הנ"ל, דאורייתא מבינה, ימא דאורייתא, כמ"ש בתיקו"ז, ונביאים
נר"ה דמלכא, וכתובים במלכות כידוע (יהל אור).

⁸ בינה ומלכות (יהל אור).

⁹ ר"ק (יהל אור).

¹⁰ ע"י הערה בסוף הספר.

¹¹ אהי"ה יה"ו (רח"ו).

¹² שהז' אותיות וז' שמהן דנפקין מנהון הן בז"ת אה"י בג"ס חג"ת, יה"ו בנה"י ממטה למעלה,
וה' דאה"ה במלכות באמצע כמש"ו, והיא משלמת לאה"ה למעלה. ולהו"ה למטה, שהיא חי'
רביעית, מתהלכת בין החיות, כמ"ש בתיקו"ז. וכל ב' אותיות דעאלין זה בזה, הן בקו א', א' עם ו'
בקו ימין בח"נ, ב' הה"ן בקו שמאל ג"ה ב' יודין באמצע ת"י ולג' ראשונות חג"ת קורא גוון חוור
ולג' נה"י קורא גוון סומק לפי שחג"ת חסדים נגדם כידוע (יהל אור).

¹³ של אהי"ה יה"ו (רח"ו). הם ז' שמות היוצאים מהז' אותיות אהיה יהו, שהם שם מ"ב
שבעולם הבריאה (ע' שער הכוונות דרושי הלילה דרוש י דף נח ע"א). ויוצאים מאלו הז' אותיות ז'
שמות שהם הויה בניקוד צבאות בחסד, הויה בניקוד אלהים בגבורה, מצפצ בת"ת, אל בנצח,
אלהים בהוד, מצפצ ביסוד, יה אדני במלכות (וכמ"ש בזוה"ק פ' יתרו צב ע"א, וע"ש במקדש מלך,
וביהל אור להגר"א, ובפע"ח שער שבת פ"ח, ובשער הכוונות שבת שם, ובדרושי ק"ש פ' ציצית דף
כז ע"ב ועוד בכ"מ בזה) ואלו הז' שמות עם כללותם הם גימ' תת"נ כמספר תכלת שהוא במלכות,
וכמ"ש בזוה"ק (פ' שלח קעה ע"ב), כי כל אלו הז' שמות הם נמשכין אל המלכות מן היסוד, שהוא
סוד חלזון העולה מן הים פעם אחת לשבעים שנה, וכמ"ש (במנחות מד רע"א, ומגילה ו ע"א,
ובזוה"ק בשלח מח ע"ב ואמרו במנחות שם) שבריינו דומה לדג, והוא יסוד כמ"ש בזוה"ק (שלח
קסג ע"ב) ובההוא ימא דילה גו שבעין שנין נפקא נונא חדא ואפיק מניה גוון תכלת כו', כי מן
היסוד מקבל המלכות כל אותן הז' שמות שהם גימ' תכלת, ואלו הז' שמות כלולים כ"א מי'

שְׁעָה"כ

א' נפיק ונציץ ועאל באת ר' ונהרין תרווייהו בתרין גוונין ואינון תרין שמהן חד אקרי יהו"ה¹ וחד אקרי א"ל² ונהרין כחדא ה' נפיק ונציץ ועאל באת ה' ונהרין תרווייהו בתרין גוונין ואינון תרין שמהן חד אקרי (יהו"ה) וְהָיָה רִזָּא דְאֵלֵהִים³ וחד אקרי אלהים ונהרין כחדא י' עאל בי' ונהרין ונציץ כחדא ועאלו דא בדא ונהרין תרווייהו גליפין מחקקן כחדא ואינון זקפן רישא⁴ נהרין מנציץ ענפין סלקין מהאי סטרא ומהאי סטרא⁵ ואינון חד סרי ענפין:
ואלין תרין אתוון דנהרין מתחבקן דא בדא אינון יהו"ה יהו"ה מצפץ מצפץ ברזא דתליסר⁶ מכילין דרחמי ואלין תרין אתוון וכד עאלין דא בדא וכד מתחבקן דא בדא⁷ וכד מתדבקן דא בדא⁸ (וכד עאלין דא בדא) זקפין רישא ונהרין ומנציץ על כלא⁹ באינון חד סרי¹⁰ ענפין דנפקין בכל סטר:

ה' דאשתאר איהי סלקא בשמא חד לאתחברא בהדייהו ואיהי אדני וכל אלין שמהן בלטין ונציץ ונפקי ושלטי בהאי יומא כיון דאלין שלטי נפק ההוא מרגלא עלאה בלטא מנציץ ומגו נציץ דילה לא אתחזי בה גוון:

כד נפקא בטש באלין שמהן חד שמא מנייהו אדני דאיהו שביעאה מתעטרא ועאל במרגלא תתאה ואתיישב שמא אחרא תחותיה ואיהו י"ה ואסתחר ההוא מרגלא עלאה ביה ומתעטרא ההוא נציץ ונציץ בהאי שמא:

לבתר דכניש¹¹ [נ"א דבטש] בהני שמהן נפקין מינייהו שבעים ענפין לכל סטר ומתחברין כלהו כחדא ואתעביד רתיכא וכרסייא חדא לההוא מרגלא עלאה ושלטא בעטרוי מלכא בכרסייא

– מאיר הכוונה –

ומתפשטים לע' ענפין, וכמ"ש בזה"ק (יתרו צב ע"ב) ושרשם הוא בהע' אורות דענינינו, וזהו שאמר כי אותן הע' אורות הם ציורא דקיקא לשבע מרגלאין קדישין רזא דתכלת (כי הם גימ' תכלת וכן הם נמשכין אל המלכות שהיא תכלת) דחלזון, כי התכלת הרי הוא מחלזון. וכן נמשכין אלו הז' שמות אל המלכות שהיא תכלת מהיסוד שהוא חלזון. והנה אלו הז' שמות הם בבריאה, ומהיסוד שבבריאה שהוא הנונא חדא היוצא לשבעין שנין, שהם הז"ת דבריאה שאמרו בפ' שלח (קסג ע"ב), מקבלת המלכות דבריאה אותן הז' שמות, ויוצא מהם גוון תכלת אל היצירה להרחיק את החיצונים שלא יכנסו פנימה למקום הקודש העליון גו' ע' שנין עלאין, וכמו שהאריך בזה האריז"ל בפ"א ספד"צ פ"א בזהר הרקיע (דף קיא וקיב) והובא בקצרה בספר קהלת יעקב ערך תכלת. והנה העולמות בי"ע הם יצאו ונעשו ע"י העלם האור שבחורבן המלכים וכמ"ש בע"ח (שער שביה"כ פ"ז), וזהו שאמר רזא אילנא דחרובא חד לע' שנין (שהוא מהתיקון דחורבן המלכים שנחרבו אחר שיצא מהם הע' אורות, ואח"כ נתקנו, וזהו אילן חרוב שיוצא לע' שנין, והנה נעשה מזה העולמות בי"ע, ונמשך בהם הארה מהע' אורות ונעשה בהם ע"ז) ציורא דקיקא לשבע מרגלאין קדישין. ויוצא מהם רזא דתכלת דחלזון, כדי להרחיק את החיצונים שלא להסתכל ולאחוז במקום הקודש, והוא ע"י קדושת האור דאותן השמות המאיר בב"ע. וע' עוד במקדש מלך בזה"ק (פרשת בא דף לד ע"ב) (והובא ג"כ בס' ק"י ערך חלזון) כי החלזון הנה הוא מהבירור דז' (צג ע"א) מלכים דמיתו, ולכך צובעין בדמו תכלת כדי להרחיק את החיצונים, כי הם נכונים מהאור הגדול דהז' שמות שהוא גימ' תכלת, כי מאחר שהוא נברר מהם ונכלל בהז' שמות הם בורחים ממנו (הקדו"ש צב ע"ד).

¹ חסד (רח"ו).

² נצח (רח"ו).

³ נ"ל פשוט כי מאחר שת"ת ויסוד נקראים מצפ"ץ והם קו אמצעי מאירים לענפין שבצדדים שגבורה וחסד נחשבים להו"ה א' ד' אתוון ואל אלהים ז' אתוון הרי י"א זרועות ושוקים נקרא ענפי הגוף (רח"ו).

⁴ שהן בקו האמצעי שהוא מבריח מקצה אל הקצה (יהל אור).

⁵ ר"ל מקו ימין ומקו שמאל כידוע שהקו אמצעי כוללן (יהל אור).

⁶ ר"ל שהשני שמות הו"ה הן מתחלפין בא"ת ב"ש, והן ב' הפאות כידוע. וכן כאן ב' השמות שבקו האמצעי מתחלפין (יהל אור).

⁷ קו האמצעי מתגבר ועולה (רח"ו).

⁸ "וכד מתדבקן דא בדא" מוסגר בדפ"ק.

⁹ ר"ל, על כל ה' שמות שכוללן את כולם כנ"ל (יהל אור).

¹⁰ ידוע שב' האותיות דעאלין דא בדא, מגדיל אות הקטן כמו אות הגדול, כידוע בסוד נח נח, וכל האותיות כאן שוין חוץ מן הא' עם הו', וכן בב' שמות אה"ה אה"ה, אין חילוק בהם רק הא' עם הו'. וכשעאלין מתגדל הא' ונעשה ו', נמצא בצד ימין ו"ה, וכן בצד שמאל. והן י"א ענפים מכל צד כמ"ש, והן נכללן בב' היודין כי י' הוא עשר וכללות א', והן כ"ב אותיות התורה כמ"ש (יהל אור).

¹¹ דכניס (דפ"ו).

פְּעֵה"כ

ביומא דא וחדדי כלא כיון דחדדי כלא יתיב מלכא על כרסייא [סליק] (וסלקין) בשבעין ענפיין¹ כרסייא כדקאמרן:

תרגום: מצוה כ"ד להיות זוכר את יום השבת כמו שנאמר זכור את יום השבת לקדשו סוד של שבת הרי בארנו בכל אותם מקומות יום זכרון של מנוחה של העולם והוא כלל של התורה ומי ששומר שבת כאלו שמר כל התורה

והרי נתבאר זכרון של שבת לקדש אותה בכל מיני קדושים מי שמזכיר את המלך צריך לברך אותו מי שמזכיר שבת צריך לקדש אותה והרי נתבאר.

זכור הוא לזכר, שמור הוא לנקבה, (וזה וזה בלי פרוד) יום שבת הסוד של כל האמונה שתלויה מהראש העליון עד סוף כל הדרגות שבת היא הכל.

שלש דרגות הן וכולן נקראות שבת שבת עליונה שבת של היום שבת של הלילה.

וכולן אחת והכל נקרא שבת וכל אחת כשהוא שולט לוקח את חבריו ומזמינה אותן עמה באותו השלטון שלו וכשזה בא לעולם כולם באים ומזמנים עמו.

כשבא הלילה מזמין עמו שבת של היום ומזמין אותו להיכלו ומסתתר עמו כיון שזה בא שבת העליונה נמשכת עליה וכולם גנוזים בהיכל של הלילה ולכן סעודת הלילה חמורה מביום (כמו של היום).

כשבא היום מזמין עמו את שתי האחרות הללו דרגה עליונה ודרגה תחתונה זו שמאירה לה וזו שנאורה ממנה וכולן כאחת נקראות שבת ושולטות ביום שבת ושלש הדרגות הללו הן כלל וסוד של כל התורה תורה שבכתב נביאים ונאמרים מי ששומר שבת שומר את כל התורה.

שתי מרגליות הן ויתד אחד עמן בתוכן שעומד בין זו ובין זו המרגלית העליונה אין בה צבע ואין בה מראה בהתגלות.

המרגלית הזו כשמתחילה להתגלות מאירות שבע אותיות חקוקות בולטות ונוצצות ובוקעות בקעים והיכלות² ומאירים כל אחד ואחד ואותן שבע האותיות הן שני שמות חקוקים באותה המרגלית וביום השבת נוצצים ומאירים ופותחים פתחים ויוצאים ושולטים ואותם אה"ה יה"ו מתנוצצות האותיות ובהתנוצצות שלהן נכנסות זו בזו ומאירות זו בזו.

וכשנכנסות זו בזו מאירות זו מתוך זו בשני צבעים צבע אחד לבן וצבע אחד אדום ומאותם שני צבעים נעשים שני שמות אחרים עד שעולות האותיות לשבעה שמות.

א' יוצא ונוצץ ונכנס באות ו' ומאירים שניהם בשני צבעים ואותם שני שמות אחד נקרא יהו"ה ואחד נקרא א"ל ומאירים כאחד ה' יוצאת ונוצצת ונכנסת באות ה' ומאירות שניהם בשני צבעים ואותם שני שמות אחד נקרא יהוה סוד של אלהים ואחד נקרא אלהים ומאירים כאחד י' נכנסת ב"י ומאירות ונוצצות כאחת ונכנסות זו בזו ומאירות שתיהן חקיקות חקוקות כאחת והן זוקפות ראש מאירות ונוצצות הענפים עולים מן הצד הזה ומן הצד הזה והם אחד עשר ענפים.

ושתי האותיות הללו שמאירות מתחבקות זו בזו הן יהו"ה יהו"ה מצפץ מצפץ בסוד של שלש עשרה מדות הרחמים ושתי האותיות הללו כשהן נכנסות זו בזו וכשמתחבקות זו בזו (וכשנדבקות זו בזו) זוקפות ראש ומאירות ונוצצות על הכל באותם אחד עשר הענפים שיוצאים בכל צד.

ה' שנשארה היא עולה בשם אחד להתחבר עמם והיא אדני וכל השמות הללו בולטים ונוצצים ויוצאים ושולטים ביום הזה כיון שאלה שולטים יוצאת אותה המרגלית העליונה בולטת נוצצת ומתוך ההתנוצצות שלה לא נראה בה צבע.

כשיוצאת מכה בשמות הללו שם אחד מהם אדני שהוא שביעי מתעטר ונכנס למרגלית התחתונה ומתיישב שם אחר תחתיו והוא י"ה ומקפת בו אותה המרגלית העליונה ומתעטרת אותה ההתנוצצות שנוצצת בשם הזה.

אחר שמכה בשמות הללו יוצאים מהם שבעים ענפים לכל צד ומתחברים כולם כאחד ונעשית מרכבה וכסא אחד לאותה המרגלית העליונה ושולטת בעטרותיה מלך בכסא ביום הזה והכל שמחים כיון שכלם שמחים יושב המלך על הכסא ועולה בשבעים ענפים הכסא כמו שאמרנו.

- מאיר הכוונה -

¹ שכל א' כלול מעשר (יהל אור).

שְׁעָה"כ

רמה. עי' זהר ח"ג קסד ע"ב: ורבי כרוספדאי¹ חמיד לבא² פריש האי קרא עד לא אסתלק ופריש שפיר מגדל עז דא תיבה וס"ת³ דאיהו עז לשואה ביה ולאפקא ליה מגו היכל⁴ דיוקנא⁵ דהיכל פנימאה דמניה נפקא תורה וההוא (משלי יח י) מגדל⁶ שם יי' איהו ודיוקנא דיליה ואצטריך בשית דרגין:

בו ירוץ צדיק במאן במגדל או בס"ת אלא קרא דריש בהאי ובהאי כד דרש במגדל אצטריך צדיק דא דליהוי חזן הכנסת זכאה דקשוט ודיוקנא דצדיק עלאה:
תרגום: ורבי כרוספדאי חמוד הלב פירש פסוק זה עד שלא הסתלק, ופירש יפה, "מגדל עז" זו תבה וספר תורה, שהוא עז לשים בו ולהוציאו מתוך ההיכל, דמות היכל הפנימי, שממנו יצאה תורה, ואותו מגדל "שם ה'" הוא ודמותו, וצריך בשש דרגות.
"בו ירוץ צדיק", במה, במגדל או בספר תורה, אלא הפסוק נדרש בזה ובזה, כשדורשים במגדל, צריך צדיק זה שיהיה חזן הכנסת, צדיק אמת, ודמות של צדיק עליון.

רמו. עי' זהר ח"ב רטז ע"ב: ובגין דא בעי לאחזאה פורקנא דאית ביה ארבע גאולות אורזא הכא בשעתא דנפקא שכינתא בגלותא דמצרים תבעת מקודשא בריך הוא דתיפרוק⁷ לה השתא ארבע זמנין דאינון ארבע גאולות לקבל ארבע גליות בגין דתהא בת חורין ולא תהא ומתרכה (תרוכה)⁸ ובהיא שעתא קיימא ואתפרקת ארבע גאולות בהיא יציאת מצרים והשתא דאצטריכת בתקונהא לאתחברא בבעלה אצטריך לאחזאה ההיא גאולת מצרים דאית בה ארבע גאולות.

ועל דא אית לאדכרא בהיא גאולה ארבע זמנין אמת אמת אמת אמת⁹ [ד' זמנין] עד עזרת אבותינו דדא הוא עזרה וסמך לישראל כלהו ומתמן ולהלאה ארבע זמנין אחרנין אמת אמת

- מאיר הכוונה -

1 ור' כרוספדאי פי' יתיר הגם שכמעט הוא כפי' הנזכר אך אוקמוהו על קריאת ס"ת ואמר מגדול עוז המלכות שהוא מגדל של עוז שהוא הת"ת הנקרא ס"ת בסוד (תהילים כט יא) ה' עוז לעמו יתן. אך המגדל שהוא תיבת בית הכנסת העשויה כמגדל ורומזת למלכות ונותנים בו הס"ת שהוא ת"ת לחברו עם המל' ומוציאין הס"ת מן ההיכל שהיא הבינה היכל החכמה כי כן הס"ת נרמז בסוד אותיות שבבינה כי בינה היא דמינה נפקין ומוציאין אותו משם ומייחדין אותו במל' הרומזת למגדל. וזהו המגדל עז הוא הנקרא שם ה' שהוא המלכות ופי' למה נקרא שם ה' כי כמו שהשם הוא פי' הדבר בעצמו והשם מורה על פירושו כן המלכות היא דיוקנא דת"ת ובזה נרמז מציאותו ולכן נקרא שמה הויה שהוא שם בן ד' שבת"ת בסוד אדנ"י הויה שכלולין זה בזה. ועוד כשאנו קורין שם בן ד' אנו קורין אותו בשם אדנ"י וזהו שם ה' וזה המגדל שהוא התיבה צריך להיות בו ו' דרגין בסוד ו"ק המלכות שבהם מתייחדים ו"ק הת"ת שהוא הס"ת. והנה הצדיק רץ במגדול ובס"ת פי' הענין כי כשרץ במגדול היא התיבה שהוא בעת התפלה שהוא החזן הש"ץ צריך שיהיה צדיק וכשרץ בס"ת הוא בסוד היסוד כי יסוד הוא הקורא ששי לס"ת שהוא בסוד הצדיק כי הוא היסוד שהוא ששי מן הו"ק וששי לס"ת (זהר הרקיע). והוא [רשב"י] עשה ספר הזוהר, ונתגלה אליו ניצוץ נשמתו, שהוא ניצוץ משה רבנו ע"ה, ולמד עמו החיבור של הרעיא מהימנא, שנעשה אחר כך, כנזכר בפרשת פנחס "ובחבורא קדמאה". ובאותו זמן נעשה ספרא "דרבי כרוספדאי חמיד לבא" [זוהר במדבר קסד ע"ב], והוא ניצוץ הציצית של הטלית העליון, כי תרגומו של גדילים תעשה לך הוא כרוספדאין. והוא ממש סוד ניצוץ עיני זעיר (הקדמת עמק המלך).

2 עי' בסוף תיקונים (ק"ס) (יהל אור).

3 ר"ל עז ס"ת, כמ"ש (זבחים קטז.) על פ' עז לעמו יתן כו' (יהל אור).

4 ר"ל דבהיכל הוא בדרגא דבינה, לכן סתום הוא, כד סליק למעלה, ומפקין ליה לתיבה, ושם נפתח ונתגלה (יהל אור).

5 יסוד דאימא שמשם יצא ז"א (רח"ו).

6 עז (נוסף בפסוק). כי מגדל ועז בחושבן חד, והוא שמא דילה, דקיימא על י"ב מרגליטין, י"ב אתוון דשמא דידה. וכ"ה בשם המפורש ג"כ. ושניהם חושבן ע"ז. וכן חושבן שבעה ושבעה, ימי הפסח וסוכות, ז' וז' מוצקות, ושבע דלמעלה נכללין בעשר, שבעין שנין דגלות בבל, וזהו ע"ז. וב' עטרין הן, כתר ועטרה, השם י"א י"א, וכפולין משבעה, והן מגדל עז, עמ"ש בסוף תיקו' (קנט, ג), וכ"ה מגדל, אלא דשם הוא בכלל, ובה הוא בפרט, ג"ד, ב' המרכבות, אנפי רברבי ואנפי זוטרא. וידוע שדכורא ונוקבא הם כלל ופרט, וז"ש ודיוקנא כו'. ואמר ואצטריך בשית כו'. דוגמת ו"ק דידיה, והן שית היכלין, והיא התיבה השביעית, עז כנ"ל (יהל אור).

7 דיפרוק (דפ"ו).

8 מתתרכא (דפ"ו).

9 לאפוקי מנוסח האשכנזים שיש בו ו' פעמים אמת בלבד (רח"ו).

שעה"כ

אמת אמת¹ למהוי ארבע גאולות [אלין] בקיומא תקיף בחותמא תקיף דגושפנקא דמלכא² ארבע גאולות כפולין בקיומא.

תרגום: ולכן צריך להראות גאולה שיש בה ארבע גאולות וסוד כאן בשעה שיצאה שכינה מגלות מצרים בקשה מהקדוש ברוך הוא שיפדה אותה עכשיו ארבע פעמים שהן ארבע גאולות כנגד ארבע גליות כדי שתהיה בת חורין ולא תהיה מגרשת ובאותה שעה עמדה ונגאולה ארבע גאולות באותה יציאת מצרים ועכשיו שהצטרחה בתקוניה להתחבר עם בעלה צריך להראות אותה גאלת מצרים שיש בה ארבע גאולות.

ועל זה יש להזכיר באותה גאולה ארבע פעמים אמת: אמת אמת אמת עד עזרת אבותינו שזוהי עזרה וסמך לישראל כולם ומשם והלאה ארבע פעמים אחרות אמת אמת אמת אמת להיות ארבע הגאולות הללו בקיום חזק בחותם חזק של טבעת המלך ארבע גאולות כפולות בקיום.

כח ע"ב

רמז. ז"ל: ובסדורא דצלותא³ בההוא תקונא דצלותא דמיושב אתקינו עולמתהא⁴ וכל אינון דילה ומתקשטן כל אינון בהדה לבתר דאתתקן כלא⁵ ואתסדרו⁶ כד מטו לאמת ויציב כדין כלא מתתקנא איהי ועולמתהא⁷ עד דמטו לגאל ישראל כדין אצטריך למיקם כלא על קיומייהו. בגין דכד בר נש מטי לאמת ויציב וכלא אתתקן עולמתהא נטלי לה ואיהי נטילת גרמה לגבי מלכא עלאה⁸ כיון דמטו לגאל ישראל⁹ כדין מלכא קדישא עלאה¹⁰ נטיל בדרגוי ונפיק לקבלא לה¹¹.

ואנן מקמי מלכא עלאה בעינן לקיימא על קיומנא באימתא ברעדה דהא כדין אושיט ימיניה לגבה ולבתר שמאליה דשוי לה תחות רישה ולבתר אתחבקו תרווייהו כחדא בנשיקו ואלין אינון תלת קדמייתא ובעי בר נש לשוואה לביה ורעותיה ולכוונא בכל הני תקונין וסדוריין דצלותא פומיה ולביה ורעותיה כחדא.

השתא דמלכא עלאה ומטרונייתא אינון בחבורא בחדוה באינון נשיקין מאן דאצטריך למשאל שאלתין ישאל דהא כדין שעתא דרעותא איהו כיון דשאל בר נש שאלתוי מקמי מלכא ומטרונייתא כדין יתקין גרמיה ברעותיה ולביה לתלתא אחרנין לאתערא חדוה דטמירו דהא מאלין תלת אתברכא בדבקותא אחרא ויתקין בר נש גרמיה למיפק מקמייהו ולאנחא לון בחדוה¹² גניזא דאלין תלת ועם כל דא דיהא רעותיה דיתברכון תתאי מאינון ברכאן דחדוה טמירא

- מאיר הכוונה -

1 נמחק בדפ"ו.

2 פי' אמת הוא חותמו של הקב"ה (רח"ו).

3 זהו מיוצר עד העמידה. וקורהו צלותא, מפני שיש סדר קדושה כמו עמידה, וגם יש בו קצת תפילות כגון רחם עלינו אדון עוזינו, וכן באהבת עולם רובה תחנונים. עולמתהא, הם ז' היכלות דזעיר דבריאה, שכל היכלות הבריאה הם בבחינת נקבות לגבי מלכות דאצילות. וכל אינון דילה, הם היכלות מלכות הנכללים ביום עם היכלות זעיר דבריאה, וזהו וכל, פי' בהתכוללות (רמ"ז).

4 היכלותיה (רח"ו)

5 אמר כך בדרך קצרה לרמוז לכמה תיקונים שנעשים בקריאת שמע בין באצילות בין בב"ע כנזכר בפירוש חותמא דגושפנקא דפרשת שלח לך קסב ע"א (רמ"ז).

6 נראה שר"ל תיקון רמ"ח איברים דקריאת שמע המסודרים מלמעלה למטה ויורדים אל היכל אהבה שהוא שמו של אברה"ם העולה רמ"ח (רמ"ז).

7 חזר לומר זה לרמוז להיכלות הכלולים בהיכל הרצון שהם אמת ויציב (רמ"ז).

8 ה"ס פרצוף הארה לישראל היורד להיכל הרצון שעליה אמרו בזהר ישראל נחית לקבלה (רמ"ז).

9 פי' לתחילתו דהיינו תהלות לאל עליון וגואלם, ולכן אנו עומדים אז מפני שאותה ההארה היא מן האצילות, וידוע שכל ענייני האצילות הם בעמידה (רמ"ז).

10 פי' יסוד אבא שאז מתחיל לירד במסעיו תוך ז"א, ובגאל ישראל כבר התחיל להכנס תוך רישא דז"א ונמשכת הארתו עד יסוד ז"א ומשם מאיר למלכות שבבריאה, ועיין בספר הכוונות בסוד תהלות לאל עליון (רמ"ז).

11 פי' נפיק אורו היוצא לבריאה חדוה דטמירו, מזל"ן שהם נה"י דאי' שבג' אחרונות מקבלת מהם ועיין בסה"כ (רמ"ז).

12 כי ג"ר סוד החיבוק והאמצעיות סוד הנשיקין והאחרונות סוד הזווג (רח"ו). ע"י && שחביקו היא חג"ת ונשיקין הם בחבד ????

שְׁעָה"כ

תרגום: ובסדור התפלה באותו התקון של תפלת מישוב מתקינים את עלמותיה וכל אלו שלה ומתקשות כל עלמותיה ואחר כך הכל מתקנים ומסדרים וכשמגיעים לאמת ויציב אז הכל מתקנים היא ועלמותיה עד שמגיעים לגאל ישראל ואז צריך לעמד הכל על מקומם.

משום שכאשר מגיע אדם לאמת ויציב והכל מתקן עלמותיה נוטלות אותה והיא נוטלת את עצמה למלך העליון כיון שמגיעים לגאל ישראל אזי המלך הקדוש העליון נוסע בדרגותיו ויוצא לקבל אותה.

ואנו מלפני המלך העליון צריכים לעמד על מקומנו באימה ברעדה שהרי אז הוא מושיט ימינו אליה ואחר כך את שמאלו ששם לה תחת ראשה ואחר כך מתחבקים שניהם כאחד בנשיקה ואלה הן השלש הראשונות וצריך אדם לשים לבו ורצונו ולכוון בכל התקונים והסדורים הללו של התפלה פיו ולבו ורצונו כאחד.

עכשיו שהמלך העליון והמלכה הם בחבור אחד בשמחה באותן נשיקות מי שצריך לבקש בקשות יבקש שהרי אז שעת רצון היא כיון ששואל אדם שאלותיו מלפני המלך והמלכה אז יתקין עצמו ברצונו ולבו לשלש אחרות לעורר שמחה שבסתר שהרי מאלו השלש הוא מתברך בדבקות אחרת ויתקין אדם את עצמו לצאת מפניהם ולהניחם בשמחה גנוזה של אלו השלש ועם כל זה שיהיה רצונו שיתברכו התחתונים מאותן ברכות של שמחה נסתרת.

רמח. עי' זהר ח"א פז ע"א: דבר אחר ומלכי צדק דא עלמא בתראה מלך שלם דא עלמא עלאה דאתעטר חד בחד בלא פרודא תרין עלמין כחדא ואפילו עלמא תתאה כלא הוא וחד מלה איהו הוציא לחם ויין דתריין אלין ביה¹ והוא כהן לאל עליון משמש עלמא לקבל עלמא² והוא כהן דא ימינא³ לאל עליון עלמא עלאה⁴ ובגין כך בעי כהנא לברכא עלמא תא חזי ברכאן (כד) נטיל האי עלמא תתאה כד אתחבר בכהנא רבא כדין ויברכהו⁵ ויאמר ברוך אברם [וגו'] לאל עליון⁶ הכי הוא ודאי.

תרגום: דבר אחר, "ומלכי צדק" זה העולם האחרון, "מלך שלם" זה העולם העליון, שהתעטר אחד עם אחד מבלי פירוד, שני עולמות יחד. ואפילו העולם התחתון הכל הוא ודבר אחד הוא. "הוציא לחם ויין", שבו שני אלה. "והוא כהן לאל עליון" משמש עולם נגד עולם, "והוא כהן" זה הימין, "לאל עליון" העולם העליון, ולכן צריך הכהן לברך את העולם. בא וראה, הברכות [כאשר] נוטל העולם התחתון הזה, כשמחבר עם הכהן הגדול, ואז "ויברכהו ויאמר ברוך אברם" (וגו'), "לאל עליון" כך זה ודאי.

רמט. עי' תיקו"ז נו ע"א: ורזא דמלה (רות ג יג) ליני הלילה והיה בבקר אם יגאלך טוב יגאל טוב דאיהו ברית יגאל ואם לא יחפוץ לגאלך וגאלתיך אנכי חי ה' שכבי עד הבקר אנכי דאיהי אימא עלאה אנכי דיציאת מצרים חי ה' שכבי עד הבקר דאיהי ימינא דביה תוקפא דאורייתא דבכתב דאיהי עמודא דאמצעייתא דמימינא אתייהיבת אורייתא דבכתב ומשמאלא אתייהיבת אורייתא דבעל פה דאיהי נוקבא.

תרגום: וסוד הדבר "ליני הלילה והיה בבקר אם יגאלך טוב יגאל", טוב שהוא הברית "יגאל ואם לא יחפוץ לגאלך וגאלתיך אנכי חי ה' שכבי עד הבקר". אנכי שהיא האם העליונה, אנכי של יציאת מצרים, "חי ה' שכבי עד הבקר", שהוא ימין, שבו כח התורה שבכתב, שהיא העמוד האמצעי, שמימין נתנה תורה שבכתב, ומשמאל נתנה תורה שבעל פה, שהיא נקבה. בהגר"א: **אנכי דאיהי אימא כו'** - דחירות בידהא, עלמא דחירו⁷, וז"ש אנכי דיציאת מצרים, והיא תגאל בימינא דאברהם, דהוא ימינא דידה, ימינו פשוטה לקבל שבים⁸: **דבכת' דאיהו עמודא דאמצעייתא דמשם אתייהיבת ומשמאלא אתייהיבת אוריית' דבע"פ כו'** - דדו"נ הן ימינא

- מאיר הכוונה -

¹ פי' לחם ויין הם חו"ג שהם במלכות ומוציאתם לתחתונים (מ"מ)

² פי' מלכות שנק' כהן משמשת לבינה שנקרא אל עליון (מ"מ).

³ פי' כמו דבר אחר הוא, שכהן הוא חסד ואל עליון בינה (מ"מ).

⁴ פי' בינה ועיין פ' תרומה קנב ע"א (ד"א).

⁵ פי' ויברכהו למלכות (מ"מ).

⁶ ברוך אברם, שהוא השפע שמביאים לחג"ת ומלכות עמהם, כדי שיוכלו לעלות, וכו' אל עליון הוא השפע האמיתי שמקבלים ויורדים מלאים שפע וכדמסיק הזהר לקמן (מ"מ).

⁷ עי' זהר ח"ב קפו ע"א שזה בינה.

⁸ עי' לעיל כד ע"א.

פְּעֵה"כ

ושמאלא, שהוא נוטל חסדים והיא גבורות, ונאמר מימינו, ואמרו (ברכות ו ע"א) מימינו זו תורה שנאמר כו':

כח ע"ג

רנ. עי' בהגר"א בס"י י ע"ד: [ז"ל הס"י: (פ"א מ"ט) עשר ספירות בלימה, אחת רוח אלקים חיים, ברוך ומבורך שמו של חי העולמים קול ורוח ודבור והוא רוח הקדש]. ברוך ומבורך - ברוך הוא ע"י עצמו, והוא מלמעלה למטה, ומבורך ע"י הצדיקים ממטה למעלה.¹

רנא. עי' זהר ח"א קלב ע"ב: תא חזי צלותא דבר נש מעומד בגין דתרי צלותי נינהו חד מיושב וחד מעומד ואינון חד לקביל תרין דרגין² תפלה של יד ותפלה של ראש לגבי יום ולילה וכלא חד אוף הכא תפלה מיושב לגבי תפלה של יד לאתקין לה (כמה) [כמאן] דאתקין לכלה וקשיט לה לאעלאה לחופה הכי נמי מקשטין לה ברזא דרתיכאה [ומשירייהא] [ומשיריאה] יוצר משרתים ואשר משרתיו והאופנים וחיות הקדש וכו' ועל דא צלותא מיושב³ כיון דעאלת לגבי מלכא עלאה⁴ ואיהו אתי לקבלא לה⁵ כדין אנן קיימין קמי מלכא עלאה⁶ דהא כדין (דרגא) דכורא

- מאיר הכוונה -

1 ובזה יובן לנו מאמרם ז"ל ברכות נג ע"ב גדול העונה אמן יותר מן המברך כי באמן הנה יש ב' הוראות אחד על קיום הדבר שמסכים שכן הוא האמת ואחד ע"ד תפילה כמו הלואי שכן יהיה וכמ"ש בגמ' שבועות לו ע"א מירמיה שאמר אמן כן יעשה ה' ע"ש וא"כ הרי נעשה באמן ב' התיקונים (לש"ו).

עי' זהר ח"ג רעא ע"א: רזא דרזין לאינון דידיעי חכמתא דמאריהון למנדע רזא דברכאן בפקודי אורייתא ובכל הנאין וכסופין דהאי עלמא לארקא ברכאן מעילא לתתא [כד] [בר] ברכאן דצלותא דאינון תקונא דמאריהון מתתא לעילא ומעילא לתתא ברכאן דלאו אינון בצלותא סלקין מתתא לעילא עד דמטו גו נהורא דלא נהיר ומתערי (לעילא) בתוקפא להווא נהורא דלא נהיר בההיא ברכה וסלקא אתערעו לעילא עד דמטו לכרסייא עלאה מקורא דכל חיינ כדין נפקו מהווא מקורא עלאה ברכאן אחרנין ואערעו אלין באלין ונשקי אלין לאלין ואתאן ושריין לריש צדיק לארקא לתתא וכד נחתין אתברכין אבהן ובנין וכל שרגין דלהון.

תרגום: סוד הסודות לאותם שיודעים חכמת רבונם לדעת את סוד הברכות במצוות התורה ובכל ההנאות והכסופים של העולם הזה להוריק ברכות מלמעלה למטה. כאשר (חופ) ברכות התפלה שהן תקון של רבונם מלמטה למעלה ומלמעלה למטה הברכות שאינן בתפלה עולות מלמטה למעלה עד שמגיעות לתוך האור שלא מאיר ומתעוררים (למעלה) בתוקף לאותו האור שלא מאיר באותה הברכה ועולה התעוררות למעלה עד שמגיעים לכסא העליון מקור כל החיים ואז יוצאות מאותו המקור העליון ברכות אחרות ופוגשות אלה באלה ונושקות אלה לאלה ובאות ושוורות על ראש הצדיק להריק למטה וכשיורדות מתברכים האבות והבנים וכל נרותיהם.

ועיי"ש בשער מאמרי רשב"י (מכת"י הרב): אין ברוך שבתפלה דומה לברוך שבברכת הנהנין והמצות כי ברוך שבתפלה הוא מלמטה למעלה ויהיה ביאורו כך. ברוך מלכות בסוד יסוד הדבוק בה אתה חסד כי אין זוג אלא ע"י החסד ה' בסוד הת"ת. הרי ממטה למעלה עד החסד וכו', ואחר שנתקנו מלמטה למעלה עד חכמה יורד השפע מלמעלה למטה וכו'. אמנם בברוך שבברכת הנהנין ובברכת המצות הוא מלמעלה למטה כי תכף בעלות ברכת האדם בכונה למקום המלכות ירד שפע מעולם הנעלם למטה. והוא זה כי ברוך ירמוז לבינה בסוד נקודה אמצעית שבה בהתחבר בזו הנקודה דעת עליון והוא נתיב לא ידעו עיט והוא סוד ושבילך במים רבים ועקבותיך לא נודעו. עי' אריכות בכללים ח"ב סה ע"א.

2 עד תפילת שמונה עשרה הוא בב"ע והם עלמין דנוק' (רמ"ז).

3 תפילה מיושב מלכות, תפלה מעומד ת"ת ואינון חד שצריך לייחדם ושלא להפסיקם וכו' (אור יקר).

4 ז"ל הרב בס' הכוונות (פע"ח ק"ש כט) הארת יסוד אבא יורדת ביסוד דז"א ומשם מאיר אל המלכות שהיא בבריאה להעלותה, וז"ש בזהר ומלכא עילאה נפק לקבלה, כי מלכא עילאה הוא יסוד דאבא, כי הוא עליון נגד יסוד אימא, ולכך צריך לקום מעומד כשאומר תהלות לאל עליון וכו', לכבוד מלכא עילאה דנפיק וכו' שהוא יסוד אבא, עכ"ל. וז"ש כיון דעאלת לגבי מלכא עילאה פי' אחר שיורד יסוד ז"א בהארת יסוד דאבא שבתוכו ומעלה אותה מהבריאה ויש בו ביסוד דז"א הארת יסוד דאבא, נמצא שהיא עומדת אצל הארת יסוד דאבא (מ"מ).

5 יסוד דז"א בכח הארת יסוד דאבא שבתוכו מעלה אותה (מ"מ).

6 פי' הוא יסוד דאבא, כמ"ש הרב שצריך לקום לכבודו באומרו תהלות וכו', דהא כדין אתחבר דכורא בנוק', פי' שיסוד דז"א מתחבר עם המלכות, וז"ש ובגין דלא יפסוק בין גאולה לתפלה, שהגאולה ביסוד ותפלה במלכות (מ"מ).

שְׁעָה"כ

אתחבר בנוקבא ובגין כך לא יפסיק בין גאולה לתפלה (נ"א) וגאולה¹ ותפלה תרין דרגין אינון
רזא דצדיק וצדק יוס"ף ורח"ל) ובגין דבר נש קאים קמי מלכא עלאה נטל ארבע אמות לצלותיה²
ואוקמוה (ד)בשיעורא דסורטא דיוצר כלא³ וכל מה דאתי בסטרא דדכורא בעי ליה לאיניש
למיקם בקיומיה ואזדקף ונ"א ויזדקף כגוונא דא כד איהו כרע כרע בברוך וכד איהו זקיף זקיף
בשם בגין לאחזאה שבחא דדכורא על נוקבא.

תרגום: בא וראה, תפלה של אדם מעומד, משום ששתי תפלות הן, אחת מיושב ואחת
מעומד, והן אחת כנגד שתי דרגות, תפלה של יד ותפלה של ראש. כלפי יום ולילה, והכל אחד.
אף כאן תפלה מיושב כלפי תפלה של יד, לתקן אותה כמו (כמי) שמתקן את הכלה ומקשט אותה
להכניסה לחופה, כך גם מקשטים אותה בסוד המרכבה ומחנותיה, יוצר משרתים ואשר משרתיו
והאופנים וחיות הקדש וכו'. ועל זה תפלה מיושב, כיון שנכנסת למלך העליון והוא בא לקבל
אותה. אז אנו עומדים לפני המלך העליון, שהרי אז (הדרגה) הזכר מתחבר עם הנקבה, ולכן לא
יפסיק בין גאולה לתפילה. (וגאולה ותפילה הן שתי דרגות, הסוד של צדיק וצדק, יוסף ורחל).
ומשום שאדם עומד לפני המלך העליון, לוקח ארבע אמות לתפלתו, והקימוה שבשיעור
(בשיעור) עומק של יוצר כל. וכל מה שבא בצד הזכר, צריך לאדם לעמוד בקיומו ומזדקף
(ויזדקף). כדוגמא זו כשהוא כורע, כורע בברוך, וכשהוא זוקף, זוקף בשם, כדי להראות את
שבח הזכר על הנקבה.

כח ע"ד

מה שלא מופיע בשעה"כ ק"ש

רנב. שער הקריאת שמע פרק א

צ"ל יוצר משרתים ואשר משרתיו בוי"ו ואשר כי בו רמז שם מו"ם שם האחרון משמות ע"ב
והוא גימטריא אלהים

מהר"ס באמרך כלם עומדים גימטריא יו"ד הוויות ובמלת כלם גימטריא אדנ"י (נ"א הוי"ה
אדנ"י) עומדים המ' רבתי גימטריא יו"ד שמות דס"ג עם יוד אותיות של כל א' מהם ברום עולם
גימטריא שכינה עם ט' תיקונים שמשפיעים למעלה להגדילה ממה שהיתה נקודה שתהא קומתה
שלימה והם גי' ג' מלואים של ג' אהיה שהם ק"ל קכ"ב ק"מ עם ג' כוללים ומשמיעים גי' יושר
(נ"ל שרי"ו ג' קווין ועמהם אלהים ביודין גי' שיי"ן או מצפ"ץ וזה בסוד רגל רביעי) ומשמיעים
ביראה יחד גימטריא שנו"ת חיים אשר ידעת סודו וצ"ל עונים באימה ואומרים ביראה כמו
הספרדים ולא כמו האשכנזים שמדלגים באימה ואומרים עונים ואומרים ביראה ע"כ ממהר"י
סרו"ג

שער הקריאת שמע פרק כ

ענין קריאת שמע בקיצור מופלג (צמח ר"ל שעל המטה)

תחלה נעשה זיוג החיצוניות דיסו"ת ומשך נמשך הארה לז"א והוא שניתוסף בו המקיף
דאבא דיניקה ונשלם בכל מוחין דיניקה ועתה שנשלם יכול לעלות למ"ן משא"כ מקודם שנשלם
בכל מוחין דיניקה לא היה יכול לעלות כי כל מוחין דיניקה הם אלהים ונמשכים מחיצוניות
הבינה אך מוחין דגדלות הם היות והם מפנימית הבינה ואחר כך מזדווגים או"א אחר העשותן
כל הד' פרצופים שנים לבד ומזדווגים בבחינת הפנימיות והם תחלה מקבלין מוחין חדשים
לצורך הנשמות מדרגה למעלה ממדרגה עד רום המדרגות ויורד להם הארה ודיקנא אריך מזל

- מאיר הכוונה -

¹ שמות קנז ע"א (הערת הזוהר).

² כבר ביארנוהו בשיעור סרטיא ופלטיא של מלך עליון ית' והיינו בסוד האצילות שהוא סרטיא
ופלטיא שלו והוא מענין שיעור קומה הנזכר לעיל דף כד ע"ב (ד"א).

³ פי' שד' אמות הם נגד ד' אותיות הוי"ה שרמוז בהם' ה' פרצופים קוץ הי' הוא א"א וארבע
אותיות הם או"א וזו"ן וכו' שהם שיעור קומה (מ"מ).

שְׁעָה"כ

הח' מאיר באבא ונותן בו הארה בדעת שלו ומשם נמשך ליסוד שלו ואז מזדווג עם אמא ואז פנימית ז"א שהוא מוחין והנשמה שלו הם עולין בסוד מ"ד עד אבא ונוקבא מעלה בסוד מ"נ עד אמא ואז מזדווגים או"א יחד ואז יורד הטפה דכורין והוא שם ע"ב דיודין כנזכר אצלנו בדרוש או"ר מים רקי"ע ע"ש ויורדתן מן מוחו עד היסוד שבו ומשם ביסודה ואז היא נכללת בתוכו ומצטיירין ונעשין ד' מוחין כנודע מד' אותיות דע"ב במלואן יוד הי ויו הי ואז בהצטיירם נעשין ד' שמות גמורים והם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן

ואמנם נעשין ד' מוחין גמורים אשר אח"כ יתפשטו בז"א בט' ספי' שבו כנודע ואח"כ ט' בחי' אלו אינן שוין כי ג"ר יהיו שמותן באופן א' וג"א באופן אחר וג"ת באופן אחר וכל זה במוחין דאמא וכעד"ז במוחין דאבא וכל זה במוחין עצמן וגם במלבושים שהם הצלמים (צמח הצללים) של או"א יש בהן כמה מדרגות שונות ע"ד הנ"ל במוחין אמנם המוחין של ו' קצוות דגדלות נתבאר בדרוש הציצית ע"ש שהם יה"ו מלאים וד' אה"י לבושיהן ודע כי עד"ז יהיו במוחין דעיבור כמה בחינות וכן ביניקה כמה בחי' ודבר זה נכתב במ"א

ונחזור לענין כי הו' קצוות הם באופן אחר ונדבר בדרוש ציצית וכן בק"ש ודע כי אינן רק ו"ק דאמא אותן דק"ש ולא אבא והנה אחר זה צריך זיווג ב' כדי שיכנסו ג"ר דמוחין דאמא ואחר זה תיכף נכנסין כל הט' דאבא ותחלה נבאר זה ואח"כ נחזור לענין

דע כי צלם דאמא היא אהי"ה דיודין וב' אותיות א"ה במילוי יודין הם לבושי ג"ר דמוחין וב' אותיות י"ה דאהי"ה דיודין הנ"ל הם לבושי ו"ק דמוחין ודע כי תיכף כשנכנסים ג"ר דאימא וג"ת דאבא אז מתחיל לצמוח שער זקנו ואני מסופק כי נלע"ד שחסר פה כיון שתחלה נכנסים ל"מ דצלם אמא ואח"כ צ' דאבא גם נראה לע"ד שהיה זיוג אחר גם לצלם דאבא ואולי גם לכל פרטי מהם יש זיוג אחר שהוא ל"מ דצלם דאימא ול"צ ול"מ דאבא וצ"ע אמנם ברדת ג"ר דאימא יורדין ג"ר דיניקה בגרון וגרון גי' ג"פ אלהים וז"ס בחינת אבר הגרון דז"א ומזה נעשה וכשנכנסו ג"ת דאבא אז יורדין עד חג"ת וכעד"ז ג"א דאמא דגדלות שהיו בראש כשנכנסו ג"ר דאמא בראשו ירדו הם יחד עם מוחין של היניקה בגרון

ואח"כ יורדין ג"א בחג"ת וגם המוחין דקטנות יורדין בחג"ת עמהם ואז יורדין ג"ת דגדלות עם ג"ת דקטנות בנה"י דז"א גם ברדת ג"א ממקומן אז מתפשטין ה"ח במקומן כי כבר העטרה דאמא הוא בחזה ונפתחת שם גם ברדתה שם נגדלים חג"ת עצמן דז"א כנודע ע"י ג"פ האמצעים דאמא שנעשית שם ק"ו המדה כנודע ולא אתפשטו שם אמצעים רק ג"ח דחג"ת ועתה קצת היסוד דאבא שהוא ארוך מדאמא אע"פ שלא נכנסו בו רק ג"ת דאבא כבר מתחיל קצת לכנוס ויורד הארתו למטה עד ת"ת דז"א גם ברדת ג"ת בנה"י דז"א אז נה"י עצמן נגמרין ע"ד הנ"ל בחג"ת ואז מתפשטין ג"כ הב' חסדים בנה"ה ואחר כ"ז נכנסו ג"א דאבא בחב"ד דז"א ונדחין ג"ת בחג"ת דז"א ומשם מאירין לנה"י דז"א ונתקנין יותר ואח"כ נכנסים ג"ר בחב"ד וג"א בחג"ת וג"ת בנה"י ונשלם ז"א ודע כי בסוד העמידה ראיתי כי השינוי של ט' ספירות דמוחין דאבא הוא זה כי ג"ת הג' מלויין דע"ב והג"א ג' היות ממש אלא שהם פשוטות והג"ר ג' היות שלימות מלאים ביודין דע"ב ודע כי אלו ג"א דאבא אינן נוסעין ב' מסעות א' בגרון וא' בחג"ת רק מסע א' עד חג"ת לבד והנה יש זיווג אחר כדי להכניס ג"ר דאבא ונעשה ע"י הארת מזלא דדיקנא דא"א ודע כי אחר שנכנסו גם הנה"י נגדלין כנודע כי נה"י נעשין מחדש ע"י הארת א"א הנ"ל וגם היסוד נעשה ע"י זה כנזכר בדרושים ע"ש ואחר שנעשה היסוד ניתן בו כללות ה"ח אשר לכן נק' כל ומתפשטין בו עד ו"ק שבו כנודע דכליל שית בקיטופא חדא ושם גם כן מתפשטין בו"ק הה"ג ומשם נמשכין לרחל והנה יסוד אבא מסתיים ביסוד ז"א ממש ודע כי להכניס מוחין דג"ר אע"פ שיש זיוג דאו"א א"צ להעלות מ"ן.

בק"ש נעשו מוחין בסוד א"פ לז"א ונמשכו מזווג או"א בבחינת חצונית שלהם ובברכת אבות חוזרים או"א להזדווג בבחינת אמצעי שלהם ואז נעשין מוחין מקיפין לז"א וזהו בחול אך בשבת נעשין לז"א מקיף למקיף מבחינת פנימיות של אבא ואמא

שער הקריאת שמע פרק כא

מ"ב ענין הק"ש שם ב"ן הוא ביש"ס ותבונה המעלה מ"ן שם וזהו בבחינת חיצונית וכן יש בפנימיות רק שאין זווג בפנימית דיש"ס ותבונה אם לא בהצטרף עמם למטה או"א עלאין כנו' במקומו כי ב' זווגים הם חיצון ופנימי באו"א ושניהן ביש"ס ותבונה אמנם החצון נעשה או

- מאיר הכוונה -

1 כללים ח"ב לג ע"ג עליון

שְׁעָה"כ

למעלה או למטה אך הפנימי בזמן שבהמ"ק היה קיים נעשה למעלה ואחר החורבן נעשה למטה והבן אוד נמצא כי שם ב"ן המעלה מ"ן דאמא עלאה אחר כלולותיה למטהאינו ב"ן אלא ס"ג ועתה צריך ז"נ שמוחין שלהם יעלו מ"ן ממש לצורך זווג הפנימי ובהכנס מ"ן דגדלות עדיין ראשו הוא מבחי' חג"ת כנז' במקומו ודע כי בהיות הנוקבא בבריאה יש לה פרצוף י"ס ובעלותה למעלה באצילות אינה עולה רק באחור היסוד לבדו בבחי' נקודה כי כל פרצוף י"ס דבריאה אינה רק נקודה ביסוד ואף זה באחור ואח כ צריכה להגדיל חצי האחור ואח"כ נגדלת כל האחור ואחר כל זה אינה רק נקודה אחת בפנים עם היסוד

ואח"כ צריכה להגדיל חצי הפנים עד הת"ת שבו שהוא החזה ואח"כ צריך שגם ז"א יחזור עליה אחרת גדולה ואז צריכה גם היא לחזור בסוד נקודה לבד באחור ואח"כ נגדלת כל האחור ואח"כ נקודה בפנים ואח"כ נגדלת בכל חג"ת דז"א פב"פ וזהו בחזרת עמידה דחול דשחרית ואם תרצה לעלות יותר גם ז"א עולה יותר וצריכה היא לחזור נקודה באחור ואח"כ נגדלת פב"פ עד חב"ד דז"א וכל אלו הם זווגים דיעקב ורחל

ואח"כ חוזרת נקודה באחור כי גדל הז"א ואח"כ נגדלת פב"פ עם הז"א עד כתר הז"א ואז הזיווג ישראל ורחל וכעד"ז הוא אם יעלה ז"א עליה צריכה להחזיר לאחור ואח"כ נתקנה פב"פ וזכור כלל זה ואח"כ זווג אחר לו באו"א להמשיך מוחין דג"ר דז"א וא"צ מ"ן כי כבר הם עומדים בסוד מקיף ואינו חסר רק הכנסתן

אח"כ יש זווג אחר לאו"א להמשיך מוחין חדשין יותר עליונים לנוקבא להיותן זו"ן פב"פ ולכן צריך עתה מ"ן אחרים שיעלה ז"א לבדו ואז נתרוקנים נה"י דאמא מתוך ז"א ונתנין לנוקבא ונגדלת כל האחור ואז חוזרת פב"פ ביסוד ונלע"ד חיים כי תהלה בהיותה באחור ניתנין לה המוחין הראשונים עצמן אליה שלא ע"י ז"א כי תחלה לא יצאו הארתן רק מחזה ולמטה אך עתה כל הארתן גלויה ולוקחת כולם לכן נגדלת כל האחור

ואח"כ מוחין חדשים ניתנת אליה פב"פ ע"י ז"א ואח"כ מסתלקין ממנה וניתנין אל הז"א אלו החדשים והיא מתמעטת עד חציו פב"פ ונמצא א"כ כי תחלה אב"א ניתנין המוחין ההם אליו ואח"כ אליה והמוחין החדשים תחלה ניתנין אליה פב"פ ואח"כ אליו וזה יובן בענין ר"ה כללים א' ה' בירורים הם הא' אל הז"א עצמו וזה בהיותה היא עמו אב"א אלא שגם האיר ברחל ויעקב העומדים אב"א וישראל ביניהן אח"כ היו ב' מיני בירורים לרחל א' בהיותה אב"א והב' בהיותה פב"פ וכעד"ז ב' מיני בירורים ליעקב א' פעם א' בהיותה רחל אב"א וא' בהיותה פב"פ ושניהן ע"י הז"א אמנם ב' בירורים דרחל קבלה ע"י הז"א וגם על ידה לבדה בין באחור בין בפנים כנ"ל וכבר ע"י זה נתקנו המוחין של כולם ואח"כ צריכין ה' בירורים אחרים לצורך נשיקין ולצורך זווג והוא לצורך י"ב אמצעים של העמידה הנק' נשיקין

ב' בחזרת העמידה עולה גם ז"א עצמו חג"ת שלו למקום חב"ד ונה"י במקום חג"ת ואז אמא אינה רובצת אלא זקופה ובברכת כהנים (אינם) נכנסים מקיפים ל"ם דצלם דאבא ואפשר שבחזרת עמידה נכנסים מקיפי אמא לכן זקופה ואינה רובצת בו כי גם היא עלתה כמו ז"א

ג' בהיותן אב"א עד חציו מסתלקין מוחין דאו"א ושניהם ניתנין בה להגדילה כנגד כל האחור ואח"כ בהיותה שוה אליו בבחינת אב"א אז יהיה לה כח להחזיר פב"פ אך עכ"ז כשהיא פב"פ צריכה להגדיל בחינת פב"פ כי כל הארות אב"א אינה רק בחינת נקודה לבד בערך בחינת פב"פ ד' ענין הנסירה הוא כי היא אינה דבוקה עמו רק להיותה יונקת המוחין שלה דרך אחוריו על ידו ובהסתלק המוחין ממנו אין לה קשר עמו ונסירה וזכור זה

ה' י' אלהים דאחוריים הם ננסרים וא' יתירה הוא בחינת הנסירה כולה והם י"א סמני הקטרת ו' בהיותן אב"א בחול הם דינין בבחי' אלהים באחוריים שלו שהוא גימטריא ר' ופב"פ דחול אז הוא בחינת רחל לבדה מחזה ולמטה ואז חזרה היא בפנים של אלהים דיודין גימטריא ש' והוא נעשה שם מ"ה דהוי"ה דבפנים ובשבת אז רחל עלתה עמו פנים בפנים בכל אורך ז"א כמוהוזה נ"ל יותר אמיתי ממה שנכתב במקום אחר (ח)

ז' הנה הדעת החצון דאב"א שלה בחול הוא ע"ב ק"ל ובפב"פ דחול הוא רי"ו ע"ב קד"ם ובשבת הפנימי הוא ב"ן וגם זה צ"ע עמ"ש במ"א כי בביאה ראשונה עושה בה אל הנוק' כלי רי"ו ע"ב קד"ם ואינה הכלי עצמה רק רוחא דיליה המעלה מ"ן והוא לוקח ע"ב דיודי"ן ונחלק לב' ב"ן א' לו וא' לה בסוד רי"ו כנזכר במ"א כי הכלי שבו מעלה מ"ן הוא ע"ב קד"ם והוא גימטריא גבורה כי היא מגבורה נעשית וב"ן עצמו הם מ"ן ומ"ה הם מ"ד ושם ב"ן בהיותה

שְׁעָה"כ

בדעת וביסוד ז"א נקרא יוסף וכשנותנה בביאה ראשונה של בריאת העולם נקרא ב"ן ימי"ן
בדעת שלה וכן ביסוד שלה ונמצאו שהוא רוח מצדו ובה נקרא נפש
ונלע"ד שזה הסוד קין הבכור רוחא דשדי בגווה והם גבורות ראשונות ככתוב במקומו והוא
כי דע כי הגבורות כשהם בזעיר אנפין יוצאות הארתן המועטות לבד דרך מחיצות אחוריים בנקב
החזה אל רחל ונעשה פרצופה מהתפשטותם בה אך שרשן נשאר בדעת ז"א לכן הארתן יותר
גדולה מזה שיצא אל הנוקבא ומתפשטין עם ה"ח בגופא דז"א עצמו ואחר כך בביאה ראשונה
נותן בה הגבורות אלו שבו ונקרא גבורות זכרים והוא עליות ב"ן מהתפשטות הגבורות שבה
שהם נוקבא ויצאו קין ותאומתו מב' בחי' הנ"ל והבן זה מאוד כי אין שום נשמה יוצאת אלא זכר
ונקבה זו ממ"ן וזו ממ"ד והנה גם הנוקבא לוקחת הארת חסדים בביאה ראשונה שלה כנודע ואז
כבר כלו ממ"ן דגבורה וכן ממ"ד דגבורה ואז בזיווג ב' מעלה היא ממ"נ גם מהארת חסדים הנוקבין
והוא מוריד ממ"ד מחסדים דכורין והרי כל המוחין זכרים ונקבות ואז צריכין למוחין חדשים
בפעם אחרת וכן תמיד וזה אינו רק בחטא של אדה"ר אך בפעם אחרת אז החסדים הזכרים
יוצאין תחלה בזווג ראשון ואח"כ הגבורות בזווג ב' ונ"ל כי כל אב"א יוצאין תחלה הגבורות כי
כן זווג אדם וחווה היה אב"א
ח' תרין עטרין בדעת ז"א בהיותן אב"א והם החו"ג והם ע"ב ק"ל ע"ב חסד דכורא ק"ל
גבורה נוקבא
ט' יש זווג אב"א מחציו ולמטה ויש בכל קומתן שוין וזהו במנחה כמ"ש באורך במ"א

שער הקריאת שמע פרק כג

כשתאמר אני ה' אשר הוצאתי אתכם תכוין לקיים מצות עשה להאמין ולזכור יציאת מצרים
ביום ובליילה

מהחברים ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך יכוין הם ב' לבבות לכלול ימין בשמאל ב' זרועות
שהוא החסד בשמאל שהוא הגבורה אח"כ תכלול המלכות עמהם בין זרועות שמאלו תחת
לראשי וימינו תחבקני וזהו ובכל נפשך שנק' נפש אח"כ תעלם ותכללם למעלה בחב"ד וזהו
ובכל מאדך ודברת במ תכוין מ"ב הנז' כנודע והוא ברישא דז"א בג"ר שבו וכן יש בפ' זו מ"ב
תיבין ובפ' והיה ע"ב תיבין הם בג' אמצעים דז"א וזהו תכוין במלת עש"ב והוא ע"ב שמות כי
הם אותיות עב"ש כי ש' הוא ג' אבות שהם אמצעים ויש בהן ע"ב שמות והוא עשב ע"ב שמות
דויס"ע ויב"א וי"ט שהם נחלקים בג' אבות כ"ד כ"ד ג' פסוקים ויס"ע ויבא ויט עד ושמתי
שהוא הטבור ומן ושמתי עד על הארץ יש נ' תיבין נגד נש"ב מכנגד הטבור עד הירכיים ובפ'
ציצית יש ע"ב תיבין נגד נה"י ופי' כמו שבזרועות יש בהם ג' פרקין ע"ב ויס"ע ויב"א וי"ט
שעולין רי"ו להחיות כך כנגדן בשוקיים בנה"י

שער הקריאת שמע פרק כד

נתתי מטר המטר הוא אור עליון היורד מלמעלה שהם ממ"ד וכנגדו עולין ניצוצות הקדושה
אשר בעמקי הקליפות בסוד ממ"נ והוא בירור המלכים דמיתו לקראת אותו היורד ועולין
ומתדבקין ומתבררים כי הם מתאווים וחושקים לעלות אל מקומם וכשיושלם זה הברור יבא
משיח צדקנו וזה סוד גדול יום הגשמים כיום קיבוץ גליות

כתב האר"י זלה"ה עולימתא שפירתא דלית לה עיינין היא הכלה הכלולה דמסטר דיצחק
אתי דכתיב ביה ותכהן עיניו מראות ועיינין הם למטה בהיכל הזכות והם ע' קתדראות כדאיתא
בזוהר פרשה ויחי ופרשה פנחס ובהם מקום החשבון כדכתיב עיניך ברכות בחשבון כדאיתא
התם אבל למעלה באצילות שהיא שפירתא לית לה עיינין לכן היה רבינו הקדוש מעביר ידיו על
עיניו בשעת ק"ש ביחוד הכלה וגם גופא לית לה דהא נפקא מתדבקת מאחוריו בראש האצילות
כדאיתא באדרא ולא מתפרשא אלא בדרועין וירכין וכך כתב הרמ"ק עצמו וז"ס ד' שא"ל אלא
ב' דרועין ושוקין ובשעת היחוד דהיינו א"ח ד' שהיתה ד' בתחלת אצילותה צריך להעביר ידו על
עיניו כדכתיבנא ואפשר שלזה נהגו העולם לכוף ראשם על ברכיהם בשעת היחוד לכל יראה
הגוף ומנהג ישראל תורה היא והנה לא נזכר עיני הכלה וזה יורה על מה שכתבנו וטעם הדבר כי
נוקבא דזעיר אנפין היא כולה דינין ואלו הוית לה עיינין הות מוקדא עלמא בשלהוביתא וז"ס

שְׁעָה"כ

הסבי עיניך מנגדי שיהיו למטה ולא כנגד החתן וז"ס המתפלל צריך שיתן עיניו למטה למטה ממש בהיכל הזכות ולבו למעלה באצילות

פעם אחת חששתי אני חיים בעיני וישבתי קרוב לב' חדשים חולה מן העינים ושאלתי למורי זלה"ה ואמר לי על שלא כוונתי בליל שבת בקידוש כי הלא פסיעה גסה נוטלת א' מת"ק מאור עיניו של אדם ואינה חוזרת אלא בקידוש ליל שבת ולפי שאז לא כיונתי בו לכן אירע לי זה ואח"כ שאלתי לו יותר סיבת הדבר ואמר לי שגם היה בו מציאות אחר שפעם א' הייתי מסתכל בהרב זלה"ה בשעת התפלה שהוא היה מכוון כוונת עליונות ויש שם קדושה רבה מאוד והשראת השכינה מאוד ולא היה ראוי להסתכל בו ואמר לי לפחות לא אסתכל בו בג' זמנים אלו כשהיה אומר ק"ש וכשהיה אומר ב"כ וכשהיה אומר קדושה מעומד כי באלו המקומות הם כוונות גדולות וביום א' שמנעתי מלהסתכל בו בג' זמנים אלו ונתרפא עיני מיד ברגע ההוא

שער הקריאת שמע פרק כה

מהחברים ואהבת יש בפרשה זו מ"ב תיבין וכו' ודברת ב"ם וצריך לכוין בה לשם פשוט ומילוי ומילוי דמ"ה שהם י"ד אותיות וכ"ח דמילוי המילוי הרי מ"ב בסוד ראשו של ז"א וכן פשוט בכתר מלא בחכמה מילוי דמילוי בכינה והם נחלקים לג' חלקים שוין שהם חב"ד י"ד אותיות לכל אחד מהן

אח"כ פרשת והיה אם שמוע עד מלת ושמתם והוא בכלל יש ע"ב תיבות וסימן ונתתי עשב ע"ב ש' רמז לג' אבות שכנגדן יש בפרשה זו ג' היות ע"ב הוא בחינת מספר התיבות לפיכך צריך לצייר בשכלו אותן ההיות של עגולים ג' לי' ג' לו' ט' לכל ה' הרי כ"ד עיגולין לכל הויה וכולן יחד עולין ע"ב ואלו העגולים הם כל א' כדמות עין האדם אל כל תגין שהם גבינין דעינא הרי ע"ב תגין לכל הויה צירוף שלשתן רי"ו גווינן דעינא הרי ע"ב עיינין רי"ו תגין צירופם ע"ב רי"ו

והכוונה כל זה לחג"ת דז"א וגובה של ראש לאה למטה מקשר תפילין של ראש שעני לאה נגד כתפיו שהכלים חלושים כדכתיב ועיני לאה רכות והם קרובים למוחי ז"א הנותן להם הארה ובשבילם ציירנו ההו"ה בעיינין

ויכוין הו"ה ראשונה בחדס ונקודם כל ד' אותיות בסגול וסימן לאהבה את ה' שהם י"ב יודין מספרם ק"ך למתק ק"ך צירופי אלהים שכל שנים מהן הן י' אותיות משלמת הנקודות לששים המה מלכות

בהויה הב' שהיא שמאלית גבורה וסימן וחרה אף ה' שד' אותיות בניקוד שב"א שהם ח' נקודות ח' יודי"ן גי' פ' בסוד שמונים פילגשים

הו"ה ג' בת"ת יכוין ניקוד ד' אותיותיה בחולם וצירוף ארבעתם ם בסוד ם' דלמרבה המשרה ודע כי כמו שיש לז"א ע"ב חסר א' שהוא צירוף מ"ה וכ"ו והמשלים לע"ב הוא א' הנותר בע"ב דס"ג דאמא שהוא ס"ג וי' אותיות הרי ע"ג כך יש כאן תיבות ושמתם שהוא סוף תיקונו ושלימותו לפרשה של אחריה שהוא באמא לפיכך יש בה נ' תיבין כמנין אדמה שבפסוק אחרון שבפרשה והכוונה למלכות דתבונה שעשתה כוננת בז"א בכטן ומעיים שהם למטה מן החזה יש לאחוריו ראש רחל ואותיות אדמה הן מ"ה כמשמעה וד' אותיות הפשוט וא' כולל השם ובפרשת ויאמר יש בו ס"ט תיבות נגד ג' שורות של סנהדרין כ"ג בכל שורה ויש נשיא ואב"ד ושכינה עליהם להשלים מספר ע"ב ויכוין שכללות הפרשה זו הוא בנה"י דז"א וכל א' הויה בעיינין כנ"ל אלא שהה' אחרונה אין לה אלא ב' עגולים בתוך ו' שכתוכה ומנין כל התגין שבג' הויות אלו גי' אור זרוע לצדיק עד שיושלם ש"ץ שהוא ת"ת שליח ל"ס דז"א למנין ע"ב רי"ו מדת הנשיא הויה אלהיכם מדת אב"ד אמת שכינה עלאה דאהי"ה פ' אהיה גי' אמת והנה נה"י אלו הם ראשי מתניים וכנגדן עינים דרחל ושבה אותה הכתוב בהן יפת תואר ויפת מראה כי הכלים חזקים אמנם הגבורות חזקים והמוח חזק ולפיכך לית לה הארת עיינין אלא בסיוע הנותן בו עינו וכמארז"ל שיתן עיניו בכוס של ברכה ומשיתחיל פ' ציצית יקח הציצית ביד ימינו ויסתכל בהם עד שמגיע למלת לעד ואז ישים על עינו לעשות לה הארת עיינין מב' שמות ע"ב קס"א מאו"א כי היא עולימתא שפירתא דלית לה עיינין עד שתקבל הארה מכח נה"י דאמא שהם עיינין ואז ניקוד ד' אותיות שבהויה ראשונה דכתיב בה וראיתם וכו' הוא חירק לארבעתן שמנצח ז"א מתקן קו ימין דנוק' וד' נקודות של חירק גי' מ' פתוחה והויה השניה ד' קבוצין שהוד ז"א מתקן לה קו

שְׁעָה"כ

שמאל מכח אמא עלאה דעד הוד אתפשטותא וי"ב נקודים אלו הם סוד ג' ממין והם המם פתוחה והמם סתומה דלסרבה המשרה ועוד מם פתוחה אחרת השייכת במקום הסתומה בראש התיבה הוי"ה שלישי אחרונה שבסוף הפ' ניקוד ד' אותיות הוי"ה בשורק שכולל חכמה וגבורה דהיינו ב' אלפין שכל ו' שורק חצי א אחת משם אהי"ה דאמא הרומוז ליסוד תבונה שהוא קצר ורחב וחצי מלבר מכוסה סוד מערת המכפלה חדר ועלייה וחצי מגולה היא הפרוזדור לפיכך פלגינן אלף י"ו חצי מגולה חצי מכוסה דהיינו האלף שניה ואחת היא אמצעה ושם מ"ה דז"א שגם היא חצי מגולה וחצי מכוסה ע"כ מהחברים

שער הקריאת שמע פרק כו

ואח"כ תכוין לשאר הכוונות והוא תועלת גדולה לנשמה שלא תבא חטא ע"י גם להשיג הראיה בציצית תועלת גדול לו

שער הקריאת שמע פרק כח

מהחברים מכאן ואילך נכנס בהיכל הרצון שהוא ת"ת דבריאה גנוז בסוד היכל הרצון שהוא אור ת"ת של בריאה והוא היכל הרצון (ב) הגהה (ב) נ"ל שממנו עולה לרצון עלמין רעוא דרעוין שהיא המחשבה העליונה ודע כי רצון עולה שמ"ו להורות כי זה השם של רצון הוא לבוש שנתלבש בו ת"ת לזה אמרו שהוא היכל רצון שהוא היכל של ת"ת

ודע כי יש כאן ח"פ אמת נגד ד' גאולות כפולות והראשון נגד שם אהי"ה אח"כ מן אמת זה עד אמת הג' אמת ואמונה וכו' תמצא מ"ה תיבין נגד שם מ"ה אח"כ מן זה האמת עד האחר שהוא אמת שאתה הוא וכו' יש ד' תיבות נגד ד' אותיות השם ומכאן עד אשרי איש לשם אמת והוא אמת אשרי איש וכו' יש מ"ח תיבין נגד ת"ת שיש בו י"ב צירופים וכל צירוף ד' אותיות הרי מ"ח אותיות נגדן כאן מ"ח תיבין ומכאן עד אמת אתה הוא אדון יש ט' תיבין נגד ט' נקודין התורה ומכאן עד אתה הוא ראשון יש יוד תיבין נגד י"ס דבריאה שנתלבש היצירה בבריאה עתה ומכאן עד אמת ממצרים שהוא האחרון יש בו י"ב תיבין נגד י"ב צירופים שיש בת"ת דיצירה וכן יש בת"ת דבריאה וכן יש בת"ת דאצילות אלא שיש הפרש כי למטה נקרא י"ב תחומין דעשיה וביצירה י"ב גבולים ובבריאה י"ב שבטים שבטי יה עדות וכו' ובאצילות י"ב צירופי הוי"ה ומכאן ואילך עד אל מלך חי וקיים יש מ"ה תיבין נגד שם מ"ה שביצירה ומכאן עד מי כמוכה באלים יש מ"א תיבין נגד בינה דיצירה הנק' א"ם לבינה תקרא ומכאן רמז עצמות היצירה המלוכשת בבריאה א"כ עתה רומז בעצמות הבריאה

רם ונשא גדול ונורא חו"ב משפיל גאים גבורה ומגביה שפלים חסד מוציא אסירים ת"ת פודה עניים נצח ועוזר דלים הוד העונה לעמו ישראל יסוד בעת שועם אליו מלכות הנקרא שועת ואח"כ חוזר וקורא וכולל הכל לכתר

ומכאן עד גאל ישראל מ"א תיבין נגד מ' יום שעמד משה בהר לקבל התורה וא' יותר הוא התורה הנק' מן אל"ף ונאמר האלף לך שלמה הוא למשה אותיות שלמה הכל אחד

שער הקריאת שמע פרק כט

(זה מצאתי בס' כוונת אחרים וראיתי להעתיקם פה וז"ל אח"כ אנו ממשיכין הארה לכל העולמות בהיכל הרצון והם ח"פ אמת ולזה בין ויאמר לאמת ויציב לא יפסיק שכל הק"ש נעשה להוריד זה האור להיכל הרצון והנה זה האור בא מן האצילות אור דוכרא ונוטלין כל העולמות כמ"ש בעז"ה

והנה יוסף הצדיק נטל היכל לבנת הספיר וו' צדיקים נטלו ו' היכלין וזה היכל הרצון יש בעצמותו ו' היכלין לפי שהוא ו' וכולל כל מה שלמטה ממנו וג"כ עלו ה' היכלות והוא הרי ו' והנה צריך שיבא האור בכל היכל כיצד אמת א' הוא אור יסוד דאצילות דז"א בהיכל זה אמת ב' אור הוד אמת ג' נצח אמת ד' ת"ת הרי ד' אמת הראשונים תנה"י אבל ח"ג אין אנו זוכרין אותן אעפ"י שבאים ג"כ אבל ברמז בעלמא נזכרים וא"כ כשבאים ח"ג הרי נשלמו כל בחינות שיש

שְׁעָה"כ

בהיכל זה שאין בו רק ו' בחינות אלו וכדי להשלימו ליו"ד צריך ד' אחרים אנו מביאים להיכל ק"ק דבריאה שהוא כולל ד' כחב"ד וכוללים אותו בזה ההיכל וזהו בעזרת וכו' ואחר שהשלמו ליו"ד אנו מביאים ד' אמת אחרים ויתלכשו בד' החדשים שנעשו לו והטעם שלא זכרנו אלא כחב"ד ותנה"י לפי שהם מקום לאה ורחל ד' עלאה וד' תתאה לכן ח"ג לא זכרנו והנה עתה נכללו כל העולמות כללות א' בהיכל הרצון ואחר כך עולין כלולים בהיכל ק"ק

והנה המלכות דאצילות בהיכל ז' דבריאה כולל כחב"ד ואלו הם ד' רגלי הכסא ושאר היכלות הם ו' דרגין לכורסייא וא"ת א"כ מי הוא הכסא והענין המלכות דאצילות הנקרא אדני"י ירדה בהיכל זה קדשי קדשים ולפי שכשהיא באצילות היה לה נצח הוד יסוד דו"א לכן עתה כשבאה לבריאה ומתלבשת בהיכל ז' הכולל ג"ר ומתנה"י שלה נעשין מוחין לכחב"ד דבריאה והוא לבוש חיצון שלה ומתלבש בכחב"ד בערך התבונה בז"א וזה נקרא כסא שהם המוחין דחב"ד והמלכות דאצילות שירדה לכאן בכללות י"ס נקרא אדם הרוכב על הכסא כי היא נשמה לאלו המוחין ורוכבת עליהן וז"ס כסא הכבוד כי הכבוד הוא מלכות דאצילות בכללות י"ס ומוחין להם כסא וכחב"ד דבריאה הם רגלי הכסא לכן צריך לסמוך גאולה שהוא היכל ז' לתפלה שהיא מלכות כי הם סמוכים לעולם והענין כי יש הפרש בין אצילות לשאר עולמות שאעפ"י שאנו אומרים שהמלכות דבריאה ירדה בהיכל ק"ק דיצירה לא ירדה אלא בחינה אחת דהיינו בחינה עשירית דמלכות דבריאה שהיא מלכות שבמלכות וכן מלכות דיצירה בעשייה מלכות שבמלכות אבל מלכות דאצילות ירדה בכל י"ס לכן הם סמוכים לעולם ואין ביניהם הפסק והשח בנתיים עבירה גדולה היא לכן צריך לסמוך גאולה היכל הז' לתפלה היא המלכות שהיא אדני"י¹ והנה המוחין הם ג' ומתלבשים בכחב"ד הרי ז' לכן אמרו בזוהר לאיתדבקא שביעאה בשביעאה פי' כי זה ההיכל ז' ויש בו ג"כ ד' רגלי הכסא וג' מוחין שהם ז' ומדבקים אותו במלכות דאצילות הרי ז' בז' והנה המלכות עתה נכללת מכל חיילותיה שלמטה ונכללו עמה סביב וא"כ ניתוסף בה הרבה מלמטה ואז מיד מתעורר ברוך עליון שהוא יסוד דאצילות לתת לה ברכות ונמצא מתברכת מלמעלה ומלמטה והכל רומז בברוך ע"כ מצאתי

(ב) ומורי זלה"ה היה מתפלל מתוך הסיודור הקרבנות ומזמורים וק"ש חוץ מן העמידה והיה מתפלל בעינים סגורות וידיו אסורות ימין על שמאל נגד לבו גם בחזרת עמידה עיניו סגורות והיה מכוין לענות אמן אחר כל ברכה וברכה והיה שומע מפי הש"ץ ע"כ

הגהה (ב) מע"ח למה ק"ש שהיא דאורייתא אנו אומרים מיושב ותפלה שהוא אליבא דחד מ"ד דרבנן הוא מעומד והוא כי בק"ש עדיין אנו בבריאה ובתפלה שאז אנו באצילות צריכין לקום כשאדם מתפלל צריך לשום ידיו זו ע"ג זו ימנית על שמאלית כי החסדים המתפשטים בגופא דז"א בחזה צריך לחזק² ימינא בשמאלא ושמאלא בימינא לאכללא שמאלא בימינא וימינא בשמאלא ועי"ז תמתיק שמאלא בימין עכ"מ

רנג. עי' פע"ח שער התפילה פרק ז: ענין כללות צורך התפילה בכללותיה מה עניינה. דע כי אין לך דבר שאין מבחי' אותן המלכים הז' שמתו בארץ אדום, וכל העולמות כולם הם מבחי' אלו המלכים³. והנה אם אלו המלכים לא היו מתים ומתבטלין ונעשין קליפות מהם, היו הם עצמם מבוררים ומתוקנים, ולא היו צריכין להתברר לשום תיקון כלל. אמנם כיון שמתו ונתבטלו ונעשה מהם בחי' הקליפות, וע"כ צריך שיתקנו ויתבררו ויצרפו ויתלבנו כל הקדושה אשר בהם, וישארו הסיגים למטה, שהם הקליפות. וכשיושלם הבירור והצירוף הזה לגמרי, ולא ישאר שום ניצוץ קדושה למטה, וכל הניצוצות של הקדושה יעלו, אז ישארו הסיגים לבדם למטה בלתי חיות כלל, ואז יתקיים הפסוק בלע המות לנצח, וזה יהיה אחר ביאת המשיח ב"ב.

והנה אי אפשר שיתבררו הניצוצין מאליהן אם לא ע"י מי שיבררו אותם, והוא כי על ידי התפלה והמצות כולם של בני אדם התחתונים, נעשה הבירור הזה, וע"י סיוע הי"ס עליונות דאצילות⁴. כי הנה התחתונים צריכין לסיוע עליון להספיק דברים אלו שיעשו על ידם. וגם

- מאיר הכוונה -

¹ דע"ה ח"ב סט ע"ב תחתון

² לחבק (לש"ו)

³ חלק הראוי לכל הנבראים שבכל העולמות הכל נתהוו מאותן הבירורים שנתבררו מהם, ומהפסולת של אותן ז' מלכים נתהוו כל הקלי' (ספר הגלגולים פרק א).

⁴ בספר הגלגולים פרק א' וב' מבואר שהוא בחי' השכינה ע"ש (לש"ו)## לא מצאתי, ועי' ספר הליקוטים (פרשת ויצא - פרק לו): והנה כל מעשה המצות אשר אנו עושים כל ימי חיינו, וגם

שְׁעָה"כ

העליונים צריכין למעשה התחתונים, וכמ"ש תנו עוז לאלהים. והענין הוא כמ"ש לעיל, כי אין דבר בעולם שלא נעשו מאלו המלכים. ויש בהם בירור הצריך אל ד' עולמות אבי"ע הם בעצמן, ויש בהם בירור לצורך נשמות התחתונים. כי מה שנשאר אחר הבירור הצריך לעולמות הנ"ל, משם יסודם של הנשמות. ומלבד זה, אפילו כל ענייני העולם הזה השפל, הצמחים וב"ח וכל הנבראים כולם, הם מבירור אותן המלכים, אחר בירור הנשמות כנזכר. וכל זה נעשה ע"י תפלות ומצות התחתונים בעוה"ז, וזהו בכח סיוע העליונים כנ"ל.

והענין, כי ע"י מצות של אדם בעולם הזה, ובפרט מן תפלות התחתונים בעוה"ז, שהם עיקר ושורש לכל זה, ואין דבר גדול יותר לענין זה כמו התפלות¹, וע"כ קראו רז"ל אל התפלות דברים העומדים ברומם של עולם. וע"י התפלות גורם אדם זיווג עליון, ואז מתבררים המלכים הנ"ל, ועולין למעלה בבחינת מ"נ², ושם הם מתוקנים ומתבררים לגמרי, כנזכר אצלנו בדרוש תיקון המלכים ובדרוש מ"נ וע"ש. גם יתבאר ענין זה בדרוש השבת ובספר טעמי המצות פרשת בהר.

והנה קודם שחטא אדם הראשון היו כל העולמות העליונים למעלה במקומן כמו שהיו בעת האצילים ובריאה ראשונה. ואחר שחטא אדם הראשון, ירדו כל העולמות ממקומם. וענין הירידה הזאת, תכליתה היא כדי לברר בירור המלכים הנ"ל, שהם למטה. ואין ענין זה נעשה רק בימי החול, כי אז הותרו כל המלאכות, והוכר [והותר – עולת תמיד] הבירור והתיקון בכל ענינם, ובכל מיני מלאכות. ואז יורדין כל העולמות העליונים כדי לברר ולתקן בירורים הנ"ל, והם מתלבשים במדרגות התחתונים אשר למטה מהם. וזה הטעם שירדה זו"ן דאצילות, ומתלבשות למטה בששת ימי המעשה, ימי החול, כדי לברר בירורין הנ"ל על ידי זיווגם שהם מזדווגים שם, בהיותם למטה במקומן. והנה אין כח בזה רק בז"א בלבד, לפי שהוא הזכר, ויש בו כח לברור הבירור הנ"ל ע"י זיווגם, ולכן הם ו' ימי החול בלבד, כי הו"ק דז"א מתלבשים בהם, והם המבררים בלבד.

אמנם ביום השבת, שהוא נגד המלכות, והיא נקבה, ואין בה כח לברר. ואדרבה ע"י מה שנתקן בימי השבוע, היא עולה ביום השבת, שהוא יום שלה, ומתחברת עם ז"א. ואז כל העולמות ההם עולין למעלה, במקומן כמו שהיו בתחלת האצילות. ואז לא יש בירור כלל ועיקר כנ"ל, כי לסבת זה, הם עולין למקומן³, ואז מוציאים נשמות חדשות ביום השבת⁴.

כלל העולה כי כל ימי החול, העולמות כולם הם למטה ממדרגתן. והיה זה כדי לברר בירור המלכים בסוד מ"ן. ומה שאנו עושין בתפילתנו בימי החול כנ"ל, הוא ב' הכנות: א', הוא לתקן תחלה את זו"ן במקומן למטה, כי בתחלה שלא בשעת התפלה היו חסרים, כי ז"א לא היה לו רק ו"ק, והמלכות נקודה אחת. ואח"כ ע"י תפילתנו נתקנו שניהם בפרצוף גמור, כל אחד מהם כלול מ"י"ס שלימות. וכל זה בהיותן עדיין אחר באחור. ואח"כ ההכנה הב', היא להחזירם פב"פ, ואז ע"י ב' תיקונים אלו הם מזדווגים זה בזה, ומבררים בירור המלכים, ומעלין אותן

– מאיר הכוונה –

המיתה, הכל לצורך הבירורין הללו, ואחר שיושלם כל הבירור אז יבא משיח בע"ה. וזהו ענין המטר היורד מלמעלה, וגורם להוציא הצמחים. כי מי נתן אותם הצמחים שיוצאים מן העפר העכור הזה, אלא הם ניצוצות הקדושה המעורבים בתוך הקליפה, ויוצאים לחוץ. והנה ענין הבירור הוא, כי יורד אור עליון מן הקדושה של מעלה, ואז הניצוצות של הקדושה אשר בעמקי הקליפות, עולים לקראת האור היורד ומתדבקים ועולים ומתבררים. והנה המטר הוא האור העליון היורד מלמעלה, שהם מ"ד, וכנגדם עולים אלו המ"ן, שהם הניצוצות כאמור. וזמ"ש רז"ל שאין טיפה יורדת מלמעלה שאין טפיים עולות מלמטה, משום שניצוצות אלו שהם מן הקדושה, והם אסורים בכבלי ברזל בעמקי הקליפה, והם מתאווים וחושקים לעלות אל מקורם, ואין לאל ידם עד שיהיה להם סיוע מן העליונים, ואז עולות בחשק גדול טפיים כנגד טיפה אחת. ולהיות כל טובתינו תלויה בזה הבירור, כי כשיושלם כל הבירור יבא משיחנו בע"ה, והבירור תלוי במטר, לכן לא נזכר עונש גדול בתורה כמו מניעת המטר, והשכר היותר גדול (דברים י"א) ונתתי מטר ארצכם, משום שבמטר תלויה ביאת המשיח. וז"ש ז"ל גדול יום הגשמים כיום קבוץ גלויות, כי מה שייכות לזה עם זה, אלא קבוץ הגלויות עצמן, הוא קבוץ כל הניצוצות הללו שהם שבויים בגלות. ולכן גדול יום הגשמים, כי הוא קבוץ גלויות עצמו. וז"ש בגמ' (תלים קכ"ו ד') שובה ה' את שבותינו כאפיקים בנגב, שהוא המטר.

¹ ולא לימוד התורה? ##

² צ"ע פירוש הדבר שהתפילה עולה למעלה, וגורם ירידת מ"ד ואז זה גורם לתיקון המלכים הוא עוד פעם עליית מ"ן.

³ עי' עיונים אות פד.

⁴ עי' זהר ח"א יד ע"א.

שְׁעָה"כ

בסוד מ"ן כנ"ל. ואחר התפלה חוזרין ומתמעטין כבראשונה, וזה עושין תמיד בכל תפלה ותפלה של ימי החול כמו שכתבתי בע"ה כל דבר ודבר במקומו.

וגם כל זה התיקון אינו רק בהיותם למטה במקומן האמיתי, שהיו בשעת הבריאה שנבראו. ובמקומו נבאר בע"ה ענין ירידה אחרת שיש להם יותר מזו, והוא אחר התפילה, שחוזרין ומתעטין התפלה. ב', ירידה אחרת יותר תחתונה, והיא שלא בשעת התיקון, ובלילה כמ"ש כל הענין במקומו בע"ה.

אמנם ביום השבת, תיכף בלילה בתחלתה, נעשין מאליהם ב' התיקונים שאנו עושין בתפלת החול, וחוזרין פב"פ במקומם למטה. ואחר כך ע"י תפלתנו ביום השבת, אז חוזרין מעלה אחר מעלה, עד מקומם שהיו בשעת האצילות. ועומדים שם פב"פ, ואז כל בחי' זיווגם שם למעלה, הוא לברא נשמות חדשות, לא מבירור המלכים.

ומ"ש למעלה, כי אחר כל תפילה ותפילה מסתלקין המוחין מזעיר ונוקבא וחוזרים ומתמעטין, אל תטעה בזה ותחשוב, כי אותן המוחין עצמן אשר נסתלקו, הם עצמן החוזרים אחר כך בבחינות מוחין בתפילה אחרת. וכן על דרך זה בכל תפלה ותפלה. אמנם אין הענין כן. אמנם בכל תפלה ותפלה מתחדשים מוחין¹ חדשים גמורים לגמרי, ואין לך כל תפלה ותפלה שלא יתחדשו אז אורות חדשים גמורים, לא ראי זה כראי זה².

- מאיר הכוונה -

¹ עי' לעיל הערה 915.

² ובכל דור ודור יוצאין הנשמות הטוב מתוך הרע ההוא ובאין לעולם הזה ע"י מצות פריה וריבה שצונו הקב"ה לטעם זה והבינהו. וכפי שהוא אותו דור כן כפי ערך ההוא יוצאין הנשמות מהקלי', פעמים מאבר הראש, ופעמים מהרגלים, והענין כי כפי בחי' אבר השכינה המתלבשות שם אז בזמן ההוא כן יהיו בחי' הנשמות המתבררות ויוצאות משם בזמן ההוא עד שימאצ כי בדור הזה האחרון שאנחנו בו הנה השכינה ברגלי' עומדת וכל הנשמות היוצאים הם בחי' הרגלים, של אדה"ר וכשיגמרו אלו להתברר כדין ייתא משיחא, וכו' וכאשר נגמרו (ספר הגלגולים פרק א).